SLEZSKÁ UNIVERZITA v OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

V Opavě 2018

TEORETICKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCE

Miroslav Zeman

Fotografické výstavy Institutu tvůrčí fotografie v Galerii Opera v Ostravě od roku 2013

SLEZSKÁ UNIVERZITA v OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie

V Opavě 2018

TEORETICKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCE

Obor: N8204, Tvůrčí fotografie

Vedoucí práce: doc. Mgr. Jiří Siostrzonek, Ph.D.
Oponent práce: prof. Mgr. Jindřich Štreit, dr. h. c.

Miroslav Zeman

Fotografické výstavy Institutu tvůrčí fotografie v Galerii Opera v Ostravě od roku 2013

Photographic exhibitions of the Institute of Creative Photography at the Opera Gallery in Ostrava since 2013

ABSTRAKT
Tato práce se zabývá fotografickými výstavami, které uspořádal Institut tvůrčí fotografie (ITF) Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě v Galerii Opera, která je součástí Divadla Jiřího Myrona, Národního divadla moravskoslezského (NDM) v Ostravě. Krátce se zabývá koncepcí výstavní činnosti a dává přehled o zrealizovaných výstavách od roku 2013. Text je doplněn materiály a fotografiemi, které dokumentují průběh výstav, a na začátku práce rozhovory s kurátory výstav. U samostatných výstav studentů Institutu tvůrčí fotografie jsou uvedeny stručné biografické údaje. Hlavní informace jsem čerpal z archivu ITF a webových stránek jednotlivých autorů.

KLÍČOVÁ SLOVA
Galerie, Divadlo Jiřího Myrona, Galerie Opera, Ostrava, Opava, Výstavy, Institut tvůrčí fotografie, fotografie, fotografické výstavy

ABSTRACT
This thesis addresses photography exhibitions held by the Institute of Creative Photography (ITF) of the Faculty of Philosophy and Science of the Silesian University in Opava. These exhibitions took place at the Opera Gallery, which is part of the Jiří Myron Theatre, the National Moravian-Silesian Theatre (NDM) in Ostrava. The thesis briefly discusses the notion of exhibition events and provides an overview of exhibitions since 2013. The beginning of the thesis includes interviews with the exhibition curators and the text of the thesis is complemented by resources and photographs documenting the exhibitions. The descriptions of the individual exhibitions of the ITF students are enriched by brief biographical data. The ITF archive and websites of the individual authors were the basis of the information used in the thesis.

KEYWORDS
Gallery, Jiří Myron Theater, Opera Gallery, Ostrava, Opava, Exhibitions, Institute of Creative Photography, Photography, Photographic Exhibitions

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Akademický rok: **2016/2017**

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení:	**BcA. Bc. Miroslav ZEMAN**
Osobní číslo:	**F120984**
Studijní program:	**N8204 Filmové, televizní a fotografické umění a nová média**
Studijní obory:	**Tvůrčí fotografie**
	Tvůrčí fotografie
Název tématu:	**T: Fotografické výstavy Institutu tvůrčí fotografie v Galerii Opera v Ostravě od roku 2013**
Téma anglicky:	**T: Photographic exhibitions of the Institute of Creative Photography at the Opera Gallery in Ostrava since 2013**
Zadávající ústav:	**Institut tvůrčí fotografie**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

Práce se bude věnovat fotografickým výstavám v galerii Opera v Ostravě od roku 2013.

Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**

Seznam odborné literatury:

Rozhovory
Archiv ITF
Kronika ITF
www.itf.cz
www.ndm.cz
www.photorevue.com

Vedoucí diplomové práce:	**doc. Mgr. Jiří SIOSTRZONEK, Ph.D.**
	Institut tvůrčí fotografie
Datum zadání diplomové práce:	**12. června 2017**
Termín odevzdání diplomové práce:	**30. června 2017**

prof. PhDr. Vladimír BIRGUS
vedoucí ústavu

V Opavě 12. června 2017

Prohlášení
Prohlašuji, že práci jsem vypracoval samostatně za použití literatury a pramenů uvedených v seznamu použité literatury.

Souhlas
Souhlasím, aby tato práce byla zveřejněna v Univerzitní knihovně Slezské univerzity v Opavě, knihovně Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a na internetových stránkách Institutu tvůrčí fotografie.

BcA. Bc. Miroslav Zeman
V Opavě dne 29. června 2018

Poděkování
Děkuji doc. Mgr. Jiřímu Siostrzonkovi, Ph.D. za úžasnou podporu v psaní a vedení mé práce. Děkuji prof. PhDr. Vladimíru Birgusovi a prof. Mgr. Jindřichu Štreitovi, dr. h. c., za jejich čas, pomoc a za cenné rady, které mi dali.
Děkuji doc. MgA. Pavlovi Márovi, MgA. Ditě Pepe, doc. Mgr. Josefu Mouchovi, Miroslavu Myškovi, doc. Mgr. Václavu Podestátovi, doc. Mgr. MgA. Tomáši Pospěchovi, Ph.D. za poskytnuté materiály a rozhovory.
Děkuji Vlastíkovi Vyplelovi za korektury textu.
Děkuji také Ivaně Mikolášové za poskytnutou pomoc a podporu.
Děkuji Lukáši Lamlovi a MgA. Davidu Macháčovi za pomoc a podporu.
A v neposlední řadě děkuji přátelům za podporu a pomoc, kterou mi poskytli.

Obsah

Úvod 12
Význam galerií pro umělecké vysoké školy 13
Výstavní strategie Institutu tvůrčí fotografie. 14
Založení Galerie Opera 21
Proměny koncepce výstavní činnosti v Galerii Opera 22
Anketa s kurátory Galerie Opera 24
Výstavy v letech 2013-2018 47
O dostizích, lidech a masopustech - Roman Vondrouš 48
Michaela Spurná: U nás 60
Krajina studentů ITF 72
Ostravsko - Karvinsko - Ondřej Durczak 86
Karel Kania: RETROSPEKTIVA 104
Opakuj to zpaměti: Bakalářské a diplomové práce z Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě 2016 114
Zelené město (Green Capital) - Peter Korček 126
Domov (bez) domova - Jindřich Štreit 136
Bezruči v Myronu - Petr Hrubeš 148
[imperfekt] - Konstancia Nowina Konopka, Krzysztof Racoń 158
WALL STREET -Hana Connor 170
Prázdniny v Černobylu / Abcházie - zraněný ráj - Václav Vašků 178
Oldřich Malachta: Fotografie 188
25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF SU 204
V kupce vesmíru - Kristýna Erbenová, Dagmar Vyhnálková 214
DOKUMENTÁRNÍ PUBLIKACE Z INSTITUTU TVŮRČÍ FOTOGRAFIE FPF SU 226
Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa 236
Klauzurní a diplomové práce 2014 250
První společná / fotografie Petry Hajdůchové a Robina Závodného 262
Zátiší? 270
MLADÍ A NEJMLADŠÍ 282
DERECK HARD SHOW 293
MIKULOV 2011–2013T 304
Klauzurní a diplomové práce 2013 - 2. část 312
INSIDE/OUTSIDE - Polští studenti Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě 324
Vít Šimánek Fotografie 2003–2013 340
STOLETÍ ČEŠI - Jan Langer 366
SMYSL - Pavla Ortová. 380
MLADÉ MEDIUM IV - TŘI DÍLNY Tři dílny Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě 392
Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě . . 400
Závěr. 414
Použitá literatura 415
Rejstřík 420

Úvod

Jako rodilý Ostravák se ve městě dlouhodobě zajímám o uměleckou scénu, která je od počátku devadesátých let velmi živelná a zároveň neuvěřitelně proměnlivá. V porevoluční euforii vznikla celá řada klubů, kulturních institucí, galerií, ale řada z nich nevydržela ekonomické a personální požadavky na kvalitní provoz, tlak rostoucí konkurence, diváckou nestálost. Na druhé straně vznikly instituce, které se přes zmíněné potíže etablovaly a do dnešních dnů systematicky a koncepčně prezentují výtvarné umění v Ostravě.

V předkládané diplomové práci se věnuji historii, současnosti a výstavnímu programu v Galerii Opera v Národním divadle moravskoslezském, která byla zřízena iniciativou kulturních osobností Ilji Racka, Zbyňka Pražáka a Jindřicha Štreita. Galerie Opera je součástí kulturního provozu NDM a jejím provozovatelem je Institut tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě. Ve své práci se budu věnovat poslání této galerie v kontextu dalších fotografických galerií v Ostravě, výstavní dramaturgii, významu pro divadlo, ostravskou veřejnost a ITF. Text se koncentruje na poslední dekádu výstavní činnosti. Na základě studia pramenů, rozhovorů s kurátory, vystavujícími autory připravím shrnující studii, která bude zahrnovat všechny fotografické výstavy, které pořádal ITF v této galerii, včetně doprovodné kvalitativní analýzy. Dále se zaměřím na koncepci výstavní činnosti a kurátorských přístupů, reflexí vystavujících umělců i provozovatelů této galerie.

Mé bádání se opírá o textové a vizuální prameny z archivu ITF, NDM a vybraných tištěných a elektronických médií. Důležitou součástí práce jsou autentické přepsané rozhovory se zakladateli této galerie, jejími kurátory a vystavujícími umělci.

Galerie Opera poskytuje prostor pro prezentaci fotografické tvorby především studentů a pedagogů ITF, ale zároveň nabízí výstavní možnosti studentům jiných fotografických škol. Metodologie práce se opírá o zkoumání obrazových a literárních pramenů, autentických rozhovorů a vlastní reflexe prezentační činnosti. Text je koncipován jako faktografická syntéza dosavadní výstavní činnosti mezi lety 2013–2018 a zároveň jako srovnávací studie umělecké ostravské fotografické scény.

Význam galerií pro umělecké vysoké školy

Žádná vysoká umělecká škola by kromě své pedagogické a tvůrčí činnosti neměla opomíjet svou prezentační činnost s průběžným informováním odborné i laické veřejnosti o výsledcích tvorby studentů. Výstavy slouží nejen k propagaci dané vysoké umělecké školy, ale zároveň se stávají platformou pro pro tříbení a vývoj uměleckých názorů daného oboru. Studenti mají v rámci individuálních autorských i klauzurních a diplomových projektů možnost představit odborné i laické veřejnosti začínající autory a zároveň směřování konkrétní instituce.

Důležitým momentem galerijní činnosti je vzdělávat a kultivovat širokou veřejnost v umělecké a estetické oblasti, a tím je udržovat v kontaktu s progresivními uměleckými tendencemi. Galerie provozována uměleckou vysokou školou je zároveň významnou informací v rámci celého regionu o existenci této umělecké instituce, o jejích aktivitách a výstupech. Tak je tomu od nepaměti a například výmarský Bauhaus se každoročně prezentoval veřejnosti ve všech uměleckých a řemeslných oborech.

Výstavní strategie v zavedených galeriích umožňuje sekundárně propagovat mateřskou univerzitu, na které umělecký obor sídlí, a přirozenou cestou vytvářet nabídkové možnosti pro potenciální studenty. Je nezpochybnitelné, že umělecké školy a jejich výstavní činnost se významně podílí na zkvalitnění kulturního prostředí daného regionu.

Výstavní strategie Institutu tvůrčí fotografie

Institut tvůrčí fotografie provozuje tři galerie v Moravskoslezském a Olomouckém kraji. Jedná se o Galerii Opera v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, galerii Amadeus při Muzeu umění v Olomouci a Kabinet fotografie při Domě umění v Opavě. Na jejich programové náplni se podílejí pedagogové ITF a studenti ITF v rámci studijních předmětů.

Každá galerie má svůj vlastní umělecký provoz odpovídající jejímu charakteru a zaměření. Galerie ve veřejném prostoru – divadlo, vinárna – mají svá specifika a zákonitosti, jsou otevřenější v umělecké nabídce prezentační činnosti, protože počítají s účastí náhodných diváků. Široké divácké spektrum zahrnuje také návštěvníky, kteří sice nejsou umělecky poučeni, ale jsou připraveni setkat se s uměním. To ovšem neznamená, že se tyto galerie podbízejí obecnému vkusu-nevkusu. Galerie ve veřejném prostoru mají velký potenciál při kultivaci návštěvníků a ti lidé, kteří by dobrovolně nikdy žádnou výstavu nenavštívili, se setkávají s výsledky umělecké činnosti a často jsou vystaveni řadě otázek při konfrontaci s uměleckým dílem.

Všechny tři uvedené galerie, které ITF spravuje, mají svá specifika, ale to, co je spojuje, je garance kvality a podíl této aktivity na kulturně-společenském klimatu města. Pro studenty jsou výstavy v těchto galeriích často prvním veřejným vystoupením a navázáním důležitých kontaktů v provozu umění. Nejde jen o prezentaci vlastní tvorby, ale zároveň o získávání schopností sebepropagace v médiích. Studenti vstupují na veřejnost také prostřednictvím propagačních materiálů (katalogy, brožury, pozvánky, plakáty). Mediální prezentace jim umožňuje orientovat se v oblasti vlastní PR. Nelze upřít, že veškeré aktivity v uvedených galeriích mají velký význam pro uvedení ITF do širokého povědomí veřejnosti.

Gelarie Opera - Divadlo Jiřího Myrona

Národní divadlo moravskoslezské (NDM)
příspěvková organizace
ul. Čs. legií 148/14
701 04 Ostrava — Moravská Ostrava

https://www.ndm.cz, https://www.ndm.cz/cz/stranka/594-galerie-opera.html

Galerie Opera se nachází ve foyer v přízemí a 1. patře divadla. V přízemí je pak umístěn klavír. V divadle je umístěn pevný závěsný systém, což omezuje instalační možnosti výstav. Při instalací výstav se nesmí tlouci hřebíky do stěn. To pak nedovoluje například vystavení sérií z děl malých rozměrů a další netradiční zásahy, omezuje nápadité instalace, jsou vyloučené projekce nebo velké trojrozměrné objekty. Pokud bychom chtěli vystavit sérii z děl malých rozměru, je ji pak potřeba připravit do velkých rámů.

Není možno používat ztlumené nebo bodové osvětlení, je instalováno pevné osvětlení divadla.

Uprostřed foyer v přízemí kousek před klavírem se občas vystavují menší prostorové objekty. Další omezení galerie je v možnosti přístupu pro veřejnost, která nejde na divadelní představení, pro ostatní návštěvníky je galerie otevřena při vernisáži a pak vždy hodinu před představením. Naopak výhodou je, že výstavu může zhlédnout velké množství návštěvníků divadla.

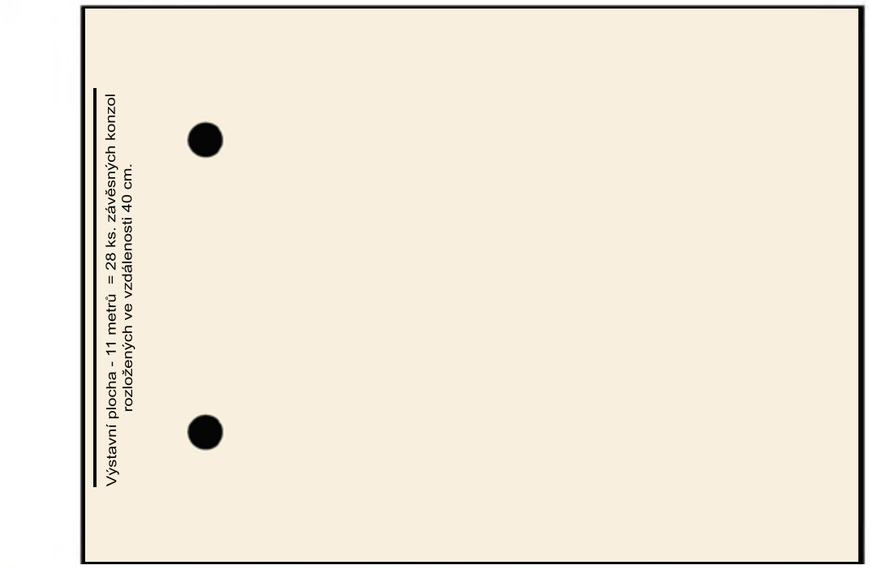

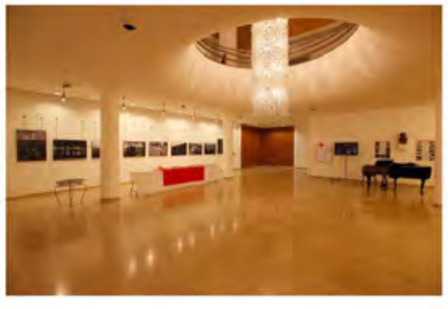

Výstavní prostory v přízemí

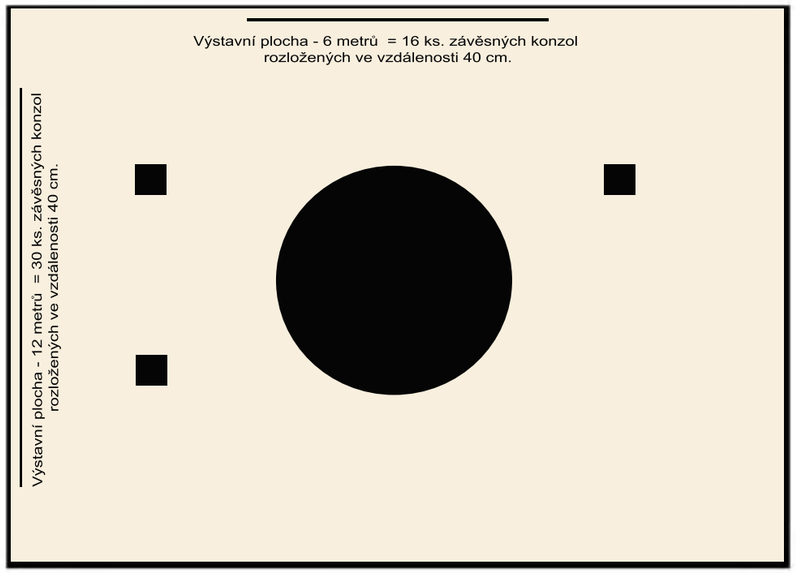

Výstavní prostory v prvním patře

Galerie Café Amadeus

Arcidiecézní muzeum Olomouc | Café Amadeus
Václavské nám. 3
771 11 Olomouc

http://www.muo.cz

Galerie Café Amadeus se nachází v prostorách kavárny Café Amadeus v areálu Arcidiecézního muzea Olomouc a v sousedství katedrály sv. Václava. Prostory se nachází v přízemí raně barokního křídla bývalého kapitulního děkanství, které pochází z konce 17. století. Příležitostně se dá k prezentacím využívat také sklepení ze 14. století. Galerie Café Amadeus disponuje netradičním barokním interiérem. Instalaci fotografií je možno provádět v zadní místnosti, kde je posezení návštěvníků kavárny, a na stěně naproti barovému pultu v první místnosti. Při instalaci je potřeba respektovat tento barokní prostor s velkými klenbami.

Proto při instalaci je možno využít maximálně dvaceti až pětadvaceti fotografií pro formáty 40x50 cm, 50x70 cm a výjimečně i 100x70 cm. Prostor opět nedovoluje například netradiční zásahy, omezuje nápadité instalace, jsou vyloučené projekce nebo velké trojrozměrné objekty. Při instalaci je možné upevnění fotografií na hřebíky.

Není možno používat ztlumené nebo bodové osvětlení, je instalováno pevné osvětlení kavárny a vyšší stojící lampy.

Velkou výhodou této galerie je, že výstavu mohou zhlédnout kromě běžných návštěvníků výstavy i návštěvníci kavárny, pouze ovšem během otevírací doby kavárny.

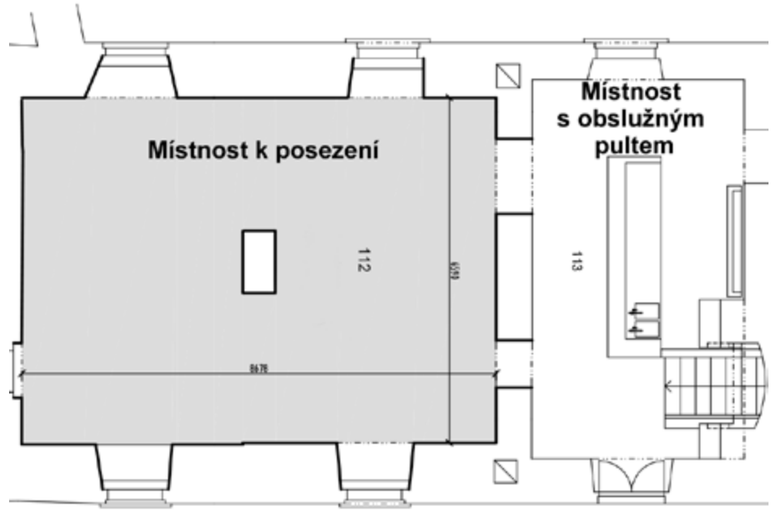

Dům umění v Opavě

Opavská kulturní organizace (OKO)
příspěvková organizace
Pekařská 12
746 01 Opava

http://oko-opava.cz, http://dumumeniopava.cz/

Dům umění v Opavě patří mezi nejvýznamnější kulturní instituce v Opavě. Dům umění je situován v opraveném a zmodernizovaném prostoru bývalého dominikánského kláštera, má charakter klasického výstavního prostoru. K domu umění je připojen odsvěcený kostel sv. Václava, kde mohou také probíhat výstavy. Institut tvůrčí fotografie ke svým výstavám standardně využívá 2. patro Domu umění v Opavě, pokud se nejedná o rozsáhlejší výstavu. Pak je výstava umístěna i do dalších prostor. Při instalaci je potřeba respektovat prostor s velkými klenbami a umístěné schodiště. Při instalaci je možné upevnění fotografií na hřebíky.

Je možno používat ztlumené nebo bodové nainstalované osvětlení na lištách.

Výstavní prostory Domu umění navštěvují klasičtí návštěvníci výstav během otvírací doby úterý – neděle od 10 do 18 hodin. Vstupné na výstavy Domu umění a kostela sv. Václava se řídí dle ceníku jednotlivých výstav. Vstupné se nehradí při návštěvě vernisáže výstavy.

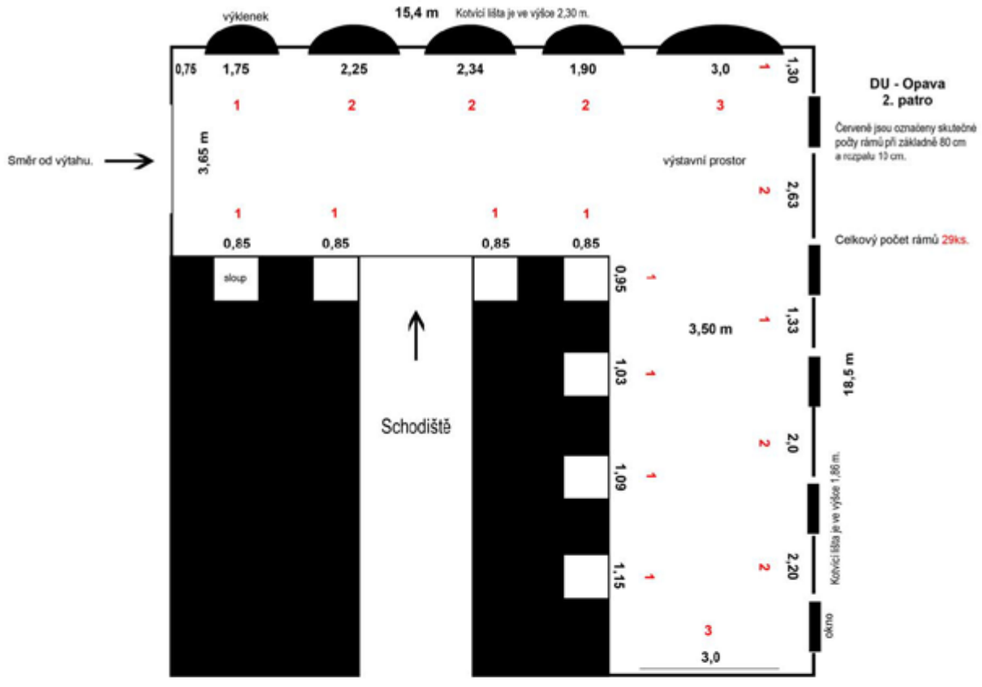

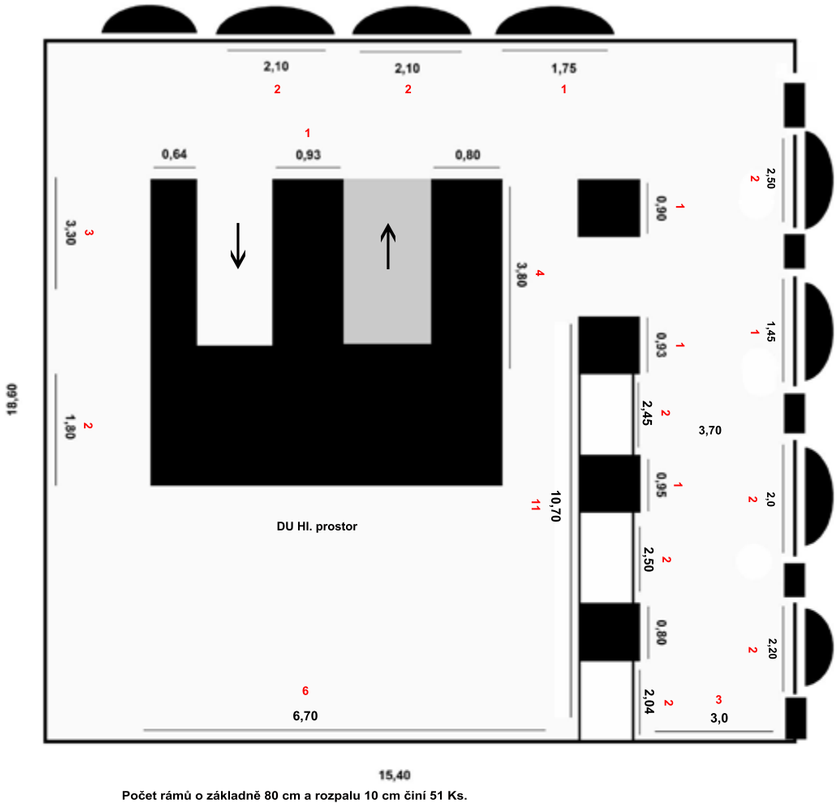

Počet rámů o základně 80 cm a rozpalu 10 cm činí 51 Ks.

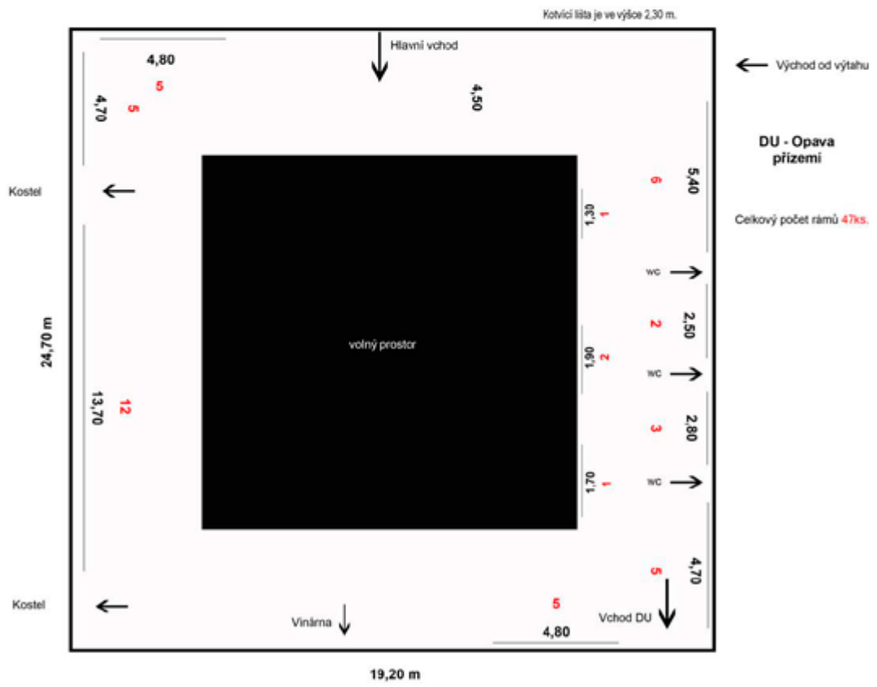

Vestibul

První patro

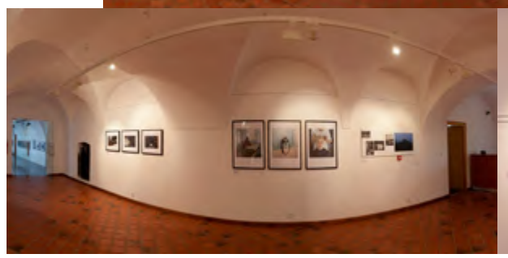

Druhé patro

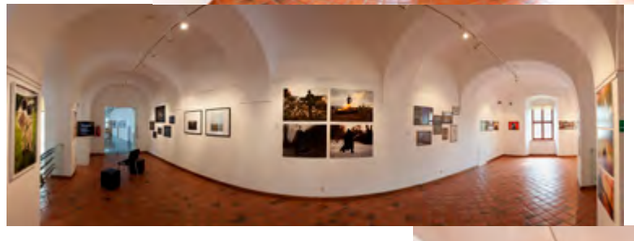

Založení Galerie Opera

Na začátku devadesátých let, v dobách porevoluční euforie, která se zákonitě promítla také do kultury, navštívila ostravskou radnici delegace z Francie z regionu Champagne-Ardenne. Součástí návštěvy byla také prohlídka Národního divadla moravskoslezského, ve kterém byl na postu ředitele Mgr. Ilja Racek, Ph.D. Členem francouzské delegace byl také fotograf Jean-Marie Lecomte, který v Remeši pořádal velkoryse pojaté výstavy. Při reciproční návštěvě Remeše ještě za spoluúčasti pana Jeana Medioniho, ředitele umělecké agentury, vznikl koncept první výstavy, která se měla uskutečnit v ostravském divadle. *„Všichni vzpomínají, že jsme první nápady malovali a psali na papírový ubrus v jedné místní restauraci, a pan náměstek Zbyněk Pražák tvrdí, že ten ubrus přivezl a měl ho schovaný. Koncepci jsme nechali na odbornících. Jelikož se naše kroky ve Francii kryly s kroky fotografa Jindřicha Štreita, přizvali jsme jej ke spolupráci a pak už to byl krok k prof. Vladimíru Birgusovi, vedoucímu Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.“*[1]

Oficiálně Galerie Opera vznikla v březnu 1994, kdy byla podepsána smlouva mezi městem Ostravou a remešským fotografickým spolkem Priorité Ouverture pod vedením Jeana-Marie Lecomta o pořádání fotografických výstav v Divadle Jiřího Myrona. Ale už předtím v ostravském divadle vystavovalo několik zahraničních fotografů. Institut tvůrčí fotografie SU převzal od Francouzů pořádání od března 1995. Výstavní program galerie už osmadvacet let připravuje prof. PhDr. Vladimír Birgus s kolegy z ITF.

1 Přepis z rozhovoru s tehdejším ředitelem NDM Mgr. Iljou Rackem, Ph.D.

Proměny koncepce výstavní činnosti v Galerii Opera

Výstavní činnost v Galerii Opera byla od počátku velmi ambiciózní a v galerii se vystavovali autoři světového formátu. *„Hned na první výstavu v březnu 1994 se mi podařilo přemluvit Josefa Koudelku, s nímž jsem se znal už z doby jeho francouzské emigrace, aby nám půjčil své panoramatické fotografie zdevastovaných krajin z cyklu Černý trojúhelník, které předtím vystavoval v Salmovském paláci v Praze a v Moravské galerii v Brně. Kdo zná jeho obezřetnost, preciznost a selektivnost, tak těžko uvěří, že k tomu svolil, ale myslím, že velkou roli hrálo i to, že tehdy jsem intenzivně spolupracoval s Francouzským institutem v Praze, který se podílel na organizaci Koudelkovy výstavy, a Koudelka věděl, že se se mi s Francouzským institutem podařilo připravit několik důležitých výstav včetně velké retrospektivy Williama Kleina na Pražském hradě a ve Slovenské národní galerii v Bratislavě v roce 1994. Takže jsme s ITF zahájili spolupráci s Národním divadlem moravskoslezským parádně, expozicí nejvýznamnějšího žijícího českého fotografa. Na začátku jsme chtěli v programu střídat velká jména klasiků české a světové fotografie s pracemi výrazných současných autorů a samozřejmě dávat také příležitost studentům ITF a dalších fotografických škol.“*[1] Velký ohlas si vydobyla zúžená repríza výstavy Hořká léta – Evropa 1939–47 očima českých fotografů, kterou ve spolupráci s pedagožkou ITF Blankou Chocholovou premiérově kurátorsky připravil k 50. výročí konce 2. světové války Vladimír Birgus pro Pražský hrad z fotografií Tibora Hontyho, Václava Chocholy, Jindřicha Marca, Viléma Reichmanna, Ladislava Sitenského a Zdeňka Tmeje. Následovala výstava fotoreportéra Jana Šibíka. Další vhled do světové fotografické pokladnice poskytla retrospektiva švýcarského člena agentury Magnum Reného Burriho.

V dalších letech se podařilo s minimálními náklady realizovat několik dalších výstav předních zahraničních tvůrců, třeba Holanďana Paula den Hollandera, Francouze Franka Horvata nebo ikony britské dokumentární fotografie Martina Parra. *„V devadesátých letech ještě doznívala euforie Západu z pádu komunistických režimů ve střední Evropě, takže západoevropská velvyslanectví a kulturní střediska nám vycházela maximálně vstříc a bezplatně do výstavních prostor v ostravském divadle půjčovala, pojišťovala i dopravovala expozice slavných tvůrců. Některé výstavy jsem dokonce sám převážel v kufru letadlem nebo v autě. Dnes už to vypadá neuvěřitelně, ale třeba tehdejší ředitel Mise pro fotografické dědictví v Paříži Pierre Bonhomme mi v roce 1994 svěřil fotografie Andrého Kertésze, které jsem vzal s sebou do letadla na výstavu v Pražském domě fotografie. A žádné se nic nestalo.“*[2] Důležitou součástí vernisáží byla i vystoupení operních sólistů, čímž docházelo k prolínání – divadla, vizuálního umění, hudby, architektury – s výrazným synergetickým efektem.

Tyto možnosti však postupně slábly, a tak se výstavní program Galerie Opera od konce devadesátých let musel orientovat především na domácí autory. Prostor se uvolnil klasikům české fotografie, jako byli Karel Ludwig, Miloslav Stibor, Jindřich Marco, Karel Hájek, Zdeněk Tmej, Vilém Reichmann, Miloň Novotný, a dalším zavedeným tvůrcům střední generace, k jakým patřili Viktor Kolář, Jindřich Štreit, Václav Podestát, Pavel Mára, Zdeněk Lhoták, Jan Pohribný, Helena Márová, Jiří Hanke, Vladimír Kozlík, Dana Kyndrová a další.

1 Přepis z rozhovoru s vedoucím ITF FPF SU v Opavě prof. PhDr. Vladimírem Birgusem

2 tamtéž

Galerie se věnovala také neprávem opomíjeným autorům, jako byli Gustav Aulehla, Miroslav Kubeš a Karel Kania, v galerii vystavovali i Slováci Andrej Bán a Robo Kočan nebo Poláci Stefan Wojnecki a Andrzej Florkowski. Stále větší prostor však dostávali mladí tvůrci, především studenti ITF, ale také dalších škol, FAMU v Praze, Akademie výtvarných umění (dnes Umělecké univerzity) v Poznani, Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě, Střední umělecké školy v Ostravě a jiných. Často se v programu objevovaly i tematické expozice, každoročně se začaly vystavovat nejlepší klauzurní a diplomové práce z ITF. Řadu výstav kromě Vladimíra Birguse připravovali a zahajovali další pedagogové ITF, hlavně Blanka Chocholová, Jiří Siostrzonek, Jindřich Štreit, Aleš Kuneš, Tomáš Pospěch nebo Václav Podestát, v posledních letech také Josef Moucha, Marek Malůšek a Ondřej Durczak.

Prostory Galerie Opera jsou reprezentativní a velkorysé, ale zároveň neposkytují kurátorům příležitost pro experimentování. Tímto je tato galerie limitující, ale na druhé straně je to prostor, v němž tradiční prezentace fotografického umění má dobré podmínky. Dramaturgicky se na provozu této galerie podílejí kurátoři z řad pedagogů ITF a studentů. Koncepci této galerie můžeme rozdělit na dvě částí, z nichž první je tradiční prezentace výsledků studentů ITF v podobě klauzurních a diplomových prací a druhá část poskytuje možnost pro individuální prezentace autorů. Galerie Opera zároveň umožňuje představit dílčí výsledky studia ve formátu tematických výstav: například akt, krajina a další fotografické žánry, které se studují na ITF. Provozovatel galerie velmi dbá na vysokou uměleckou a společenskou úroveň výstav a jejich publicitu. Také na propagaci se podílejí studenti ITF v rámci odborných předmětů. Dramaturgie poskytuje prostor i jiným školám.

Jedna z možností posílení vlivu a významu v oblasti fotografického umění je propojení fotografického školství na Ostravsku, vzájemná spolupráce v oblasti výstav v Galerii Opera, a tím i zvýšení návštěvnosti a atraktivity tohoto prostoru. ITF zabezpečuje provoz této galerie programově, organizačně, technicky a propagačně. Pro úspěšný provoz je také důležitá neformální spolupráce s divadlem i finanční a morální podpora Magistrátu statutárního města Ostravy.

ITF však neorganizuje všechny výstavy v Galerii Opera, každý rok je v programu i několik výstav, které připravuje samotné Národní divadlo moravskoslezské. Bez vstřícnosti jeho ředitelů Ilji Racka, Luďka Golata a Jiřího Nekvasila nebo vedoucí oddělení propagace Jarmily Faferkové a dalších pracovníků divadla by Galerie Opera nemohla existovat.

Anketa s kurátory Galerie Opera

prof. PhDr. Vladimír Birgus *(https://www.birgus.com/)*

Vystudoval v roce 1978 Filozofickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, obor literatura – divadlo – film; v roce 1980 získal doktorát (PhDr.) na FF UP v Olomouci, obor literatura – divadlo – film; v roce 1978 vystudoval FAMU obor fotografie; v roce 1994 získal habilitační řízení na FAMU, obor Fotografie (Tvůrčí fotografie) a v roce 1999 absolvoval jmenovací profesorské řízení na FAMU - obor Fotografie, (Tvůrčí fotografie).

V období let 1978–1994 pracoval jako odborný asistent katedry fotografie FAMU, v období 1990–1994 jako odborný asistent Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě, v období 1994–1999 jako docent katedry fotografie FAMU a ITF FPF SU a v období 1999–2005 profesor katedry fotografie FAMU (současně vedoucí Kabinetu dějin a teorie fotografie), od roku 1999 působí jako profesor na ITF FPF SU. V roce 1990 se stal vedoucím Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě

Je člen Asociace profesionálních fotografů ČR a Syndikátu novinářů ČR. Je dramaturgem Galerie Opera v Ostravě a Kabinetu fotografie Domu umění v Opavě. Působil jako hodnotitel portfolií na různých mezinárodních festivalech fotografie, například v Arles, Houstonu, Bruselu, Moskvě, Berlíně, Lille aj. Je stálým spolupracovníkem časopisů FOTO, Fotograf, Fotonoviny, Photonews, European Photography aj., dříve Ateliér, Kwartalnik Fotografia, Biuletyn Fotograficzny aj. Dvanáct let byl redaktorem časopisu Imago za Českou republiku. Byl zakládajícím členem Pražského domu fotografie, řadu let působil v jeho správní radě. V roce 2006 mu ministr kultury Polské republiky udělil řád Gloria Artis (2006), ve stejném roce získal spolu s Janem Mlčochem od Asociace profesionálních fotografů České republiky cenu Osobnost české fotografie roku 2006, v roce 2014 mu byla udělena Cena statutárního města Opavy, v roce 2017 získal Cenu maršálka Slezského vojvodství v oblasti kultury.

Ve své fotografické tvorbě se věnuje především subjektivnímu dokumentu. Měl přes 65 autorských výstav v ČR i v zahraničí, zúčastnil se více než 150 kolektivních expozic a připravil řadu výstav české fotografie pro přední zahraniční muzea a galerie. Je autorem a spoluautorem více než 45 knih.

Co vedlo k založení galerie, jaké byly počátky inspirace a nápady založit galerii?

U samotného založení Galerie Opera jsem nebyl. Oficiálně Galerie Opera vznikla v březnu 1994, kdy během návštěvy představitelů ostravské radnice v Remeši byla podepsána smlouva mezi městem Ostravou a remešským fotografickým spolkem Priorité Ouverture pod vedením Jeana-Marie Lecomta o pořádání fotografických výstav v Divadle Jiřího Myrona. Od března 1995, kdy jsme uvedli výstavu Josefa Koudelky Černý trojúhelník, připravuji ve spolupráci s kolegy výstavy, které v Galerii Opera uvádí Institut tvůrčí fotografie SU. Na další expozice, jež v galerii občas pořádá Národní divadlo moravskoslezské, žádný vliv nemám.

Když porovnáte s odstupem času, jak vnímáte současnou podobu galerie, jaké máte připomínky k současné dramaturgii, propagaci, zda by bylo vhodné něco změnit?

Zpočátku se nám díky spolupráci s různými kulturními instituty a ambasádami v Praze dařilo vystavovat i díla světoznámých fotografů, jakými jsou René Burri, Frank Horvat či Martin Parr,

ale to už v současné situaci možné není. Dramaturgie je samozřejmě velmi limitována prostředky, které divadlo, ITF i město Ostrava dávají na výstavní program. Ale skutečnost, že kvůli tomu mají tolik prostoru finančně nenáročné výstavy mladých autorů, je i přínosem, vždyť začínající tvůrci jenom obtížně pronikají do zavedených galerií. Jsem ale na druhou stranu rád, že čas od času můžeme vystavovat díla předních osobností české fotografie, různé tematické výstavy nebo že jsme pomohli objevit tvorbu zapomenutých autorů Jindřicha Marca, Gustava Aulehly, Miroslava Kubeše či Karla Kanii. A také že jsme poskytli prostor studentům jiných fotografických škol a představili práce některých našich pedagogů, třeba Jindřicha Štreita, Pavla Máry, Václava Podestáta, Ondřeje Durczaka. Nebo že se nám podařilo vydat řadu katalogů, některé z nich i v angličtině.

Jaký význam má galerie ve veřejném prostoru, kam chodí lidé na představení a při tom mohou vidět výstavu? Jakou má galerie přidanou hodnotu pro propagaci divadla a kultury?

Výhodou Galerie Opera je zaručená návštěvnost tisíců diváků z řad návštěvníků divadelních představení. O takovém počtu diváků se mnoha galeriím může jenom zdát. Opravdu většina z návštěvníků si o přestávce výstavy prohlíží. Nevýhodou je, že mnohdy jde o návštěvníky náhodné, kteří nepřišli cíleně na výstavu, že možnosti nápaditě instalace jsou velmi omezené, že není možno používat ztlumené nebo bodové osvětlení. Ale skutečnost, že diváci mohou během návštěvy divadla vidět i výstavy, je jistě přínosem, vždyť to obohacuje jejich kulturní zážitek a k fotografiím přivádí také lidi, kteří do galerií a muzeí nechodí.

Považujete za důležité vernisáže jako společenská setkání a kulturní události?

Ano. O to více je mi líto, že na vernisáže do Galerie Opera v poslední době nechodí mnoho lidí, dříve tam třeba přicházelo daleko více studentů Střední umělecké školy nebo Lidové konzervatoře. Někteří ostravští fotografové, třeba Fedor Gabčan, Miloš Polášek, Otakar Matušek, Jaroslav Malík, Dita Pepe, Martin Popelář, Roman Polášek, Jiří Žižka, Martin Smékal a další, nechybí na téměř žádné vernisáži, naproti tomu Viktor Kolář přišel na zahájení za čtvrtstoletí asi třikrát nebo čtyřikrát a pedagogy či studenty fotografického oboru na Ostravské univerzitě na vernisážích taky moc nepotkáváme. Ale v tom vidím i naše rezervy, musíme se snažit výstavy lépe propagovat a na vernisáže zvát více lidí, kteří mají v Ostravě a jejím okolí o fotografii.

Měla by galerie vystavovat jen fotografie, nebo i jiné druhy a formy výtvarného umění?

Ve stávajících výstavních prostorách divadla je fotografie ideálním médiem. Také má schopnost oslovovat široké publikum.

Neměla by galerie být více otevřena i pro jiné školy?

Ve výstavním programu jsme už měli expozice z řady jiných škol, z FAMU v Praze, Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě, Univerzity umění v Poznani, Střední umělecké školy v Ostravě…

Některé nám to i recipročně oplatily a pomohly uspořádat výstavy našich studentů v Praze, Bratislavě nebo Poznani. Vystavovali jsme i práce mladých litevských fotografů, z nichž mnozí studovali na Akademii výtvarných umění ve Vilniusu nebo na Polytechnice v Kaunasu. Rádi v tom budeme pokračovat. Některé katedry našich fotografických škol se však dnes izolují, nevystavují ani na Off_festivalu nebo Měsíci fotografie v Bratislavě, na Prague Photo, na festivalech v Lodži nebo Krakově, nejezdí na festival do Arles, na Photokinu v Kolíně nad Rýnem nebo na Paris Photo.

Jako by se nesnažily svým studentům pomoci se prosadit nebo se orientovat v tom, co se děje ve fotografii.

Jak vidíte úroveň propagace výstav, na základě čeho se rozhodujete pro vznik doprovodného katalogu?

Po zániku Ateliéru a několika fotografických časopisů i výrazném omezení prostoru pro kulturu ve většině deníků a časopisů je stále obtížnější výstavy propagovat v tištěných médiích, o to větší význam dnes má propagace na sociálních sítích. Do televize a rozhlasu se nám daří proniknout se střídavými úspěchy, relativně často býváme v televizních Událostech v regionech a Událostech v kultuře. Dříve jsme dělali ke každé výstavě skládačku o šesti stranách, dnes dáváme přednost rozsáhlejším katalogům, kterými se mohou škola nebo vystavující autoři dobře prezentovat. Ty největší katalogy zpravidla vycházejí k velkým přehledovým výstavám, které probíhají ve více galeriích. Dosud největší takový katalog 25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF SU z roku 2015 měl 382 stran a vyšel v češtině i v angličtině. V poslední době jsme vydali několik katalogů k výstavám našich současných studentů Oldřicha Malachty, Konstancji Nowiny Konopky a Krzysztofa Raconě, Zuzany a Daniela Laurincových, Hany Connor, Michaely Spurné a dalších.

Cítíte konkurenci ostatních galerií (např. s ohledem na výstavní činnost Galerie Fiducia)?

Kdepak, jsme moc rádi, že v Ostravě existuje i další fotografická galerie. Ideální bývá, když se nám podaří udělat vernisáže ve stejný den, ale samozřejmě v jinou hodinu.

Jakou máte představu, co byste chtěli vystavovat? Měl by být roční dramaturgický plán pevný, nebo naopak volný? Sestavil byste dramaturgický plán jinak?

Finální dramaturgický plán sestavuji vždy na podzim, ale postupně vzniká během celého roku. Výběr výstav konzultuji se s ostatními pedagogy ze školy, jsme otevřeni nabídkám našich studentů i dalších fotografů. Samozřejmě se také sami snažíme získávat kvalitní výstavy. Pochopitelně bychom rádi občas představili nějakou mezinárodní fotografickou hvězdu, ale vzhledem k nákladům na transport a pojištění a skutečnost, že v Galerii Opera není stálé hlídání, je to u drahých exponátů skoro nemožné. Hlavní akcent už dlouho klademe na tvorbu mladých autorů. Jsme přitom limitováni instalačními možnostmi, které předem vylučují projekce, trojrozměrné objekty nebo sestavy malých fotografií. Jsem rád, že plán není díky pochopení ředitele divadla Jiřího Nekvasila a vedoucí divadelní propagace Jarmily Faferkové absolutně neměnný, ale občas je možno ještě v průběhu roku zařadit novou výstavu.

prof. Mgr. Jindřich Štreit, dr.h.c. *(http://www.jindrichstreit.cz/)*

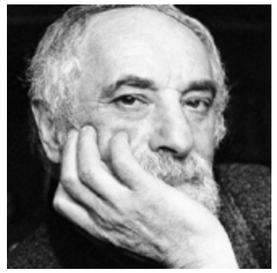

V roce 1967 vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Palackého, obor Výtvarná výchova. Posléze vyučoval na základní devítileté škole v Rýmařově, následujícího roku se stal ředitelem školy v Sovinci a později v Jiříkově. V letech 1974–1977 absolvoval Školu výtvarné fotografie. Po revoluci začal učit jako externí pedagog na FAMU. Od roku 1990 se stal pedagogem Institutu tvůrčí fotografie na FPF Slezské univerzity v Opavě a stal se zde jeho nedílnou součástí. V roce 2000 získal habilitaci na FAMU, v roce 2009 absolvoval jmenovací profesorské řízení na Vysoké škole uměleckoprůmyslové. V roce 2014 mu byl udělen čestný doktorát na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě.

Od roku 1974 vedl galerii v Sovinci, od roku 1998 Galerii v kapli v Bruntále, kde představil díla desítek oficiálních i neoficiálních umělců. V Sovinci také pořádal divadelní představení a koncerty předních tvůrců. Spolu s Štěpánkou Bieleszovou je spolukurátorem fotografických výstav v Galerii Café Amadeus v Muzeu umění v Olomouci. Sám však organizuje mnoho výstav v řadě jiných institucí. Měl přes tisíc autorských výstav, vydal desítky knih.

Co vedlo k založení galerie, jaké byly počátky inspirace a nápady založit galerii?

Galerie Opera vznikla jako místo, kde se budou konat výstavy francouzských fotografů. z francouzské strany za tímto počinem stál Jean-Marie Lecomte a Jean Medioni, z české strany především tehdejší náměstek ostravského primátora Zbyněk Pražák a tehdejší ředitel divadla Ilja Racek. Od počátku se počítalo s fotografickými výstavami. Představit to nejlepší ze současné fotografie, ale i z nedávné minulosti. Do výstavního programu se zapojil i Francouzský institut v Praze i s pobočkou v Ostravě.

Co jste očekávali od zřízení této galerie, jaké byly počátky Galerie Opera?

Jakmile galerii zaštítil Institut tvůrčí fotografie, tak se rozhodlo, že některé termíny výstav bude mít k dispozici divadlo pro svou propagaci divadelních her, případně historii divadla. Institut tvůrčí fotografie bude vystavovat jednak pedagogy a uvádět první výstavy studentů. Mám za to, že počátky se odehrávaly v letech 1996–1997. Musím jmenovat Vojtu Bartka, který se v té době hodně angažoval, především tím, že byl z Ostravy. Rovněž měl velmi dobrý vztah s ředitelem divadla Iljou Rackem, který se pak stal ředitelem České televize. V té době byly výstavy zaměřeny na studentskou aktivitu, což si myslím, že pro Institut tvůrčí fotografie bylo velice důležité, protože v té době to byla jediná galerie, kde jsme se mohli jako škola prezentovat. V té době ještě nebyl k dispozici výstavní prostor Kabinet fotografie v Domě umění v Opavě. Oba dva výstavní prostory byly velmi důležité k propagaci a prezentaci nejen studentů, pedagogů, ale i dalších fotografů. Další výstavní prostor byl získán až kolem roku 2012 v Olomouci a já jsem se stal od počátku kurátorem fotografických výstav. Olomoucká galerie vznikla na principu ostravské galerie. Když se galerie stane prestižní záležitostí, tak se stává příkladem pro další galerie, které vznikají a které pokračují v té aktivitě v jiných městech. Protože v oficiální instituci muzea se připravují dlouhodobé plány a je velmi těžké prosadit, aby v takové prestižní instituci mohli vystavovat studenti. My jsme hledali takové prostory, kde by se ti studenti mohli uplatnit a prezentovat. Je třeba zmínit výstavní prostory galerie Šternberk, která zařadila několik studentských výstav Institutu tvůrčí fotografie, které jsem zahajoval. Jakmile něco vznikne, co funguje, co se stane prestižní, je to vlastně příklad pro další organizace, je to pro ně inspirací.

Jaká byla úloha Vojtěcha Bartka při organizaci výstav Institutu tvůrčí fotografie?

Divadelní výstavy si divadlo zajišťovalo samo. Vojtěch Bartek byl iniciátorem provozních změn, např. instalace závěsného systému, protože dřív byly velké problémy s instalací. Bylo připraveno velmi účelné zařízení. Vladimír Birgus zajišťoval výstavy a připravoval výstavní program. Vojta Bartek hrál na ITF velice důležitou roli nejen po té výtvarné a umělecké a fotografické stránce, ale i politické. Najednou se vědělo o ITF nejen v Opavě, ale také v rámci kraje. Myslím si, že zřídit galerii bylo velice důležité rozhodnutí a velký přínos.

Do jaké míry byl zapojen ITF při založení galerie, proč byl vůbec přizván?

Vzhledem k tomu, že jsem byl fotografem, který byl v prvních letech po sametové revoluci pozván k fotografickým projektům ve Francii, byl jsem požádán, abych přizval ke spolupráci organizaci, která by mohla připravovat tyto výstavy. V té době jsem již externě učil na ITF, a tak jsem navrhl prof. Vladimíru Birgusovi, abychom se podíleli na programu, koncepci a činnosti této galerie. Svou roli sehrál i Vojtěch Bartek, který bydlel v Ostravě. Pro ITF to bylo prestižní místo, kde se mohl Institut prezentovat. Nejprve šlo o výstavy pedagogů, fotografů z ČR a Francie.

Když porovnáte s odstupem času, jak vnímáte současnou podobu galerie, jaké máte připomínky k současné dramaturgii, propagaci, zda by bylo vhodné něco změnit?

Po několika letech se galerie využívala jako prezentace nejlepších studentů z ITF, ale postupně i z jiných škol. Důležité bylo vymyslet způsob instalace, aby byla jednoduchá, rychlá a praktická. Nesmělo se tlouci hřebíky do stěn. Propagace byla vedena přes tištěné, později mailové pozvánky. Vydával se jednoduchý trojlist. Propagace je zajištěna velikým transparentem před vchodem do divadla. Výhodou byla každodenní návštěva večerního představení, což představuje nejméně pět set návštěvníků.

Jaký význam má galerie ve veřejném prostoru, kam chodí lidé na představení a při tom mohou vidět výstavu? Jakou má galerie přidanou hodnotu pro propagaci divadla a kultury?

O přestávkách si diváci mohou prohlédnout výstavu a seznámit se tak se špičkovými fotografy. Výstavy jsou vybírány tak, aby byly divácky i umělecky zajímavé. V kulturním programu vystupují herecké a pěvecké hvězdy divadla. I to je jakési propojení, spolupráce, navázání kontaktů.

Má do budoucna smysl dál provozovat galerii, má cenu podporovat výstavní činnost?

Rozhodně má smysl provozovat galerii a podporovat její činnost. ITF se prezentuje svými studenty. Pro mnohé z nich je to jedna z prvních výstav v tak atraktivním prostoru a s takovou návštěvností. Sám jsem vystavoval v této galerii projekt Brána naděje. V roce 1999 jsem měl zde výstavu Lidé ledkových dolů, což byl projekt, který se také dělal ve Francii. A to propojení s Francií se neslo celým tím počátečním obdobím. Byla to vlastně taková česko-francouzská spolupráce. Výstavu Lidé Hlučínska jsme prezentovali v roce 1999. Výstava Hořká léta se také reprízovala v Myronu – Marco, Chochola, Tmej, toto dával dohromady Vladimír Birgus s Blankou Chocholovou.

Jak tuto aktivitu řadíte do portfolia kulturních akci v Ostravě? Když začínala Galerie Opera, byly ještě nějaké fotografické galerie, jako je třeba dnes Fiducia?

Toto si myslím, že bylo všechno až později a byla to inspirace divadelní galerií, což je dobře, čím více galerií, tím lépe. Jako třeba Sovinec, když jsem tady dělal mnoho let ty výstavy, tak se staly inspirací pro Olomouc, Šternberk, Šumperk. Vlastně tady nic nebylo a ti kurátoři, co jezdili

do Sovince na vernisáže, tak se učili a inspirovali. Později jsem aktivity přenesl do Bruntálu, protože trend jezdit za výstavami už pomíjel, bylo nutné reagovat na tu dobu. Výstavy v Galerii Opera považuji za velmi prestižní a atraktivní. Do které jiné galerie přijde denně kolem pěti set návštěvníků?

Máte nějaké připomínky k výstavám v galerii, aby se mohla galerie posunout někam dál?

Nejde o klasickou galerii, která má profesionální vybavení. Proto jsou vybírány takové výstavy, které se zde dají klasicky instalovat. Problém je také v tom, že instalace musí respektovat divadelního návštěvníka. Nemohou se vystavovat trojrozměrné objekty nebo něco do prostoru.

Považujete za důležité vernisáže jako společenská setkání a kulturní události?

Ano.

Návštěvníci rádi přicházejí. Vždy je to společenská událost. Jde také o setkávání lidí, kteří se věnují umění.

doc. Mgr. Pavel Mára *(http://www.pavelmara.cz/)*

V roce 1975 vystudoval FAMU, obor Kamera; v roce 1981 FAMU, obor Fotografie; v roce 2009 získal habilitaci na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, obor Výtvarné umění se studijním programem Fotografická a nová média. V letech 1995–96 externě vyučoval na FAMU na katedře fotografie, od roku 1996 vyučuje na Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě, od roku 2009 zde působí jako docent.

Po studiích na FAMU pracoval jako volný fotograf. Je členem Asociace fotografů, Pražského domu fotografie a je také členem Syndikátu novinářů ČR. Ve své volné tvorbě se věnuje především fotografickému zátiší, portrétu a aktu. Jeho dílo zahrnuje přes tři desítky černobílých i barevných cyklů. Tvoří realistické záznamy lidských figur a tváří. Experimentuje s aplikacemi fotografie do nejrůznějších materiálů. Zúčastnil se více než sta společných expozic, včetně mnoha prestižních souborných výstav české fotografie doma i v zahraničí. Připravil více než čtyři desítky samostatných expozic a vydal svou monografii.

Jak vidíte výhody galerie ve veřejném prostoru, jak ji srovnáváte s ostatními standardními galeriemi, jaké vidíte rozdíly?

Galerie Opera je vhodná především pro závěsný obraz menších formátů s tradiční instalací a je určena především divadelním divákům. Foyer je těžištěm výstav a patrový prostor má pro vyznění expozic spíše doplňkový charakter. Architektura divadla s centrálním kruhovým balkónem se zavěšeným monumentálním lustrem dává výstavám specifický scénický charakter.

Podle čeho určujete a sestavujete výstavy (s ohledem na prostor, publikum, specifikum divadla, autory)?

Svou samostatnou výstavu Portréty (1998) jsem řešil velmi jednoduše s dominantním umístěním barevné série Mechanické corpusy v čele foyeru a menšími formáty v patrovém prostoru. Repríza mnou koncipované výstavy studentů ITF Interpretace aktu (2013) byla instalována obdobně. V horním prostoru byla vytvořena „linka" z totožně adjustovaných a formátově stejných snímků a naopak ve foyeru byly vystaveny netradičně zarámované větší fotografie mezi dvěma skly apod. Na specifikum divadla s publikem jsem (záměrně) nemyslel a věřil, že výstavy budou pro ně zajímavé. Zejména Interpretace aktu, u které jsem byl upozorněn na nevhodnou tématiku pro dětskou část divadelního publika. Ale výstava proběhla bez jediné stížnosti a zdá se, že nahé lidské tělo již není pro současnou mladou generaci tabu.

Podle čeho vybíráte skupinové nebo individuální výstavy, jakou volíte dramaturgii s ohledem na specifika galerie?

Zmíněné výstavy do Galerie Opera jsem nevybíral, ale byly mi nabídnuty termíny, které jsem pro daný charakter snímků přivítal. Podílel jsem se se svými kolegy i na některých kolektivních výstavách studentů ITF, ale zde byl můj příspěvek spíše marginální, protože instalace výstav je vždy skvěle fungující a velmi rychlý „auto-mechanismus".

V čem spatřujete pozitiva a naopak omezeni této galerie?

Pozitivem je určitě pravidelná prezentace tvorby studentů ITF na prestižním místě ostravského divadla. Problematická dostupnost galerie kvůli divadelnímu provozu je určitě jejím omezením,

i když po započítání všech diváků vychází „návštěvnost" velmi slušně. Ale i architektonický charakter s dominancí mnoha dekorativních prvků předurčuje výstavy vnímat při divadelních přestávkách též jako jakousi „dekoraci".

Měla by galerie vystavovat jen fotografie, nebo i jiné druhy a formy výtvarného umění?

Myslím, že koncepce výstav fotografií vytvářejí galerii určitý charakter i jistou popularitu. Kombinace s jinými druhem umění by vytvořila chaos.

Neměla by galerie být více otevřena i pro jiné školy a autory?

V rámci fotografie by tento koncept byl snad možný a možná i zajímavý. I když výstavy pod jednolitou „značkou" ITF vytvářejí galerii specifický výraz.

Jak vidíte propagaci výstav, na základě čeho se rozhodujete pro vznik doprovodného katalogu?

Propagace v Galerii Opera byla vždy silným článkem výstav. Napojení na ostravskou televizi, rozhlas či tisk bylo, alespoň v dobách mých výstav, perfektní. Koncipovaný katalog ke každé zde konané výstavě by byl jistě ideální, ale kvůli omezeným financím zde většinou fungují katalogy z jiných galerií apod.

Jak vidíte důležitost vernisáži?

Vernisáž bývá často jedinou možností zhlédnutí výstavy pro nedivadelní publikum, a tak je (i vzhledem k vždy velkorysému pohoštění) zcela zásadní.

Jak hodnotíte zájem ostravské veřejností o vernisáže výstav?

Dle mého názoru má sestupnou tendenci, pozoruji, že dříve byly vernisáže doslova našlapané a setkávali se zde bývalí studenti se současnými, kolegové, přátelé apod. Dnes bohužel ani studenti ITF na vernisáže příliš nechodí.

Cítíte konkurenci ostatních galerií (např. s ohledem na výstavní činnost Galerie Fiducia)?

Naopak, výstavy v Opeře jsou zajímavou a prospěšnou komparativní alternativou vůči dalším ostravským galeriím včetně Galerie Fiducia.

Jakou máte představu, co byste tam chtěli vystavit? Měl by být roční dramaturgický plán pevný, nebo naopak volný? Sestavil byste dramaturgický plán jinak?

Pevný výstavní plán je nutností a je odvislý od dobré dramaturgie i zájmu zde vystavovat - výstavy z ITF cele naplňují tyto požadavky.

Jak si vysvětlujete malý zájem studentů ostravských fotografických škol o fotografické umění?

V této sugestivní otázce je zřejmě myšlena jejich malá účast na vernisážích - a to bych nepranýřoval - viz obdoba u našich studentů.

doc. Mgr. Josef Moucha

V roce 1980 vystudoval magisterské studium na oborech Periodický tisk a Televizní a filmová žurnalistika na Fakultě žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze, v roce 2017 habilitoval v oboru Tvůrčí fotografie na FPF SU v Opavě.

Od roku 1980 pracoval jako fotograf, od roku 1983 jako redaktor časopisu Architektura ČSR, od roku 1985 jako vedoucí výtvarník propagace Československého filmexportu, v roce 1987 pak jako redaktor měsíčníku Československý zahraniční obchod a od roku 1990 do roku 1995 jako redaktor Revue Fotografie, od roku 2002 jako redaktor pololetníku Fotograf.

V letech 1985 až 1990 působil jako odborný asistent na Fakultě žurnalistiky UK v Praze, od roku 2013 působil jako odborný asistent na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a od roku 2017 jako docent.

Spoluzakládal galerii Pražský dům fotografie.

Ve své fotografické tvorbě se věnuje dokumentární fotografii. Měl přes 60 autorských výstav v ČR i v zahraničí, zúčastnil se rovněž mnoha kolektivních expozic. Kurátorsky připravil výstavy soudobé české fotografie.

Je autorem a spoluautorem mnoha knih a článků. Publikuje v časopisech od svého studia na UK, v současnosti zejména v titulech FOTO, Fotograf a Fotonoviny. Byl členem redakčních rad pololetníků Fotograf a Imago. Byl členem porot různých fotografických soutěží.

Za knihu Válka za studena mu Asociace profesionálních fotografů ČR udělila titul Nejlepší fotografická publikace roku 2017.

Jak se Vám pracuje s tímto netypickým výstavním prostorem?

Zvláštní nárok tvoří hned dvojice podlaží, propojených schodištěm. Na danou situaci je třeba reagovat případ od případu skladbou exponátů. Ze zkušenosti bych řekl, že rozdělení výstavy do obou prostorů svědčí nejlépe takovým dvojprojektům, jaký představili Konstancja Nowina Konopka a Krzysztof Racoń.

Jak vidíte galerii ve veřejném prostoru, jak ji srovnáváte s ostatními standardními galeriemi, jaké vidíte rozdíly?

Galerie ve veřejném prostoru s sebou nese rozmanité příležitosti k rozptýlení. Přestávky v divadelních akcích jsou využívány k společenským stykům, k předvádění sebe sama, partnera a podobně. To vše se odbývá zároveň s prohlídkou výstav. Komorní galerie vede k většímu soustředění. Cenou za to bývá méně návštěvníků.

Podle čeho určujete a sestavujete výstavy (s ohledem na prostor, publikum, specifikum divadla, autory)?

Do Divadla Jiřího Myrona nelze instalovat cokoli. V letech 2014 až 2016 jsme s profesorem Birgusem v předmětu Management ve fotografii zadávali jako cvičení zpracování výstavního projektu. A to zejména pro Galerii Opera (anebo Dům umění v Opavě). Sice se takto objevil třeba shora uvedený návrh uskutečnitelné (a s katalogem pak také v Galerii Opera uskutečněné) společné výstavy Imperfekt, který podali Konstancja Nowina Konopka a Krzysztof Racoń. Studentské záměry ale příliš nedbaly o specifikum Galerie Opera, jímž jsou návštěvníci. Těžko v hájemství vysoké kultury realizovat projekty provokující antiestetikou. Doložit to lze návrhem Zdeňka Vajnera a Davida Váni na skupinovou výstavu Mju.name, který ale docela dobře uplatnili

v alternativním prostoru Galerie Zahradník v Praze (v předjaří 2016; viz archiv https://zahradnik.pro/exhibitions/). To může být i příkladem k odpovědi na otázku, která následuje.

Podle čeho vybíráte skupinové nebo individuální výstavy, jakou volíte dramaturgii s ohledem na specifika galerie?

Jistě se hodí dát přednost tomu, co je zrovna nejlepší nabídkou pro dané prostředí.

V čem spatřujete pozitiva a naopak omezení této galerie?

Přínosem je, že do divadla přichází kulturní publikum, které má k prohlídce dostatek času. Na druhé straně bývá výstava přístupná teprve hodinu před začátkem představení, což škálu dalších návštěvníků omezuje.

Měla by galerie vystavovat jen fotografie, nebo i jiné druhy a formy výtvarného umění?

Osobně jsem rád, že je příležitost vystavovat fotografie. Samo divadlo přišlo s instalacemi nerozbitných plastik – viz nepřehlédnutelné dílo Stanislava Kolíbala v přízemí. Ale závěsný systém vyvinutý pro fotografie má (přes svá omezení) zásadní výhodu: exponáty chrání před poškozením. Je sotva myslitelné, že by se místo těchto masivních rámů věšela snadno zranitelná plátna.

Jaký má galerie význam pro prezentaci studentů a pedagogů ITF?

Vysoké umělecké školy pomáhají svým svěřencům hledat cesty. To je neobyčejně důležité, protože mladí lidé mají málo životních zkušeností a omezené příležitosti vstupovat na veřejnou scénu. A teprve realizace dávají předpoklad k prosazování jejich tvůrčího přínosu. Jde tu tedy také o průběžné zasvěcování do praxe sestavování významuplných výstavních celků. Nejednou při tom běží o individuální debuty nebo o první výstavy v zahraničí.

Neměla by galerie být více otevřena i pro jiné školy a autory?

Takové otevření nepostrádám, i když se – obecně vzato – srovnávání výsledků různých škol hodí… Ale řekl bych, že jsou k němu vhodnější příležitosti jinde.

Jak vidíte propagaci výstav, na základě čeho se rozhodujete pro vznik doprovodného katalogu?

S propagací výstav v Galerii Opera zkušenosti nemám a o vzniku katalogů se případně jedná na pedagogických poradách. Vlastně jsem se svou iniciativou nezasloužil ani o vznik katalogu, jenž vyšel k výstavě Michaely Spurné v Galerii Opera. Redakci zajistili Vladimír Birgus a Ondřej Durczak, já jsem jen – rád! – dodal text, o nějž mě autorka požádala. Myslím, že také katalog jejích věcí je ukázkou efektivního modelu: toho, že se tiskem vydávají vynikající práce, dobře a tedy funkčně reprezentující univerzitu.

Jak vidíte spolupráci s divadlem a s médii?

Tuto odpověď ponechám zasvěcenějším… Jen obecná poznámka: z hromadných sdělovacích prostředků se vytrácejí recenzní rubriky zasvěcené výtvarným oborům vůbec a tím méně žurnalistické pozornosti je potom upřeno k výstavám autorů neznámých jmen, zvláště tedy k výstavám studentským. To, že se občas někdo z řad studentů prosadí do vysílání televize nebo rozhlasu, je výjimečné. Kvituji to s povděkem.

Jak vidíte důležitost vernisáží?

Jde vlastně o uvádění prací adeptů umění na veřejnou scénu a k tomu nedílně slouží i slavnostní ráz jejich zpřístupnění. Rozhodně je dobře, že k vernisážím škola poskytuje všestrannou podporu.

Jak hodnotíte zájem ostravské veřejností o vernisáže výstav?

Hodně záleží na tom, kdo a kde vystavuje. Nabité vernisáže nejsou výjimkou. V Galerii Opera návštěvníky rozlehlé prostory jednak poněkud pohltí, jednak bývá o páté odpolední ještě hodně lidí zaneprázdněných. Ale studenti z principu nemohou být magnetem pro masové publikum, takže mě návštěvnost užšího okruhu zájemců nepřekvapuje, nýbrž těší.

Cítíte konkurenci ostatních galerií (např. s ohledem na výstavní činnost Galerie Fiducia)?

Ano, pociťuji, ovšem v pozitivním smyslu.

Jakou máte představu, co byste tam chtěli vystavit? Měl by být roční dramaturgický plán pevný, nebo naopak volný? Sestavil byste dramaturgický plán jinak?

Vynikají počiny, zasahující i diváky, kteří nejsou vysazeni na fotografii jako takovou. Ale jak často se podaří něco srovnatelného se Stoletými Čechy Jana Langera?

Zda pevný, nebo naopak volný dramaturgický plán? Preference je spíše otázkou pro vedení divadla. Jistěže se mohou spolehnout, že vizitka Slezské univerzity bude vždycky co možná nejlepší. Organizátoři na jedné straně rámcovou roční představu mají (a také mají mít), na druhé je výhodné ponechat otevřenou možnost k příležitostným změnám. V zásadě bych tedy dramaturgické postupy neměnil.

Jak si vysvětlujete malý zájem studentů ostravských fotografických škol o fotografické umění?

Nevím, zda je malý, ani jak to odhadovat… Není třeba převis podprůměrné nabídky? Nicméně Ostrava nepostrádá adresy zavedené na vynikající události oboru, takže by si zájemci neměli stýskat!

doc. Mgr. Václav Podestát

V letech 1985 až 1988 studoval Institut výtvarné fotografie Svazu českých fotografů a v roce 1994 vystudoval magisterské studium na katedře fotografie na FAMU, v roce 2013 habilitoval na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě v oboru Výtvarné umění se studijním programem Fotografická a nová média.

Od roku 1998 pracoval jako odborný asistent na Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a od roku 2013 jako docent.

Je členem Asociace fotografů a Syndikátu novinářů České republiky.

Věnuje se dokumentární tvorbě (rozvíjí po mnoho let svůj cyklus subjektivních dokumentů Lidé) a v poslední době souběžně s černobílou fotografií také vytváří barevné fotografie. Věnuje se také užité fotografii, zde pak převážně fotografuje architektonické památky pro různé publikace. Byl kurátorem výstav pro Muzeum a galerii severního Plzeňska v Mariánské Týnici. Kurátorsky se podílel také na výstavách pro Centrum Bavaria Bohemia v německém Schönsee nebo ve Wallfahrt Museum v Neukirchen beim Hl. Blut. Zabývá se také fotografickou kritikou a publicistikou. Publikuje texty o fotografii a výtvarném umění. Dříve psal pro Ateliér a Imago, nyní pro FOTO, Hospodářské noviny a Plzeňský deník. Obdržel Cenu hejtmana Plzeňského kraje.

Jak se Vám pracuje s tímto netypickým výstavním prostorem?

S daným výstavním prostorem se pracuje velmi dobře. Mobilní instalace umožňuje nejen rychlou přípravu, ale i případné rozdělení výstavního cyklu např. na dva (nebo několik) soubory, na horní patro a vstupní foyer. Připravoval jsem zde před několika roky například výstavu Zdeňka Lhotáka, byl také spolukurátorem několika studentských projektů.

Jak vidíte galerii ve veřejném prostoru, jak ji srovnáváte s ostatními standardními galeriemi, jaké vidíte rozdíly?

Galerie ve veřejném prostoru umožňuje oslovit diváka spontánně. Do divadla návštěvník přichází především na představení, jako kulturní bonus dostane příležitost vidět i výstavu. V Galerii Opera v Ostravě se takový model, způsob prezentace fotografie, potvrdil po několika desetiletích provozu. Má smysl zde výstavy pořádat a pravidelný (i nahodilý) okruh návštěvníků se o médium fotografie bezpochyby zajímá.

Podle čeho určujete a sestavujete výstavy (s ohledem na prostor, publikum, specifikum divadla, autory)?

Nejsem generálním kurátorem programu Galerie Opera. O výstavách, které jsou na příslušnou sezonu zařazeny, rozhoduje především pedagogický sbor ITF, vystavované práce jsou dílem aktuální tvorby studentů ITF (poznamenal bych ale slovo nejen studentů, také přizvaných „hostů" domácí i zahraniční scény).

Podle čeho vybíráte skupinové nebo individuální výstavy, jakou volíte dramaturgii s ohledem na specifika galerie?

Jak jsem připomenul výše, dělení prostoru umožňuje vystavit například dva širší tvůrčí projekty, nebo skupinové dílo. Vzhledem k tomu, že se galerie nachází v prostorách Národního divadla moravskoslezského, mohlo by se někomu zdát, že by byla nejvhodnější disciplína divadelní fotografie. Ale jen takto zúžený pohled na fotografii by byl kontraproduktivní. Proto návštěvník

může vidět soubory např. dokumentární fotografie, tématiku portrétu, krajiny, moderního barevného dokumentu, aktu, konceptuálního zaměření …

V čem spatřujete pozitiva a naopak omezeni této galerie?

Nezpochybnitelným pozitivem je vícevrstevnaté publikum. Omezením se může zdát otevírací doba. Výstavu můžeme navštívit vždy „jen" před začátkem divadelního představení.

Měla by galerie vystavovat jen fotografie, nebo i jiné druhy a formy výtvarného umění?

Dramaturgie ITF připravuje výstavy jediného média - fotografie. Nepokrývá jimi ovšem celý rok. Vystavovat zde i jiné formy výtvarného projevu, např. grafiku nebo malby, by se nabízelo. Do dramaturgie by pak musel vstoupit další subjekt. Taková iniciativa by ovšem musela vzejít od provozovatele Národního divadla moravskoslezského a možná i domluvy s ITF.

Jaký má galerie význam pro prezentaci studentů a pedagogů ITF?

Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity je spjat s Opavou a je logické, že v moravskoslezském regionu i výstavami v Galerii Opera připomíná skutečnost, že tato škola patří mezi nejlepší vzdělávací ústavy v daném oboru v České republice.

Neměla by galerie být více otevřena i pro jiné školy a autory?

Galerie Opera neprezentuje jen a výhradně autory z ITF. Uskutečnily se zde kolektivní i autorské výstavy ze zahraničí (Polska, Litvy, v prvopočátcích existence také z Anglie, Francie). A také z řady českých škol.

Jak vidíte propagaci výstav, na základě čeho se rozhodujete pro vznik doprovodného katalogu?

Výstava bez katalogu, i malého rozsahu, jako by nebyla. Proto je dobře, když se k výstavám podaří katalog vydat. Někteří autoři jej mají již připraven z předchozích prezentací. Propagace byla dosud postavena na rozesílání klasických, tištěných nebo elektronických pozvánek. To se dnes ukazuje jako ne vždy účinné.

Jak vidíte spolupráci s divadlem a s médii?

Práce PR oddělení divadla v Ostravě je standardní. Je skutečností, že před masivním nástupem internetu se více ohlasů objevovalo v denním tisku a minimálně ve vědeckých knihovnách můžeme dnes jako za sto let potištěnými stránkami listovat, reprodukovat atp. Slezská univerzita také roky vydávala vlastní tiskovinu, Noviny Slezské univerzity – a ty jsou v současnosti také jen v elektronické podobě. Až kdosi bude chtít v budoucnosti bádat – například o tématu, které je předmětem dnes položených otázek, nenajde po digitální éře pravděpodobně nic. Na konci 80. let minulého století sloužily k přenosu informací děrné štítky, potom velké diskety, následovaly 3,5" diskety, přepisovatelná CD a DVD média, Blue Ray systémy… Umíme ještě tato zařízení dnes přečíst, když nemáme v počítačích příslušné mechaniky, programy…?

Jak vidíte důležitost vernisáži?

Každé zahájení výstavy má za cíl seznámit, i pravidelného návštěvníka, s autorem i s jeho dílem, s kontextem práce v čase, s jeho souputníky. Nelze opomenout jednu důležitost – možnost si osobně s vystavujícím autorem osobně promluvit.

Jak hodnotíte zájem ostravské veřejností o vernisáže výstav?

Ostravská veřejnost má, myslím, o fotografii zájem. Lze možná hořekovat, že na vernisáže stále a opakovaně chodí stejný okruh návštěvníků. Nejinak je tomu ale i v Olomouci, Praze, Plzni, Chebu, Berlíně, Paříži… A chce se říci, co podniknout, aby chodilo více lidí, například studujících. Mohu zároveň odpovědět – proč nevyužít současných trendů komunikace – sociální sítě, osobní SMS oznámení atp.

Cítíte konkurenci ostatních galerií (např. s ohledem na výstavní činnost Galerie Fiducia)?

Konkurence je vždy dobrá, generuje větší výkon. Nejen u galerijní práce. Když jsem v Ostravě na zahájení v Galerii Opera, rád zajdu na prohlídku další výstavy do Fiducie, a je-li další zahájení ještě v jiné ostravské kulturní instituci – rád tam i zajedu, je-li pro takový kulturní výlet dostatek časového prostoru.

Jakou máte představu, co byste tam chtěli vystavit? Měl by být roční dramaturgický plán pevný, nebo naopak volný? Sestavil byste dramaturgický plán jinak?

Dramaturgie výstav pokrývá představení studentských prací, kolektivních projektů, klauzurních souborů atp.

Jak si vysvětlujete malý zájem studentů ostravských fotografických škol o fotografické umění?

Zájem studentů ostravských fotografických škol není zcela určitě odmítavý k fotografii. Někdy na výstavy mládež chodí, jindy naopak. Že je to jiné než např. V 70. nebo 80. letech minulého století? Dnešní realita se spíše ohledává ve virtuální podobě. Všichni chtějí spolu komunikovat a zároveň být jen s tím svým mobilním telefonem. Není to stýskání, je to jen jinak.

doc. MgA. Tomáš Pospěch, Ph.D.

V roce 1995 vystudoval bakalářský obor Dějiny a teorie umění na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, v roce 1998 magisterské studium tvůrčí fotografie na FPF SU v Opavě, v roce 1999 Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, magisterský obor Dějiny umění, v roce 2013 doktorské studium na FPF SU v Opavě, v roce 2016 habilitoval na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě v oboru Výtvarné umění se studijním programem Fotografie a nová média. V letech 2011 až 2012 absolvoval odbornou stáž v Ateliéru intermediálních konfrontací u Jiřího Davida na VŠUP v Praze.

Od roku 1997 působí jako odborný asistent na Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě, od roku 2016 jako docent.

V letech 1997 až 2009 vyučoval na Institutu reklamní tvorby a marketingových komunikací na Technologické fakultě ve Zlíně VUT v Brně, v letech 2001 až 2005 na Fakultě multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně působil jako vedoucí Kabinetu teoretických studií.

Působí jako volný fotograf, historik umění, kurátor a pedagog. Ve vlastní fotografické tvorbě se zaměřoval na minimalizující zátiší, performance využívající fotografické médium a subjektivně dokumentární tvorbu. V poslední době se věnoval konceptuální tvorbě.

Byl členem redakční rady časopisu Sešit pro teorii umění a příbuzné zóny a časopisu Fotograf. Stal se členem Syndikátu novinářů ČR a Uměleckohistorické společnosti. Působí v Umělecké radě Moravské galerie Brno.

V roce 1999 obdržel 2. cenu v novinářské soutěži Czech Press Photo v kategorii série - Reportáž, v roce 2006 získal hlavní cenu v mezinárodní soutěži Sittcom Award v Bratislavě.

Napsal více než dvě desítky knih o historii umění, kde se zabývá především současnou fotografií a uměním střední Evropy, a monografií. Vydal knihu Myslet fotografii, která se zaměřuje na proměny psaní o české fotografii ve druhé polovině dvacátého století. Publikoval v časopisech Ateliér, Imago, Camera Austria, Reflex. V poslední době píše především pro Art+Antiques, Flash Art, Fotograf a Photonews.

Jak se Vám pracuje s tímto netypickým výstavním prostorem?

Jsou to tři stěny ve dvou podlažích. S prostorem se pracovat nedá, protože by to odporovalo požárním předpisům a také nevyhovovalo náhlým přílivům počtu návštěvníků divadla o přestávce a po představení.

Podle čeho určujete a sestavujete výstavy (s ohledem na prostor, publikum, specifikum divadla, autory)?

Až dosud jsem sestavoval víceméně školní výstavy – ať už z prací studentů UTB ve Zlíně, ITF nebo z mikulovské fotografické dílny.

V čem spatřujete pozitiva a naopak omezeni této galerie?

Přesně v tom, co to je – foyer divadla. Prostorem prochází velké množství návštěvníků, ti však primárně míří na divadelní představení. Jestli se dokáží přepnout na vnímání výstavy, pak je možné, že ji vidí dost lidí. A protože dominantním určením prostoru je role chodby – přesunutí značného množství lidí z místa na místo, není možné při formování výstavy pracovat s prostorem. V neposlední řadě je také ztížena možnost dostat se na výstavu v průběhu dne mimo čas vernisáže.

Měla by galerie vystavovat jen fotografie, nebo i jiné druhy a formy výtvarného umění?

Charakter prostoru prakticky znemožňuje vystavování čehokoliv jiného než fotografií. Jestliže v dnešním výstavním provozu dominuje prolínání médií, interaktivita, vytváření vztahů mezi vystavenými exponáty, tak tyto principy nejsou s ohledem na charakter galerie možné.

Jaký má galerie význam pro prezentaci studentů a pedagogů ITF?

Určitě velký.

Neměla by galerie být více otevřena i pro jiné školy a autory?

Dříve tomu tak bylo a věřím, že tomu bude i v budoucnu.

Jak vidíte spolupráci s divadlem a s médii?

Nemohu odpovědět, nepodílím se na spolupráci s divadlem.

Jak vidíte důležitost vernisáži?

Vzhledem k charakteru galerie je vernisáž jednoznačně hlavní příležitostí, jak výstavu zhlédnout. Zde má význam také úvodní slovo, katalog a také hudební program sestavovaný divadlem.

Jak hodnotíte zájem ostravské veřejností o vernisáže výstav?

Účast je proměnlivá, podle vystavujících.

Cítíte konkurenci ostatních galerií (např. s ohledem na výstavní činnost Galerie Fiducia)?

Galerie Fiducia má jiný výstavní program a koncepce obou galerií se doplňují. Dobrou tradicí je spojování vernisáží do jednoho dne, kdy publikum z jednoho prostoru přejde na vernisáž do druhé galerie.

doc. Mgr. Jiří Siostrzonek, Ph.D.

V roce 1992 absolvoval magisterské studium andragogiky a sociologie na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, v roce 2007 pak doktorské studium. V roce 2017 habilitoval v oboru Tvůrčí fotografie na Filozoficko-přírodovědecké fakultě Slezské univerzity v Opavě.

Od roku 1992 je pedagogem na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, od roku 2017 zde působí jako docent. Od roku 1996 působí také jako zástupce vedoucího ITF FPF SU v Opavě. V letech 2001 až 2005 působil jako externí pedagog na katedře dějin a teorie dramatických umění na Filozofické fakultě UP v Olomouci. V současné době také je pedagogem na Fakultě multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně

Je členem mediální rady České televize Ostrava, předsedou občanského sdružení Společnost přátel muzea Hlučínska, předsedou umělecké rady Domu umění v Opavě, členem komise festivalu Bezručova Opava. Podílí se na dramaturgii multižánrového festivalu Další břehy a Domu umění v Opavě. Od roku 1990 se v Opavě podílí na organizaci festivalu dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět. Připravil řadu scénářů výstav, vzdělávacích a kulturních pořadů, externě spolupracuje s televizí a rozhlasem (pro Českou televizí Ostrava připravil více jak 50 scénářů pro hudební pořady, publicistiku a dokumenty, jako například Ta naše povaha česká, Babylon, Kultura.cz) a spolupracuje s kulturními institucemi v České republice a Polsku. Působil na několika projektech jako organizátor, sociolog i jako fotograf. Věnuje se dlouhodobě společenským vědám a umění (vizuální sociologii s kulturologickými přesahy).

Jak se Vám pracuje s tímto netypickým výstavním prostorem?

Prostor Galerie Opera je velkou výzvou pro kurátory, protože neumožňuje experimentovat s artefakty a jejich rozmístěním. Jde o tradiční prostor. Těžiště výstav spočívá v kvalitě vystavených fotografií.

Podle čeho určujete a sestavujete výstavy (s ohledem na prostor, publikum, specifikum divadla, autory)?

Spolupracuji na kolektivních výstavách, v těchto případech ustupuji do pozadí a v případě autorských výstav respektuji autorskou vizi a k tomu přidávám své názory a připomínky.

V čem spatřujete pozitiva a naopak omezení této galerie?

Největší omezení galerie vidím v možnosti přístupu pro veřejnost, která vyloženě nejde na divadelní představení. Další omezení spočívá v instalačních možnostech.

Měla by galerie vystavovat jen fotografie, nebo i jiné druhy a formy výtvarného umění?

Jsem pro zachování fotografické galerie. Toto zaměření považuji za značku galerie.

Jaký má galerie význam pro prezentaci studentů a pedagogů ITF?

Je to výjimečná možnost pro prezentaci ITF, fakulty, univerzity, pro studenty, kteří zde mají často svou autorskou premiéru, i pro pedagogy.

Neměla by galerie být více otevřena i pro jiné školy a autory?

Určitě má smysl porovnávat koncepce jednotlivých škol, osobitost studentů, ale to je především otázka zájmu jiných vysokoškolských učilišť, zvláště když vidíme minimální zájem se prezentovat na různých festivalech a pořádat setkání vysokých uměleckých škol se zaměřením na fotografii.

Jak vidíte spolupráci s divadlem a s médii?

Zde má každá instituce své možnosti propagace a věřím, že je využívají.

Jak vidíte důležitost vernisáži?

Vernisáž je především společenské setkání a zároveň možnost výstavu zhlédnout mimo divadelní představení. Důležitá jsou také zahájení výstav a doprovodný program.

Jak hodnotíte zájem ostravské veřejností o vernisáže výstav?

Velmi proměnlivá a nevyzpytatelná.

Cítíte konkurenci ostatních galerií (např. s ohledem na výstavní činnost Galerie Fiducia)?

Galerie Fiducia není konkurence, ale dotvoření výstavního spektra se zaměřením na fotografii v Ostravě. Jejich koncepce i instalační možnosti jsou jiné.

Miroslav Myška

V roce 1972 vystudoval Střední umělecko-průmyslovou školu v Brně u Karla Otty Hrubého, obor Fotografie. Působil jako volný fotograf. Byl pedagogem Institutu výtvarné fotografie Svazu českých fotografů v letech 1979 až 1990, posléze pak byl externím pedagogem na Fakultě výtvarných umění VUT Brno v letech 1995 až 1997. Do roku 2017 byl pedagogem na ITF FPF SU v Opavě.

Věnoval se užité fotografii, a to převážně reklamě a architektuře. Taky se věnoval reportážní fotografii, humanisticky zaměřené dokumentární fotografii a fotografii krajiny a aktu. Zásadní osobností pro Miroslava Myšku byl Karel Otta Hrubý, kterého považuje za svůj nejdůležitější vzor.

Byl zakládajícím členem skupiny Setkání (1975), je členem Asociace fotografů a Unie výtvarných umělců a členem sdružení Q. Připravil několik výstavních expozic Viléma Reichmanna, Karla Otty Hrubého a dalších fotografů. Kurátorsky připravil několik výstav studentů pro ITF FPF SU v Opavě.

Jak se Vám pracuje s tímto netypickým výstavním prostorem?

Prostor je rozdělen do dvou podlaží, což může být i výhoda. Může být pro dva autory, dva cykly od autora, při členění skupinové výstavy, jedno podlaží klasické, druhé abstraktnější. Tímto způsobem jsem řešil Krajinu studentů ITF. Přízemí s klasičtějšími krajinami, patro subjektivní a abstraktní krajiny.

Obdobně jsem dělil prostor u výstavy Viléma Reichmanna - jedno podlaží klasičtější podání, druhé podlaží abstraktnější grafogramy.

Jak vidíte galerii ve veřejném prostoru, jak ji srovnáváte s ostatními standardními galeriemi, jaké vidíte rozdíly?

Jistě je specifická, divadelní publikum je trochu odlišné od zájemců o výtvarné umění. Divadelní návštěvníci jsou jistě kulturně na výši, ale je potřeba výstavy dramaturgicky vybírat i s tímto ohledem.

Podle čeho vybíráte skupinové nebo individuální výstavy, jakou volíte dramaturgii s ohledem na specifika galerie?

Skupinové výstavy studentů ITF mohou být tematicky vymezené. Krajina, dokument, portrét apod. Individuální výstavy by se asi měly vyvarovat čistě abstraktní fotografii, dramatickému či drsnému aktu.

V čem spatřujete pozitiva a naopak omezeni této galerie?

Pozitiva jsou ve velkém počtu diváků, každý den, omezením je pouze krátká večerní návštěvní doba.

Měla by galerie vystavovat jen fotografie, nebo i jiné druhy a formy výtvarného umění?

Domnívám se, že pro divadelního diváka by bylo pestřejší střídání více druhů výtvarného umění. To souvisí i s další otázkou, více ji otevřít pro školy.

Jaký má galerie význam pro prezentaci studentů a pedagogů ITF?

Pro studenty je význam jistě velmi přínosný, někteří mohou vystavovat při skupinové výstavě i v 1. ročníku, což je jistě výrazné povzbuzení do další tvorby

Neměla by galerie být více otevřena i pro jiné školy a autory?

Měla, otevřel bych ji i pro další školy, tím i pro další druhy umění. Jistě by se zvýšil i zájem ostravské veřejnosti.

Jak vidíte propagaci výstav, na základě čeho se rozhodujete pro vznik doprovodného katalogu?

Propagace v denním tisku a v měsíčních upozorněních na akce. Katalog je jistě velmi potřebný, pokud není výstava doprovázena katalogem, jako by nebyla.

Jak vidíte spolupráci s divadlem a s médii?

Spolupráce s divadlem je velmi dobrá, s médii jsem ji ponechal na spolupracovnících.

Jak vidíte důležitost vernisáži?

Vernisáž je jistě nejdůležitější pro autory a odborné publikum.

Jak hodnotíte zájem ostravské veřejností o vernisáže výstav?

Zájem ostravské veřejnosti je dána jednak atraktivností výstavy, její individuální propagací. Myslím, že není stálý adresář ostravské fotografické veřejnosti.

Cítíte konkurenci ostatních galerií (např. s ohledem na výstavní činnost Galerie Fiducia)?

Obě galerie se spíše doplňují a konkurence mezi galeriemi je vždy potřebná.

Jakou máte představu, co byste tam chtěl vystavit? Měl by být roční dramaturgický plán pevný, nebo naopak volný? Sestavil byste dramaturgický plán jinak?

JJistě na půl roku pevný již pro potřebnou propagaci. Více bych zatraktivnil výstavy zařazením jiných školních subjektů, a tím i otevřel, kresbě, grafice a malbě. Problém bude u institucí a ITF, s koordinací rámů, instalací, organizací vernisáže i propagace.

Jak si vysvětlujete malý zájem studentů ostravských fotografických škol o fotografické umění?

Myslím, že zájem fotografických škol by se zvýšil, pokud by jednou za rok mohli sami vystavovat. Zajímali by se tím i o konkurenci. Z vlastní zkušenosti vím, že na některých výstavách jsou přítomni i studenti SUPŠ. Opět záleží na atraktivitě výstavy a osobní propagaci. Na výstavě Karla Kanii z Ostravy bylo přítomno velké množství členů ostravské amatérské veřejnosti i profesionálních fotografů. Staří členové klubu, střední generace, či Viktor Kolář. Akce byla dlouho dopředu inzerována a řada ostravských fotografů spolupracovala na diplomové práci Veroniky Křížové. Byli tím zainteresovaní a velmi se zajímali o vlastní výstavu.

Mgr. et MgA. Ondřej Durczak

V roce 2016 vystudoval magisterské studium tvůrčí fotografie na ITF FPF Slezské univerzity v Opavě a zároveň na Ústavu fyziky magisterské studium počítačové fyziky.

Od roku 2016 studuje doktorské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě.

Od roku 2016 byl zaměstnán jako manažer výstav a publikací na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, zde od roku 2018 působí jako odborný asistent. Od roku 2016 je také pracovníkem Centra multimediální tvorby Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě

Ve své tvorbě se věnuje především Ostravsku a Karvinsku, fotograficky pak téma Ostravska zpracoval v knize Ostrava v důchodu, v níž připomíná zanikající průmyslové dominanty bývalé hutní a hornické lokality. Jako teoretik se věnoval fotografickým publikacím o Ostravsku. Zabýval se také historií užití fotografie v různých vědeckých disciplínách, tyto znalosti pak publikoval v článcích ve sbornících a také v knize Důkazy objevů: Fotografie ve vědě v letech 1839–1939. Měl několik samostatných výstav, byl také zastoupen v několika společných expozicích, v současné době působí také jako spolukurátor výstav na ITF FPF SU v Opavě.

Jak hodnotíte výstavní prostor Galerie Opera?

Galerii Opera ve foyeru Národního divadla moravskoslezského vnímám jako zajímavé propojení dvou kulturních oblastí - divadla a výstavního prostoru. Určitými předem danými limity jsou v Galerii Opera systémy pro instalaci fotografií, které jsou pevné a nedovolují například vystavení sérií z děl malých rozměrů a další netradiční zásahy. Naopak velkou výhodou je situování galerie právě v prostředí divadla. Zejména před začátky představení nebo o jeho přestávce se v prostoru galerie shromažďuje velké množství lidí a skutečně dochází k tomu, že se diváci o prezentované expozice zajímají, čtou si úvodní texty a procházejí často systematicky celou výstavou. Jde tak o specifický typ výstavního prostoru, kde většina diváků fotografií nepřišla primárně za výstavou, ale za divadelním představením. Přicházejí tak za kulturou s určitým očekáváním, výstava je pro ně čímsi přidaným, překvapujícím prvkem.

Jak vidíte publikum a návštěvníky galerie?

Lze si domýšlet, že většina diváků fotografií je v oblasti moderní fotografie nepoučená a Galerie Opera pro ně představuje jednu z mála příležitostí, kde se se současnou fotografií mohou setkat. Lze předpokládat, že počet diváků fotografických expozic je větší než v běžné ostravské galerii menšího formátu.

Jak hodnotíte výstavní program?

Vedle expozic nejnovějších klauzurních, bakalářských a diplomových prací prezentuje Institut tvůrčí fotografie častěji také autorské výstavy studentů nebo čerstvých absolventů ITF. V loňském roce proběhla například také retrospektivní výstava již nežijícího regionálního ostravského fotografa Karla Kanii, jemuž byly představeny snímky od šedesátých let minulého století. ITF tak nabízí různé variace fotografických expozic, které dovolují i laikům aspoň základní možnost zorientovat se v dnešní fotografii.

Mgr. Ilja Racek, Ph.D.

bývalý ředitel Národního divadla moravskoslezského v Ostravě

V roce 1973 vystudoval obor Televizní publicistika na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, v roce 1976 obor Režie na DAMU a v roce obor Divadelní věda na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Pracoval jako pomocný režisér a asistent v ostravských studiích Československé televize a Československého rozhlasu. Působil jako režisér v Těšínském divadle a v Divadle F. X. Šaldy v Liberci. Po roce 1991 se stal ředitelem Národního divadla moravskoslezského. Podílel se jako režisér na řadě inscenací v divadle. V letech 1998 až 2001 byl náměstkem ministra kultury ČR Pavla Dostála, od roku 2002 až do roku 2012 byl ředitelem Televizního studia Ostrava. V letech 2013 až 2014 vedl Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni a v současné době vede Slezské divadlo Opava. Byl člen mnoha správních a dozorčích rad (například Domu kultury města Ostravy, Janáčkova máje…).

Jak vznikla Galerie Opera?

Počátkem devadesátých let se na radnici v Ostravě ještě za primátorování Jiřího Smejkala objevila delegace z Francie, tuším regionu Champagne-Ardenne. V rámci návštěvy navštívili i divadlo, kde jsem byl tehdy ředitelem. Členem delegace byl také fotograf Jean-Marie Leccomte. Ten v Remeši pořádal fotografické výstavy velmi velkoryse pojaté Mai de la photo. Slovo dalo slovo a vypravili jsme se do Remeše a tam ještě s panem Jeanem Medionim, tehdy ředitelem umělecké agentury, dali dohromady návrh na výstavu u nás, a protože jsem tam byl za divadlo, tak jsem navrhl, aby to bylo u nás. Všichni vzpomínají, že jsme první nápady malovali a psali na papírový ubrus v jedné místní restauraci, a pan náměstek Pražák tvrdí, že ten ubrus přivezl a měl ho schovaný (až do vyklizení kanceláře po volbách v roce tuším 2010).

Jaká byla původní koncepce výstav?

Koncepci jsme nechávali na odbornících. Jelikož se naše kroky ve Francii kryly s kroky Jindry Štreita (potkali jsme se poprvé na zámku Joinville, kde se odehrávaly různé akce). Pak už byl krok k profesoru Birgusovi.

Sledujete současné dění v divadelní galerii?

O současné podobě nemám mnoho informací, jen jako běžný návštěvník divadla, byl jsem i na jedné vernisáži před dvěma třemi lety. Za mne součástí vernisáží bylo i vystoupení operních sólistů, takže se nám to propojovalo s operou – i když to bylo v Myronu, kde se opera nehraje. Jenže Opera znělo Francouzům lépe než opereta – muzikál…

Jak vidíte symbiózu dvou uměleckých žánrů?

Propojení dvou uměleckých směrů má smysl. Spočítali jsme kdysi, kolik návštěvníků projde divadlem, a je to docela úctyhodné číslo těch, kdo většinou vidí i fotografickou produkci. Jen jsme jednu dobu diskutovali na téma, jestli nemá být otevřeno i přes den a nejen při představení – ale nevím, jak to vypadá dnes.

Můžete porovnat Galerii Opera s jinými galeriemi?

Na výstavy chodím výběrově, podle pozvánek, z titulu svých povinností v rámci zastupitelstva jsem navštěvoval galerii Plato, když začínala, samozřejmě krajskou, kde byly zajímavé výstavy z doby počátku století a navazující moderna. A to vynechám Muchovu Slovanskou epopej – tu jsem viděl už před lety v Moravských Budějovicích, když ještě kolem toho nebyl takový mediální poprask. Tak jsem zašel i do Veletržního paláce. Galerie Opera je svébytnou akcí dnes již s dlouhou tradicí, asi víte lépe než já, že fotografických galerií u nás moc není, a jestli to mohu zvenku posoudit, dostávají tam šanci mladí a začínající.

Jakou úlohu mají vernisáže výstav?

Vernisáže jsou důležité především společensky – setkávají se tam lidé se stejnými zájmy a stejným vkusem, někdy při dobré propagaci i široká veřejnost. Má to smysl jako – téměř! – každá kulturní aktivita. Furt lepší, než sledovat davy kráčející a trávicí celé dny a víkendy v shopping centrech. Zajímavý jev se občas vidí, že v těchto chrámech konzumu začínají probleskovat i výtvarné výstavy, i když samozřejmě s různou úrovní… Samozřejmě problém úrovně výstav je klíčový – a jestli vůbec komunikují s běžným divákem. Návštěvníkem. Některé moderní trendy se s ním zcela míjejí, a tak stejně jako u nás v divadle je třeba uvažovat, pro koho tuto činnost provozujeme.

Ale to je problém již po staletí…

Výstavy v letech 2013-2018

O dostizích, lidech a masopustech

Roman Vondrouš

10. 1. 2018 – 28. 2. 2018

http://www.romanvondrous.cz/
https://www.facebook.com/roman.vondrous
https://www.youtube.com/channel/UCjfq-xBNWXqGdYTu7-ohpmw

Roman Vondrouš představil na výstavě tři své barevné dokumentární fotografické cykly, a to *Masopust*, *Zákulisí dostihového světa* a *Fragmenty metropole.* Některé cykly získaly ocenění na Czech Press Photo.

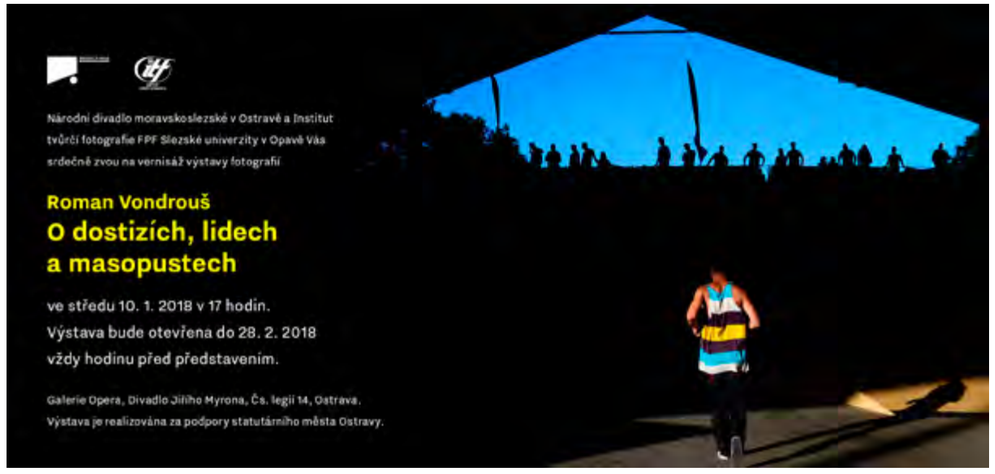

Ve svém souboru *Fragmenty metropole* vystaveném v prvním patře nám Roman Vondrouš přibližoval svět pražských sídlišť a periferií. Ty už nejsou jen šedí fádních a uniformních staveb, ale umožňují zprostředkování dialogu mezi městskou architekturou a jejími obyvateli. Nabízejí nový veřejný prostor inspirující občany k vnímání svého bezprostředního okolí utvářejícího jejich každodenní životy. Fotografie vznikaly v letech 2009 až 2011. Vystavené fotografie jsou součástí rozsáhlého konceptu oceněného Grantem Prahy v roce 2010 na Czech Press Photo. Roman Vondrouš tak získal roční tvůrčí stipendiem pražského primátora na mapování proměn hlavního města. Některé snímky z tohoto cyklu byly součástí praktické diplomové práce na závěr magisterského studia na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

Ve svém souboru *Masopust* vystaveném v prvním patře se Roman Vondrouš snažil zachytit kořeny masopustu. Slavnosti Masopustu sahají v českých zemích až do 13. století. Masopust vrcholí v dnešní době slavnostními průvody. Jeden z mnoha průvodů například prochází každoročně z Roztok u Prahy přes Holý vrch do Únětic. Tento průvod je však jiný než klasické lidové průvody masek. Je veselý, ale také až strašidelný s maškarami tradičními, ale především netradičními, originálními, až tři metry vysokými maskami. Tyto masky působí až mystickým

dojmem. Tento průvod přiláká každoročně několik stovek účastníků. Soubor zachycuje roky 2016 a 2017.

Ve svém souboru *Zákulisí dostihového světa* vystaveném v přízemí (nominace na World Press Photo v roce 2017 v kategorii Aktualita a Sport) nám Roman Vondrouš přinesl obrazy ze zákulisí dostihového světa, ukázal nám elegantní dámy v kloboucích, soustředěné žokeje, nervozitu, smutek a radost sázejících při sledování dostihů nebo módní přehlídky. Některé scény tak mnohdy přináší až absurdní výjevy, se kterými se můžeme na dostizích setkat. Vystavený soubor vznikl v průběhu roku 2017 na dostihových závodištích v Praze - Velké Chuchli, Pardubicích, Karlových Varech, Mostě a Slušovicích.

Výstavu zahájil Jiří Siostrzonek.

Internetové odkazy na výstavu:

https://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/doktorand-institutu-tvurci-fotografie-roman-vondrous-v-ostrave-predstavi-to-nejlepsi-ze-sve-dokumentarni-tvorby

http://inoviny.slu.cz/index.php/contacts/96-kratce/2905-doktorand-institutu-tvurci-fotografie-roman-vondrous-v-ostrave-predstavi-to-nejlepsi-ze-sve-dokumentarni-tvorby

http://www.itf.cz/index.php?text=889-vernisaz-vystavy-doktoranda-romana-vondrouse-v-ostrave

https://www.ndm.cz/cz/stranka/724-roman-vondrous-o-dostizich-lidech-a-masopustech.html?mode=test

https://www.ctk.cz/novinky/?id=2685

http://www.ceskenoviny.cz/zpravy/v-ostrave-vystavuje-drzitel-ceny-world-press-photo-vondrous-z-ctk/1571328

http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-live-kulturni-servis/517360/v-ostrave-vystavuje-drzitel-ceny-world-press-photo-vondrous-z-ctk.html

https://www.tyden.cz/rubriky/kultura/umeni/ostrava-hosti-romana-vondrouse-drzitele-ceny-world-press-photo_462301.html

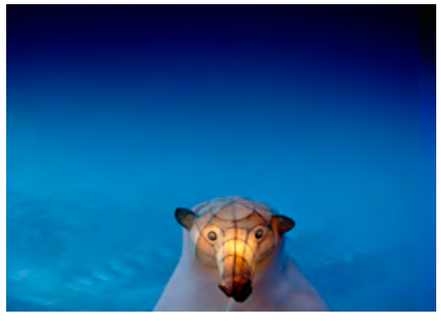

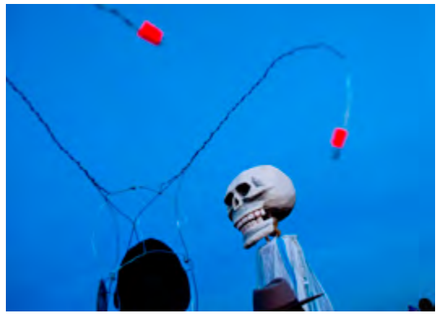

Roman Vondrouš

O dostizích, lidech a masopustech

Výstavu pořádá Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě a Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

Roman Vondrouš – rodák z Pardubic, absolvent Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a v současnosti student doktorského programu na ITF. V roce 2013 získal první cenu v kategorii Sport v prestižní fotografické soutěži World Press Photo a v letech 2016 a 2017 obdržel dvě druhá místa v jedné z dalších významných světových žurnalistických fotosoutěží Pictures of the Year International. V soutěži Czech Press Photo je držitelem více než dvou desítek ocenění (mj. i Grant pražského primátora k fotografování proměn hlavního města). V roce 2013 mu byla udělena Cena rektora Slezské univerzity v Opavě za mimořádné úspěchy v oblasti fotožurnalistiky. Od roku 2005 je fotoreportérem České tiskové kanceláře, kde se každodenně věnuje agenturnímu fotozpravodajství. Fotografoval na letních i zimních olympijských hrách: 2008 – Peking, 2010 – Vancouver, 2014 – Soči. Ve svém volném čase pracuje na vlastních projektech, kdy stěžejní část jeho tvorby zaujímají dostihy, a to jak už jejich sportovní stránka, tak především v poslední době jejich zákulisí. Pracoval však také na dalších obsáhlejších či kratších dokumentárních cyklech, např. Fragmenty metropole, Myslivecké lovy, Noční kluby, Erotické plesy, Chataři nebo Punkové hudební festivaly.

Anotace k vystaveným souborům

Masopust

Kořeny masopustu sahají v českých zemích až do 13. století. Dnešní podobu začaly masopustní průvody získávat ale až počátkem století dvacátého. Jeden z průvodů prochází každoročně z Roztok u Prahy přes Holý vrch do Únětic. Je však jiný než klasické lidové průvody masek. Veselý až strašidelný průvod maškar s originálními, tradičními a především netradičními, až tři metry vysokými maskami, které působí až mystickým dojmem, přiláká každoročně několik stovek účastníků. (Roztoky u Prahy, 2016 a 2017).

Zákulisí dostihového světa

Elegantní dámy v kloboucích, soustředění žokejové a život v padoku, nadšení a nervozita sázejících při sledování dostihů, módní přehlídky. To vše přináší mnohdy až absurdní výjevy, se kterými se na dostizích můžeme setkat. Soubor fotografií vznikl v průběhu roku 2017 na dostihových závodištích v Praze - Velké Chuchli, Pardubicích, Karlových Varech, Mostě a Slušovicích.

Fragmenty metropole

Pražská sídliště a periferie už nejsou jen šedí fádních a uniformních staveb, ale otevírají možnosti pro zprostředkování dialogu mezi architekturou a obyvateli. Nabízejí veřejný prostor inspirující občany k vnímání svého bezprostředního okolí utvářející jejich každodenní životy. Fotografie vznikaly v letech 2009 až 2011 a jsou součástí rozsáhlého konceptu oceněného Grantem Prahy - ročním tvůrčím stipendiem pražského primátora na mapování proměn hlavního města. Některé z nich byly součástí praktické diplomové práce na závěr magisterského studia na ITF FPF SU.

Úspěchy a ocenění

Czech Press Photo 2017
nominace na 1. cenu kategorie Aktualita a nominace na 1. cenu kategorie Sport
Pictures of the Year International 2017
2. cena Single v kategorii Sports Action
Czech Press Photo 2016
nominace na 1. cenu kategorie Sport
Pictures of the Year International 2016
2. cena Single v kategorii Sports Action
Czech Press Photo 2015
1. cena Zlaté oko kategorie Každodenní život
Siena International Photo Awards 2015
2. cena kategorie Sport
Istanbul Photo Awards 2014
2. cena Single Sports
Czech Press Photo 2014
1. cena Zlaté oko kategorie Sport, 3. cena kategorie Sport a cena NIKON
World Press Photo 2013
1. cena v kategorii Sports Action
Czech Press Photo 2013
2. cena kategorie Sport a 3. cena kategorie Umění a zábava
Cena rektora Slezské univerzity v Opavě 2013 za mimořádné úspěchy v oblasti fotožurnalistiky
Cena Prahy 2013
Cena pražského primátora za soubor WPP Steeplechase Cross Country
Czech Press Photo 2012
1. cena Zlaté oko kategorie Sport, 2. cena kategorie Lidé, o nichž se mluví a čestné uznání kategorie Aktualita
Czech Press Photo 2010
Grant Prahy, 2. cena kategorie Příroda a životní prostředí a 3. cena kategorie Umění a zábava
Czech Press Photo 2009
2. cena kategorie Lidé, o kterých se mluví a 2. cena kategorie Umění a zábava
Czech Press Photo 2008
Cena NIKON
Czech Press Photo 2007
Cena ISIFA
Czech Press Photo 2006
Cena 100 let dostihového závodiště Velká Chuchle
Czech Press Photo 2005
1. cena Zlaté oko kategorie Sport
Czech Press Photo 2004
2. cena kategorie Sport

O dostizích, lidech a masopustech - Roman Vondrouš, fotografie z vernisáže výstavy

O dostizích, lidech a masopustech - Roman Vondrouš, fotografie z vernisáže výstavy

ČTK ČESKÁ TISKOVÁ KANCELÁŘ

Úvodní stránka » **Novinky**

Novinky

Fotograf ČTK a držitel ceny World Press Photo Roman Vondrouš vystavuje v Ostravě

10.01.2018

Fotoreportér ČTK a držitel prestižní ceny World Press Photo Roman Vondrouš vystavuje v Ostravě. V Divadle Jiřího Myrona představuje nejen svůj stěžejní cyklus z dostihového prostředí, kterému se dlouhodobě věnuje. Poprvé vystavuje fotografie mapující masopustní tradice. Třetím cyklem jsou snímky zachycující život a atmosféru pražských sídlišť a periferie hlavního města.

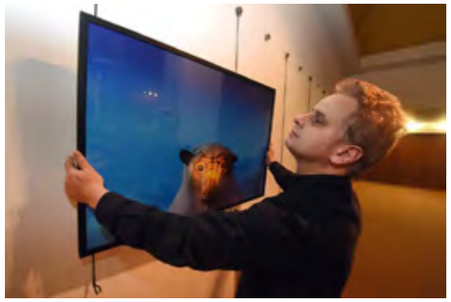

Na první pohled spolu jednotlivé soubory Masopust, Fragmenty metropole a Zákulisí dostihového světa nesouvisejí. Spojuje je ale styl Vondroušovy práce. "Může se skutečně zdát, že témata nic nespojuje. Zásadně je ale spojuje barevné a subjektivní podání. V určitých fotografiích i ironie a nadsázka," řekl Roman Vondrouš.

Snímky z cyklu Fragmenty metropole, které otevírají možnosti pro zprostředkování dialogu mezi architekturou a obyvateli okrajových částí Prahy, už v minulosti vystavoval. Naopak premiéru bude mít na ostravské výstavě soubor fotografií Masopust. Tradici, jejíž počátky sahají do 13. století, Vondrouš fotoaparátem zachytil v letech 2016 a 2017 v Roztokách u Prahy.

"Tamní masopust je jiný. Veselý až strašidelný průvod maškar s originálními, tradičními a především netradičními, až tři metry vysokými maskami, které působí až mystickým dojmem, přiláká každoročně několik stovek účastníků," uvedl.

Hlavní zájem ale směřuje k dostihovému sportu. "Dostihy jsou pro mě asi nejoblíbenější sport. Vnímám je i jako únik a odreagování od každodenní fotografické práce," řekl pardubický rodák. Dodal, že v loňském roce se zaměřil hlavně na dostihové zákulisí. Právě na těchto snímcích postavil třetí z vystavených cyklů. I tyto fotografie vystavuje poprvé. "Zákulisí je odrazem jisté bizarnosti dostihů. Třeba i osobitého módního stylu, který někteří lidé na nich prezentují," poznamenal.

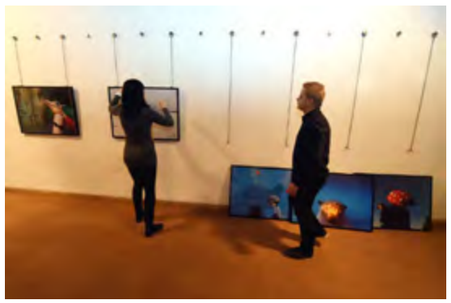

Výstava O dostizích, lidech a masopustech bude v Galerii Opera v budově Divadla Jiřího Myrona k vidění do 28. února. Zájemci si ji mohou prohlédnout vždy hodinu před představením.

Roman Vondrouš absolvoval Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě a v současnosti je studentem doktorského programu institutu. V roce 2013 získal první cenu v kategorii Sport v prestižní fotografické soutěži World Press Photo. Uspěl se sérií snímků z Velké pardubické. V soutěži Czech Press Photo je navíc držitelem více než dvou desítek ocenění. Od roku 2005 je fotoreportérem ČTK. Fotografoval například na letních i zimních olympijských hrách.

TÝDEN.cz

Výstava fotografií

Ostrava hostí Romana Vondrouše, držitele ceny World Press Photo

10.01.2018 14:00

Sdílejte: Facebook Twitter Email

V Ostravě vystavuje držitel ceny World Press Photo a fotoreportér České tiskové kanceláře (ČTK) Roman Vondrouš. V Divadle Jiřího Myrona představuje nejen svůj stěžejní cyklus z dostihového prostředí, kterému se dlouhodobě věnuje. Poprvé vystavuje fotografie mapující masopustní tradice. Třetím cyklem jsou snímky zachycující život a atmosféru pražských sídlišť a periferie hlavního města.

Na první pohled spolu jednotlivé soubory *Masopust, Fragmenty metropole* a *Zákulisí dostihového světa* nesouvisejí. Spojuje je ale styl Vondroušovy práce. "Může se skutečně zdát, že témata nic nespojuje. Zásadně je ale spojuje barevné a subjektivní podání. V určitých fotografiích i ironie a nadsázka," řekl fotograf, který první cenu v soutěži World Press Photo získal v roce 2013.

Snímky z cyklu *Fragmenty metropole*, které otevírají možnosti pro zprostředkování dialogu mezi architekturou a obyvateli okrajových částí Prahy, už v minulosti vystavoval. Naopak premiéru bude mít na ostravské výstavě soubor fotografií *Masopust*. Tradici, jejíž počátky sahají do 13. století, Vondrouš fotoaparátem zachytil v letech 2016 a 2017 v Roztokách u Prahy. "Tamní masopust je jiný. Veselý až strašidelný průvod maškar s originálními, tradičními a především netradičními, až tři metry vysokými maskami, které působí až mystickým dojmem, přiláká každoročně několik stovek účastníků," uvedl fotograf.

Hlavní zájem ale směřuje k dostihovému sportu. "Dostihy jsou pro mě asi nejoblíbenější sport. Vnímám je i jako únik a odreagování od každodenní fotografické práce," řekl. Dodal, že v loňském roce se zaměřil hlavně na dostihové zákulisí. Právě na těchto snímcích postavil třetí z vystavených cyklů. I tyto fotografie vystavuje poprvé. "Zákulisí je odrazem jisté bizarnosti dostihů. Třeba i osobitého módního stylu, který někteří lidé na nich prezentují," poznamenal.

Výstava *O dostizích, lidech a masopustech* bude v Galerii Opera v budově Divadla Jiřího Myrona k vidění do 28. února. Zájemci si ji mohou prohlédnout vždy hodinu před představením.

Vondrouš absolvoval Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě a v současnosti je studentem doktorského programu institutu. V roce 2013 získal první cenu v kategorii Sport v prestižní fotografické soutěži World Press Photo. Uspěl se sérií snímků z Velké pardubické. V soutěži Czech Press Photo je navíc držitelem více než dvou desítek ocenění. Od roku 2005 je fotoreportérem České tiskové kanceláře. Fotografoval například na letních i zimních olympijských hrách.

Roman Vondrouš se narodil roce 1975 v Pardubicích. V současnosti žije a pracuje v Praze, kde je od roku 2005 fotoreportérem České tiskové kanceláře. Fotografuje běžné agenturní zpravodajství, sportovní akce (včetně dostihových akcí) a také olympijské hry (Peking, Vancouver, Soči). Věnuje se také volné tvorbě a pracuje na svých projektech, kde se hodně věnoval tématu dostihů a jejich zákulisí. Tomuto tématu se věnuje více než 15 let. Pracoval však také na dalších dokumentárních cyklech, například Fragmenty metropole, Městská imaginace, Myslivecký lov, Noční kluby, Chataři nebo Punk, z jeho pobytu na Kubě vznikla série Havana cars. Preferuje barevnou fotografii, ale v některých cyklech používá černobílý obraz, protože působí mnohem lépe (např. v sérii s dostihovou tématikou, za kterou získal ocenění WPP). Fotografovat již začal od dětských let.

Vystudoval Střední integrovanou školu elektrotechnickou v Pardubicích. V roce 2014 absolvoval magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, kde aktuálně studuje doktorské studium.

Ocenění:

2004

Czech Press Photo 2004, 2. místo (single) v kategorii Sport

2005

Czech Press Photo 2005, 1. místo (serie) v kategorii Sport

2006

Czech Press Photo 2006, (serie), Cena 100 let závodiště v Praze - Velké Chuchli

2007

Czech Press Photo 2007, Chataři a chalupáři (serie), CENA ISIFA

2008

Czech Press Photo 2008, (single), CENA NIKON

2009

Czech Press Photo 2009, 2. místo (serie) v kategorii Lidé, o kterých se mluví

Czech Press Photo 2009 / Fragmenty metropole, 2. místo (serie) v kategorii Umění a zábava

2010

Czech Press Photo 2010 / Myslivecký lov, 2. místo (serie) Příroda a životní prostředí

Czech Press Photo 2010 / Fragmenty pražské metropole, 3. místo (serie) v kategorii Umění a zábava, Grant Prahy, Cena fotonova

2012

Czech Press Photo2012 / Poslední rok Davida Ratha, 2. místo (single) v kategorii Lidé, o kterých se mluví

Czech Press Photo 2012 / Velká pardubická, 1. místo (single) v kategorii Sport

Czech Press Photo 2012, Čestné uznání (single) v kategorii Aktualita

2013

Czech Press Photo 2013 / NIGHTCLUBS Praha, 3. místo (single) v kategorii Umění a zábava

Czech Press Photo 2013 / Dostihové drama, 2. místo (single) v kategorii sport

Cena Prahy za soubor STEEPLECHASE na WPP 2013

World Press Photo / Cross Country Steeplechase, 1. místo v kategorii sportovních akcí

Cena rektora Slezské univerzity v Opavě 2013 za mimořádné úspěchy v oblasti fotožurnalistiky

2014

Czech Press Photo 2014 / Konec nadějí, 3. místo (serie) v kategorii Sport, cena NIKON SPORT AWARDS za snímek Konec nadějí

Czech Press Photo 2014 / Zimní olympijské hry v Soči, 1. místo (serie) v kategorii Sport

Istanbul Photo Awards 2014, 2. cena Single Sports

2015

Siena International Photo Awards 2015, 2. cena kategorie Sport

2016

Czech Press Photo 2016 / Irská lavice, Nominace na 1. cenu (single) v kategorii Sport

Pictures of the Year International / Horse Race Drama, 2. místo v kategorii Sports Division – Sports Action

2017

Czech Nature Photo 2017 / Osvěžení, nominace na ocenění v kategorii České zemědělství a venkov

Czech Press Photo 2017 / Zákulisí dostihového světa, Nominace na hlavní cenu (serie) v kategorii Sport

Czech Press Photo 2017 / Election night, Nominace na hlavní cenu (single) v kategorii Aktualita

Pictures of the Year International / Irish Bank, 2. místo v kategorii Sports Division – Sports Action

Výstavy:

2012

Czech Press Photo2012 / Poslední rok Davida Ratha, Staroměstská radnice, Praha

Czech Press Photo 2012 / Velká pardubická, Staroměstská radnice, Praha

2013

STEEPLECHASE, Galéria mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava (samostatná výstava)

Czech Press Photo 2013 / NIGHTCLUBS Praha, květen až srpen 2013, Staroměstská radnice, Praha

Český člověk, Galerie GM, Pardubice

World Press Photo / Cross Country Steeplechase, World Press Photo (putovní výstava - okolo 100 výstav po celém světě), Nizozemsko, Amsterdam

2014

Czech Press Photo 2014 / Konec nadějí, Staroměstská radnice, Praha

Czech Press Photo 2014 / Zimní olympijské hry v Soči, Staroměstská radnice, Praha

Dvanáct festivalových hvězd / Steeplechase, Molo 22, Praha

Olympijské hry očami českého fotografa, FotoGalérie NOVA, Slovensko, Košice (samostatná výstava)

Blatenský fotofestival / Dostihy, Blatenský fotofestival, Blatná

2016

Czech Press Photo 2016 / Irská lavice, Staroměstská radnice, Praha

Czech Press Photo 2016 / Masopust, Staroměstská radnice, Praha

Czech Press Photo 2016 / Mistrovství světa v hokeji 2016, Staroměstská radnice, Praha

Czech Press Photo 2016 / Barack Obama & Rolling Stones, Staroměstská radnice, Praha

Pictures of the Year International: Visions of Excellence / Horse Race Drama, Louisiana State Museum Old U.S. Mint, Spojené státy americké, New Orleans

2017

Czech Press Photo 2017 / Oslavy svátku práce a dnu vítězství, Staroměstská radnice, Praha

Czech Press Photo 2017 / Zákulisí dostihového světa, Staroměstská radnice, Praha

Czech Press Photo 2017 / Election night, Staroměstská radnice, Praha

Czech Nature Photo 2017 / Osvěžení, galerie Czech Photo Centre, Praha

The Best of Czech Press Photo 1995 - 2016 / Roman Vondrouš, Velká synagoga v Plzni, Plzeň

Pictures of the Year International: Visions of Excellence / Irish Bank, The Kansas City Public Library, Spojené státy americké, Kansas City

Michaela Spurná: U nás

Michaela Spurná

13. 9. 2017 – 24. 10. 2017

http://www.michaelaspurna.com/
https://www.facebook.com/michaela.spurna.980

„Vzpomínám na několik okamžiků ze svého dětství, vůně sena na zahradě, vůně ryb po koupání v rybníce, různé pachy hospodářských zvířat. Je velmi pravděpodobné, že většina dnešních dětí si při vzpomínce na letní dny vybaví vůni aviváže, chloru z bazénu a místo sena čerstvě posečený trávník. Vesnice se žije lehce, svým časem, obrazem i slovem, ale těžce člověkem.“[1]

Michaela Spurná nám na své výstavě s názvem *U nás* představila subjektivní dokumentární cyklus ukazující její rodinu, nejbližší okolí a vesnici, ve které žije. Všechny fotografie spojuje téma domova. Na první pohled nám připomíná deník, zdání ale klame, Michaela Spurná nám představila vizuálně silné snímky svých postřehů. Promítá do souboru i sama sebe. Tento cyklus vznikal po mnoho let. Michaela Spurná se snaží využívat výtvarné stylizace, barevnosti, detailů a světelných nálad. Její osobitost zachycení dění posunuje snímky na vyšší úroveň. Její snímky jsou plné lásky, života, vtipu a ironie. Její snímky vystihuje jemná práce s barvou a cit pro výběr těch „správných“ okamžiků.

Na výstavě ukazovala od nejstarších snímků až po nové, se kterými absolvovala bakalářské studium na ITF FPF SU v Opavě.

V prvním patře jsme mohli vidět soubor s názvem *Rodina*, který zachycuje život na vesnici a zážitky, které se v rodině Spurné odehrávaly. Dále jsme mohli vidět soubor *České léto* zachycující život kolem přírodního bazénu. V přízemí jsme mohli vidět soubor s názvem *Ona*.

1 Michaela Spurná: U NÁS. Národní divadlo moravskoslezské. [online]. Copyright © 2010 [cit. 20.06.2018]. Dostupné z: https://www.ndm.cz/cz/stranka/677-michaela-spurna-u--nas.html

Michaela Spurná s velkou empatií vystihuje složité období dorůstání vlastní dcery z dítěte v mladou dívku. Ukazuje její zmatky, nejistoty, smutky i radosti, naznačuje peripetie svých vztahů k dceři i k dalším členům rodiny. Zachycuje také svého manžela a další členy rodiny. Zachycuje také život na venkově, kde žije.

Výstavu uvedli Vladimír Birgus a Josef Moucha. Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy. K výstavě byl vydán katalog.

Výstava byla uvedena v Domě umění v Opavě ve dnech 18. 1. – 4. 3. 2018

Internetové odkazy k výstavě:

https://www.youtube.com/watch?v=PTQ_8nbsrMw

https://www.youtube.com/watch?v=AKq82c4MUXU

https://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/netradicni-pohled-na-rodinu-fotografky-michaely-spurne

http://www.itf.cz/index.php?text=885-michaela-spurna-u-nas

http://www.itf.cz/index.php?text=778-vernisaz-vystavy-fotografii-u-nas-michaely-spurne

https://www.ndm.cz/cz/stranka/677-michaela-spurna-u-nas.html

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/2405530-u-nas-neni-idealni-fotografka-michaela-spurna-si-ale-preje-aby-bylo

https://www.facebook.com/events/1976141389377926/

Michaela Spurná se narodila v roce 1981 v Olomouci. Dnes žije ve staré škole na vesnici v Náměšti na Hané. Její zájem o fotografování začal v roce 2008 hned poté, co se jí narodila dcera. Chtěla tak zachytit deník dcery a své celé rodiny. Posléze začala navštěvovat fotografické kurzy pod vedením Evžena Sobka na Fotoškole Brno a na Lidové konzervatoři v Ostravě vedené Ditou Pepe. V roce 2018 absolvovala studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. V její tvorbě dlouhodobě převažují témata rodina, dcera, život na venkově. Michaela Spurná vytvořila fotografické cykly, a to Rodina, Ona, Na cestě a České léto. V souboru Na cestě zachycuje specifikum vesnického života, a to spoustu času stráveného v autě na cestě do města a zpět. Tento soubor ukazuje fenomén vesnice spojený s touhou splnit naše současné vysoké standardy. V souboru České léto ukazuje příběhy o současném životě kolem přírodního bazénu. V souboru Rodina ukazuje život své rodiny, babiček Jiřiny a Marie, dědečků Bohuslava a Viléma, sester… V souboru Ona zachycuje svět a dorůstání vlastní dcery v mladou dívku.

Ocenění:

2010

Czech Press Photo 2010, 2. cena v kategorii Umění a zábava (serie) za soubor *Karneval*

2011

Czech Press Photo 2011, 2. cena v kategorii Portrét (serie) za soubor *Plays*

Portfolio review 2011, 15 nejlepších portfólií, 21. Mesiac fotografie, Slovensko, Bratislava

2012

„Young Portfolio Acquisitions“, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Japonsko

2015

Czech Press Photo 2015 3. cena v kategorii Portrét za soubor *Ona*

2016

„Young Portfolio Acquisitions“, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Japonsko

LensCulture Portrait Awards 2016 - LensCulture Portrait Awards Jurors‘ Picks za soubor *She*

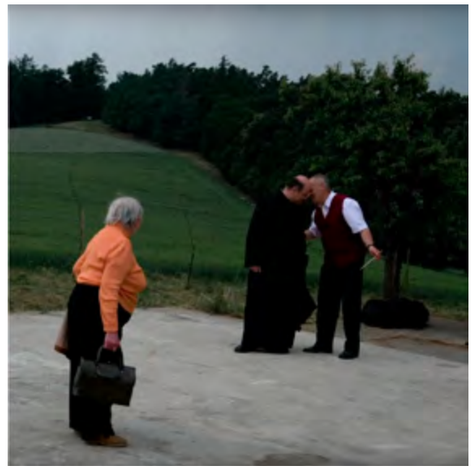

Michaela Spurná U nás

Po celou dekádu svého fotografování se Michaela Spurná vyjadřuje na motivy velmi osobní. Přes rozmanitost námětů, rezonující případ od případu v titulech cyklů, zůstává její pohled blízký až důvěrný. Přístup autorky však není tak jednoduchý, jak by se snad zdálo. Dalece překračuje původní motivaci. A přerůstání vidění ve vědomí je za Michaelinou prací znát nejenom v tom, že se fotografii rozhodla studovat.

Vnějším pozorovatelům není adresováno přespříliš vzkazů, které by jim dovolovaly orientaci ve vrstevnicích vztahů, předurčujících v reálu role aktérů fotografií. Na druhé straně proces zobecňování nepostoupil natolik, aby ze snímků vysál život. Nejsme zváni do abstraktních plánů, nýbrž do hájemství, které by k příležitostnému návštěvníkovi se zájmem o fotografování jistě zaujalo postoje značně odměřené. Zdůrazněme tedy, že autorčino místo by nikdo cizí převzít nemohl.

Teprve zpětně může potomstvo docenit památky na léta, která si jinak sotva vybaví. Dcera, kvůli níž se dala Michaela kdysi na fotografování, se má věru nač těšit… Nicméně výstava U nás a její katalog působí určitě jinak než deník. Vždyť obrazové diáře upřednostňují pravidelnost záznamů na úkor mimořádnosti záběrů, byť ji nevylučují. Oproti tomu Michaela destiluje z rozličných událostí výjimečná optická dobrodružství. Zároveň lze říci, že svou tvorbou sleduje situace, které nejsou vymyšlené, natož smyšlené, i když bývají ozvláštněné. Nerozlišujeme podobně přechod literatury faktu v realismus beletrie?

Tah za kultivací fotografie má ale své velké úskalí. Směrem k uměleckému sebeurčení přibývá důrazu na stylizaci. Jakmile se totiž začnou ozývat Sirény umělecké scény se svými prioritami, úběžník snah se mění. A přestává-li být tvůrčí princip privátní, mívají adresáti namísto osobním vyznáním dopřávat pozornosti variacím na témata nosná, ne-li rovnou módní. Nerýsuje se zde odpověď na otázku, proč se nepřehlédnutelně často podobají subjektivní dokumenty různého původu? Nesvědčí o snaze vyhovět trendu víc než o subjektu a jeho osobitosti? Michaela Spurná se tomu uměla vyhnout, stejně jako se vyvarovala propadu cizelování kompozic do neživotné estetiky stále se vracejících nástrah piktorialismu. Ačkoli výchozí podněty svého fotografování proměňuje ve vizuálně silné obrazy, autobiografičnost tím nepřichází zkrátka. A dvojznačnost poselství tu rozhodně není nadbytečná. Nejde potom ani jen o rodinné album, ani jen o podívanou, nýbrž o zážitky viděné a ukazované zevnitř. A také o výsledek úspěšného manévrování mezi Skyllou a Charybdou.

Josef Moucha

Michaela Spurná se narodila 15. 10. 1981 v Olomouci. Žije v Náměšti na Hané. O fotografii se začala zajímat až po narození své dcery v roce 2008. Studovala brněnskou Fotoškolu pod vedením Evžena Sobka a obor tvůrčí fotografie na Lidové konzervatoři v Ostravě. V současnosti je studentkou 3. ročníku Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Jejími tématy dlouhodobě zůstávají rodina, dcera a život na venkově.

www.michaelaspurna.com

Ocenění

2016 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2016 Lens Culture Portrait Awards, Paříž
2015 Czech Press Photo, 3. místo v kategorii Portrét
2012 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2011 15 Best at the Month of Photography, Bratislava
2011 Czech Press Photo, 2. místo v kategorii Portrét
2010 Czech Press Photo, 2. místo v kategorii Umění a zábava

Samostatné výstavy

2017 U nás, galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava
2011 Karneval, Café Amadeus, Muzeum umění Olomouc
2011 Karneval, Galerie Camera, Ostrava
2011 Plays, Divadlo Tramtarie, Olomouc
2011 Fotografie, Kino Metro, Prostějov

Skupinové výstavy (výběr)

2017 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2016 Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Prague Photo, Praha
2016 Lens Culture, Photo London, Londýn
2016 Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015, Galerie hlavního města Prahy – Dům fotografie, Praha
2016 Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015, Art centrum Galerie 4, Cheb
2015 Czech Press Photo, Staroměstská radnice, Praha
2015 25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezská univerzity v Opavě, Dům umění, Opava (repríza Galéria Médium, Mesiac fotografie, Bratislava)
2014 Kiyosato Museum of Photographic Arts 20th Anniversary, „Basically Forever", Tokyo Metropolitan Museum of Photography, Tokio
2014, 2013 Vnitřní okruh v současné české fotografii, Galerie hlavního města Prahy – Městská knihovna, Praha (reprízy Dom umenia, Bratislava, Muzeum umění Olomouc)
2012 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2012 Rodina, Galerie města Přerova
2012 Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Prague Photo, Centrum současného umění DOX, Praha
2012 Regenerace, Muzeum umění Olomouc
2012 Já, ty, my…, Dům umění, Opava (repríza Galeria FF, Lodž a galerie Opera, Ostrava)
2011 Czech Press Photo, Staroměstská radnice, Praha
2010 Czech Press Photo, Staroměstská radnice, Praha

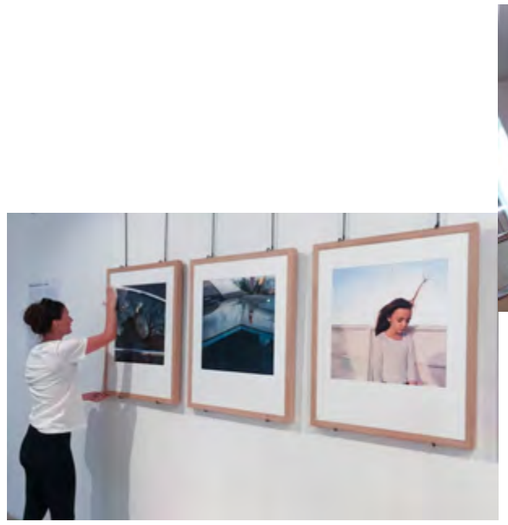

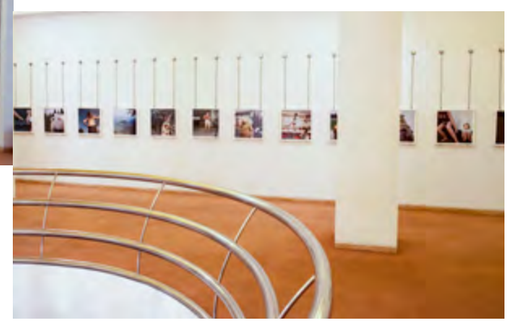

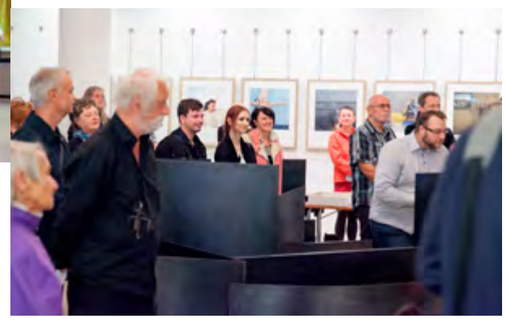

2017

Open Call / She, Jedna z vítězů otevřené výzvy (Open call) na festivalu Měsíc fotografie 2017, Slovensko, Bratislava (celkem 25 vítězů)

Výstavy:

2010

Czech Press Photo 2010 / Karneval, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)

2011

Fotografie, Galerie Metro, Prostějov
Laura, Divadlo Tramtarie, Olomouc
Karneval, Muzeum umění Olomouc: Café Amadeus, Olomouc
*Karneval,*Galerie Camera, Ostrava
Czech Press Photo 2011 / Plays, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)

2012

Já - Ty - My / Sommertime, Dům umění Opava, Opava (společná výstava)
Young Portfolio Acquisitions 2011, Museum of Photographic Arts, Japonsko, Kiyosato (společná výstava)
PRAGUE PHOTO FESTIVAL 2012 / Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě / Doteky ticha, Centrum současného umění DOX, Praha (společná výstava)
Rodina, Galerie města Přerova, Přerov (společná výstava)
Regenerace, Muzeum umění Olomouc, Olomouc (společná výstava)

2013

Vnitřní okruh v současné české fotografii / Summertime, Galerie hlavního města Prahy (GHMP) - Městská knihovna, Praha (společná výstava)
Vnitřní okruh v současné české fotografii / Summertime, Dom umenia, Slovensko, Bratislava (společná výstava)

2014

Kiyosato Museum of Photography Arts 20th Anniversary Commemorative Exhibition: „Basically Forever“, / Carnival, Gallery space of the Tokyo Metropolitan Museum, Japonsko, Tokio (společná výstava)
Vnitřní okruh v současné české fotografii / Summertime, Muzeum moderního umění, Olomouc (společná výstava)

2015

Czech Press Photo 2015 / Ona, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)
25 let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Dům umění Opava, Opava (společná výstava)

2016

Čtvrtstoletí / Summertime, Galerie hlavního města Prahy (GHMP) - Dům fotografie, Praha (společná výstava)
Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990-2015, Art Centrum Galerie 4, Cheb (společná výstava)
Prague Photo 2016 / Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Kafkův dům, Praha (společná výstava)
LensCulture – Photo London 2016, Somerset House, Velká británie, Londýn (společná výstava)

2017

Michaela Spurná: U nás, Galerie Opera, Ostrava
Měsíc fotografie Bratislava 2017 / Open Call / She, Galeria pod divadlom (MDPOH), Slovensko, Bratislava (společná výstava)

Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Japonsko, Kiyosato (společná výstava)
Mladí čeští fotografové, Hornoslezské muzeum v Bytomi, Polsko, Bytom (společná výstava)

2018

Michaela Spurná: U nás, Dům umění Opava, Opava
Mezinárodní festival *Transphotographiques / École de photographie d'Opava*, Francie, Lille (společná výstava)
Prague Photo 2018 / Doma, Kafkův dům, Praha (společná výstava)

Mezi Skyllou a Charybdou

Po celou dekádu svého fotografování se Michaela Spurná vyjadřuje na motivy velmi osobní. Přes rozmanitost námětů, rezonující případ od případu v titulech cyklů, zůstává její pohled blízký až důvěrný. Přístup autorky však není tak jednoduchý, jak by se snad zdálo. Dalece překračuje původní motivaci. A přerůstání vidění ve vědomí je za Michaelinou prací znát nejenom v tom, že se fotografii rozhodla studovat.

Vnějším pozorovatelům není adresováno přespříliš vzkazů, které by jim dovolovaly orientaci ve vrstevnicích vztahů, předurčujících v reálu role aktérů fotografií. Na druhé straně proces zobecňování nepostoupil natolik, aby ze snímků vysál život. Nejsme zváni do abstraktních plánů, nýbrž do hájemství, které by k příležitostnému návštěvníkovi se zájmem o fotografování jistě zaujalo postoje značně odměřené. Zdůrazněme tedy, že autorčino místo by nikdo cizí převzít nemohl.

Teprve zpětně může potomstvo docenit památky na léta, která si jinak sotva vybaví. Dcera, kvůli níž se dala Michaela kdysi na fotografování, se má věru nač těšit... Nicméně výstava U nás a její katalog působí určitě jinak než deník. Vždyť obrazové diáře upřednostňují pravidelnost záznamů na úkor mimořádnosti záběrů, byť ji nevylučují. Oproti tomu Michaela destiluje z rozličných událostí výjimečná optická dobrodružství. Zároveň lze říci, že svou tvorbou sleduje situace, které nejsou vymyšlené, natož smyšlené, i když bývají ozvláštněné. Nerozlišujeme podobně přechod literatury faktu v realismus beletrie?

Tah za kultivací fotografie má ale své velké úskalí. Směrem k uměleckému sebeurčení přibývá důrazu na stylizaci. Jakmile se totiž začnou ozývat Sirény umělecké scény se svými prioritami, úběžník snah se mění. A přestává-li být tvůrčí princip privátní, mívají adresáti namísto osobním vyznáním dopřávat pozornosti variacím na témata nosná, ne-li rovnou módní. Nerýsuje se zde odpověď na otázku, proč se nepřehlédnutelně často podobají subjektivní dokumenty různého původu? Nesvědčí o snaze vyhovět trendu víc než o subjektu a jeho osobitosti? Michaela Spurná se tomu umělá vyhnout, stejně jako se vyvarovala propadu cizelování kompozic do neživotné estetiky stále se vracejících nástrah piktorialismu. Ačkoli výchozí podněty svého fotografování proměňuje ve vizuálně silné obrazy, autobiografičnost tím nepřichází zkrátka. A dvojznačnost poselství tu rozhodně není nadbytečná. Nejde potom ani jen o rodinné album, ani jen o podívanou, nýbrž o zážitky viděné a ukazované zevnitř. A také o výsledek úspěšného manévrování mezi Skyllou a Charybdou.

Josef Moucha

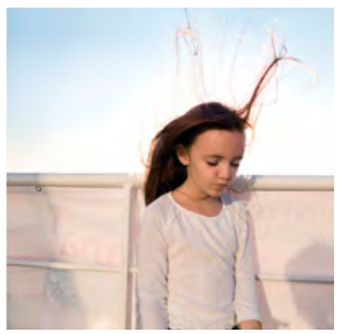

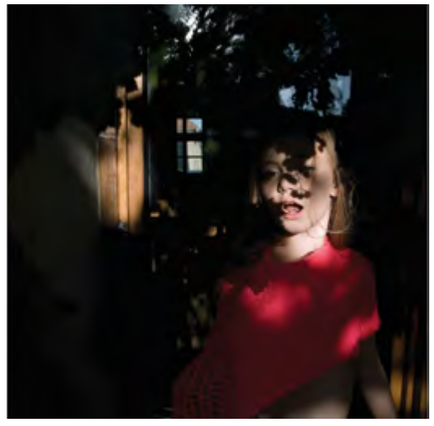

Michaela Spurná se narodila 15. 10. 1981 v Olomouci. Žije v Náměšti na Hané. O fotografii se začala zajímat až po narození své dcery v roce 2008. Studovala brněnskou Fotoškolu pod vedením Evžena Sobka a obor tvůrčí fotografie na Lidové konzervatoři v Ostravě. V současnosti je studentkou 3. ročníku Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Jejími tématy dlouhodobě zůstávají rodina, dcera a život na venkově.

www.michaelaspurna.com

Ocenění

2016 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2016 Lens Culture Portrait Awards, Paříž
2015 Czech Press Photo, 3. místo v kategorii Portrét
2012 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2011 15 Best at the Month of Photography, Bratislava
2011 Czech Press Photo, 2. místo v kategorii Portrét
2010 Czech Press Photo, 2. místo v kategorii Umění a zábava

Samostatné výstavy

2017 U nás, galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava
2011 Karneval, Café Amadeus, Muzeum umění Olomouc
2011 Karneval, Galerie Camera, Ostrava
2011 Plays, Divadlo Tramtarie, Olomouc
2011 Fotografie, Kino Metro, Prostějov

Skupinové výstavy (výběr)

2017 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2016 Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Prague Photo, Praha
2016 Lens Culture, Photo London, Londýn
2016 Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015, Galerie hlavního města Prahy – Dům fotografie, Praha
2016 Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015, Art centrum Galerie 4, Cheb
2015 Czech Press Photo, Staroměstská radnice, Praha
2015 25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezská univerzity v Opavě, Dům umění, Opava (repríza Galéria Médium, Mesiac fotografie, Bratislava)
2014 Kiyosato Museum of Photographic Arts 20th Anniversary, „Basically Forever", Tokyo Metropolitan Museum of Photography, Tokio
2014, 2013 Vnitřní okruh v současné české fotografii, Galerie hlavního města Prahy – Městská knihovna, Praha (repríza Dom umenia, Bratislava, Muzeum umění Olomouc)
2012 Young Portfolio Acquisitions, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Hokuto, Japonsko
2012 Rodina, Galerie města Přerova
2012 Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Prague Photo, Centrum současného umění DOX, Praha
2012 Regenerace, Muzeum umění Olomouc
2012 Já, ty, my..., Dům umění, Opava (repríza Galeria FF, Lodž a galerie Opera, Ostrava)
2011 Czech Press Photo, Staroměstská radnice, Praha
2010 Czech Press Photo, Staroměstská radnice, Praha

Michaela Spurná: U nás
Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava, 13. 9.–1. 11. 2017
Text: Josef Moucha
Grafická úprava: Lukáš Horký
Redakce katalogu: Vladimír Birgus, Ondřej Durczak
Tisk: Tiskárna v Dubí, s. r. o.
Katalog vydal Lukáš Horký – Surbanz pro Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Bezručovo nám. 13, 746 01 Opava za podpory statutárního města Ostravy a s příspěvkem grantu Studentského grantového sytému Slezské univerzity v Opavě SGS/1/2016 a grantu Slezské univerzity v Opavě ISIP P07/2016-2018.

ISBN: 978-80-906351-2-8

ČT 24

U nás to není ideální. Fotografka Michaela Spurná si ale přeje, aby bylo

1. 3. 2018

Rodina je hlavním tématem fotografky Michaely Spurné. Její důvěrné snímky se ale liší od těch, jimiž jiné matky zaplavují sociální sítě – jsou plné vtipu a ironie. Za své práce byla několikrát oceněna, mimo jiné v soutěži Czech Press Photo. V opavském Domě umění nyní představuje svůj dokumentární cyklus U nás.

Michaela Spurná vystavuje v Opavě svoji rodinu

Fotit začala šestatřicetiletá umělkyně po narození dcery. „Pořídila jsem si fotoaparát, vůbec jsem ale nevěděla co s tím," vzpomíná na své začátky. Dnes je studentkou Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. A jak ukazuje vystavený cyklus, také niternou pozorovatelkou své rodiny a nejbližších přátel.

Vesnice, kde žije, ani její nejbližší ale ideální nejsou, uvědomuje si zároveň. „Toužím po ideální rodině," připouští, „ale v té naší jsou všichni rozvedení, nikdo ideální rodinu nemá, to všechno je možná ve fotkách pak vidět."

Vidí to tam i Jiří Siostrzonek z Institutu tvůrčí fotografie. „Na jedné straně vnímáme realitu, která velmi často bývá surreální, takže je to trošku ironie, na druhé straně cítíme i vřelost," popisuje práce Michaely Spurné.

Michaela Spurná

Zdroj: ČTK

Autor: Martin Holík

V posledních dvou letech jí fotografie jako způsob výpovědi přestala stačit, začala i psát. Deník rodiny chce dokončit v příštím roce. Její „rodinný" cyklus je ale v Domě umění k vidění už jen do 4. března.

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

Krajina studentů ITF

Tomasz Böhm, Zuzana Capoušková, Hana Connor, Dávid Doroš, Iwetta Gintowt-Paprocka, Tomek Gola, Jana Grznáriková, Ivan Horvát, Marlena Jabłońska, Eva Jakubcová, Miluše Jančová, Jakub Kmošek, Jana Kolářová, David Macháček, Veronika Makovská, Konstacia Nowina Konopka, Petra Ocelková, Elzbieta Polkonska, Krysztof Racoń, Marta Režová, Lenka Sedláčková, Patrik Sláma, Vladimír Slivka, Tomáš Teodosijev, Kristýna Vacková, Zuzana Veselá, Dorota Wroblewska, Vladimíra Žídková, Maciej Zych

24. 5. 2017 - 27. 6. 2017

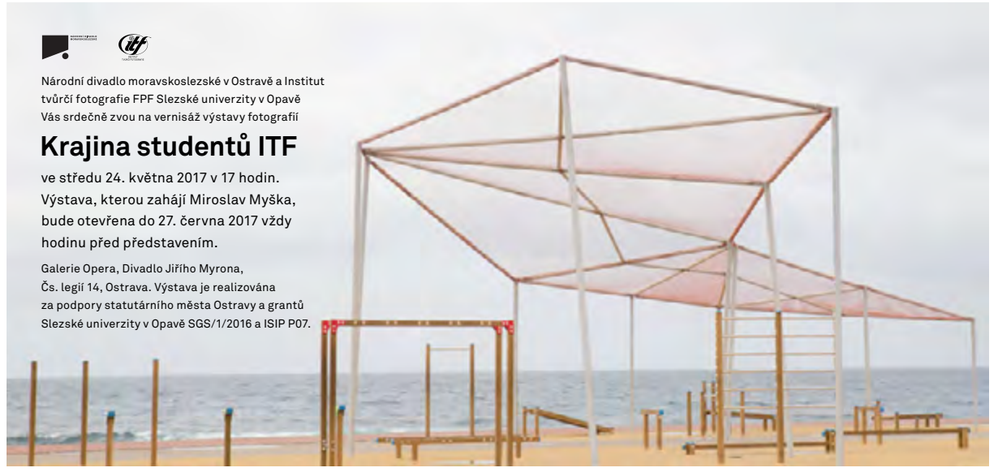

Výstava vybraných prací v Galerii Opera představila krajinu, tak jak ji vnímají studenti Institutu tvůrčí fotografie, a přinesla nám to nejlepší, co vzniká v rámci krajinářské fotografie. Výstavu sestavil a uvedl kurátor a zároveň bývalý pedagog, který vyučoval předmět Krajinářská fotografie na Institutu tvůrčí fotografie, Miroslav Myška. Vybral fotografie, které spojuje téma krajina. Krajinářská fotografie patří k nejstarším fotografickým žánrům, který od svého počátku koexistoval v těsné symbióze s výtvarným uměním a je jedním ze základních žánrů výtvarného umění. Proto se Krajinářská fotografie vyučuje již v prvním roce bakalářského studia a patří mezi základní povinné předměty. Krajinářská fotografie často přejímala motivy z výtvarného

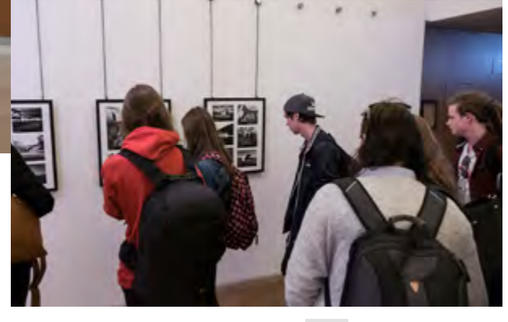

umění včetně způsobů jejího zobrazování. Snahou je krajinu nezachycovat fotografickými prostředky jako procházející, povrchní návštěvník, ale snažit se ji citlivě vnímat a používat tvůrčí invenci a nové pohledy. Krajinářská fotografie se dnes zabývá populárními tématy, jako jsou civilizační jevy, ekologické problémy, životní prostředí. Krajinářská fotografie nemusí být jenom prostředkem k zobrazování ve smyslu otisku reality, ale může i reflektovat prostřednictvím krajinářských motivů náš vnitřní svět. Autoři vkládají do snímků emoce. Krajinářská fotografie nám může sloužit jako umělecký prostředek, můžeme do ní vkládat naše sny, city, myšlenky, a tak snímky mohou získat na umělecké přesvědčivosti a naléhavosti výrazu. Dost často se dnes krajina zobrazuje subjektivitě, často je tak projekcí vlastních myšlenek a pocitů, které promítáme na pozadí do prostředí krajiny a přetváříme do obrazu. Můžeme také krajinářskou fotografii vnímat jako symbol. Můžeme tak na snímcích vidět struktury zdí, praskliny, samorosty, pařezy, odlesky které u nás mohou evokovat různé pocity.

V současné době je stále dominantnější tvorba za pomocí počítače, digitální techniky, což nám stále více umožňuje rozvíjet další tvůrčí postupy v krajinářské fotografii a pracovat s úpravou barvy, tonalitou, kontrastem, můžeme skládat a přetvářet různé obrazy. Dochází také k digitální manipulaci obrazu. Digitální technika nám tak umožňuje vytvářet snímky, o jakých se fotografům klasického analogového procesu ani nesnilo.

Výběr výstavy je zaměřen na minimalistické a imaginární krajiny.

Zuzana Capoušková představila své barevné imaginární obrazy se zachycenými působivými detaily.

Tomasz Böhm představil své téměř monochromatické snímky temné louky v lese s názvem *Noční můra*.

Zuzana Capoušková představila svůj soubor *Imaginární krajina*. Snímky připomínaly světlemodré zašpiněné sklo, po kterém teče žlutá tekutina.

Hana Connor představila své barevné snímky s názvem *Reálná krajina*, kde pracovala se světlem a stínem. Na snímcích byla vidět krajina se zapadajícím sluncem na pozadí rozbitého špinavého okna.

Dávid Doroš představil svůj soubor *Imaginární krajina*. Na snímcích jsme mohli vidět modrozelené imaginární krajiny.

Tomek Gola představil své snímky, na kterých používá vícenásobnou expozici a vytváří tak stín postavy a nespočetné množství malých světelných prvků a ukazuje nám tak své *Sny*.

Marlena Jabłońska představila své promyšleně komponované černobílé *Digitální koláže*.

Eva Jakubcová představila na svých snímcích cestu vlakem, kde duplikovala obrazy a vytvářela barevné snové krajiny s postavou, kde se většinou zrcadlil v okně její autoportrét. Soubor nazvala *Moje ranní krajiny*.

Jana Kolářová npředstavila svůj soubor *Imaginární krajina*.

Jakub Kmošek představil svůj soubor *Nevoeiro*. Slovo „nevoeiro" v portugalštině znamená „mlha". Jakub Kmošek tak soubor nazval na základě pocitu, který jeho fotografie spojuje. Na fotografiích ukazuje místa, na kterých sám byl. Bydlel v Portugalsku u přístavu, trávil na pláži každý den. Jsou to to místa, ke kterým získal vztah.

Petra Ocelková představila soubor *Krajina*. Je to opuštěná a zdevastovaná krajina těžbou dřeva, kde na kraji cesty je vidět zbytky větví.

Polská studentka **Iwetta Gintowt-Paprocka** představila soubor *Krajiny*. Byly to snímky minimalistické krajiny s malou výraznou barevností a dokonalými liniemi předmětů v obraze.

Krysztof Racoń představil svůj soubor *Krajina*. Na „zasněžených" snímcích, které vypadaly jako malované, bylo vidět stromy.

Lenka Sedláčková představila černobílé snímky, kde v pozadí duplikovala elektrické sloupy, které překrývala světelnými liniemi, a ukazovala nám tak své představy světa v *Obrácené krajině*.

Patrik Sláma nám představil svůj soubor *Majáky*, kde vkládal do obrazu s věží světelný paprsek a vytvářel tak novou skutečnost.

Vladimír Slivka představil svůj soubor *Imaginární krajina*, kde použil pohledy na znečištěné a rozpadající se sklo.

Kristýna Vacková představila snímky s názvem *Linie*, kde drobnými zásahy upravovala obraz a protahovala linie z jeřábů

Maciej Zych představil svůj soubor černobílých fotografií *Krajiny*. Byl to pohled do mlžné krajiny, ze které vystupují kamenné objekty připomínající menhiry..

Vladimíra Žídková představila svůj soubor *Les*, který byl založen na představách lidí o lese. Je to představa temného místa plného zla, které vypadá trochu jako temná krajina v pohádkách. Tento les skrývá spoustu tajemného, ale také naivně pohádkového.

Výstavu uvedl Miroslav Myška.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy. K výstavě byl vydán katalog. Výstava a katalog byly podpořeny grantem Studentského grantového systému SU - SGS/1/2016 a projektem Interní soutěže Institucionálního plánu SU v Opavě ISIP P07.

Internetové odkazy k výstavě:

https://www.ndm.cz/cz/stranka/644-krajina-studentu-itf.html

http://www.itf.cz/index.php?text=722-krajina-studentu-itf-v-galerii-opera-v-ostrave

Krajina studentů Institutu tvůrčí fotografie

Krajina studentů Institutu tvůrčí fotografie

Nejstarší fotografická disciplína krajina, se na Institutu tvůrčí fotografie vyučuje v prvním ročníku. Je až s podivem, jak se tohoto klasického tématu dokáží studenti již v počátcích svého studia zhostit. Mimo povinný běžný komerční pohled na krajinu kolem nás, se v krajině dokáží tvůrčím způsobem zorientovat a umělecky realizovat. Zobrazují díky své invenci nové pohledy a neotřelé podání krajinářské tematiky. Své subjektivní pocity přetváří do obrazu, dokáží porušit zažité kánony klasické kompozice i osvětlení.

Díky digitální fotografii se tvůrčí postupy v krajinářské fotografii výrazně zrychlily a hlavně rozšířily. Při převádění surového negativu Raw do výsledné podoby obrazu, můžeme pracovat s úpravou barvy, tonalitou, kontrastem a dochází k rozšíření tonálního rozsahu. Na prezentovaných fotografiích často využívají inverzní převod obrazu, jeho solarizaci, nebo jen pouhý barevný posun. Současná práce s grafickými programy umožňuje neuvěřitelnou technickou dokonalost celého procesu. Obraz se dá nepozorovaně rozšířit, případně zúžit, nebo jej deformovat a to celý, či jen ve vybrané části.

Na vystavených fotografiích je zřejmé, že studenti dokáží skloubit možnosti dané digitální technikou se svým tvůrčím záměrem, dosahují výsledků, o jakých se fotografům klasického analogového procesu ani v náznacích nesnilo.

Funkce krajiny v současné společnosti již není pouhé seznámení s krajinnými celky, které lákají turisty do dané oblasti. Krajinářská tvorba se zabývá nebezpečnými civilizačními jevy, ekologickými problémy, životním prostředím a jeho utvářením. V mnoha případech přechází čistá fotografie do intermediální sféry. Intermediálním prostředkem se stává často digitální manipulace obrazu. Jindy student vytváří krajinu ve svém ateliéru, nachází ji v ledovém krunýři, na oprýskané zdi a v celé široké škále mikrofotografie a makrofotografie. Studenti pracují s aktuálními trendy ve výtvarném umění.

Na výstavě je výběr zaměřen na minimalistické a imaginární krajiny, které jsou jen drobnou výsečí krajinářské fotografie, která je ITF prezentována. Strohé, černobílé pohledy na „New York City“ představuje Hana Connor, pracuje se světlem a stínem, využívá odrazu a prolínaní jednotlivých prvků. Na dalších fotografiích využívá prolínání obrazu, barvy a světlo je opět důležitým prvkem. Drobnými zásahy upravuje obraz Kristina Vacková, protahuje linie v reálném obraze. Obdobně pracuje Patrik Sláma, vkládá do obrazu světelný prvek a vytváří nové skutečnosti. Lenka Sedláčková realizuje své představy světa v „Obrácené krajině“. Tomek Gola díky vícenásobné expozici a dobré práci se světly a stíny realizuje své „Sny“. Eva Jakubcová při pravidelných cestách vlakem, získává nový pohled na skutečnost. Množí obrazy a vytváří barevné snové krajiny s postavou, většinou autoportrétem.

S imaginací obrazu přichází Zuzana Capoušková, mění a zdůrazňuje barevnost a zachycuje působivé detaily. Marlena Jablońska představuje černobílé digitální koláže, které promyšleně komponuje a někdy prezentuje v kruhu. Ke klasickému vidění se obrací polská studentka Iwetta Gintowt-Paprocka, její minimalistické krajiny jistě diváka zaujmou jednoduchou staženou barevností a dokonalou kompozicí. V intermediální rovině se pohybuje Vladimír Slivka, využívá pohledy na znečištěné a rozpadající se sklo. Rozpohybuje obraz a celek doplňuje zvukem, vzniká nový intermediální pohled na danou skutečnost.

David Macháček představuje výběr ze svého souboru Můj rok 2017, s podtitulem „Jeden den, jedna fotografie“. Na svých cestách využívá k fotografování krajin telefon. Černobílé fotografie doplňuje dvojverším a každý den prezentuje na Facebooku. Vystavuje krajiny ovlivněné lidskou činností a zachycuje je s dokonalou světelnou atmosférou.

Krajina a její různé podoby provází většinu posluchačů ITF během celého studia, stává se ukotvujícím doplňkem v klauzurním či diplomovém souboru. Využívá ji ve své závěrečné práci David Kmošek, Vladimíra Žídková a řada dalších.

K rozsáhlým výstavním a publikačním prezentacím Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, se přiřazuje i tato rozsahem menší výstava krajinářské fotografie. I na této výstavě je vidět, že na ITF v Opavě je úroveň studentů velmi dobrá i přes malý rozsah je zachycena pestrost jednotlivých pohledů na dané téma. Na výstavě je zastoupena i početná skupina polských studentů, kteří svojí tvorbou mnohdy provokují, a řadí se k zajímavým experimentátorům i v krajinářské fotografii.

Miroslav Myška

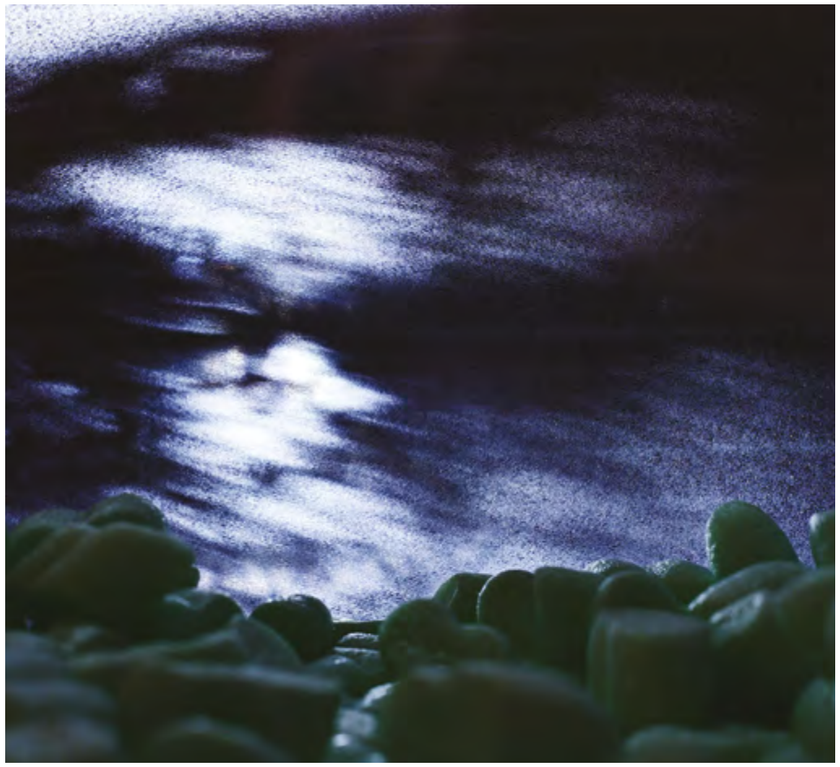

Tomasz Böhm: *Noční můra, 2014*

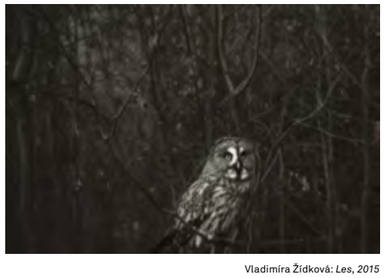

Vladimíra Žídková: *Les, 2015*

Patrik Sláma: *Pražské majáky, 2016*

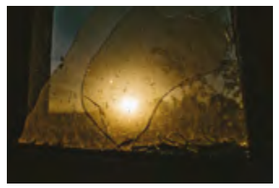

Hana Connor: *Reálná krajina, 2014*

Eva Jakubcová: *Moje ranní krajiny, 2015*

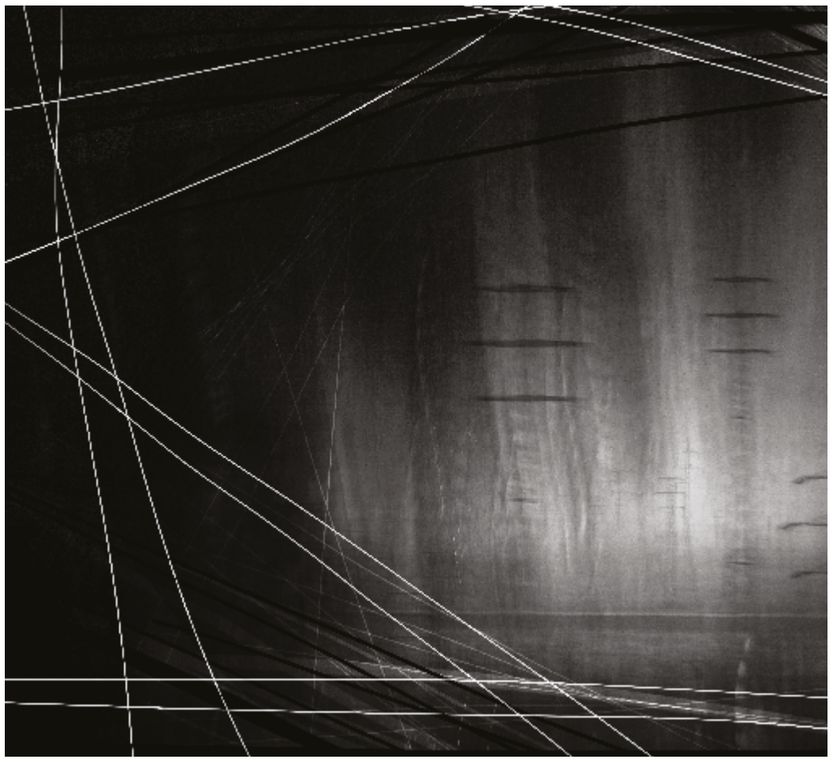

Tomek Gola: *Sny, 2014*

Lenka Sedláčková: *Obrácená krajina, 2014*

Petra Ocelková: *Krajina, 2016*

Marlena Jabłońska: *Digitální koláže, 2015*

Krysztof Racoń: *Krajina, 2014*

Jana Kolářová: *Imaginární krajina, 2013*

Vladimír Slivka: *Imaginární krajina, 2015*

Zuzana Capoušková: *Imaginární krajina, 2017*

Jakub Kmošek: *Portugalsko, Nevoeiro, 2016*

Maciej Zych: *Krajiny, 2014*

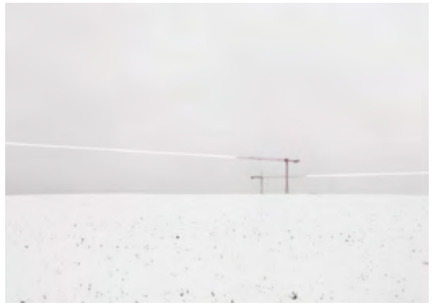

Kristýna Vacková: *Linie, 2016*

Fotografie na obálce: Iwetta Gintowt-Paprocka: *Krajiny, 2015–2016*
Fotografie na zadní straně: Dávid Doroš: *Imaginární krajina, 2015*

Krajina studentů ITF
Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava, 24. 5.–27. 6. 2017
Kurátor výstavy, redakce katalogu: Miroslav Myška
Grafická úprava: Lukáš Horký
Tisk: Tiskárna v Dubí, s.r.o.
Katalog vydal Lukáš Horký – Surbanz ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF
Slezské univerzity v Opavě, Bezručovo nám. 13, 746 01 Opava s podporou grantů SGS/1/2016 a ISIP P07.

ISBN: 978-80-906351-1-1

Krajina studentů ITF, úvodní panel k výstavě

Krajina studentů Institutu tvůrčí fotografie

Nejstarší fotografická disciplína krajina, se na Institutu tvůrčí fotografie vyučuje v prvním ročníku. Je až s podivem, jak se tohoto klasického tématu dokáží studenti již v počátcích svého studia zhostit. Mimo povinný běžný komerční pohled na krajinu kolem nás, se v krajině dokáží tvůrčím způsobem zorientovat a umělecky realizovat. Zobrazují díky své invenci nové pohledy a neotřelé podání krajinářské tematiky. Své subjektivní pocity přetváří do obrazu, dokáží porušit zažité kánony klasické kompozice i osvětlení.

Díky digitální fotografii se tvůrčí postupy v krajinářské fotografii výrazně zrychlily a hlavně rozšířily. Při převádění surového negativu Raw do výsledné podoby obrazu, můžeme pracovat s úpravou barvy, tonalitou, kontrastem a dochází k rozšíření tonálního rozsahu. Na prezentovaných fotografiích často využívají inverzní převod obrazu, jeho solarizaci, nebo jen pouhý barevný posun. Současná práce s grafickými programy umožňuje neuvěřitelnou technickou dokonalost celého procesu. Obraz se dá nepozorovaně rozšířit, případně zúžit, nebo jej deformovat a to celý, či jen ve vybrané části.

Na vystavených fotografiích je zřejmé, že studenti dokáží skloubit možnosti dané digitální technikou se svým tvůrčím záměrem, dosahují výsledků, o jakých se fotografům klasického analogového procesu ani v náznacích nesnilo.

Funkce krajiny v současné společnosti již není pouhé seznámení s krajinnými celky, které lákají turisty do dané oblasti. Krajinářská tvorba se zabývá nebezpečnými civilizačními jevy, ekologickými problémy, životním prostředím a jeho utvářením. V mnoha případech přechází čistá fotografie do intermediální sféry. Intermediálním prostředkem se stává často digitální manipulace obrazu. Jindy student vytváří krajinu ve svém ateliéru, nachází ji v ledovém krunýři, na oprýskané zdi a v celé široké škále mikrofotografie a makrofotografie. Studenti pracují s aktuálními trendy ve výtvarném umění.

Na výstavě je výběr zaměřen na minimalistické a imaginární krajiny, které jsou jen drobnou výsečí krajinářské fotografie, která je ITF prezentována. Strohé, černobílé pohledy na „New York City" představuje Hana Connor, pracuje se světlem a stínem, využívá odrazu a prolínaní jednotlivých prvků. Na dalších fotografiích využívá prolínání obrazu, barvy a světlo je opět důležitým prvkem. Drobnými zásahy upravuje obraz Kristina Vacková, protahuje linie v reálném obraze. Obdobně pracuje Patrik Sláma, vkládá do obrazu světelný prvek a vytváří nové skutečnosti. Lenka Sedláčková realizuje své představy světa v „Obrácené krajině". Tomek Gola díky vícenásobné expozici a dobré práci se světly a stíny realizuje své „Sny". Eva Jakubcová při pravidelných cestách vlakem, získává nový pohled na skutečnost. Množí obrazy a vytváří barevné snové krajiny s postavou, většinou autoportrétem.

S imaginací obrazu přichází Zuzana Capoušková, mění a zdůrazňuje barevnost a zachycuje působivé detaily. Marlena Jablońska představuje černobílé digitální koláže, které promyšleně komponuje a někdy prezentuje v kruhu. Ke klasickému vidění se obrací polská studentka Iwetta Gintowt-Paprocka, její minimalistické krajiny jistě diváka zaujmou jednoduchou staženou barevností a dokonalou kompozicí. V intermediální rovině se pohybuje Vladimír Slivka, využívá pohledy na znečištěné a rozpadající se sklo. Rozpohybuje obraz a celek doplňuje zvukem, vzniká nový intermediální pohled na danou skutečnost.

David Macháček představuje výběr ze svého souboru Můj rok 2017, s podtitulem „Jeden den, jedna fotografie". Na svých cestách využívá k fotografování krajin telefon. Černobílé fotografie doplňuje dvojveršim a každý den prezentuje na Facebooku. Vystavuje krajiny ovlivněné lidskou činností a zachycuje je s dokonalou světelnou atmosférou.

Krajina a její různé podoby provází většinu posluchačů ITF během celého studia, stává se ukotvujícím doplňkem v klauzurním či diplomovém souboru. Využívá ji ve své závěrečné práci David Kmošek, Vladimíra Žídková a řada dalších.

K rozsáhlým výstavním a publikačním prezentacím Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, se přiřazuje i tato rozsahem menší výstava krajinářské fotografie. I na této výstavě je vidět, že na ITF v Opavě je úroveň studentů velmi dobrá i přes malý rozsah je zachycena pestrost jednotlivých pohledů na dané téma. Na výstavě je zastoupena i početná skupina polských studentů, kteří svojí tvorbou mnohdy provokují, a řadí se k zajímavým experimentátorům i v krajinářské fotografii.

Miroslav Myška

Krajina studentů ITF, fotografie nahoře - Ivan Horvát, dole - Iwetta Gintowt-Paprocka

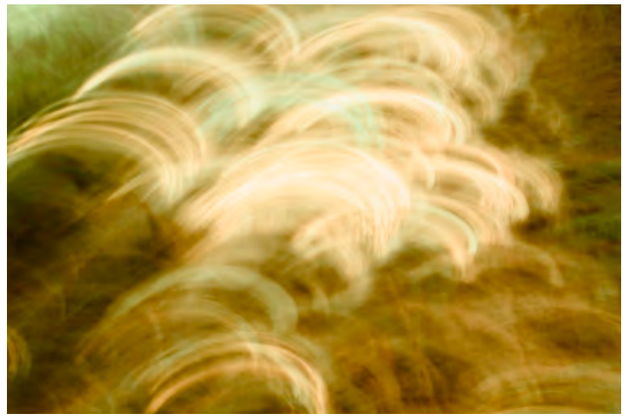

Krajina studentů ITF, fotografie nahoře - Konstancija Nowina Konopka, dole - Marta Režová

Krajina studentů ITF, fotografie nahoře - Grznáriková Jana, dole - Miluše Jančová

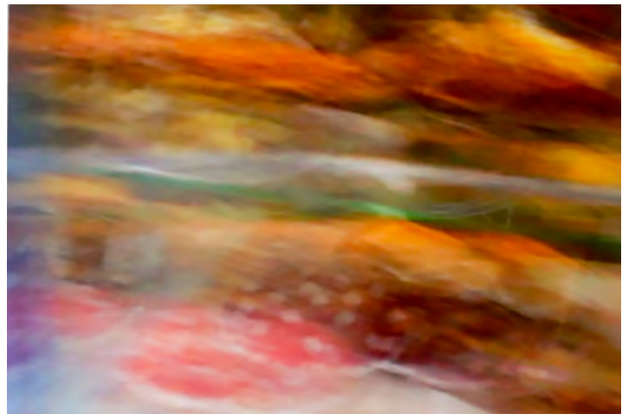

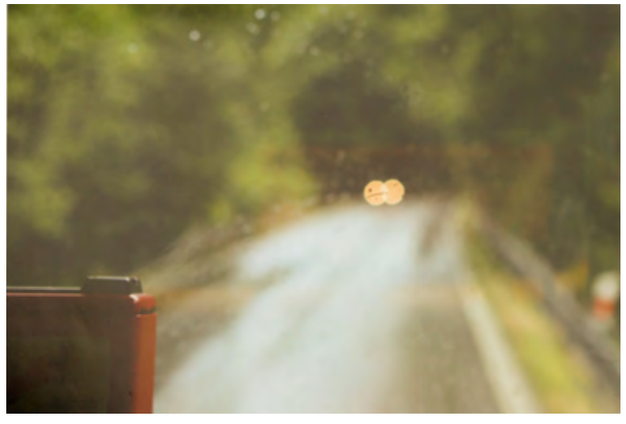

https://www.facebook.com/ondrej.durczak

Ostravsko - Karvinsko

Ondřej Durczak

5. 4. 2017 - 1. 5. 2017

V dubnu roku 2017 představil Ondřej Durczak dva své fotografické cykly soustřeďující se na město Ostravu a Karvinsko. V této koncepci vystavoval vůbec poprvé. Projekty se od sebe vizuálně celkem odlišují, také proto autor vystavil Ostravu v prvním podlaží a Karvinsko až ve druhém. To, co ale oba cykly velmi propojuje, je téma. Ostrava prezentovaná na této výstavě vycházela z Durczakova rozsáhlého souboru *Ostrava v důchodu* koncipovaného původně jako stejnojmenná fotografická kniha. Právě publikace od počátku autorova záměru měla výhradní postavení v celém projektu a pro prezentaci formou výstav se rozhodl teprve po dokončení knihy. Jedním z klíčových aspektů Ostravy v důchodu je kvantita fotografií, kdy Durczak vytváří jakousi obrazovou katalogizaci zanikajících míst a staveb Ostravy. Separovat potom jen několik fotografií z původně několika set v knize se zdá být jako náročný úkol bezpochyby nekorespondující s jednou z hlavních myšlenek. Přes kvalitní zvětšeniny i samostatné obrazy se toto jevilo ve vystaveném souboru o Ostravě asi jako největší nedostatek, tedy absence této kvantity. Samostatné obrazy nevypovídají o všech složkách Ostravy tak podrobně jako kniha.

Novější soubor *Karvinsko* vznikal asi dva roky. Zatímco soubor o Ostravě tvořily ve většině snímky autora, občas archivní záběry, v Karvinsku už Durczak pracuje s archivem mnohem intenzivněji. Přikládá stejnou hodnotu fotografii nalezené v archivu Ostravsko-karvinských dolů jako svým vlastním fotografiím. Autor je ohromen rozsáhlou průmyslovou oblastí Karvinska. Z tohoto bezútěšného prostředí přináší poslední pozůstatky po průmyslové prosperitě a desítkách dolů a pracovní hrdosti. Soustředí se ale i na okamžiky zábavy, služeb, bydlení. Podobně jako v případě Ostravy i zde vzniká fotografická kniha, i když jen v podobě makety odevzdané v rámci souboru, který byl současně také Durczakovou praktickou diplomovou

prací. Soubor o Karvinsku se jevil v Galerii Opera jako ucelenější než ten o Ostravě. Tvořilo jej patnáct zvětšenin kombinujících černobílé i barevné snímky s různorodou žánrovou pestrostí od portrétů dělníků na starých fotografiích, po typologický přístup k architektuře.

Oba soubory spojuje hornictví a hutnictví, které utvářely charakter okresů Ostrava i Karviná desítky let. Ostravsko i Karvinsko může být chápáno jako smutná výpověď zvláště dnes, kdy řada fotografovaných míst už změnila svou podobu, stavby byly demolovány nebo opraveny a tím ztratily svou původní hodnotu. Důležitost Durczakových souborů je založena na obrazové paměti. i sám autor věří, že fotografie budou hodnotné za desítky let.

Byl jsem moc rád, když mi Vladimír Birgus nabídl možnost vystavovat v domácím prostředí ostravské Galerie Opera, která přísluší Národnímu divadlu moravskoslezskému. Vlastní spolupráci regionálního divadla a Institutu tvůrčí fotografie vnímám jako skvělý přínos pro obě instituce. Se samotnou expozicí jsem byl spokojen. Výrazně dělený prostor galerie na dvě podlaží mi umožnil vystavit dva obrazově celkem nesourodé projekty, které však měly společné průmyslové téma. Po zkušenosti se zájmem o knihu Ostrava v důchodu i mezi běžným publikem, jsem předpokládal, že Ostrava ve spodním podlaží by mohla zaujmout minimálně s ohledem na fotografované lokality a stavby. Myslím, že pro laika byl méně čitelný soubor Karvinsko, založený na významových zkratkách a metaforách. O výstavu měla zájem i Česká televize, se kterou jsem na místě i v terénu točil reportáž.[1]

Internetové odkazy na výstavu:

https://www.youtube.com/watch?v=lmmAZN81h6c Události v kultuře, ČT art

http://www.ostravan.cz/39572/ondrej-durczak-o-vystave-v-divadle-jiriho-myrona-prumyslovou-krajinu-mam-spojenu-s-detstvim/

https://www.ndm.cz/cz/stranka/624-ondrej-durczak-ostravsko-karvinsko.html

https://ww.petrjanecek.cz/index.php/2017/627-vernisaz-durczak

http://www.itf.cz/index.php?text=689-doktorand-ondrej-durczak-predstavil-v-ostravske-galerii-opera-svuj-pohled-na-ostravsko-a-karvinsko

http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/doktorand-ondrej-durczak-predstavil-v-ostravske-galerii-opera-svuj-pohled-na-ostravsko-a-karvinsko

Ondřej Durczak se narodil v roce 1989 v Ostravě a dodnes zde žije a pracuje s fotografií. V roce 2016 absolvoval magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Na této škole absolvoval souběžně i studium na Ústavu fyziky. V současné době pokračuje v doktorském studiu. Tématem jeho disertační práce jsou Dětské fotografické publikace. Od roku 2016 působí na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Více než volné tvorbě se ovšem věnuje teoretickým pracím. Kromě vlastní autorské knihy Ostrava v důchodu: Průvodce po zaniklé slávě (2015), která se dočkala poměrně široké popularity nejen v regionu Ostravska, pracoval minulý rok na publikaci Důkazy objevů: Fotografie ve vědě v letech 1839–1939. Zde shrnul základní oblasti vědy, v nichž byla uplatněna fotografie od svého vynálezu do počátku druhé světové války. Kromě toho publikuje články propojující především médium fotografie a region Ostravy.

Přístup Ondřeje Durczaka k vlastní fotografické tvorbě je založen na objevování a dlouhodobém navštěvování fotografovaného místa. Na fotografii jej fascinuje schopnost nést fotografovaný námět prakticky navždy. Hlavní motivací pro pořízení snímku je pro autora záznam lokace, architektury, zátiší apod.

1 Ondřej Durczak k Expozici Ostravsko-Karvinsko

Výstavy:

2013

PhotoNoPhoto / Ostravské budky, Zámek Slezské Rudoltice, Slezské Rudoltice
V obraze jídlo, Kino Kotva, České Budějovice (společná výstava)

2015

OstravaPhoto / Ostrava v důchodu, festival OstravaPhoto 2015, Ostrava
6. Festiwal Fotografii Plener – Żory 2015 / Power Flower / Ostrawa na emeryturze, Muzeum Miasta w Żorach, Polsko, Żory

2016

Ostrava v důchodu, Klub Atlantik, Ostrava

2017

Ostravsko - Karvinsko, Galerie Opera, Ostrava
Ostrava Photo 2017 / Propagujme uhlí a ocel!, Galerie Fiducia, Česká republika, Ostrava
projekt „OKO" (Ostrava, Katowice, Opava) / Ostrava v důchodu, Galeria ZPAF, Polsko, Katovice
Asymilacja człowieka w przestrzeni poindustrialnej / Zániky, Laźnia Łańcuszkowa, Polsko, Zabrze (společná výstava)

Knihy:

Ostrava v důchodu: Průvodce po zaniklé slávě, PositiF, Praha, 2017, ISBN: 978-80-87407-15-8
Důkazy objevů: Fotografie ve vědě v letech 1839–1939, Fotod, 2018, ISBN: 978-80-906937-0-8

Karvinsko

STEK
HORNICKÁ
MLUVA

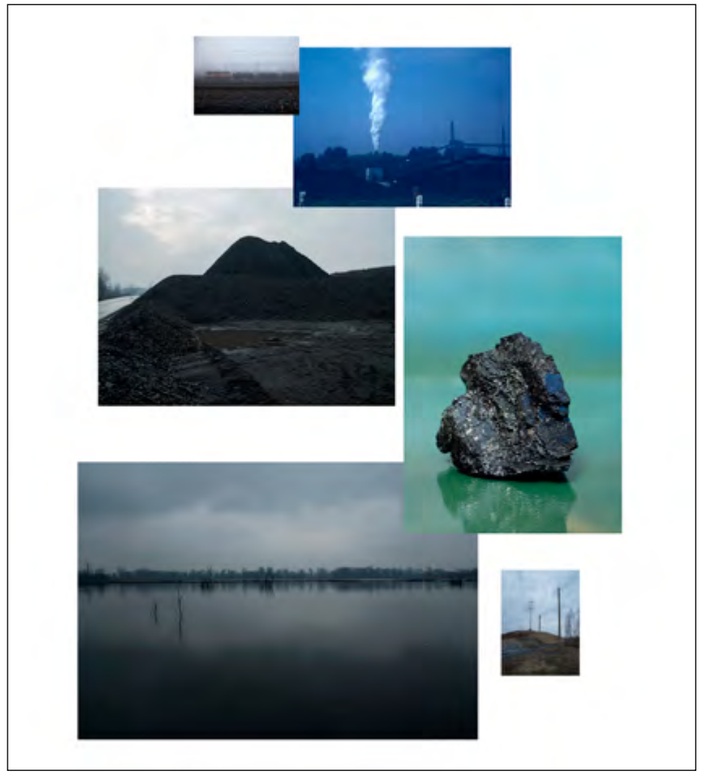

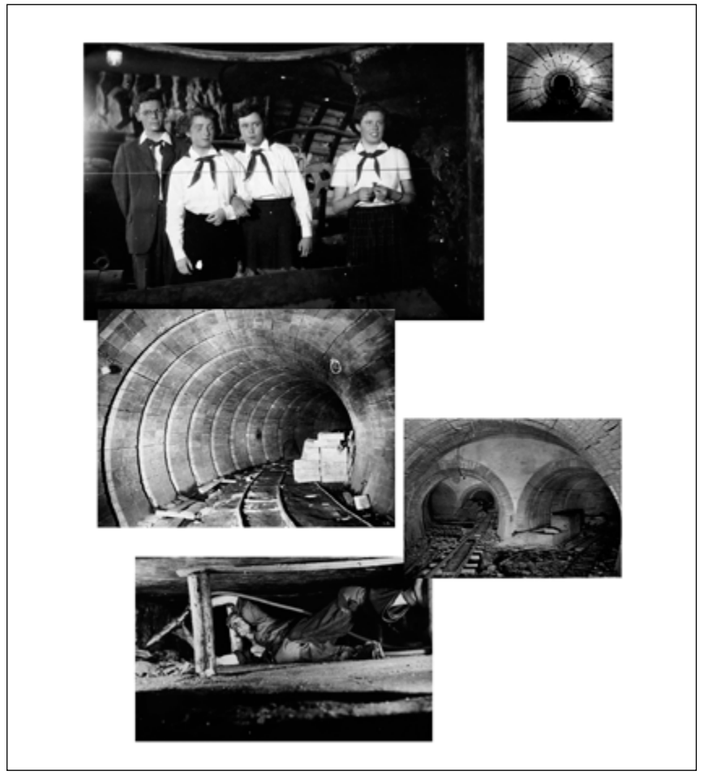

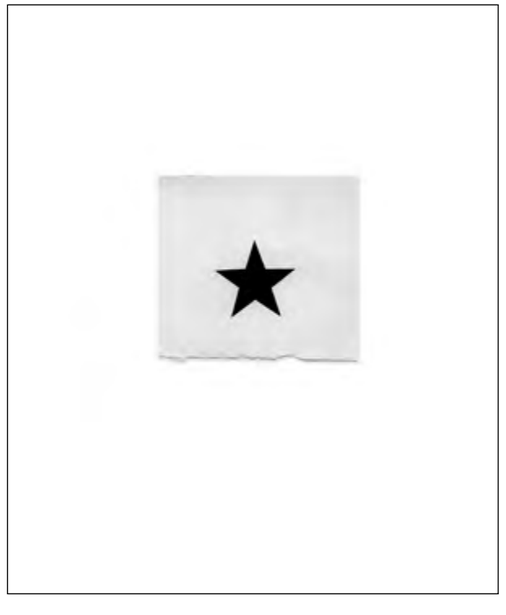

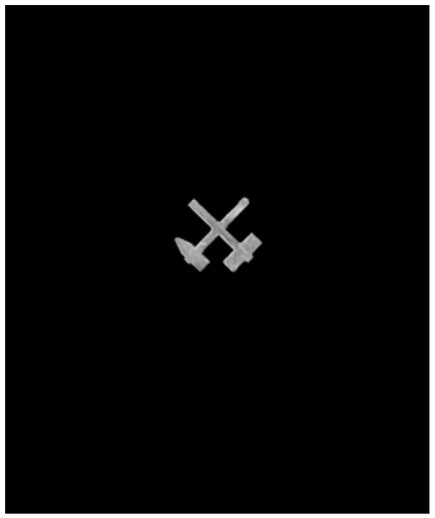

Ostravan.cz

Internetový deník pro kulturu a umění

- Úvod

Ondřej Durczak o výstavě v Divadle Jiřího Myrona: Průmyslovou krajinu mám spojenu s dětstvím

18.4.2017 Pavlína Nováčková Obraz & Slovo Rozhovor

„Průmyslová krajina mě přitahovala od dětství“, říká fotograf Ondřej Durczak, jehož novou tvorbu můžou návštěvníci vidět v Galerii Opera ve foyer Divadla Jiřího Myrona v Ostravě. Zatímco venku už se ozývá jaro, při rozhovoru o projektu Karvinsko jsme se ponořili do depresivní šedi zimních měsíců, kdy vznikala většina fotografií. Ondřej Durczak totiž představuje soubor, ze kterého čiší nostalgie a smutek.

Ondřej Durczak u svých fotografií v Galerii Opera.
Foto: Jana Hájková

Od vydání vaší knihy fotografií *Ostrava v důchodu* uplynuly téměř dva roky. Co se u vás za tu dobu změnilo?

Na projektu *Ostrava v důchodu* svým způsobem pracuji dále, časem bych rád udělal i druhý díl, ale ta práce už je pozvolnější. Už v době, kdy byla ta kniha vydána, tedy na podzim roku 2015, jsem si dělal průzkum oblasti Karvinska a cítil jsem podobně jako u Ostravy, že se začne rychle proměňovat, což se také v posledních letech hodně děje. Soustředil jsem se hlavně na městskou část Karviná II – Doly. Dříve tam bylo centrum Karviné se službami, obchody, bydlením a podobně. Vytipoval jsem si místa, která bych rád navštívil. Začal jsem fotografovat na začátku roku 2015 a už nyní, po dvou letech, pozoruji výrazné změny, kterými ta krajina prošla. Některé kolonie byly zrušeny, a to i takové, kde lidé ještě nedávno bydleli. Stejně jako u projektu Ostravy v podstatě zůstávám na stejném tématu, kterým je průmyslová krajina. Pojímám ji více subjektivně, není to jen informace o místě, ale je tam více vloženo mé osobní vnímání. Ostravu znám poměrně dobře a prošel jsem ji pěšky dost podrobně, ale okres Karviná je velice rozsáhlý, takže projít jej celý nebylo úplně možné. Vytvářel jsem spíš útržky, o to více je ten obraz osobitý.

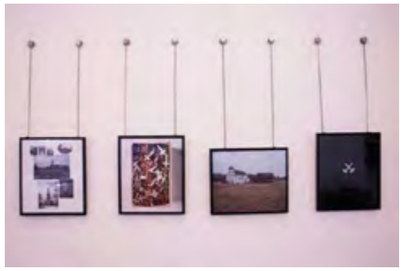

Z výstavy v Galerii Opera.

V Galerii Opera v Divadle Jiřího Myrona vystavujete fotografie z projektu „Ostravsko-Karvinsko“. Jak projekt vznikl?

Já tam vlastně vystavuji dva soubory. Zatímco ve spodním patře je výběr z projektu *Ostrava v důchodu*, v horním podlaží je projekt Karvinsko. Není to tedy cyklus Ostravsko-Karvinsko, ale dva různé. Oba projekty vznikly jako závěrečné práce na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. *Ostrava v důchodu* byla mou bakalářskou prací, na jejímž základě vznikla kniha, a *Karvinsko* byla praktická práce ukončující navazující magisterské studium.

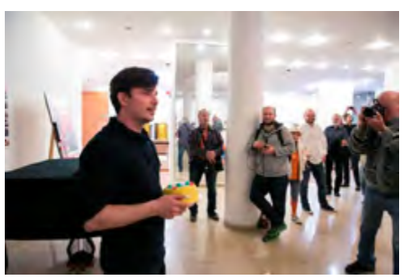

Ondřej Durczak na vernisáži. (Foto: David Machač)

Co vás tak fascinuje na pomíjivosti a zacházející slávě průmyslové tradice našeho regionu?

Ostravu i Karvinou mám tak nějak spojenou s dětstvím. Paradoxně mě to přitahovalo už tehdy, ta monumentalita staveb, až takových bezútěšných. Většinou děti navštěvují s rodiči spíš parky a zábavné akce, kulturní střediska, mě zase přitahovala průmyslová architektura a krajina, fascinovala mě a zároveň jsem se jí trochu bál. Člověk při pohledu na tuto architekturu a krajinu pociťuje až jakési vzrušení. Bylo přirozené, že jsem před několika lety začal cítit potřebu se na tato místa vracet s fotoaparátem. Myslím si, že obě města, Ostrava Karviná, jsou s průmyslem propojena, alespoň co se historie týká, i když to není už tolik znát Na Karvinsku jsem pociťoval i takovou větší úzkost, protože prostředí na mě působilo prázdným a skličujícím dojmem. Nejraději chodím fotografovat v lednu až březenu, kdy ještě neroste vegetace, ale je to psychicky náročnější.

Lišil se váš tvůrčí přístup při práci na zmíněných dvou sériích?

Na rozdíl od předchozího projektu, kdy jsem pracoval s reálnými motivy, chodil po Ostravě a fotografoval architekturu a městskou krajinu, jsem v případě Karvinska postupoval trochu jinak, pracoval jsem hodně v ateliéru a s archivními fotografiemi. Projekt je rozdělen na tři zhruba rovnoměrné části, které kombinuji fotografie krajin, nalezená zátiší a také inscenovaná zátiší. Na výstavě je klíčových pět černobílých fotografií, které vznikaly velkoformátovým fotoaparátem, jednou z nich je například kahan v lahvi.

Jedna z vystavených fotografií s motivem hornictví.

Jeden panel na výstavě věnujete i proměně tramvajových a železničních tratí. Zobrazuje provoz a zánik jedné takové tratě. Popíšete stručně její příběh?

Z Ostravy do Karviné vedla úzkorozchodná trať, tuším, že byla zavedena začátkem 20. století a v polovině sedmdesátých lety byla zrušena. I tohle je motiv, který je pro mě fascinující. Podle starých map jsem zjišťoval, kudy ta trať vedla, a potom jsem si ji procházel a zaznamenával její zbytky.

Jeden z panelů umístěných v divadle.

Výstavou se prolíná také motiv víry – kostely, kříže. Co tím vyjadřujete ve vztahu k tématu?

Náboženská víra byla s tématem hornictví hodně propojená, zejména v předtotalitní době. Bylo to dáno i charakterem práce, která byla náročná a nebezpečná. V projektu jsem se snažil zachytit i to, že při výbuších zahynulo mnoho horníků.

Nechybí ani náboženská tematika.

Budete v práci na těchto tématech ještě pokračovat?

Ano, Ostrava ani Karvinsko zatím nejsou uzavřenými projekty. I v případě Karvinska bych chtěl udělat knihu, ale chtěl bych ji pojmout jinak než Ostravu. Vydání knih bylo vlastně primárním cílem obou souborů. Pro mě je knižní publikace více vypovídající, protože výstava má jen dočasný charakter, kdežto kniha zde zůstane napořád. A já mám knihy rád, obzvlášť ty obrazové.

Výstava Ondřeje Durczaka ve foyer Divadla Jiřího Myrona potrvá do 1. května 2017 a lze ji vidět vždy hodinu před každým představením.

Facebook63
Twitter
Google+
Pavlína Nováčková | Další články

OPAVSKÝ A HLUČÍNSKÝ
deník

2

12. dubna 2017

ZPRÁVY | Z regionu

Fotograf zašlé slávy

Deník zaujalo

Ostrava – Jako fotograf zaniklé slávy našeho kraje se prezentuje Ondřej Durczak (28) z Poruby vystavující svá díla v Divadle Jiřího Myrona.

„Mám tam cykly s názvem Ostravsko a Karvinsko, které spojuje zánik a proměna zdejších industriálních lokalit," popisoval doktorand Institutu tvůrčí fotografie.

Při práci se Ondřej Durczak orientuje s oblibou na hornictví a odkazů na toto téma je plná i jeho knížka Ostrava v důchodu, z níž pro výstavu vybral řadu snímků.

K vidění jsou v Galerii Opera vždy hodinu před divadelním představením, a to až do 1. května. (uzl)

HORNICTVÍ je pro Ondřeje Durczaka inspirativní.

Foto: Deník/Radek Luksza

Karel Kania: RETROSPEKTIVA

Karel Kania

9. 3. 2017 - 4. 4. 2017

Retrospektivní výstava v Galerii Opera nám připomněla dílo Karla Kanii, často opomíjeného, ale významného ostravského fotografa. Výstavu kurátorsky připravila Veronika Křížová, studentka Institutu tvůrčí fotografie.

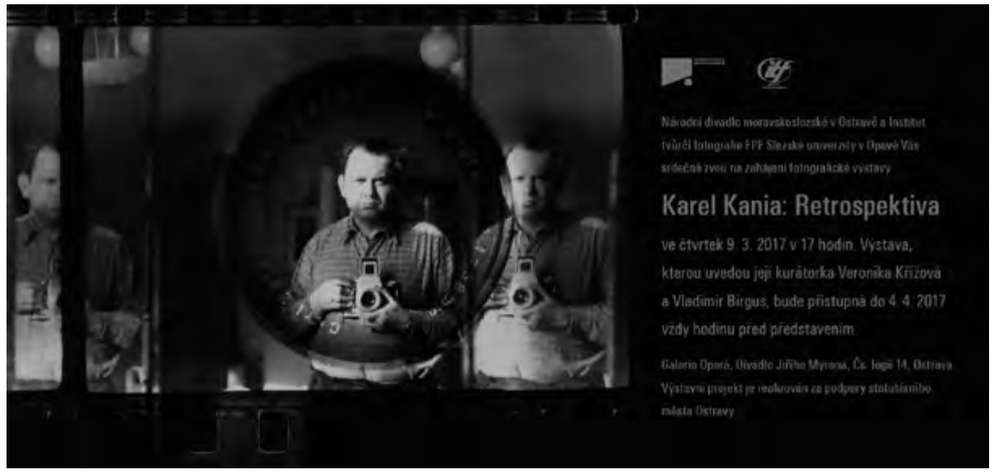

Karla Kania se narodil 4. května 1923 v industriálním městě Ostravě, kde celý život žil a pracoval. Zemřel roku 1981. V roce 1941vystudoval Vyšší průmyslovou školu strojnickou v Ostravě-Vítkovicích. Po skončení studia šel pracovat do Vítkovických železáren, kde pracoval na různých pozicích po celý svůj život. Během studia na uvedené škole se stal členem Klubu českých fotografů amatérů. Během okupace byla veškerá fotografická činnost zakázána. Po válce se vrátil ke klubové činnosti, kde v roce 1948 se stal zakládajícím členem Fotoklubu Vítkovických železáren. Ve fotoklubech byl velice aktivní, vystavoval, dělal v nich přednášky pro ostatní členy, účastnil se soutěží, do kterých se fotokluby zapojovaly. Sám se účastnil mnoha přednášek a školení v oblasti fotografie.

V letech 1945 až 1950 pracoval jako fotograf v propagačním ateliéru a pracoval na různých prospektech, letácích a propagačních materiálech. Později byl přeřazen do výroby jako technický pracovník, a tak se fotografii nadále věnoval jako amatérský fotograf, což mu více vyhovovalo, a mohl tak tvořit svobodně a fotografovat, co ho opravdu zajímalo. Jeho vlastní slova z článku z roku 1972 jsou: *„…troufám si tvrdit, že být amatérem a mít možnost výběru námětu, zpracování, prostě fotografovat, co chci, je mnohem lepší.“* [1]

Protože celý život pracoval v železárnách, je velká část jeho tvorby věnována dokumentární fotografii z tohoto prostředí. Na jeho snímcích tak můžeme především vidět lidi, kteří zde pracovali, můžeme vidět průmyslovou a industriální krajinu v okolí železáren. Jeho obrovskou výhodou při fotografování těchto snímků byla jeho znalost prostředí. Část jeho tvorby převážně

1 Křížová Veronika: *Karel Kania*, Diplomová práce, 2017, str. 17

v letech 1940-70 je samozřejmě věnována také životu v Ostravě, kde zachycoval všední život na ulicích. Tyto jeho dokumentární fotografie ulic, lidí, krajiny a hutí bylo možné vidět v prvním patře galerie. Jeho černobílé fotografie spadající do proudu poezie všedního dne pravdivě zachycovaly všední život lidí, kteří pospíchají ostravskými ulicemi nebo odpočívají na lavičce s novinami v ruce nebo před dveřmi vinárny Společenského domu, děti hrající si u vodní pumpy, babičky prodávající kvítí z košíku. Těmito fotografiemi se často představoval na svých autorských výstavách.

V 50. letech bohužel musel fotografovat různé stranické a jiné důležité akce, fotografoval také úředníky a brigádníky. Bývá tak zařazován do socialistického realismu.

V pozdějším věku na sklonku života se pak věnoval surrealistické fotografické tvorbě. Zde hlavně převažují dvě témata. V prvním převažují výtvarné fotografie, kde na snímcích zachycuje různá nalezená zátiší, struktury popraskaných omítek a chodníků nebo nalezené kusy dřeva – samorosty, které nám připomínají části lidského těla (např. hlavu) nebo celé postavy. Samorosty fotografuje na neutrálním pozadí mimo reálnou krajinu. Tyto snímky byly vystaveny v přízemí. Druhou částí jeho surrealistické tvorby jsou fotografie zachycující na snímcích struktur, samorostů nevýrazné portréty, např. lidské tváře. Tyto snímky vytváří dvojexpozicí. Někdy si hraje s principem symetrie, jak je možno vidět na snímku tváře s brýlemi, která je sevřena na pozadí samorostu. Ten je na snímku 2x zrcadlově pootočen.

Jsem moc ráda, že jsem mohla v Ostravě představit aspoň malou retrospektivní výstavu ostravského fotografa Karla Kanii. Jeho dcera je mou známou a tak mi přišlo přirozené některé jeho snímky ze soukromé pozůstalosti zveřejnit v rámci výstavy a také napsat o autoru teoretickou diplomovou práci. Myslím, že výstava fotografií Karla Kanii sestavená z jeho souborů o Ostravě, průmyslu i volné tvorbě ukázala zase jiné možnosti v dramaturgickém plánu fotografických výstav v Galerii Opera. Moderní fotografii tentokrát vystřídaly snímky padesátých až sedmdesátých let. Jsem také moc ráda, že výstava byla zahájena s účastí Kaniova dlouholetého přítele Viktora Koláře a vedoucího Institutu tvůrčí fotografie Vladimíra Birguse a dalších pedagogů. Podle účasti na vernisáži přitáhla expozice starší generaci fotografů.[2]

Výstavu uvedli Veronika Křížová, Vladimír Birgus. Na výstavě promluvil také Viktor Kolář. Na výstavu Karla Kania, který pocházel z Ostravy, přišlo velké množství ostravských amatérských i profesionálních fotografů, členů ostravských fotografických klubů a hlavně přišel na výstavu jeden z nejznámějších fotografů - Viktor Kolář, který chodí na výstavy jen výjimečně.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Internetové odkazy k výstavě:

http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/karel-kania-retrospektiva
http://www.itf.cz/index.php?text=661-karel-kania-retrospektiva
https://www.ndm.cz/cz/stranka/617-karel-kania-retrospektiva.html
https://www.ndm.cz/cz/stranka/614-vernisaz-vystavy-karel-kania-retrospektiva.html

Výstavy Karla Kanii:

1959 – Samostatná výstava – Dům umění v Ostravě (fotografie všedního života ostravských ulic)
1960 – Samostatná výstava v prodejně knih na Leninově třídě v Ostravě-Porubě
1962 – Samostatná výstava fotografií v Ostravě-Porubě
1964 – Samostatná výstava fotografií, Bílovec
1964 – Dům kultury VŽKG
1965 – Výstava fotografií Karel Kania, Viktor Kolář a Stanislav Sedláček v Muzeu revolučních

2 Veronika Křížová k výstavě Karla Kanii

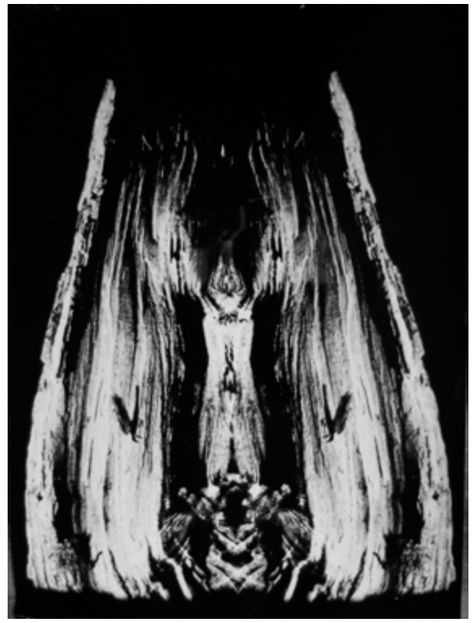

bojů v Ostravě
1966, 1968 – Samostatná výstava fotografií ve výstavní síni Fotochemy v Ostravě
1970 – Společná výstava fotografií se Stanislavem Sedláčkem ve výstavní síni Fotochemy v Ostravě
1972 – Samostatná výstava fotografií z Ostravské operace z osvobození Ostravy v Divadle Jiřího Myrona v Ostravě
1977 – 3 fotografie na výstavě fotografií členů fotoklubu Vítkovice při celostátní konferenci „KOVO“ v Praze
1977 – Poslední samostatná výstava ve výstavní síni Fotochemy v Ostravě
1989 – Společná výstava – Česká amatérská fotografie 1945-1989, Bruselský pavilon, Praha (zdroj abART)
2005 – Společná výstava – Česká fotografie 20. století, Galerie hlavního města Prahy - Městská knihovna, Praha (kurátoři výstavy Vladimír Birgus a Jan Mlčoch)
2017 – Retrospektivní výstava fotografií v Galerii Opera v Divadle Jiřího Myrona v Ostravě[3]

3 Křížová Veronika: *Karel Kania*. Diplomová práce, 2017, str. 141

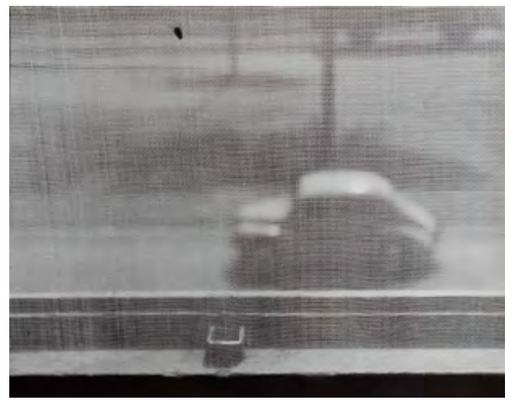

Karel Kania Retrospektiva

Retrospektivní výstava fotografií Karla Kanii je připomínkou tohoto významného a často opomíjeného ostravského fotografa.

Pořadatelé: **Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě** a **Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě**

Kurátorka výstavy: **Veronika Křížová**

Karel Kania se narodil v Ostravě 4. května 1923 a tamtéž v roce 1981 zemřel. Celý svůj život pracoval ve Vítkovických železárnách – z toho v letech 1945 – 1950 jako fotograf v propagačním ateliéru. Proto je velká část jeho tvorby věnována dokumentární fotografii z hutnického prostředí. Na těchto snímcích zachycuje Karel Kania především lidi, kteří zde pracovali, ale také krajinu, do které jsou Vítkovické železárny vsazeny. Tohle prostředí je mu velice blízké a dobře ho zná, což je velkou výhodou.

Z důvodu, že jeho vzdělání bylo technické a v této době bylo kvalifikovaných techniků velmi málo, byl později přeřazen do výroby jako technický úředník. Fotografii se ale věnoval nadále jako amatérský fotograf a svými snímky dál přispíval například do propagačních kalendářů Vítkovických železáren. Pozice amatérského fotografa mu vyhovovala více – byl svobodný a mohl fotografovat jen to, co ho opravdu zajímalo, což dokazují i jeho vlastní slova z článku z roku 1972: *„…troufám si tvrdit, že být amatérem a mít možnost výběru námětu, zpracování, prostě fotografovat co chci, je mnohem lepší.“*

Karel Kania se ve své tvorbě věnoval především dokumentární fotografii spadající do proudu poezie všedního dne, kdy zachycoval všední život ostravských ulic ve 40. až 70. letech. Na první pohled si v pracích Karla Kanii povšimneme zajímavé práce se světlem, která dodává jeho fotografiím zvláštní atmosféru. Také kompoziční řešení fotografií je dokonale promyšlené. U některých snímků nechybí ani humor, kterým Karel Kania tak oplýval. Bohužel se zachovala jen malá část z jeho tvorby.

Velká část dochovaných fotografií Karla Kanii je v surrealistickém duchu. Na svých fotografiích hledá různé snové postavy ve starých zdech a omítkách. V kusech pařezů a větví nachází čaroděje, různá zvířata nebo ženské tělo. V imaginativních detailech statických objektů měl blízko k metaforickým fotografiím Martina Martinčeka nebo Ladislava Postupy. Kania tyto samorosty většinou nenechává začleněné v krajině, ale odtrhává je od okolního světa a fotografuje na neutrálním pozadí – černém nebo bílém. Fotografované objekty nijak nemění, zachycuje pouze to, co vidí. Druhou částí jeho snových fotografií tvoří dvojexpozice, které provádí při zvětšování negativu. Zde vidíme nejčastěji hru s portrétem, který kombinuje s nějakou strukturou – zdí, plechem, trávou… Rád si také pomocí dvojexpozice z jednoho negativu hraje s principem symetrie. Tyto symetrické fotografie se objevují i v jeho dokumentární tvorbě.

Cituji z Kulturního měsíčníku Červený květ z roku 1959: ***„Jedním z nejnadanějších a nejzajímavějších fotografů-amatérů, jehož snímky Ostravy patří mezi nejkrásnější, je mladý Vítkovák, absolvent Vyšší průmyslové školy, zaměstnanec VŽKG – Karel Kania.“***

Karel Kania: RETROSPEKTIVA, fotografie z vernisáže

Karel Kania: RETROSPEKTIVA, fotografie z vernisáže

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

Opakuj to zpaměti: Bakalářské a diplomové práce z Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě 2016

Roman Franc,
Anna Grzelewska,
Daniel Laurinc – Zuzana Laurincová,
Svatopluk Klesnil, Tomáš Mikule

4. 1. 2017 – 8. 3. 2017

Výstava vybraných nejnovějších závěrečných prací absolventů bakalářského a magisterského studia Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Výstavu připravil kurátor Tomáš Pospěch. Vybral fotografie, které spojuje téma vzpomínání, minulosti.

Roman Franc představil svůj cyklus černobílých fotografií *Sokolové*, kde představil strhující portréty starých Sokolů tzv. Věrné gardy a jejich příběhy v sokolovnách v Česku i v USA. Za fotografiemi se skrývají neuvěřitelné příběhy odvahy, hrdinství i vytrvalosti. Roman Franc zachycuje portréty lidí, někdy i úsměvné. Portréty lidí, kteří se hrdě hlásí k takzvané sokolské Věrné gardě. Mnozí z jsou pamětníci války, někteří z nich emigrace. Sám říká: *„Snažím se být s nimi a fotím je. Rád bych, aby z toho nakonec vznikla menší knížka - třeba dvacet silných portrétů s životními příběhy členů Věrné gardy nebo portréty doprovázené jedním fiktivním osudem, který by v sobě zahrnoval prvky nejrůznějších příběhů, se kterými jsem se u starých sokolů setkal.“* [1]

1 Vocelka Tomáš: *Strhující portréty starých Sokolů. Fotograf zaznamenává členy Věrné gardy i jejich příběhy* - Aktuálně.cz, 6. 7. 2018. *Magazín - Aktuálně.cz* [online]. Copyright © Economia, a.s. [cit. 28.06.2018]. Dostupné z: https://magazin.aktualne.cz/foto/roman-franc-sokol-verna-garda/r~9f72d21e72eb11e886d70cc47ab5f122/

Svatopluk Klesnil představil ve svém souboru *Dočasná přítomnost* mozaiky starých fotografií a portrétů lidí, kteří žili v Sudetech a byli nuceně vystěhováni do Německa. Tito lidé museli zde zanechat svůj majetek. Na starých fotografií můžeme vidět zanechaný majetek nebo sakrální stavby, staré rodinné fotografie, ruiny, kde dříve stávaly stavby. Na snímku můžeme například vidět, jak vedení místního Státního zemědělského statku udělalo z kostela garáž pro traktory. Posléze pro katastrofální stav budovy byl kostel zbořen a v současnosti ho připomínají pouze stromy z průčelí budovy, které zachytil na svých snímcích Svatopluk Klesnil. Můžeme tak vidět snímky z vesniček v podhůří Jeseníku, jako je Veveří, nebo Liberecka, jako jsou Arnoltice. Z fotografií Svatopluka Klesnila tak můžeme cítit zármutek a zmar a musíme přemýšlet nad ztrátou naší identity a historie.

Tento soubor byl nominován v kategotii Portrét (serie) na Czech Press Photo 2016.

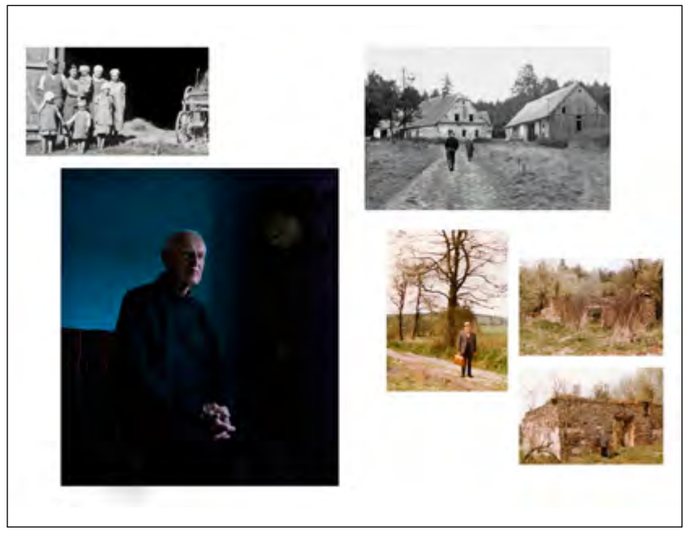

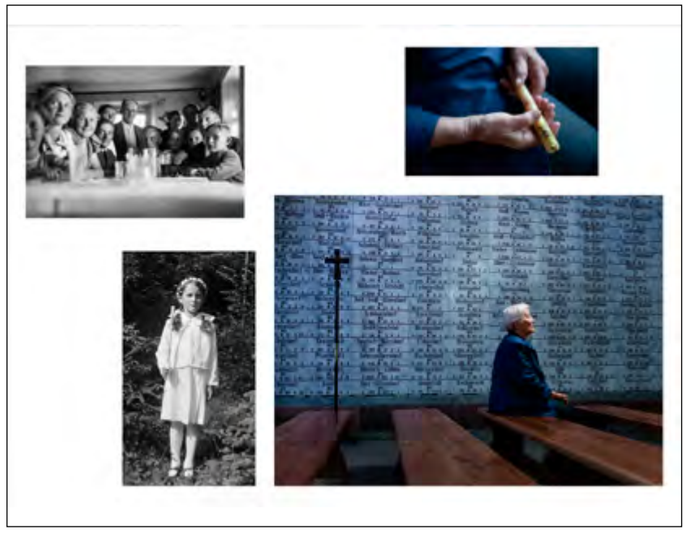

Slovenská dvojice autoru **Zuzana Laurinc** a **Daniel Laurinc** nám na výstavě představila svůj soubor P*onořeni v čase*, kde hledala pomoci kombinace portrétů a snímků nalezených předmětů osobní reflexi přírodní katastrofy. Soubor vznikal během let 2014 a 2015 na Srí Lance. Zuzana a Daniel Laurinc přišli do země přesně 10 let po tsunami, které se pobřežím tohoto ostrova přehnalo 26. prosince roku 2004. „Vánoční tsunami", jak je zvykem ho v Asii nazývat, bylo nejničivější přírodní katastrofou zaznamenanou v dějinách. Sri Lanka pak byla druhou nejpostiženější zemí. Přes milion lidí ztratilo domov a bylo přes 30 tisíc obětí. Mnohé z nich se nikdy nepodařilo najít. Autoři se ve svém souboru zajímali, jak tuto tragédii vnímají lidé s odstupem času a jak traumatizující vzpomínky na tuto událost ovlivňují jejich životy v současné době. *„Zajímalo nás, jak lidská paměť funguje, jak si archivujeme prožitou zkušenost a jak se vyrovnáváme se svými vzpomínkami,"* říká Zuzana a Daniel dodává: *„Snažili jsme se však nebýt při tom popisní, nic nevysvětlovat ani nepodsouvat. Je na divákovi, aby pro sebe odkrýval významové roviny, hledal, asocioval a spojoval viděné s vlastními zkušenostmi."*[1] Tento fotografický koncept byl vystaven v roce 2016 v Stredourópském domu fotografie v Bratislavě a v galerii Fotografic v Praze.

1 Litváková Erika: *Výstava fotografií Ponorení v čase ukazuje, ako funguje pamäť po ničivej tragédii* - kultura.sme.sk, 26. 2. 2016. *SME Kultúra.* [online]. Copyright © Petit Press, a.s. [cit. 22.06.2018]. Dostupné z: https://kultura.sme.sk/c/20104260/vystava-fotografii-ponoreni-v-case-ukazuje-ako-funguje-pamat-po-nicivej-tragedii.html#ixzz5Mf29C52Y

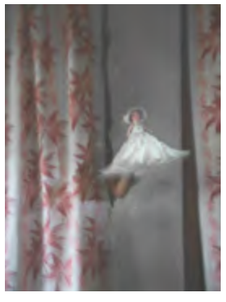

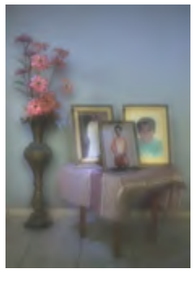

Tomáš Mikule ve svém souboru barevných fotografií *Rodinné krajinky* představil krajinky, na kterých nám něco už podle názvu chybí. Ukázal nám rodinné fotografie prázdných krajinek, kde po rozvodu vystříhal z rodinných fotografií manželku a děti, kvůli kterým byly původně tyto snímky vyfotografovány. Vyřízl z fotografie a překryl pruh fotografie s postavami levou a pravou částí fotografie tak, aby osoby nebyly na fotografiích vidět. Na fotografii je patrný řez, který je na dotek cítit jako jizva. Ponechal pak jen fragmenty krajin, v nichž jeho rodina ještě prožívala šťastné okamžiky. Na fotografiích nám tak zůstalo prázdno. Souborem se tak autor vyrovnával s traumatem z rozpadu vlastní rodiny. Jeho soubor byl představen v Hornoslezském muzeu v Bytomi (Muzeum Górnośląskie w Bytomiu) na velké výstavě *Osobní místa, Mladá česká fotografie* v roce 2017.

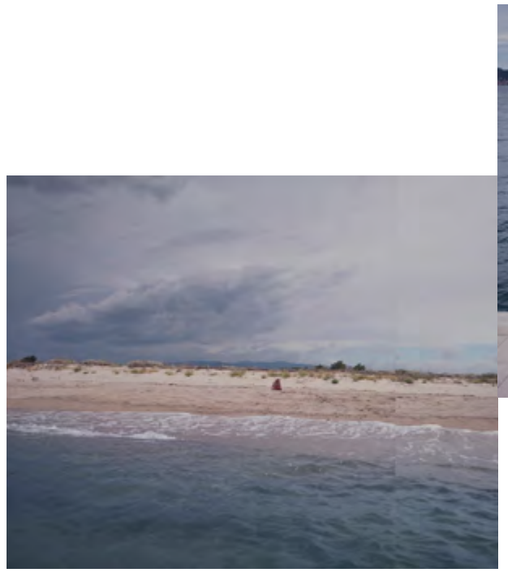

Polská autorka **Anna Grzelewská** představila svůj cyklus barevných fotografií *Julia Wannabe*. Ve svém souboru dlouhodobě zachycuje proměnu a dospívání své dcery Julie z dítěte v mladou ženu. Soubor je sugestivním pohledem na život mladé dívky v problematickém období na prahu dospělosti.

Anna Grzelewska znázorňuje toto složité období dospívání v jeho reálné podobě. Ukazuje radost i problémy, které k dospívání patří.

Anna Grzelewská říká: „*Znovu dospívám spolu s ní*“ a vysvětluje: „*Snažila jsem se vystihnout univerzálnost pocitů, kterými si dítě při dospívání prochází.*“[1]

Za svůj soubor o dceři Julii získala Anna Grzelewská 2. místo na Grand Prix Fotofestiwal 2015 na Fotofestivalu Łódź 2015, Renaissance Photography Prize 2015 v Londýně, byla finalistkou Lensculture Emerging Talent Award 2015 v San Francisku a byla finalistkou Poznań Photodiploma Awards 2015

1 Maca Tomáš: *Polská fotografka ukazuje proměnu své dcery z dítěte v mladou ženu. Znovu dospívám spolu s ní, říká* - Aktuálně.cz, 7. 7. 2018. *Magazín - Aktuálně.cz* [online]. Copyright © Economia, a.s. [cit. 22.08.2018]. Dostupné z: https://magazin.aktualne.cz/foto/polska-fotografka-ukazuje-promenu-sve-dcery-z-ditete-v-mlado/r~e4165eb0793d11e8b9420cc47ab5f122/

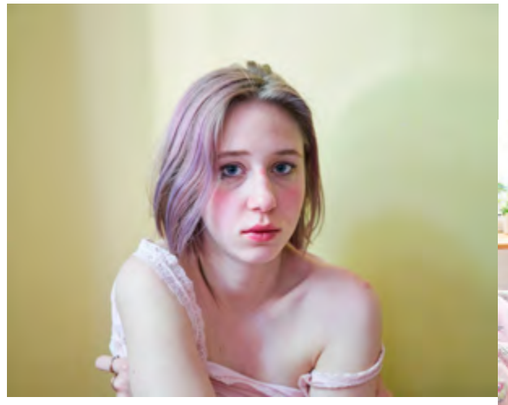

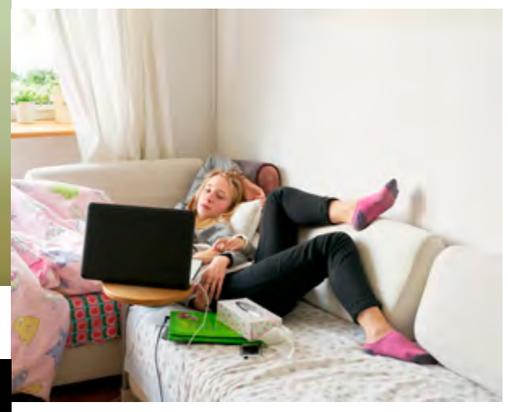

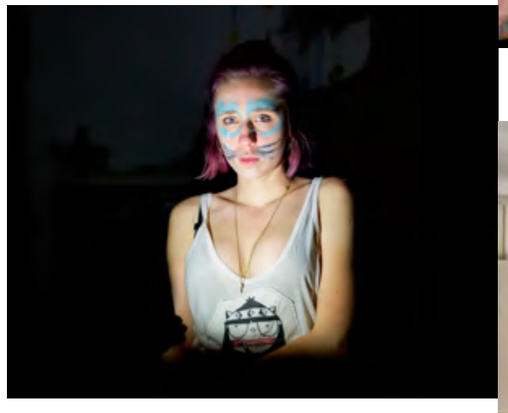

Anna Grzelewska *Wannabe*

Vydal Institut tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě
za podpory statutárního města Ostravy, grantu Studentského grantového systému Slezské
univerzity v Opavě SGS/1/2016 a grantu Slezské univerzity v Opavě ISIP P07.
Kurátor výstavy Tomáš Pospěch, grafický design Lukáš Horký.

Opakuj to zpaměti

Bakalářské a diplomové práce
z Institutu tvůrčí fotografie
FPF SU v Opavě 2016

Roman Franc
Anna Grzelewska
Svatopluk Klesnil
Zuzana Laurinc
– Daniel Laurinc
Tomáš Mikule

Tomáš Mikule *Rodinné krajiny*

Roman Franc *Sokolové*

Opakuj to zpaměti: Bakalářské a diplomové práce z Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě 2016, katalog k výstavě

Svatopluk Klesnil *Zničená přítomnost (Vivre!)*

Zuzana Laurinc – Daniel Laurinc *Pomněnkové vize*

Fotografie je médium, které zpřítomňuje minulost. Neodbytně nás nutí myslet na paměť a čas, vzpomínání a zapomínání. Její vztah k tomu co bylo, je velmi sugestivně: *„fotografické obrazy jsou opravdu schopné zmocnit se reality, protože fotografie není jen použitým zobrazením (jako malířský obraz); není jen interpretací skutečnosti, ale je také jejím otiskem, tak jako šlépěj nebo posmrtná maska. Zatímco malířský obraz, i když je téměř fotograficky přesným přepisem reality, není nikdy víc, než pouhou interpretací, fotografie je vždycky zachyceným světelných vln přímo odrážených předměty – hmotnou stopou po předmětu, kterou žádná malba být nemůže. Kdyby Holbein mladší žil tak dlouho, aby mohl namalovat Shakespeara, a kdyby byl prototyp fotoaparátu vynalezen tak brzy, tak aby mohl Shakespeara vyfotografovat, většina Shakespearových obdivovatelů by dala přednost fotografii. (...) Mít fotografii Shakespeara by bylo jako mít hřebík z Kristova kříže...“* Mám tento úryvek z eseje O fotografii hodně rád, protože Susan Sontagová zde trefně popisuje podstatnou část toho, co dělá fotografické zobrazení jedinečným.

I když se výstava soustředí na několik prací absolventů bakalářského nebo magisterského studia Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě, které byly obhájeny v uplynulém roce, je stejně tak výstavou kurátorskou. Přibližuje několik přístupů, jak se vztahovat k tématu minulosti.

Svatopluk Klesnil vytváří mozaiky, kde kombinuje nalezené archivní fotografie s vlastními záběry, aby zpřítomnil osudy několika rodin z vesnic Rýmařovska a Bruntálska odsunutých po druhé světové válce.

Starší lidi si málokdy spojujeme se sportem. **Roman Franc** fotografuje „věrnou gardu“ Sokolů, kteří byli celý život srostlí s myšlenkami tělovýchovného spolku. V leckdy humorné nadsázce je nechává pospávat u činky, schovávat se ve švédské bedně nebo pod žíněnkou. I tam, kde stojí hrdě ve stoji spatném, stín, který vrhají, prozrazuje jejich stáří. Zobrazovány jsou tak především idee, se kterými srostli v mládí a které je provázely po celý život.

Zuzana a Daniel Laurincovi fotografovali na Sri Lance předměty, které poznamenalo tsunami před dvanácti lety. Ak nim, dlouhou expozicí, a tedy rozechvěle, zachytili portréty lidí, jejichž osudy zemětřesení a následné tsunami tragicky zasáhlo.

Anna Grzelewska dlouhodobě fotografuje dětství a dospívání své dcery. Tyto práce, které odkazují k banálnímu principu rodinných fotografií, jenž vytváří snad každý, předkládala už na přijímací zkoušky i jako bakalářskou práci a nakonec s nimi také absolvovala. Během těchto osmi let se její dcerka stala teenagerkou. Nyní se konfrontuje se světem kolem sebe, snaží se vůči němu vymezit a současně se s ním identifikovat.

Smutnou reflexí minulosti se zabývá **Tomáš Mikule**. Divákům ukazuje prázdné krajiny, kde něco podstatného chybí. Z rodinných fotografií po rozvodu zakryl blízké osoby, kvůli kterým tyto snímky vznikaly. Tématizuje tak rozpad vlastní rodiny, na fotografiích zůstalo jen koncentrované prázdno.

Když se díváme na tyto fotografie, vnímáme především jednotlivé příběhy. Ale současně každý z těchto snímků odkazuje k vědomí, že v okamžiku stisku spouště ti lidé a předměty na daném místě existovali a dnes stále někde jsou. Fotoaparát je zachytil na konkrétním místě a čase, pravděpodobně během zlomku sekundy. Přesto fotografie zachycují myšlenky a příběhy formované celá desetiletí. Přinejmenším tyto fotografie začaly vznikat už v době, kdy se lidé zachycení na snímcích narodili. Tehdy se do jejich tváří začaly formovat první vrásky a jejich osudů se zmocnily dějiny.

Tomáš Pospěch

Opakuj to zpaměti

Bakalářské a diplomové práce ITF 2016

I když se výstava soustředí na několik prací absolventů bakalářského nebo magisterského studia Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě, které byly obhájeny v uplynulém roce, je stejně tak výstavou kurátorskou. Přibližuje několik přístupů, jak se vztahovat k tématu minulosti.

Svatopluk Klesnil vytváří mozaiky, kde kombinuje nalezené archivní fotografie s vlastními záběry, aby zpřítomnil osudy několika rodin ze severomoravských Sudet, po válce vysídlených vesnic Rýmařovska a Bruntálska.

Starší lidi si málokdy spojujeme se sportem. **Roman Franc** fotografuje „věrnou gardu" Sokolů, kteří byli celý život srostlí s myšlenkami tělovýchovného spolku. V leckdy humorné nadsázce je nechává pospávat u činky, schovávat se ve švédské bedně nebo pod žíněnkou. I tam, kde stojí hrdě ve stoji spatném, stín, který vrhají, prozrazuje jejich stáří. Zobrazovány jsou tak především idee, se kterými srostli v mládí a které je provázely po celý život.

Zuzana a Daniel Laurincovi fotografovali na Srí Lance předměty, které poznamenalo tsunami před dvanácti lety. A k nim, dlouhou expozicí, a tedy rozechvěle, zachytili portréty lidí, jejichž osudy zemětřesení a následné tsunami tragicky zasáhlo.

Anna Grzelewska dlouhodobě fotografuje dětství a dospívání své dcery. Tyto práce, které odkazují k banálnímu principu rodinných fotografií, jenž vytváří snad každý, předkládala už na přijímací zkoušky, jako bakalářskou práci a nakonec s nimi také absolvovala. Během těchto osmi let se její dcerka stala teenagerkou, nyní se konfrontuje se světem kolem sebe, snaží se vůči němu vymezit a současně se s ním identifikovat.

Smutnou reflexí minulosti se zabývá **Tomáš Mikule**. Divákům ukazuje prázdné krajiny, kde něco podstatného chybí. Z rodinných fotografií po rozvodu zakryl blízké osoby, kvůli kterým tyto snímky vznikaly. Tématizuje tak rozpad vlastní rodiny, na fotografiích zůstalo jen koncentrované prázdno.

Když se díváme na tyto fotografie, vnímáme především jednotlivé příběhy. Ale současně každý z těchto snímků odkazuje k vědomí, že v okamžiku stisku spouště ti lidé a předměty na daném místě existovali a dnes stále někde jsou. Fotoaparát je zachytil na konkrétním místě a čase, pravděpodobně během desetiny sekundy. Přesto ty fotografie zachycují myšlenky a příběhy formované celá desetiletí. Přinejmenším tyto fotografie začaly vznikat už v době, kdy se lidé zachycení na snímcích narodili. Tehdy se do jejich tváří začaly formovat první vrásky a jejich osudů se zmocnily dějiny.

Internetové odkazy k výstavě:

http://inoviny.slu.cz/index.php/aktualne/2519-bakalari-a-magistri-itf-vystavuji-v-ostravske-galerii-opera
http://itf.cz/index.php?text=616-opakuj-to-zpameti-bakalarske-a-diplomove-prace-itf-2016
https://www.ndm.cz/cz/stranka/610-opakuj-to-zpameti-bakalarske-a-diplomove-prace-itf-fpf-su-v-opave-2016.html

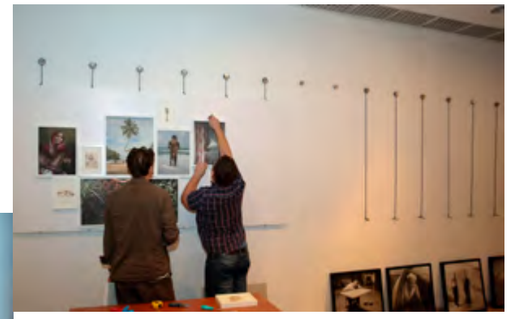

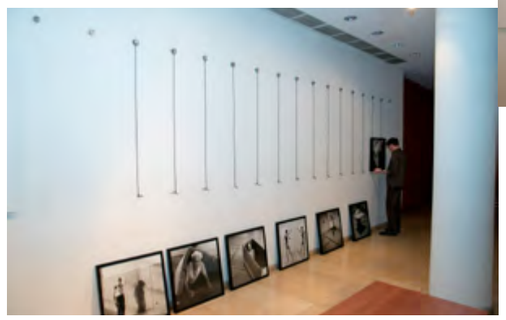

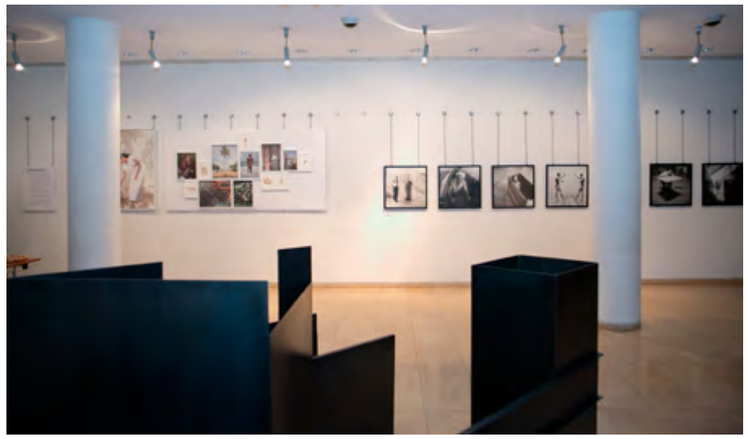

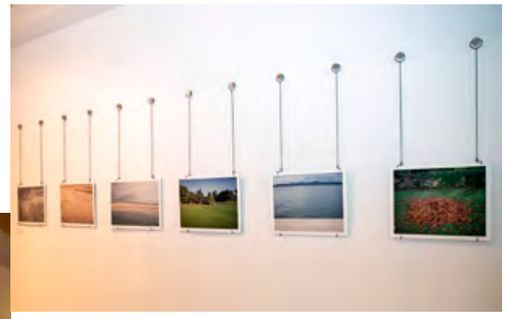

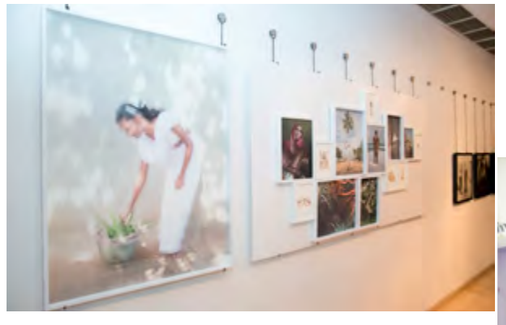

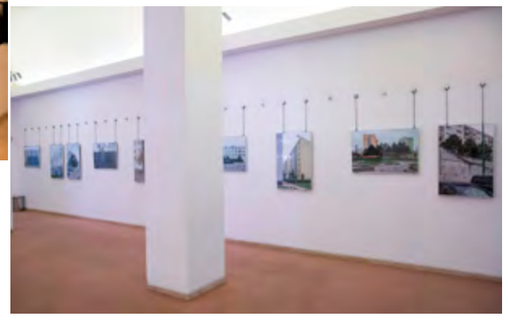

Zelené město (Green Capital)

Peter Korček

13. 10. 2016 – 16. 11. 2016

http://www.peterkorcek.com/
https://www.facebook.com/peter.korcek.54
https://www.instagram.com/explore/tags/peterkorcek/

„Obklopuje nás příroda a zároveň panelové domy, beton, železo, sklo… Vše se mixuje v různých kombinacích a variantách, které nás v důsledku formují."[1]

V přízemí jsme mohli vidět projekt *Jungle City*, který získal Grant Bratislavy na Slovak Press Photo v roce 2015. Ve svém projektu Peter Korček vytváří obraz Bratislavy jako místa obklopeného divokou a nespoutanou džunglí. Zaměřil se na notoricky známé symboly Bratislavy, a právě na nich ilustroval divokou zarostlou džungli. Na těchto obrazech se ocitají turisticky atraktivní místa, jako jsou: UFO s Novým mostem, Bratislavský hrad, Dóm sv. Martina. A nejen to, ukazuje taky největší sídliště v Bratislavě – Petržalku, jak je překvapivě ukryta za vysokými neprostupnými stěnami zeleně. Ukazuje, jak příroda město dokonale pohltila.

V prvním patře vlevo jsme pak mohli vidět část projektu *Wild Forests*, který ukazuje marnou snahu vysadit a začlenit do panelových sídlišť stromy. Tyto stromy mají zpříjemnit život v „betonové džungli" a přinášet pocit blízkosti přírody. Stromy zde působí jako artefakty, které se nepodařilo začlenit do městské krajiny.

Poslední projekt, který představil Peter Korček v prvním patře naproti schodům, byl *Ordinary People*. Zde ukázal člověka v prostředí zeleně sídliště Petržalky. Vytváří zde portréty lidí na pozadí sídlištní zeleně, kteří kráčejí po betonových nebo v trávě vyšlapaných chodnících. Na pozadí je pak vidět paneláky. Ukazuje tak osoby, které tak každý den procházejí neutěšenou městskou krajinou. Na tvářích některých z nich je pak vidět únava.

1 Peter Korček, úvodní text na panelu k výstavě Zelené město (Green Capital)

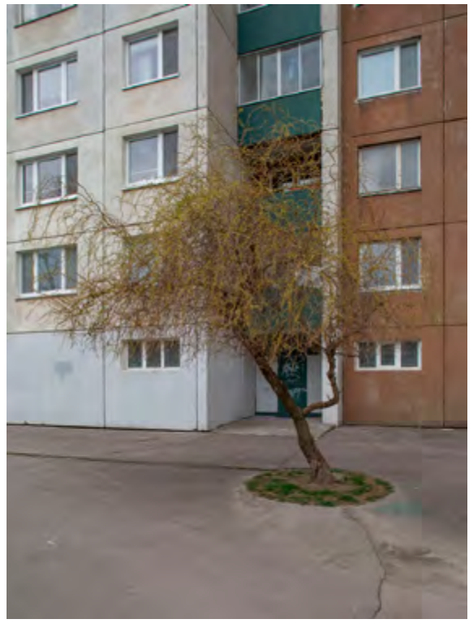

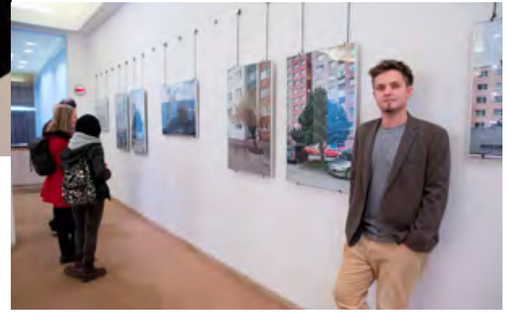

Peter Korček

Zelené město (Green Capital)

Student Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě Peter Korček si zvolil na závěr bakalářského studia praktické práce fenomén soustavného, ale nenápadného pronikání přírodních prvků divočiny do města a jeho okolí. Tento nový pohled na proměnlivou tvář města velmi intenzivně vnímá při touláních městskou krajinou a následně fotograficky dokumentuje.

Zejména bratislavské procházky jej přivedly k zamyšlení o širších vzájemných vztazích mezi společností a umělým prostředím, které si lidé vytvořili. "Obklopuje nás příroda a zároveň panelové domy, beton, železo, sklo...Vše se mixuje v různých kombinacích a variantách, které nás v důsledku formují." Lidé utvářejí životní prostředí a toto prostředí je zpětně ovlivňuje. Jde o nepřetržitý proces a zároveň úzký vztah vyvolávající vzájemné pozitivní i negativní akce a reakce. Město se Korčekovi mnohdy jeví jako divoká džungle, která nemilosrdně pohlcuje okolí. V autorově fotografickém projektu "Jungle City" se známé bratislavské vizuální symboly (hrad, Nový most, Dóm sv. Martina, Petržalka) ztrácejí v bující zeleni.

Navazující Korčekův projekt "Wild Forests" zpochybňuje výsledek úsilí urbanistů a představitelů města vysadit kolem rozsáhlých panelových sídlišť stromy, které mají v obvatelích betonové džungle navozovat pocit blízkosti přírody. Koreček na svých fotografiích polemizuje s výsledným rekultivačním efektem a konstatuje, že dobrý úmysl se nepodařilo naplnit.

Peter Korček zároveň zkoumá vztahy člověka ke krajině: "Neoddělitelou součástí městské krajiny jsou její obyvatelé. Sídlištní lidé, kteří denodenně kráčejí po stejných chodnících do práce, školy, za zábavou, jsou unaveni nepodnětným prostředím a z jejich tváří je vidět rezignace, únava." Také Korček putuje nehostinnou krajinou jako jeho spoluobčané, ale na rozdíl od nich si tuto situaci plně uvědomuje a reflektuje ji ve svém dalším analytickém projektu "Ordinary People".

Peter Korček se svými dosavadními projekty řadí k těm fotografům, které můžeme v dobrém smyslu slova označit jako společensky angažované.

Výstavu uvedli Vladimír Birgus a Jiří Siostrzonek.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena:

9. 11. – 31. 12. 2017, *Tuje náš raj*, Galérie Nadácie SLOVAK PRESS PHOTO, Slovensko, Bratislava (zde byla vystavena část souboru *Wild Forests*)
23. 10. – 30. 10. 2014 *Slovak Press Photo 2014 / Jungle City*, Stará radnica, Slovensko, Bratislava (vystavena část souboru *Jungle City*)
15. 5. – 28. 6. 2015, *25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě*, Dům umění Opava, (vystavena část souboru *Jungle City*)
31. 5. – 18. 9. 2016, *Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015*, GHMP -Dům fotografie, Praha (vystavena část souboru *Jungle City*)
14. 5. – 28. 6. 2015, *25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě* na Měsíci fotografie Bratislava, Galéria Medium, VŠVU, Slovensko, Bratislava (vystavena část souboru *Jungle City*)

Internetové odkazy a články k výstavě:

https://www.ndm.cz/cz/stranka/544-vernisaz-vystavy-peter-korcek-zelene-mesto-green-capital.html
http://www.itf.cz/index.php?text=578-peter-korcek
Dalibor Maňas, Příroda ve městech útočí na beton, panel, železo a sklo, 5plus2, Moravskoslezský kraj, str. 37. 14. 10. 2016
http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/narodni-divadlo-moravskoslezske-v-ostrave-a-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-vas-srdecne-zvou-na-vernisaz-vystavy-fotografii
https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10154596141353669&set=a.10154596141243669.1073741889.632323668&type=3&theater

Peter Korček se narodil v roce 1980 v menším městě Gelnici ve východním Slovensku. V roce 2004 vystudoval ekonomiku a management na Ekonomické univerzitě v Bratislavě, v roce 2016 absolvoval bakalářské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. V současné době pokračuje ve druhém ročníku na navazujícím magisterském studiu. Od roku 2006 je zaměstnán v největším vydavatelství na Slovensku Ringier Axel Springer Slovakia jako magazínový fotograf. Od roku 2017 dostal možnost pracovat i jako pedagog, a tak vyučuje novinářskou fotografii na Soukromé střední umělecké škole dizajnu v Bratislavě na oboru Fotografia - žurnalistická fotografia. „*To je pro mě velká výzva do budoucnosti,*“ říká Peter Korček. Pobýval v USA ve státě Virginia. V USA také studoval. V roce 2016 opět navštívil USA v době voleb amerického prezidenta. Zde pak vyfotil hned po oficiálním vyhlášení výsledků prezidentských voleb protesty proti zvolení Donalda Trumpa. Soubor nazval *Toto není můj prezident*. Protesty, které vyfotografoval, se odehrály v New Yorku hned druhý den po volbách. S tímto souborem uspěl jak na soutěži Slovak Press Photo 2017, tak i na Czech Press Photo 2017.

Ve své volné tvorbě se věnuje převážně barevné dokumentární fotografii se zaměřením na zkoumání vztahu člověka a městské krajiny (soubory *Ordinary People*, *Jungle City*, *Green City*). Pracoval také na portrétech lidí *Faceless Stories*, které fotografoval za sklem dopravních prostředků v dešti. Pracoval také na dalších projektech, jako jsou *More Folklore*, *Green (?) stations*, *Zlaté – Red – Piesky*. Od roku 2013 je pravidelně oceňovaný v soutěži Slovak Press Photo. Ocenění získal za své novinářské fotografie, a to *Terror in Paris*, *Not My President*.

Ocenění:

2011

Foto roka 2011 / Nadácia,VÚB, Finalista soutěže

2012

Foto roka 2012 / Nadácia,VÚB, Finalista soutěže

2013

Novinárska cena 2012, Nejlepší fotografická aktualita
Foto roka 2013 / Nadácia,VÚB, Finalista soutěže
Slovak Press Photo / Bratislava Green City, 1. místo v kategorii Životní prostředí
Slovak Press Photo/ Zlaté – Red – Piesky, 2. místo v kategorii Každodenní život
Slovak Press Photo / Faceless Stories, 3. místo v kategorii Portrét (samostatná fotografie)

2014

Slovak Press Photo 2014 / Jungle City, 1. místo v kategorii Grant Bratislavy

2015

Slovak Press Photo 2015 / Zelené (?) stanice, 3. místo v kategorii Příroda
Slovak Press Photo 2015 / More Folklorem, 3. místo v kategorii Slovensko - bohatstvo v rozmanitosti - tradícia a súčasnosť

2016

Slovak Press Photo 2016 / Teror v Paríži, Aktualita - 1. míesto série fotografií
Slovak Press Photo 2016 / Warm Up, Šport - 3. místo série fotografií

2017

Czech Press Photo 2017 / Toto nie je môj prezident, Nominace na hlavní cenu v kategorii Aktualita / serie
Slovak Press Photo 2017 / Toto nie je môj prezident, 2. místo v kategorii Aktualita / samostatná fotografie

Výstavy

2013

No Comment / Novinárska cena 2012 / najlepšia fotografická aktualita, Open Gallery, Slovensko, Bratislava
Foto roka 2013 / Nadácia VÚB, Hviezdoslavovo námestí Slovensko, Bratislava
Golden Sands and Faceless, galerie Salón fotografie, Slovensko, Bratislava
Slovak Press Photo / Bratislava Green City, Múzeum mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava
Slovak Press Photo / Zlaté – Red – Piesky, Múzeum mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava
Slovak Press Photo / Faceless Stories, Múzeum mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava

2014

Slovak Press Photo 2014 / Jungle City, Stará radnica, Slovensko, Bratislava

2015

Slovak Press Photo 2015 / Zelené (?) stanice, Múzeum mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava
Slovak Press Photo 2015 / More Folklore, Múzeum mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava.

2016

Slovak Press Photo 2015 / More Folklore, Klompching Gallery, Spojené státy americké, New York
Zelené město, Galerie Opera Česká republika, Ostrava
Slovak Press Photo 2016 / Teror v Paríži, Múzeum mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava.
Slovak Press Photo 2016 / Warm Up, Múzeum mesta Bratislavy Slovensko, Bratislava

2017

Czech Press Photo 2017 / Toto nie je môj prezident, Staroměstská radnice, Praha
No Comment / Novinárska cena 2016 / Toto nie je môj prezident, Open Gallery, Slovensko, Bratislava
Slovak Press Photo 2017 / Toto nie je môj prezident, Múzeum mesta Bratislavy, Slovensko, Bratislava
Tuje náš raj / Galérie Nadácie Slovak Press Photo, Slovensko, Bratislava

5 PLUS 2 Moravskoslezský kraj 14. října 2016

Příroda ve městech útočí na beton, panel, železo a sklo

Opavský student dokumentuje, jak **příroda postupně zarůstá do měst**. Jeho snímky jsou nyní k vidění v Ostravě.

BALIBOR MAŇAS

Člověk ve městech postavil dominanty: most Slovenského národného povstania v Bratislavě (vpravo dole). Příroda si je bere zpět. KOLÁŽ PETER KORČEK

OPAVA, OSTRAVA | Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě a Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě společně připravily výstavu fotografií Petera Korčeka nazvanou Zelené město (Green Capital).

Autor fotografií se zaměřil na skutečnost, kterak dominanty lidských sídel zarůstají zpětně přírodou.

Výstava, kterou zahájili pedagogové Slezské univerzity Vladimír Birgus a Jiří Siostrzonek, je k vidění až do 16. listopadu vždy hodinu před představením Galerie Opera v Divadle Jiřího Myrona v Ostravě.

Fenomén přírody

Student Institutu tvůrčí fotografie v Opavě Peter Korček si zvolil na závěr bakalářského studia fenomén současného, ale nenápadného pronikání přírodních prvků divočiny do města a jeho okolí.

„Tento nový pohled na proměnlivou tvář města velmi intenzivně vnímá při rozhlasích městskou krajinou a následně fotograficky dokumentuje," uvedl Jiří Siostrzonek.

Zejména bratislavské procházky mladého autora vedly k zamýšlení o vzájemných vztazích mezi společností a umělým prostředím, které si lidé vytvořili.

„Obklopuje nás příroda a zároveň panelové domy, beton, železo, sklo. Vše se mixuje v různých kombinacích a variantách, které nás v důsledku formují," vysvětlil autor fotografií.

Lidé utvářejí životní prostředí a to je zpětně ovlivňuje. „Jde o nepřetržitý proces a zároveň úzký vztah vyvolávající vzájemné pozitivní i negativní akce a reakce. Město se Korčekovi mnohdy jeví jako divoká džungle, která nenápadně pohlcuje okolí," vysvětlil Siostrzonek.

V Korčekově fotografickém projektu Jungle City se známé bratislavské vizuální symboly – hrad, Nový most, Dóm sv. Martina, Petržalka – ztrácejí v bujné zeleni.

„Navazující Korčekův projekt Wild Forests zpochybňuje výsledek tvůrčí ur-

tem a konstatuje, že dobrý úmysl se nepodařilo naplnit," shrnul opavský profesor.

Peter Korček zároveň zkoumá i vztahy člověka ke krajině. „Neoddělitelnou součástí městské krajiny jsou její obyvatelé. Stálí lidé, kteří denodenně kráčejí po stejných chodnících do práce, školy, za zábavou, jsou unavení nepodnětným prostředím a z jejich tváří je vidět rezignace, únava," podotkl student.

Jako autor snímků putuje „nehostinnou krajinou", ale na rozdíl od jiných lidí si situaci plně uvědomuje a reflektuje ji v dalším analytickém projektu „Ordinary People". „Peter Korček se svými dosavadními projekty řadí k těm fotografům, kteří můžeme v dobrém smyslu slova označit jako společensky angažované," poznamenal Jiří Siostrzonek.

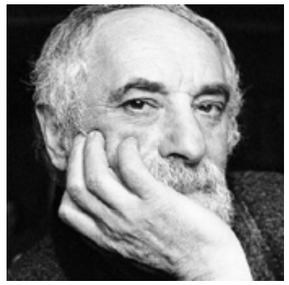

Domov (bez) domova
Jindřich Štreit

14. 9. 2016 – 12. 10. 2016

http://www.jindrichstreit.cz/
https://cs-cz.facebook.com/Jindřich-Štreit-186193266776/

„Práce byla namáhavá, ale velice krásná. Setkávat se s těmito lidmi v tomto terénu je naprosto úžasné a velice mi to obohatilo život, protože jsem měl možnost poznat, jak žijí lidé na okraji.“[1]

„Poznal jsem lidi, kteří byli velmi féroví a otevření, ale pozor, nefotografoval jsem na ulici. Mne zajímal člověk, který si našel ten pseudodomov.“[2]

Jindřich Štreit na výstavě představil malou část svého posledního, zatím stále ještě probíhajícího fotografického projektu. Představil velkoformátové lehce desaturované barevné fotografie. Projekt začal ve spolupráci s Armádou spásy a Charitou na podzim 2015, a to ve větších městech nebo jejich okolí - Brno, České Budějovice, Olomouc, Opava, Ostrava, Přerov, Šumperk, Zlín…

Terénní sociální pracovníci ho zavedli do míst, kde lidé bez domova žijí. Zde se s nimi spřátelil, aby je později mohl přirozeně fotografovat. Zachycuje pohled a příběhy z míst, do kterých bychom se normálně nedostali. Přináší nám emoce lidí, kteří na jedné straně ztratili domov, na straně druhé si ho vytvořili v prostředí nám až neuvěřitelném. Seznamuje nás svými

1 Szalast Mischal: *Domov (bez) Domova v OC Forum Karolina v Ostravě* - YouTube. *YouTube* [online]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=NuJnwZlocMQ

2 Události v kultuře, ČT Art: *Kde domov můj. Jindřich Štreit vidí bezdomovce v jiném světle - ČT24 - Česká televize, 27*. 1. 2017. *ČT24 - Česká televize* [online]. Copyright © Česká televize [cit. 21.06.2018]. Dostupné z: https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/2018780-kde-domov-muj-jindrich-streit-vidi-bezdomovce-v-jinem-svetle

svými fotografiemi s domovem bezdomovců, kde je špína, prach, hromady odpadků a šířící se zápach z nich. Kde není žádná elektřina, voda a ani záchod. Štreitovy fotografie nás nutí přemýšlet, přemýšlet, kde je domov. Bohužel někteří fotografové berou bezdomovectví jako „přitažlivé téma“ a mnohdy nám vnucují svůj pohled na bezdomovectví a přináší nám tím stereotypní a zaběhnutý pohled na něj. Štreit se nesnaží jako ostatní zachytit tyto lidi bez domova v nejhorších a hrůzných situacích, ale přináší nám pohled na jejich každodenní život a radosti v jejich nových domovech, pohled bez předsudků. Ukazuje nám, kde spí, kde jí nebo pijí kafe. Kde žijí svůj každodenní život, život se svými „cennými“ věcmi nebo zvířaty. Kde prožívají radost, ale i smutek a osamělost. Jeho nový projekt nám tak může přinést nový pohled na situaci těchto lidí. Jindřich Štreit tak opět uplatňuje svůj cit a pokoru, tak jako v předchozích sociálních projektech, kde fotografoval handicapované nebo nevidomé. Nesnaží se analyzovat příčiny bezdomovectví, ale přináší nám vizuálně silnou výpověď z tohoto prostředí. „*Potřebujeme pomoc. Pan Štreit je jedním z těch lidí, kteří nám pomáhají. Dal lidem bez domova tvář,*“ říká Teunis Scholtens, národní velitel Armády spásy. [3]

Tento dlouhodobý projekt Štreit představil mnoha dalšími výstavami pod různými názvy: *Kde domov můj* (se stejnojmenným názvem vyšla i velmi působivá kniha), *Ejhle domov*, *Hledání domova* a další, kde vždy prezentuje střípek svého rozsáhlého a dlouhodobého projektu. Snaží se na svých výstavách ukázat život lidí právě z nejbližšího okolí, kde se výstava koná. *Kde domov můj* je kniha-objekt, která vyšla u příležitosti jeho 70. narozenin. Kniha vznikla ve spolupráci Báry Baronové a grafika Jakuba Wdowka, je v ní vloženo celkem 91 fotografií. Kniha získala cenu *Najlepšia fotografická kniha v strednej a východnej Európe* - 1. místo v kategorii Súčasná fotografia (2016) na Mesiaci fotografie v Bratislavě a *Nejkrásnější české knihy roku 2016* - 1. místo v kategorii Bibliofilie a autorské knihy (2017).

Výstavu uvedli Jiří Siostrzonek a Teunis Scholtens, národní velitel Armády spásy.

K výstavě vyšel katalog v češtině.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a je součástí projektu Dny proti chudobě Ostrava 2016.

Výstava byla dále uvedena:

11. 5 – 29. 5. 2015, Piazzeta Národního divadla v Praze, Praha
3. 9. – 30. 9. 2015, Dům umění, kostel sv. Václava, Opava
24. 10. – 15. 11. 2015, Městské divadlo Zlín - foyer divadla, Zlín
3. 11. – 4. 12. 2016, Galéria 19, Lazaretská ul. č. 19, Slovensko, Bratislava
9. 2. – 2. 4. 2017, Galerie umění, Interaktivní galerie Becherova vila, Karlovy Vary
12. 10. – 31. 10. 2017, OC Forum Nová Karolina, Ostrava

Internetové odkazy k výstavě:

https://www.youtube.com/watch?reload=9&v=KGbp_cHZnd4
https://www.youtube.com/watch?v=OAWaKE-Hw8M
https://polar.cz/zpravy/pr/11000005535/vernisaz-vystavy-jindricha-streita-domov-bezdomova
https://www.ndm.cz/cz/stranka/542-jindrich-streit-domov-bez-domova.html
http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/narodni-divadlo-moravskoslezske-v-ostrave-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-a-armada-spasy-vas-srdecne-zvou-na-zahajeni-fotograficke-vystavy-jindricha-streita

3 ČT - Události v regionech (Ostrava): *Institut tvůrčí fotografie 2016, prof. Mgr. Jindřich Štreit Dr.h.c., DJM Ostrava*, Zdroj archiv ČT - YouTube. *YouTube* [online]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=OAWaKE-Hw8M

Hromady odpadků, sychravo, zápach, pliseň, žádná elektřina, vodovod ani záchod. I tak může vypadat reálné bydlení těch, kteří z nejrůznějších důvodů přišli o svou „klasickou“ střechu nad hlavou. Díky dokumentárním fotografiím Jindřicha Štreita se můžeme i my seznámit s domovem bezdomovců.

Cyklus Domov (bez) domova vznikal v zimě roku 2015 ve městech a jejich okolí, kde působí Armáda spásy – Opava, Ostrava, Přerov, Brno a Šumperk. Pro realizaci fotografií byla nutná klíčová pomoc konkrétních terénních pracovníků Armády spásy, kteří ve svých městech mapují osoby bez domova. „Bez nich bych ani nebyl schopen soubor fotografií nafotit. Terénní pracovníci znají místa, kde lidé bez domova přebývají, kde si postaví stany nebo si vybudují provizorní obydlí. Snaží se jim pomoci materiálně, ale i po psychické stránce. Znají jejich potřeby. Zajímají se o jejich zdravotní stav. Vzbyemné vztahy jsou velmi úzké. Velmi často jim přinášejí i potraviny nebo je zvou k návštěvě center, kde se mají možnost najíst, provést hygienickou očistu nebo přestát špatné povětrnostní podmínky. Nesetkal jsem se s terénním pracovníkem, který by nebyl vysoce empatický, korektní, slušný, s velkou láskou ctěl a pochopení. Fotografování probíhalo vždy na bázi dobrovolnosti a vzájemného pochopení mezi člověkem bez domova a mnou. Nikdy nedošlo k sebemenšímu konfliktu. Naopak, díky fotografování jsem se setkal s velmi zajímavými lidmi a jejich osudy," vzpomíná na setkání s lidmi bez domova autor výstavy Jindřich Štreit.

Člověk a fotograf Jindřich Štreit vstoupil ve svém posledním, zatím stále ještě probíhajícím fotografickém projektu do složitého, kontroverzního světa lidí bez domova. Našich spoluobčanů žijících na okraji a často za okrajem společnosti se týká řada aktuálních výzkumů, podpůrných projektů, odborných knih, ale současně také nespočet kolektivně sdílených mýtů. Hluboká vizuální esej zasvěceného člověka, který by intenzivně a systematicky mapoval bezdomovectví v České republice, je však stále vzácností. Z pohledu fotografa patří lidé bez domova a jejich sociální portréty mezi „přitažlivá témata“, která však tvůrci v procesu dokumentace přinášejí řadu úskalí. Fotograf se často nevědomě ocitá ve stejné situaci jako cizinec, turista, který navštíví kulturně odlišné prostředí – během několika hodin si utvoří názor, který pak veřejnosti prezentuje jako vhled do daného problému. A právě dlouhodobý projekt Jindřicha Štreita s názvem Domov (bez) domova může tuto situaci zásadně změnit. Autor se ponořil do světa bezdomovců bez předsudků a s pokorou, kterou již vybudoval v předchozích fotograficko-sociálních projektech týkajících se mimo jiné drogově závislých, handicapovaných, nevidomých nebo starých lidí. Jindřich Štreit se ve svém novém cyklu nesnaží analyzovat příčiny bezdomovectví, „pouze“ přináší zasvěcenou, vizuálně silnou zprávu ze světa, do kterého se neodvažujeme dobrovolně vstoupit ani v myšlenkách.

Většina občanů evropského kulturního okruhu žije v jistotě. Že zítra nebude muset opustit zabydlené místo a že se nestane nedobrovolnými nomády. V dnešním rozkolísaném a nespojitém světě nabývají pojmy domov, zakotvení, identita své původní hodnoty a stávají se důležitým tématem pro jednotlivce i celou společnost. Domov jako azyl pro tělo i duši, fragment stěny bytu jako intimní galerie pro zavěšení obrázku s důvěrným tématem, stůl pro odložení sklenice nebo knihy, postel – to vše tvoří střípky zdánlivě samozřejmých věcí, které vytvářejí zázemí pro nezbytný pocit bezpečí a prostor k usebrání, k psychické i fyzické regeneraci. Že Štreitových bezdomoveckých fotografií se vynořují naléhavé otázky: Čím nahrazují tito lidé základní potřeby pro důstojný život – potřebu bezpečí, lásky, úcty, uznání? Z čeho budují symbolické stěny k navození pocitu jistoty a soukromí? Je jejich bezdomovectví přechodným stavem a možností návratu, nebo definitivou? A o čem po celé dny přemýšlejí lidé, kteří přišli o domov?

Štreitovy syrové, nestylizované portréty bezdomovců v jejich přirozeném prostředí skýtají atmosféru vzájemné důvěry a empatie. Kdo nedisponuje podobnou zkušeností, nemůže se vcítit do každodenní situace člověka bez domova. Vidina nekonečných hodin od půlnoci do rána, ty tryzné chvíle mezi psem a vlkem, všechny těžké k neunesení. Existenciální čas, kdy jste pohozeni sami sobě napospas bez schovívání a doteku konejšivé ruky, s vědomím, že žádná berlička v podobě rozsvícené televize, která by vás přenesla do nového rána, neexistuje. Alkohol se stává jen chabou náplastí na zanícenou ránu vykořenění.

snaží do poslední chvíle udržet situaci jako veřejně přijatelnou, oproti mužům více pociťují osobní selhání a následnou stigmatizaci okolní společností. Často raději setrvávají v násilnických vztazích nebo účelově navazují krátkodobé známosti, jen aby nepřišly o dítě nebo se nedostaly do ještě horšího prostředí ulice s vidinou častých fyzických, slovních a sexuálních útoků ze strany silnějších mužů. Příčinou bezdomovectví žen však nebývá jenom chudoba a násilí, ale také třeba závislost, psychiatrická diagnóza, věk nebo prožité trauma.

Z fotografií Jindřicha Štreita zřetelně bezdomovectví jako reálný a ohrožující sociální jev, a zároveň jako niterný stav duše. Důvody bezdomovectví jsou individuální a pro většinovou společnost mnohdy nepochopitelné. Nepříjemného pocitu, že i my se podílíme na sociální nespravedlnosti tohoto světa, se zbavujeme opakovanou mantrou, která nás utvrzuje v přesvědčení, že si bezdomovci za stav věcí mohou sami.

Štreitovy naturalistické obrazy výtvarným pojetím silně evokují Bruegelovy malířské eseje a zasáhnou diváky čtenáře této knížky snad nevyjímaje svou specifickou spiritualitou, srovnatelnou s biblickými či mytologickými příběhy. Autor portrétuje bezdomovce ve všech možných podobách jejich existence bez patosu a idealizace, otiskne především shovívavost a pochopení situace.

Humanistické poselství fotografa Jindřicha Štreita o životě bezdomovců je obdařeno autorovou schopností empaticky přistupovat k lidem na okraji. Štreitovy fotografie nás zároveň motivují k přemýšlení o vratkosti, nevyzpytatelnosti a hodnotách vlastního života.

Jiří Siostrzonek

Z většiny Štreitových fotografií paradoxně vyzařuje individualita a sebevědomí bezdomovců – nelze si příběh mnohosti i současnou situaci jako šnek ulitu. Autor portrétuje jedince s velkou úctou, s respektem k touze některých z nich žít v rámci daných možností důstojně. Osudy lidí z fotografií nepřečteme, a proto ani nemáme právo nějak posuzovat jejich situaci. Snaha bezdomovců nerezignovat na obyčejné lidství ovšem vyžaduje nepřeslýchatelnou energii, statečnost a vůli. Autor zobrazuje lidskou situaci výkostěnou na dřeň složité existence.

Bezdomovectví jako závažný a bolestivý fenomén současné společnosti zahrnuje tragický individuální rozměr. Příčiny ztráty domova mohou být různé, ale většinou jsme do nečekané situace vrženi. Stále rostoucí komunita bezdomovců však není homogenní; existují lidé, kteří si zvolili bezdomovectví dobrovolně, jako způsob života. Této podobě bezdomovectví, která není zapříčiněna nepříznivou ekonomickou situací, věkem ani vzděláním, můžeme rozumět jako vyjádření touze po absolutní svobodě. Podmínkou pro její uskutečnění je celistvost člověka, názorová konzistence a pevnost, s níž zvolený alternativní životní styl může zvládnout. Bezdomovci jsou pravděpodobně jedinou komunitou lidí, která má šanci přežít kolaps této hédonistické civilizace.

To, co je díky Štreitovu projektu dobře patrné a mimořádně znepokojivé, je stále stoupající počet žen, které se ocitly na společenském dně. Nevím, proč trpíme úzkostlivou představou, že si ženy s jakkoliv nízkou sociální situací dovedou poradit... Současné postavení žen samozřejmě a stále výrazněji feminizuje chudobu jsou faktory, které zvyšují procento žen-bezdomovkyň. Ženy se

Intenetové odkazy k ostatním výstavám Domov bez domova:

https://www.youtube.com/watch?v=NuJnwZlocMQ

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1527528-zivot-bez-elektriny-i-hygieny-streit-nafotil-domov-bez-domova

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/2018780-kde-domov-muj-jindrich-streit-vidi-bezdomovce-v-jinem-svetle

https://archiv.ihned.cz/c1-65491310-jindrich-streit-kde-domov-muj-kniha-wo-men-recenze

https://magazin.aktualne.cz/obrazem/vystava-domov-bez-domova/r~962aedc4f26d11e4bfa2002590604f2e/

https://www.tyden.cz/rubriky/kultura/umeni/vystava-v-centru-prahy-priblizi-zivot-bezdomovcu_342422.html

https://opavsky.denik.cz/kultura_region/kultura-pozvanka-jindrich-streit03092015.html

https://karlovarsky.denik.cz/kultura_region/jaky-je-zivot-bez-domova-uvidite-v-becherove-vile-20170207.html

http://www.itf.cz/index.php?text=591-vystava-jindricha-streita-na-fotofestivalu-mesiac-fotografie-v-bratislave

http://www.itf.cz/index.php?text=644-vernisaz-vystavy-fotografii-jindricha-streita-v-karlovych-varech

http://www.itf.cz/index.php?text=420-zavitejte-na-unikatni-vystavu-domov-bez-domova

http://itf.cz/index.php?text=799-domov-bez-domova-jindricha-streita-v-ramci-dnu-proti-chudobe

http://inoviny.slu.cz/index.php/aktualne/1894-jindrich-streit-fotografoval-bezdomovce-pro-armadu-spasy-pripravil-vystavu-domov-bez-domova

http://www.galeria19.sk/2016/jindrich-streit/

http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/jindrich-streit-v-bratislave

http://www.kultura21.cz/vytvarne-umeni/13274-domov-bez-domova-streit-vystava

http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/vernisaz-vystavy-jindricha-streita-zlin-24-10-2015

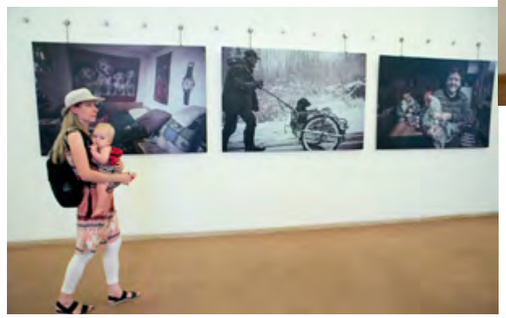

Vernisáž výstavy Jindřicha Streita Domov (bez)domova

9. září 2016, 12:29

Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě, Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a Armáda spásy Vás srdečně zvou ve středu 14. září 2016 v 17 hodin na zahájení fotografické výstavy Jindřicha Štreita Domov (bez)domova. Výstavu zahájí Vladimír Birgus, Jiří Siostrzonek a národní ředitel sociálních služeb Armády spásy Jan F. Krupa a bude otevřena od 15. září 2016 vždy hodinu před představením v Galerii Opera v Divadle Jiřího Myrona.

Výstava je realizována za podpory statutárního města Ostravy a je součástí projektu Dny proti chudobě Ostrava 2016

Zavítejte na unikátní výstavu Domov (bez) domova

Hromady odpadků, sychravo, zápach, plíseň, žádná elektřina, vodovod, ani záchod. I tak může vypadat reálné bydlení těch, kteří o svou „klasickou" střechu nad hlavou přišli. Seznamte se díky dokumentárním fotografiím Jindřicha Štreita s domovem bezdomovců a zavítejte na unikátní výstavu Domov (bez) domova.

Fotografie vznikaly v terénu, v zimě roku 2015 a to ve městech, resp. v okolí některých měst, kde působí Armáda spásy – Opava, Ostrava, Přerov, Brno a Šumperk.

Člověk a fotograf Jindřich Štreit vstoupil ve svém posledním, zatím stále ještě probíhajícím fotografickém projektu do složitého, kontroverzního světa lidí bez domova. Našich spoluobčanů žijících na okraji a často za okrajem společnosti se týká řada aktuálních výzkumů, podpůrných projektů, odborných knih, ale současně také nespočet kolektivně sdílených mýtů. Hluboká vizuální esej zasvěceného člověka, který by intenzivně a systematicky mapoval bezdomovectví v České republice, je však stále vzácností. Z pohledu fotografa patří lidé bez domova a jejich sociální portréty mezi „přitažlivá témata", která však tvůrci v procesu dokumentace přinášejí řadu úskalí. Fotograf se často nevědomě ocitá ve stejné situaci jako cizinec, turista, který navštíví kulturně odlišné prostředí – během několika hodin si utvoří názor, který pak veřejnosti prezentuje jako vhled do daného problému. A právě dlouhodobý projekt Jindřicha Štreita s názvem Kde domov můj? může tuto situaci zásadně změnit. Autor se ponořil do světa bezdomovců bez předsudků a s pokorou, kterou si vybudoval v předchozích fotograficko-sociálních projektech týkajících se mimo jiné drogově závislých, handicapovaných, nevidomých nebo starých lidí. Jindřich Štreit se ve svém novém cyklu nesnaží analyzovat příčiny bezdomovectví, „pouze" přináší zasvěcenou, vizuálně silnou zprávu ze světa, do kterého se neodvažujeme dobrovolně vstoupit ani v myšlenkách.

Většina občanů evropského kulturního okruhu žije v jistotě, že zítra nebude muset opustit zabydlené místo a že se nestane nedobrovolnými nomády. V dnešním rozkolísaném a nespojitém světě nabývají pojmy domov, zakotvení, identita své původní hodnoty a stávají se důležitým tématem pro jednotlivce i celou společnost. Domov jako azyl pro tělo i duši, fragment stěny bytu jako intimní galerie pro zavěšení obrázku s důvěrným tématem, stůl pro odložení sklenice nebo knihy, postel – to vše tvoří střípky zdánlivě samozřejmých věcí, které vytvářejí zázemí pro nezbytný pocit bezpečí a prostor k usebrání, k psychické i fyzické regeneraci. Ze Štreitových bezdomoveckých fotografií se vynořují naléhavé otázky: Čím nahrazují této lidé základní potřeby pro důstojný život – potřebu bezpečí, lásky, úcty, uznání? Z čeho budují symbolické stěny k navození pocitu jistoty a soukromí? Je jejich bezdomovectví přechodným stavem s možností návratu, nebo definitivou? A o čem po celé dny přemýšlejí lidé, kteří přišli o domov?

Štreitovy syrové, nestylizované portréty bezdomovců v jejich přirozeném prostředí skýtají atmosféru vzájemné důvěry a empatie. Kdo nedisponuje podobnou zkušeností, nemůže se vcítit do každodenní situace člověka bez domova. Vidina nekonečných hodin od půlnoci do rána, ty tryznivé chvíle mezi psem a vlkem, vteřiny těžké k neunesení. Existenciální čas, kdy jste pohozeni sami sobě napospas bez schoulení a doteku konejšivé ruky, s vědomím, že žádná berlička v podobě rozsvícené televize, která by vás přenesla do nového rána, neexistuje. Alkohol se stává jen chabou náplastí na zanícenou ránu vykořenění.

Z většiny Štreitových fotografií paradoxně vyzařuje individualita a sebevědomí bezdomovců – nesou si příběh minulosti i současnou situaci jako šnek ulitu. Autor portrétuje jedince s velkou úctou, s respektem k touze některých z nich žít v rámci daných možností důstojně. Osudy lidí z fotografií nepřečteme, a proto ani nemáme právo nějak posuzovat jejich situaci. Snaha bezdomovců nerezignovat na obyčejné lidství ovšem vyžaduje nepředstavitelnou energii, statečnost a vůli. Autor zobrazuje lidskou situaci vykostěnou na dřeň složité existence.

Bezdomovectví jako závažný a bolestivý fenomén současné společnosti zahrnuje tragický individuální rozměr. Příčiny ztráty domova mohou být různé, ale většinou jsme do nechtěné situace vrženi. Stále rostoucí komunita bezdomovců však není homogenní; existují lidé, kteří si zvolili bezdomovectví dobrovolně, jako způsob života.

Této podobě bezdomovectví, která není zapříčiněna nepříznivou ekonomickou situací, věkem ani vzděláním, můžeme rozumět jako vypjaté touze po absolutní svobodě. Podmínkou pro její uskutečnění je celistvost člověka, názorová konzistence a pevnost, s níž zvolený alternativní životní styl může zvládnout. Bezdomovci jsou pravděpodobně jedinou komunitou lidí, která má šanci přežít kolaps této hédonistické civilizace.

To, co je díky Štreitovu projektu dobře patrné a mimořádně znepokojivé, je stále stoupající počet žen, které se ocitly na společenském dně. Nevím, proč trpíme utkvělou představou, že si ženy s jakkoliv těžkou sociální situací dovedou poradit… Současné postavení žen samoživitelek a stále výraznější feminizace chudoby jsou faktory, které zvyšují procento žen-bezdomovkyň. Ženy se snaží do poslední chvíle udržet situaci jako veřejně přijatelnou, oproti mužům více pociťují osobní selhání a následnou stigmatizaci okolní společností. Často raději setrvávají v násilnických vztazích nebo účelově navazují krátkodobé známosti, jen aby nepřišly o dítě nebo se nedostaly do ještě horšího prostředí ulice s vidinou častých fyzických, slovních a sexuálních útoků ze strany silnějších mužů. Příčinou bezdomovectví žen však nebývá jenom chudoba a násilí, ale také třeba závislost, psychiatrická diagnóza, věk nebo prožité trauma.

Z fotografií Jindřicha Štreita cítíme bezdomovectví jako reálný a ohrožující sociální jev, a zároveň jako niterný stav duše. Důvody bezdomovectví jsou individuální a pro většinovou společnost mnohdy nepochopitelné. Nepříjemného pocitu, že i my se podílíme na sociální nespravedlnosti tohoto světa, se zbavujeme opakovanou mantrou, která nás utvrzuje v přesvědčení, že si bezdomovci za stav věcí mohou sami.

Štreitovy naturalistické obrazy výtvarným pojetím silně evokují Bruegelovy malířské eseje a zasáhnou diváky (čtenáře této knížky snad nevyjímaje) svou specifickou spiritualitou, srovnatelnou s biblickými či mytologickými příběhy. Autor portrétuje bezdomovce ve všech možných podobách jejich existence bez patosu a idealizace; cítíme především shovívavost a pochopení situace.

Humanistické poselství fotografa Jindřicha Štreita o životě bezdomovců je obdařeno autorovou schopností empaticky přistupovat k lidem na okraji. Štreitovy fotografie nás zároveň motivují k přemýšlení o vratkosti, nevyzpytatelnosti a hodnotách vlastního života.

„Fotografování probíhalo vždy na bázi dobrovolnosti a vzájemného pochopení mezi člověkem bez domova a mnou. Nikdy nedošlo k sebemenšímu konfliktu. Naopak, díky fotografování jsem se setkal s velmi zajímavými lidmi a jejich osudy," vzpomíná na setkání s lidmi bez domova autor výstavy Jindřich Štreit.

Klíčoví byli terénní pracovníci Armády spásy

Nafotit v reálném prostředí lidi bez domova není vůbec jednoduché. Pro realizaci fotografií byla nutná klíčová pomoc konkrétních terénních pracovníků Armády spásy, kteří ve svých městech mapují osoby bez domova a místa, kde přebývají. „Bez nich bych ani nebyl schopen soubor fotografií nafotit. Terénní pracovníci znají místa, kde lidé bez domova přebývají, kde si postaví stany nebo si vybudují provizorní obydlí. Jsou s nimi v častém kontaktu," říká Jindřich Štreit a doplňuje: „snaží se jim pomoci materiálně, ale i po psychické stránce. Znají jejich potřeby. Zajímají se o jejich zdravotní stav. Vzájemné vztahy jsou velmi úzké. Velmi často jim přinášejí i potraviny nebo je zvou k návštěvě center, kde se mají možnost najíst, provést hygienickou očistu nebo přestát špatné povětrnostní podmínky. Nesetkal jsem se s terénním pracovníkem, který by nebyl vysoce empatický, korektní, slušný, s velikou úvahou citu a pochopení."

Autor výstavy Domov (bez) domova

Prof. Mgr. Jindřich Štreit Dr.h.c. (5. 9. 1946, Vsetín)

Od roku 1963 se koncepčně věnuje fotografování vesnického života.

Od roku 1991 pracuje na dokumentárních projektech ve Francii, Anglii, Rakousku, Německu, Japonsku, Číně, Brazílii, Maďarsku, Rusku, Ingušsku, Čečensku, Moldávii a v České republice.

Jeho díla jsou ve sbírkách předních světových i českých muzeí i ve stálé expozici Národní galerie v Praze. 28. října 2006 mu prezident republiky udělil medaili Za zásluhy o stát v oblasti kultury, výchovy a školství I. stupně. V roce 2009 obdržel Pamětní medaili Univerzity Palackého v Olomouci a Stříbrnou medaili Slezské univerzity v Opavě. V roce 2014 mu Vysoká škola výtvarných umění v Bratislavě udělila čestný doktorát.

O Armádě spásy:

Armáda spásy byla založena roku 1865 Williamem Boothem. V současné době tato křesťanská organizace působí ve 126 zemích světa. V Československu zahájila Armáda spásy práci roku 1919, ale v roce 1950 byla její činnost komunistickým režimem násilně ukončena. K obnovení práce došlo v roce 1990, kdy se Armáda spásy v ČR zaregistrovala jako občanské sdružení. V současné době působí v Praze, Brně, Ostravě, Havířově, Karlových Varech, Krnově, Opavě, Přerově, Šumperku, Jirkově a v Chodově.

Cílem Armády spásy v České republice je fyzická, sociální, morální a duchovní podpora lidí všech věkových kategorií, a to na křesťanských principech. Cílovou skupinou Armády spásy jsou všichni ti, kteří se ocitli v obtížné životní situaci, ale také ti, kteří hledají jakoukoliv duchovní pomoc či oporu. Armáda spásy provozuje sociální zařízení a komunitní centra, ve kterých poskytuje více než 60 registrovaných sociálních služeb. Každý den jejich služeb využívá přes tisíc znevýhodněných osob.

Jindřich Štreit se narodil v roce 1946 ve Vsetíně na Valašsku. V roce 1956 se s rodiči a sourozenci přestěhoval do podhůří Jeseníků. Je ženat od roku 1971 s manželkou Agnes a má dceru Moniku.

Vystudoval v roce 1963 gymnázium v Rýmařově. V roce 1967 vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Palackého, obor Výtvarná výchova. Posléze vyučoval na základní devítileté škole v Rýmařově, následujícího roku se stal ředitelem školy v Sovinci a později v Jiříkově. V letech 1974-1977 absolvoval Školu výtvarné fotografie. Po revoluci začal učit jako externí pedagog na FAMU. Od roku 1990 se stal pedagogem Institutu tvůrčí fotografie na FPF Slezské univerzity v Opavě a stal se zde jeho nedílnou součástí. Zde pak umělecky spoluvedl několik studentských fotografických projektů, jako je například Lidé Hlučínska. V roce 2000 získal habilitaci na FAMU, v roce 2009 získal titul profesora na Vysoké škole uměleckoprůmyslové. V roce 2014 mu byl udělen čestný doktorát na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě. Je členem vědecké rady SU v Opavě, vědecké rady UP v Olomouci, vědecké rady FPF SU v Opavě, vědecké rady Pedagogické fakulty UP v Olomouci. Dále je v členem akademického senátu FPF SU v Opavě a rady pro vnitřní hodnocení Slezské univerzity v Opavě.

Od roku 1974 vedl galerii v Sovinci, od roku 1998 Galerii v kapli v Bruntále, kde představil díla desítek oficiálních i neoficiálních umělců. V Sovinci také pořádal divadelní představení a koncerty předních tvůrců. Spolu s Štěpánkou Bieleszovou je spolukurátorem fotografických výstav v Galerii Café Amadeus v Muzeu umění v Olomouci. Sám však organizuje i mnoho výstav v řadě jiných institucí. Měl přes tisíc autorských výstav, vydal desítky knih svých dokumentárních fotografií a nepřeberné množství katalogů ke svým výstavám.

První impuls k fotografování dostal od otce. V roce 1964, v době studií, ho podnítil k fotografování prof. Jan Bukovjan. Od roku 1972 se koncepčně věnuje fotografování vesnického života. Jeho tématem života se stala vesnice. Vesnici se tak věnoval v dokumentárních projektech v různých zemích, jako například v Anglii, Francii, Maďarsku, Moldávii, Německu, Rakousku, Rusku, ale i mimo Evropu v Japonsku, Číně, Brazílii. Fotografoval i v nebezpečných zemích, jako jsou Ingušsko, Čečensko. Soustředil se na další témata. Věnoval se sociálním problémům, fotografoval tak hendikepované, drogově závislé, zrakově postižené. Věnoval se také romské tématice. V pozdější době se věnoval i tématu práce a industriálního prostředí, kde vznikl soubor Vítkovice a Lidé Třineckých železáren.

V roce 1982 se zúčastnil jako jediný fotograf nepovolené výstavy neoficiálních výtvarných umělců na tenisových kurtech v Praze, kde jeho fotografie vzbudily pozornost STB. Byla provedena úřední prohlídka jeho celého archivu. Následně byl vzat do vyšetřovací vazby. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce deseti měsíců s podmíněným odkladem na dva roky za hanobení republiky a jejího představitele za „zvláštní interpretaci" vystavených i nikdy nezveřejněných fotografií. Součástí trestu bylo zabavení části negativů i pozitivů a fotoaparátu (coby nástroje trestných skutků). Měl zakázáno fotografovat a byl dále sledován StB. Po propuštění z vězení nesměl učit, a tak začal pracovat. Jeden rok pracoval v knihovně a posléze v místním Státním statku Ryžoviště jako dispečer. Zde se pak ale ještě více věnoval kulturní činnosti a fotografování vesnice a vesnického života.

Je rytířem DC a členem Sdružení Q Brno, Spolku olomouckých výtvarníků, Aktivu volné fotografie při Pražském domě fotografie a Umělecké besedy v Praze.

Jeho díla jsou ve sbírkách předních světových i českých muzeí i ve stálé expozici Národní galerie v Praze.

V roce 2006 mu byl udělena prezidentem České republiky medaile Za zásluhy. V roce 2009 obdržel Pamětní medaili Univerzity Palackého v Olomouci a Stříbrnou medaili Slezské univerzity v Opavě. V roce 2017 obdržel Cenu primátora Olomouce a čestné občanství města Vsetína. V červnu 2018 získal Cenu Olomouckého kraje za práci ve prospěch osob se zdravotním postižením za rok 2017.

Stručný výběr výstav od roku 2010:

2010

(AB)NORMALIZACE 1969–1989, Slovácké muzeum, Uherské Hradiště.
Tak blízko, tak daleko, Synagoga, Mikulov
Jindřich Štreit, galerie Kamera, Ukrajina, Kyjev
Tichá nemoc, Fakultní nemocnice, Ostrava
Černá srdce, WIOS Raum, Německo, Regensburg
Děti, Dům kultury, Opava,
Vztahy, Fotogalerie Friedrichshain, Německo, Berlín
Úniky a návraty. Surrealistická fotografie v Československu. Moravská galerie, Brno.
Skleník. Kapitoly z dějin olomoucké výtvarné kultury 1969–1989, společná výstava, Muzeum umění Olomouc – Muzeum moderního umění, Olomouc
Darkness for Light, Czech Photography Today, Společná výstava Shiseido Gallery, Japonsko, Tokio

2011

Fotografska razotova. Galerija Avla, Slovinsko, Lublaň
Berührungen des Glaubens in der tschechischen Fotografie / Dotek víry v české fotografii, Walefelrtsmuseum, Německo, Neukirchen b.Hl.Blut (spolu s Markétou Luskačovou a Václavem Podestátem)
Mementos de vida, Museu da Imagem, Portugalsko, Braga
Lidé Vítkovska, Muzeum města Přerova, Přerov
Jindřich Štreit a Vladimír Birgus. Fotografie, Centrum L. Zamenhofa, Polsko, Bialystok
Tichá nemoc, Žerotínský zámek, Nový Jičín
Cesta ke svobodě, Centrum filmu, Neumunster, Lucembursko, Luxemburg
Jindřich Štreit a Lena Jakubčáková. Cesta do neznáma, Kulturpark, Slovensko, Košice
Divadelní svět, Reduta, Brno

2012

Jan z Radňovic a Jindra ze Sovince, Galerie kritiků, Praha
Civilizované iluze. Fotografická sbírka Muzea umění Olomouc / Vesnice je svět, Muzeum umění Olomouc, Olomouc
Nový projekt, Galerie Caesar, Olomouc
Vítkovice, Slezské zemské muzeum, Opava
Jsme ze stejné planety, Černínský palác, Praha
Od Tiziana po Warhola, společná výstava, Muzeum umění Olomouc, Olomouc
Element F. Fotografie a umění ve druhé polovině 20. století., společná výstava, Moravská galerie (MG), Brno

2013

Brána naděje, Horácká galerie, Nové Město na Moravě
Zrcadlení, Horácká galerie, Nové Město na Moravě
Ocelový svět, Vlastivědné muzeum v Olomouci, Olomouc
Vítkovice, Galerie Multifunkční auly GONG, Galerie města Ostravy, Ostrava
Skrze hříchy do nebe, Dům umění Opava, Opava
Společné příběhy – Pavel Forman a Jindřich Štreit, Dům umění Opava, Opava
Het leven tussen zwart en wit, ACEC, Nizozemsko, Apeldoorn
Trude / GRIT, Side Gallery, Velká Británie, Newcastle
Hommage Martin Martinček, společná výstava, Galéria Domu fotografie, Slovensko, Liptovský Mikuláš
Kde domov můj, Společná výstava, Centrum současného umění DOX, Praha
Brána naděje, Kasárne/Kulturpark, Slovensko, Košice
Za krížom, společná výstava, Galéria Domu fotografie, Slovensko, Liptovský Mikuláš

2014

Jsme ze stejné planety, Baťův institut 14|15, Zlín
Blue Sky: The Oregon Center for the Photographic Arts at 40, společná výstava, Portland Art Museum, Spojené státy americké, Portland
40 let/Dům umění 1974 - 2014 / Vesnice, Dům umění Opava, Opava
Dvojexpozice. Sbírka Pražského domu fotografie v Galerii hlavního města Prahy / soubor Ze života naší vesnice, 70. a 80. léta, společná výstava, Galerie hlavního města Prahy (GHMP) - Dům fotografie, Praha
Aktuál 14 / Portéty, Galerie Caesar, Olomouc

2015

Vesnice je svět, společná výstava, Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě, Jihlava
LANDSKRONA FOTO FESTIVAL 2015 - Landskrona Foto View: Czech Republic / Jindřich Štreit, Landskrona museum, Švédsko, Landskrona
Retrospektive, Soiz Galerie, Německo, Pasov
Fotofabrika / Kde domov můj?, České centrum, Bulharsko, Sofia

2016

27. 5. – 29. 8. 2016, *Vesnice je svět*, společná výstava, Muzeum umění a designu Benešov, Benešov
30.6. – 30. 10. 2016, *(Ne)známé fotografie 1978-1989*, Muzeum umění Olomouc, Olomouc
29. 10. 2016 – 29. 1. 2017, *Na první pohled. Výběr z české fotografie 20. a 21. století. Vesnice / Na pierwszy rzut oka / Wybór z czeskiej fotografii XX i XXI wieku / Wieś*, Muzeum Śląska Opolskiego, Polsko, Opole

2017

Kde domov můj, Galerie České spořitelny, Praha
No go no reply, společná výstava, Kunsthalle Košice, Slovensko, Košice
Venuše, Moravské zemské muzeum, Brno
Not so long ago photographs 1978-1989, The Photo Exhibition of Jindřich Štreit, Ambasáda České republiky, Čína, Peking
Proud času, společná výstava, Galerie Caesar, Olomouc
Jindřich Štreit - Omnes in magno mundo, Roman Fecik Gallery, Slovensko, Bratislava
Za krížom, společná vástava, Galéria Jána Koniarka, Centrum súčasného umenia, Slovensko, Trnava

2018

Světlo víry a naděje, Galerie kritiků, Praha
Držme spolu, galeria Slovenského rozhlasu
Obraz normalizace: Československá dokumentárna fotografia po r. 1968 Czechoslovak Documentary Photography after 1968, společná výstava, galerie nadace Slovak Press Photo, Zichyho palác, Slovensko, Bratislava
(Ab)normalizace, Outdoor výstava Hviezdoslavovo náměstí, Bratislava

Stručný výběr publikací od roku 2010:

2010

ŠTREIT, Jindřich a Václav HLAVÁČEK. *Cesta domů / The road home*. Praha: s.n., 2010, 138 s. ISBN 978-80-254-8806-5.
ŠTREIT, Jindřich. *Chlévská lyrika, (aneb, Zvířata nám odcházejí ze života)*. Editor Zdeněk VOLF. Tišnov: Sursum, 2010, 197 s. ISBN 978-80-7323-204-7.
ŠTREIT, Jindřich. Lidé Vítkovska / People of the Vítkov Region. Autor úvodu Pavel SMOLKA, autor úvodu Petr HRUŠKA. Vítkov: Město Vítkov, 2010, 71 s. ISBN 978-80-254-8380-0.

2011

ŠTREIT, Jindřich a Josef MLEJNEK. B*rána naděje / Gate of hope / La puerta de la esperanza*. Praha: Asociace křesťanských sdružení mládeže; Sekce pro mládež České biskupské konference, 2011, 82 s. ISBN 978-80-260-0182-9.
ŠTREIT, Jindřich. *Divadelní svět Brno 2011*. Autor úvodu Honza ŽŮREK. Brno: Turistické informační centrum města Brna, 2011, 107 s. ISBN 978-80-260-0848-4.

2012

ŠTREIT, Jindřich a Martina VAŠÍČKOVÁ. *Jsme ze stejné planety / We are from the same planet*. [Praha: Charita Česká republika], 2012. ISBN 978-80-260-3290-8.

2016

ŠTREIT, Jindřich. *Jindřich Štreit: (ne)známé fotografie 1978-1989 / (un)known photographs 1978-1989*. Editor Štěpánka BIELESZOVÁ, Olomouc: Fontána ve spolupráci s Muzeem umění Olomouc, 2016. ISBN 978-80-88103-07-3 (Muzeum umění Olomouc) 978-80-7336-832-6 (Fontána)
ŠTREIT, Jindřich. *Kde domov můj / Where is my home*. Praha: Wo-men, 2016. ISBN 978-80-905239-5-1. (volné listy v krabici)
ŠTREIT, Jindřich a David PINDUR. *Prozřetelnost Boží*. Opava: DHD - D. Hlubočková Design, 2016. 197 stran. ISBN 978-80-270-0295-5

2017

ŠTREIT, Jindřich. *Ruku v ruce: touha je zázrak*. Brno: Ruka pro život o.p.s., 2017. ISBN 978-80-270-1149-0.
ŠTREIT, Jindřich a Hana DVOŘÁKOVÁ. V*enuše: fotografie Jindřicha Štreita*. Brno: Moravské zemské muzeum, 2017, 43 s. ISBN 978-80-7028-481-0.

Jindřich Štreit uspořádal více jak tisíc výstav v galeriích, ale i ve veřejném prostoru, jako jsou kostely, zámky, gymnázia, knihkupectví, divadla, městské úřady, obchodní domy, a také přímo na ulici. Vydal nespočetné množství publikací a katalogů.

Bezruči v Myronu
Petr Hrubeš

27. 4. 2016 – 26. 6. 2016

http://hrubes.com/

„To, co je na spolupráci s Bezruči nejlepší, jsou hlavně skvělí lidé, jak herci, tak všichni ze zázemí divadla. Realizovali jsme toho už celkem hodně a některé akce měly charakter menší filmově produkce. Často se fotilo v mrazu, vedru nebo hlavou dolů, ale nikdo mi neřekl: Ne to nejde… tak toho si opravdu cením, té důvěry a svobody, kterou fotograf zažívá většinou jen u volné tvorby.“[1]

Bezruči v Myronu byla retrospektivní výstava známého ostravského fotografa Petra Hrubeše. V Galerii Opera představil své stylizované portréty herců Divadla Petra Bezruče a plakáty, které vytvořil pro stejnojmenné divadlo. Petr Hrubeš je více jak deset let „dvorním“ fotografem Divadla Petra Bezruče. V čase tak vznikal originální archiv. Na fotografiích nutí herce oblékat ženské šaty, jindy nutí herce běhat polonahé venku. Jeho fotografie oplývají výsostnou kreativitou provedení a hýří množstvím nápadů. Například plakát pro novou premiéru gangsterky Fligny, koks a fachmani vyfotografoval Petr Hrubeš v jednom ostravském baru. Sám říká: „*Trochu jsem se trápil u toho baru, nebylo to ono, ale pak jsem si všiml toho krásného zákoutí s repráčkem a fotka byla na světě.*“[2]. Ve svých fotografiích je inspirován industriální Ostravou, používá dým, perfektní kombinace denního a umělého světla a výrazné barvy, některé fotografie jsou groteskní, jiné trochu děsivé až morbidní, jsou ale v každém případě fascinující a zároveň perfektně profesionální. Svými fotografiemi tak vytváří fascinující takzvané „Obludárium“.

1 katalog k výstavě Bezruči v Myronu, Archiv ITF FPF SU v Opavě

2 Česká televize ČT1, Události v regionech (Ostrava) 28. 4. 2016 - iVysílání - Česká televize. *Česká televize* [online]. Copyright © Česká televize [cit. 26.06.2018]. Dostupné z: https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10122978233-udalosti-v-regionech-ostrava/416231100030428-udalosti-v-regionech

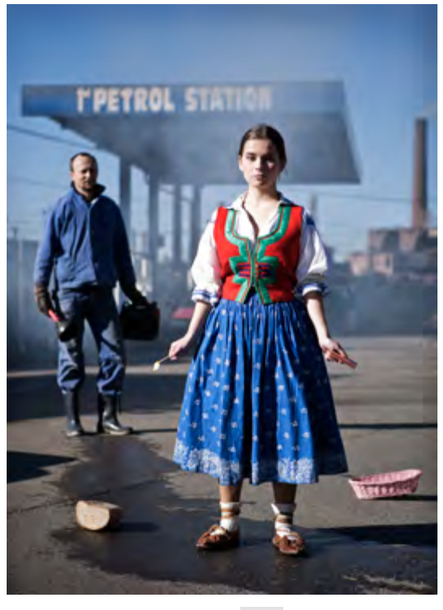

Výstavu uvedl Jiří Siostrzonek a Tři tygři…vypuštění z arény. Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, NDM. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava a katalog byly podpořeny grantem Studentského grantového systému SU a byly součástí oslav 25. výročí založení Slezské univerzity v Opavě.

Odkazy na recenze k výstavě Bezruči v Myronu

https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10122978233-udalosti-v-regionech-ostrava/416231100030428-udalosti-v-regionech (21:46-24:05)

https://www.ndm.cz/cz/stranka/504-petr-hrubes-bezruci-v-myronu.html

http://www.itf.cz/index.php?text=529-petr-hrubes-bezruci-v-myronu

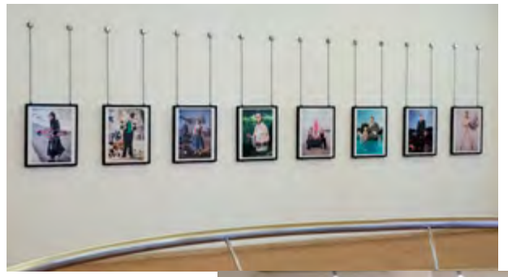

Petr Hrubeš se narodil v roce 1975 v Havířově. Zde také vystudoval gymnázium. Na gymnáziu se věnoval experimentálnímu tanci. Byl členem havířovských skupin Experiment a Projekt 94. Zde vymýšlel různé choreografické obrazy a taky pak zde začal fotit. Na jeho prvním snímku byla zachycena tanečnice, kterou fotografoval v řeznictví. Nahá holka a za ní kusy masa. Od začátku jeho tvorby ho zajímaly kontrasty.

V roce 1998 absolvoval bakalářské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Ve 25 letech se stal fotografem a kameramanem na volné noze. V současné době žije v podhůří Beskyd v Malenovicích.

Na jeho tvorbu má velký vliv industriální Ostrava. Jeho fotografie jsou inscenované a stylizované, některé pak připomínají filmové scény. Zajímají ho věci bizarní a protikladné, které rád spojuje. Říká: *„Inspiruje mě Ostrava, špína, prach, industriál, kontrasty.“*

Fotografoval kalendář s účastníky reality show Hospoda u druhé šance. Vyfotografoval portréty známých osobností, jako je Dara Rolins. Dále pracoval na zakázkových fotografických kolekcích pro časopisy Blok, Dolce Vita, Style jako reklamní fotograf. Fotografuje projekty pro kapely Kryštof, Downbelow. Je dvorním fotografem souboru Divadla Petra Bezruče, kde dlouhodobě spolupracuje. Dále spolupráce s NDM, divadlem Studio Ypsilon. Je autorem řady portrétních a reklamních kampaní. Pracuje i jako kameraman pro televizi, kde točí dokumenty nebo magazíny. Je autorem videoklipů pro různé hudební skupiny a interprety, například Tomáše Kočka, HC3.

Petr Hrubeš úzce spolupracuje se svou ženou Ditou Pepe (fotografka, jeho spolužačka a také absolventka Institutu tvůrčí fotografie), která je často i modelem na jeho snímcích. Také Dita Pepe úzce spolupracuje se svým manželem Petrem Hrubešem (například na projektech Autoportréty, Slečny, Intimita), kde využívá jeho dovednosti dokonale ovládat fotografickou a osvětlovací techniku. Projekt Intimita získal v knižní podobě (ve spolupráci s Bárou Baronovou) prestižní ocenění v soutěži Magnesia Litera za rok 2016 v kategorii Nakladatelský čin roku 2016.

Ocenění:

2013

Dita Pepe a Petr Hrubeš, Bodysofa - snímky kolekce módního návrháře Pavla Ivančice, vítěz v kategorii Umění.

Výstavy:

2000

Rodinné portréty, Galerie Sokolská, Ostrava

2005

Bodysofa, Galerie Artistů, Brno (spolu s Ditou Pepe)

Módní fotografie, Galerie Opera, Ostrava (spolu s Ditou Pepe)

2009

T*RANSPHOTOGRAPHIQUES / Bodysofa*, Palais Rameau, Francie, Lille (spolu s Ditou Pepe)

2011

Výstavka, Galerie Fiducia, Ostrava (spolu s Ditou Pepe)

2014

Obscura, Komorní scéna Aréna, Ostrava

2016

Bezruči v Myronu, Galerie Opera, Ostrava

2017

Respondenti, Kulturně-umělecký prostor KUPÉ, Opava

Petr Hrubeš

Bezruči v Myronu

Petr Hrubeš je celoživotně fyzicky i pocitově spjat s Ostravskem. *„Inspiruje mne Ostrava, kontrasty, industriál, špína a prach."* Narodil se (1975) v Havířově, kde také vystudoval Gymnázium. V roce 1998 absolvoval Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Po studiu a civilní službě v sociálním zařízení Betezda v Komorní Lhotce, kde zažil velmi inspirativní fotografické období, se stal fotografem a posléze kameramanem na volné noze. Je autorem řady portrétních a reklamních kampaní i jednotlivých fotografií a mnoha realizovaných televizních projektů v České televizi. Dlouhodobě spolupracuje s divadlem Petra Bezruče v Ostravě, kde vytvořil řadu skvělých portrétů herců tohoto výjimečného souboru. *„To, co je na spolupráci s Bezruči nejlepší, jsou hlavně skvělí lidé, jak herci, tak*

všichni ze zázemí divadla. Realizovali jsme toho už celkem hodně a některé akce měly charakter menší filmové produkce. Často se fotilo v mrazu, vedru nebo hlavou dolů, ale nikdo mi neřekl: Ne, to nejde..., tak toho si opravdu cením, té důvěry a svobody, kterou fotograf zažívá většinou jen u volné tvorby." Petr Hrubeš dále pracoval na zakázkových fotografických kolekcích pro časopisy Blok, Dolce Vita, Style. Fotografuje reklamní projekty pro kapely Kryštof, Downbelow a je autorem videoklipů Tomáše Kočka, HC3 a dalších hudebních skupin a interpretů. Od r. 2013 vytváří vizuální materiály pro divadelní festival Ostrava v Praze. Naprosto jedinečná, s charakteristicky výsostnou kvalitou provedení a nápadů, je kreativní spolupráce se ženou Ditou Pepe na souborech Autoportréty, Slečny, Intimita. Poslední jmenovaný soubor získal v knižní podobě – artefaktu prestižní ocenění v soutěži Magnesia Litera za rok 2016 v kategorii počin roku.

Sousloví soukromý život Petr Hrubeš téměř nezná. Žije se svou ženou Ditou Pepe v Malenovicích, mají dvě dcery Idu a Elu a k tomu permanentně natáčí. Proto je pro něj největším svátkem jen tak si pro radost fotografovat.

Jiří Siostrzonek

Samostatné výstavy:

2000 Rodinné portréty, galerie Sokolská , Ostrava
2005 Bodysofa (s Ditou Pepe), galerie Artistů, Brno
2005 Módní fotografie (s Ditou Pepe), galerie Opera, Ostrava
2009 Bodysofa (s Ditou Pepe), Palais Rameau, festival: LES TRANSPHOTOGRAPHIQUES, Lille (Francie)
2011 Výstavka (s Ditou Pepe), galerie Fiducia, Ostrava
2014 Obscura, divadlo Aréna, Ostrava

Ocenění:

2003 1. cena „Czech Press Photo 2003" (s Ditou Pepe), za soubor v kategorie umění „Bodysofa" pro návrháře Pavla Ivančice

„Petr Hrubeš? To je ten s tím fotoaparátem, že? Jak má ten blejskací deštník! Toho znám dobře. Tenhle nesmírný talent fotí léta profilové fotky našeho divadla. Přijde a řekne: děcka, vemte si na sebe... a teď řekne něco strašnýho. Třeba helmu na motorku. A já se vždycky zeptám proč. To je jediný okamžik, kdy trochu znervózní. Někdy mívám pocit, že on sám už v tu chvíli neví proč. Zato já vím, že na té fotce budu vypadat jako ruskej samovar. Jeho plakáty k našim inscenacím jsou v naprosté většině originálně svědčící informace pro diváka, na co jde. Navíc je to umělecký a vtipný. Někdy si myslím, že by do toho mohli mluvit i ti, co v tom hrají, ale to je jen zlomek. Převažuje ANO. Přiznávám, házu mu klacky pod nohy. Již ode dveří divadla se ptám, jak dlouho to bude trvat. Ale doufám, že ví, že je to hra. Že si jeho práce vážím, neboť je váhyhodná. Tak jako on, jako člověk. A když přestanou úvodní hry-hra-hro, čekám s ním rád na to pravé světlo, na správný okamžik, na správný škleb. Profesionál. A tímto končím smeknutím své čepice."

Norbert Lichý
herec DPB

„Pamatuji se, jak jsem poprvé zírala na Petrovy fotky ve foyer Divadla Petra Bezruče. Bylo to jako nakouknout do panoptika, které vás fascinuje, možná trochu děsí, ale v každém případě vzrušuje. Když mě pak chtěl Petr po mém nástupu k Bezručům vyfotit jen tak v rohu mé kanceláře, zastavila jsem ho se slovy: „Ne, ne, chlapče, na tenhle moment jsem čekala deset let, to bude událost, ne pět vteřin někde vedle nástěnky." A udělala jsem dobře!"

Janka Ryšánek Schmiedtová
umělecká šéfka DPB

„Jo Kubo, to kůzle ti hodíme na záda, tak rychle... Něco v tom stylu řekl, když jsme fotili Obludárium."

Jakub Burýšek
herec DPB

Petr Hrubeš - Bezruči v Myronu, katalog k výstavě

„Ty jsi byl dýmař? Já už taky!" Jak hrdí jsme se Štěpánem Páclem byli na tuto čestnou funkci běhat se zednickou nabéračkou kolem foticích se herců a dramaticky dýmit do okolí."

Alena Punčochářová
tajemnice DPB

https://www.lensculture.com/kkonopka
http://www.konstancjanowinakonopka.com

https://www.lensculture.com/krzysztofracon

[imperfekt]
Konstancia Nowina Konopka
Krzysztof Racoń

3. 3. 2016 – 26. 4. 2016

Imperfekt je jedním ze tří minulých časů v německém jazyce. Ten čas používáme, jestliže chceme něco vyprávět, líčit nebo případně popsat minulé události.

The Imperfect je slovesnou formou v anglickém jazyce, pocházející z latinského imperfectus „nedokončené", protože nedokonale vyjadřuje stále nerealizované akce.[1]

Imperfekt byla společná výstava dvojice Konstancia Nowina Konopka / Krysztof Racoń v Galerii Opera, která spojila dva různé příběhy těchto autorů. **Krysztof Racon** představil cyklus *Mizející jezera* a **Konstancia Nowina Konopka** Projekt *1001 zlých skutků*. Oba příběhy vyprávějí život mizejících světů, jeden život dvou jezer, která postupně mizí, a druhý končící příběh dětství pěti chlapců.

Cyklus *Mizející jezera* dokumentuje postupné proměny krajiny. Je o pozvolném zanášení, umírání dvou uměle vytvořených jezer na řece Dunajec z období Polské lidové republiky a postupných proměnách okolní krajiny kolem těchto jezer. Tato jezera původně vznikla jako

1 *Imperfekt by Konstancja Nowina Konopka and Krzysztof Racoń*, 03.03.2016 - Evenea.pl. *Evenea.pl* [online]. Dostupné z: https://evenea.pl/imprezy/inne/imperfekt-by-konstancja-nowina-konopka-and-krzysztof-racon-116506/

turistická atrakce. Jejich životnost byla stanovena jen přibližně na 75 let. Po celá desetiletí sloužila milionům Poláků, kteří v komunistických časech nemohli cestovat do zahraničí, jako oblíbené odpočinkové místo. Mnoho státních podniků v této době tam mělo svá rekreační zařízení, byly tam vybudovány odpočinková místa, přístavy, restaurace, sportovní zařízení a další infrastruktura. Řeka postupně zanášela nádrže bahnem, což vedlo k vysychání a odumírání břehů. Éra naplnění a užitečnosti umělých jezer tak skončila.

Fotografický projekt *1001 zlých skutků* je příběhem pěti kluků, mladých „chuligánů" ze Zabrze, kde končí dětství pěti chlapců. Zabrze je industriální město. Chlapci bydlí v jedné ze čtvrtí Zabrze, kde bydleli převážně horníci a dělníci. Tato čtvrť je považována za nebezpečné místo, bez perspektiv a šancí na vývoj. Tak se okolí stalo jejich „neomezeným" hřištěm. Chlapci si tak užívali svobody a zábavy mnohem více než děti z okolních „slušných" čtvrtí. V jejich světě je prostor a fantazie. Občas však mají strach, aby se svými skutky nevstoupili mezi svět dospělých. Konstancja si získala jejich důvěru a mohla je přes rok fotografovat při takových drobných „zlých" činech, jak tomu sama říkala. Pozorovala, jak spolu tráví čas – na dvorku, v lese, kdesi u staré továrny nebo na mostě železniční tratě. Soubor fotografií se zároveň stal zobrazením takové „svobody" dětí, které žijí v industriálním prostředí a neví, co s volným časem. Je to reflexe změny života dětí v dnešním čase. Na fotografiích se odehrávají různé epizody, kdy například shodili kočku z mostu, demolovali hřbitov, zapálili kůlnu na zahrádkách. Zato se však dělí o colu, brambůrky, ale samozřejmě také cigarety.

Výstavu uvedli polská kurátorka Joanna Kinowska a Jiří Siostrzonek.

Výstava se konala pod záštitou generálního konzula Polské republiky v Ostravě pana Janusze Bilského.

K výstavě vyšel katalog v češtině, polštině a angličtině.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy, výstava a katalog byly podpořeny grantem Studentského grantového systému SU - SGS/1/2016. Výstava byla součástí oslav 25. výročí založení Slezské univerzity v Opavě.

Výstava byla dále uvedena:

1. 3. - 5. 4. 2018, Kulturně-umělecký prostor KUPÉ, Opava

Odkazy na výstavu:

https://www.youtube.com/watch?v=DVMWbsliBAk

https://www.youtube.com/watch?v=6dpLfk1dcXA

https://evenea.pl/imprezy/inne/imperfekt-by-konstancja-nowina-konopka-and-krzysztof-racon-116506/

https://www.fotopolis.pl/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera

https://www.ndm.cz/cz/stranka/503-imperfekt-konstancja-nowina-konopka-krzysztof-racon.html

http://www.ndm.cz/cz/stranka/468-vernisaz-vystavy-imperfekt-fotogalerie.html

http://www.itf.cz/index.php?text=504-konstancia-nowina-konopka-krysztof-racon-769

http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/fotograficka-vystava-imperfekt-konstancia-nowina-konopka-krysztof-racon

https://www.facebook.com/events/527262877477370/?active_tab=about

https://docplayer.cz/34221330-Konstancja-nowina-konopka-krzysztof-racon-imperfekt.html

https://touch.facebook.com/Imperfektexhibition/?__tn__=C-R

http://www.konstancjanowinakonopka.pl/news/index.html

http://www.kupecko.cz/cz/foto (_Vernisáž - K. N. Konopka / K. Racoń: Imperfekt)

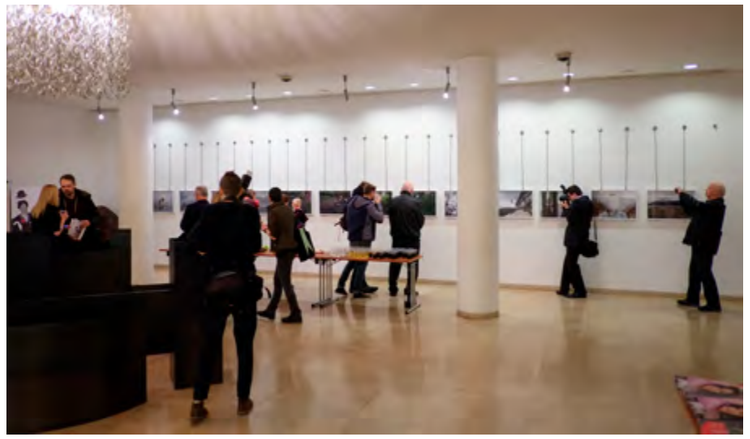

Konstancja Nowina Konopka / Krzysztof Racoń

[imperfekt]

Imperfekt je jedním ze třech minulých časů v německém jazyce. Ten čas používáme, jestliže chceme něco vyprávět, líčit nebo případně popsat minulé události.

The Imperfect je slovesnou formu v anglickém jazyce, pocházející z latinského imperfectus „nedokončené", protože nedokonale vyjadřuje stále nerealizované akce.

Imperfekt je výstava, která spojuje dva různé příběhy dvou autorů. Obě vyprávění čerpají z každodenního života i současnosti, která už ovšem náleží do minulosti. Je velice obtížné popsat, v jaké míře jsou ta vyprávění ukončená nebo neukončená. Pociťujeme nevyhnutelné změny, ale nevíme, kdy se tyto změny stanou konečnými.

„Mizející jezera" od Krysztofa Raconě jsou příběhem dehrávajícím se „někde v Malopolsku", zabývajícím se postupnými změnami v krajině, které jsou obtížně pozorovatelné v každodenním rychlém životním tempu. To vyprávění je o pozvolném umírání dvou jezer – „uměle vytvořených" v období PRL (Polské lidové republiky), mimo jiné jako turistická atrakce, která se již zdá být nepotřebnou Polákům, již mohou volně cestovat po Evropě i po světě.

Soubor „1001 zlých skutků", který vytvořila Konstancja Nowina Konopka, je doslovným a metaforickým „sbohem časům na dvorku". Příběh se odehrává „někde v Horním Slezsku", tam také končí dětství pěti chlapců. Pozorujeme, jak spolu tráví čas – na dvorku, v lese, někde u steré továrny. Je to zároveň reflexe o změně modelu dětství. Ve velkých městech existují pouze unifikovaná, ohrazená a velice sobě podobná dětská hřiště, kde se v souladu s pravidly, děti mohou bavit pod bedlivým dohledem rodičů.

Joanna Kinowska

Imperfekt is one of the three past tenses in German. We use it when wish to tell something, give an account of events or relate to something that happened in the past.

Imperfect is a verb form in English, derived from the Latin word 'imperfectus' meaning unfinished or incomplete, just us imperfect are our continuous, incomplete actions.

Imperfect is an exhibition combining two different stories and two authors. Both stories relate to everyday life in the present that has become the past already. The difficulty lies in determination of to what extent these narratives are complete or incomplete. Though we feel inevitable change, we cannot guess when it will take effect.

„The Disappearing Lakes" by Krzysztof Racoń is a story that takes place "somewhere in Lesser Poland" and depicts slow changes in the landscape, the changes that usually go unnoticed in the everyday fast-paced life. It is a story of the slow withering away of two lakes, "artificially created" in the communist era, originally designed as a sort of tourist spot, and now redundant since Poles are able to travel freely around Europe and the world.

"1001 Bad Deeds" by Konstancja Nowina Konopka is a literal and metaphorical "farewell to the days of the yard." Somewhere in Upper Silesia the childhood of five boys draws to an end. We watch as the boys play in the yard, in the woods, or somewhere at the old factory. It is thus a consideration about the change in the childhood model. In big cities, uniform, fenced and narrow playgrounds look just the same; there, in accordance with the rules only, children can play under the watchful eye of their parents.

Joanna Kinowska

Konstancia Nowina Konopka, Krzysztof Racoń - [imperfekt], katalog k výstavě

[disappearing lakes] mizející jezera krzysztof racoń

Ve čtyřicátých letech byly na jihu Polska podél řeky Dunajec zřízeny dvě umělé vodní nádrže, jezera Czchowské a Rožnowské. Jejich životnost byla stanovena na přibližně 75 let.

Celá desetiletí byly oblíbeným odpočínkovým místem pro miliony Poláků, kteří v komunistických časech nemohli cestovat do zahraničí. Mnohé státní podníky tam měly své letní domky. V okruhu jezer se vyvinula sportovně-rekreační základna, vznikaly přístavy, restaurace, dancingy atd. Řeka postupné zanášela nádrž bahnem což v průběhu let přivedlo k vyschnutí a odumření břehů obou jezer. „Doba použitelnosti jezer" právě skončila.

In the 1940s, two artificial water reservoirs were established along the river Dunajec in southern Poland: Lake Rożnowskie and Lake Czchowskie. Their lifespan was determined to be that of approximately 75 years.

For decades they were a popular vacation spot for millions of Poles who in communist times were unable to travel abroad. Many state enterprises had their summer houses there. Sport and recreation bases were developed on the lakes as people opened restaurants, dance clubs etc. Gradual silting over the years has nevertheless led to the drying up and dying of the reservoir. The lifespan of both lakes seems to have come to an end.

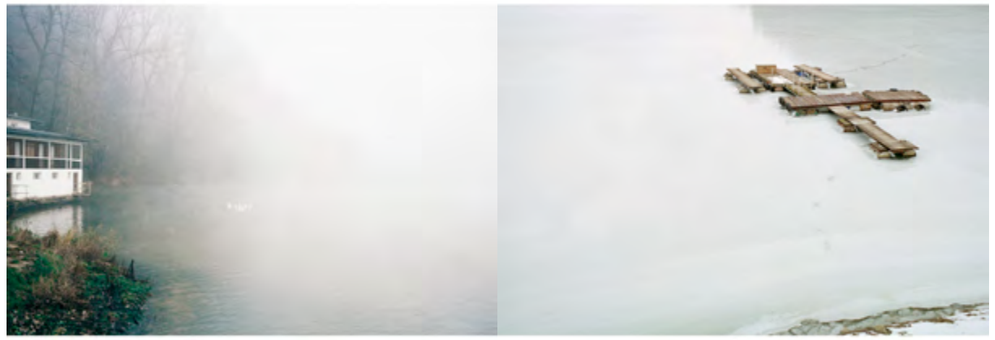

Szychta a Kaluś shodili kočku z mostu. Kaluś, Bajlas a Gata demolovali hřbitov. Bajlas a Szychta zapálili kůlnu na zahrádkách. Bajlas ve škole rozbil kamarádovi talíř na hlavě.

Kaluś, Bajlas, Szychta, Gata a Mati si vymýšlejí zábavy, které omezuje pouze jejich fantazie. Demokraticky rozdělují mezi sebou cigarety, čokoládu, brambůrky a kolu. Společně ubíhají před velkou Agatou.

Je to historka o pětici kluků z Biskupic, čtvrti Zabrza, ve které bydleli dělnici a hornici. Lidé z jiných čtvrtí považují tuto čtvrt za nebezpečné místo, bez perspektiv a šancí na vývoj, pro pětice kluků, kteří zde vyrůstali, je to centrum vesmíru a neomezené hřiště.

Děti z Biskupic ve srovnání s dětmi s velkým měst mají více prostoru, svobody v zábavě svobody vůbec. Nebydlí v „obezděné čtvrti s ochrankou", nemají vymezené, sterilní hřiště s bezpečnostmi certifikáty. Mohou šlapat po trávnicích. Nikomu nevadí, že všude hrají kopanou (s výjimkou paní Pierogowé samozřejmě).

V jejích světě nikdo nemá strach z pedofila, který čeká v keřích, nemá strach ani z rozbitého skla. V jejích světě prostor a fantazie okouzlují.

Jen občas mají strach o budoucnost a z otázky – kolik je třeba spáchat zlých skutků, aby se stát dospělým.

Gata devastated a cemetery. Bajlas and Szychta set fire to a gazebo at the allotments. Bajlas broke a plate on his friend's head at school.

Kaluś, Bajlas, Szychta, Gata and Mati keep coming up with ideas that are limited only by their imagination. They fairly share their cigarettes, chocolate, crisps and cola. Together they run away from big Agata.

This is a story of five boys from Biskupice, a former workers' and miners' district of Zabrze. For the rest of the city, this is a dangerous place, with no prospects or opportunities for the future. For these five boys who were raised here, this is the centre of the universe and an unlimited playground.

Children from Biskupice, unlike their peers from large cities, have more life space and freedom of action. They do not live in gated communities, they do not have separate, sterile playgrounds. They can walk on the lawns. Nobody minds that they play football wherever they want (except for Pierogowa).

Their lives are not marked by fears of a paedophile lurking in the bushes, or of broken glass. Their world fascinates with space and imagination.

Sometimes, however, the future becomes a worry, and this one question – how many bad deeds does it take to become an adult?

Krzysztof Racoń se narodil v roce 1982 v Nowym Sączu a v současné době žije v Krakově. Krzysztof Racoń je v současné době studentem třetího ročníku Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Krzysztof Racoń je dokumentární fotograf, zvláštní místo v jeho práci zaujímá problém prostoru a změna společenských struktur. Absolvoval Jagellonskou univerzitu, Vysokou školu ekonomickou a Akademii fotografie v Krakově. Účastník programu Sputnik Photos mentorship. Dvakrát byl oceněn v mezinárodní soutěži *Lens on development* pořádané polským ministerstvem zahraničních věcí. V roce 2013 jeho reportážní projekt *Rura* o malé vesnici ležící ve stínu velkého průmyslového dopravníku získal první místo ve druhém ročníku soutěže *Vienna International Photo Awards* (VIPA). V roce 2015 tento projekt publikoval ve formě fotoknihy. Jeho druhý projekt *Disappearing Lakes* (*Mizející jezera*) je věnován jezerům Rożnowskiemu a Czchowskiemu nacházejícím se v blízkosti jeho rodného města. V roce 2015 tento projekt získal 2. cenu v soutěži *BZ WBK Press Photo* v kategorii Příroda. V roce 2015 byl také finalistou soutěže *Kolga Tbilisi Photo Awards* v Tbilisi. V roce 2016 byl jeho projekt *Disappearing Lakes* vybrán pro výstavu *Krakow Photomonth* v sekci Showoff. V roce 2017 byl jeho projekt snímků jezera Zakrzówek představen během festivalu *Kaunas Photo Festival*.

Ocenění:

2013

Finalista VIPA 2013, Vienna International Photo Awards

2015

Finalista Kolga Award 2016 na Kolga Tbilisi Photo 2015
2. místo v kategorii Příroda na BZ WBK Press Foto 2015

2016

Laureát sekce ShowOFF 2016 na Měsíci fotografie v Krakově

Výstavy:

2018

Imperfekt, Kulturně-umělecký prostor KUPÉ, Opava

2017

Kaunas Photo Festival / Zakrzowek, Kaunas, Litva

2016

Znikające jeziora, Galeria JARTE, Mielec, Polsko
Miesiąc Fotografii w Krakowie 2016 / ShowOFF 2016 / Znikające jeziora, Skład Długa, Krakov, Polsko
Imperfekt, Galerie Opera, Ostrava

2015

6. Festiwal Fotografii Plener – Żory 2015 / Power Flower, Żory, Polsko
TIFF Festiwal / Polska NOW! / Mapy, Polsko, Vratislav
Fotofestiwal 2015 / Grand Prix Fotofestiwal Łódź 2015 / RURA, Galeria FF, Lodž, Polsko
RURA, Muzeum Miejskie „Sztygarka", Dąbrowa Górnicza, Polsko
RURA, Galeria Sztuki Współczesnej „Elektrownia", Czeladź, Polsko
Krakow Photo Fringe / Zderzenie Konfliktów, Krakov, Polsko
Kolga Tbilisi Photo / Disappearing Lake, Tbilisi, Gruzie
BZ WBK Press Foto 2015, Varšava, Polsko

2014

Eastreet. Street Photography from Eastern Europe, The Centre for Culture, Lublin, Polsko
Vienna International Photo Awards, Schauraum 11/ nullnull / The Tube, Kunstnetzwerk / Artnetwork, Vídeň, Rakousko

Konstancja Nowina Konopka se narodila v roce 1980 v Krakově, kde žije dodnes. Je dokumentární fotografkou. Konstancja je v současné době studentkou třetího ročníku Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Absolvovala magisterské studium na Ekonomické univerzitě v Krakově. Již téměř deset let pracuje v administrativě městské rady. Její vášeň pro fotografování ji přiměla změnit kariéru. V roce 2012 tak získala diplom na Akademii fotografie v Krakově. Účastnila se programu Mentor Sputnik Photos ve Varšavě. Je vítězkou mnoha mezinárodních soutěží: *21 New and Emerging Talents – Lens Culture Student Photography Awards 2013*, *Leica Street Photo 2013*, *Slovak Press Photo 2016* a *2017*. Byla také finalistkou soutěží: *Vienna International Foto Awards 2013*, *The Miami Street Photography Festival 2013*, *Kolga Tbilisi Foto 2014*, *Przetwórnia 2015* atd. Její fotografie byly zveřejňovány v celostátních novinách a časopisech, v zahraničním tisku. Jednalo se o deníky a časopisy jako Polityka, Gazeta Wyborcza, k MAG, 6Mois apod. Části její fotografických projektů, jako je 1001 zlých skutků a Minecraft lze také najít v knihách: o2 Sputnik Photos and Debuts 2015.

Ocenění:

2017

1. místo v kategorii Stredoeurópska fotografia (samostatná fotografia) na Slovak Press Photo

2016

2. místo série fotografií v kategorii Stredoeurópska fotografia na Slovak Press Photo

2015

Jedna z vítězů soutěže DEBUTS 2015
Finalistka soutěže Przetwórnia 2015

2014

Finalistka na soutěži Kolga Tibilisi Photo 2014

2013

Vítězka soutěže 21 New and Emerging Talents – Lens Culture Student Photography Awards 2013 a Leica Street Photo 2013
Finalistka soutěží Vienna International Photo Awards 2013 a The Miami Street Photography Festival 2013

Výstavy:

2018

Imperfekt, Kulturně-umělecký prostor KUPÉ, Opava

2017

Slovak Press Photo 2017 / Iránska láska, Slovensko, Bratislava
Tendre: La Jeune Photographie Tchèque, Slovaque et Polonaise / European Month of Photography / 1001 Bad Deeds, Université du Luxembourg, Lucembursko, Lucemburk

2016

Minecraft, Muzeum narodowe, Krakov, Polsko
Slovak Press Photo 2016 / Zvěrokruh, Múzeum mesta Bratislavy, Bratislava, Slovensko
1001 złych uczynków, Muzeum Współczesne Wrocław, Polsko, Vratislav
Imperfekt, Galerie Opera, Ostrava

2015

Minecraft, Galeria Rynek MOK, Polsko, Prudnik
Minecraft, Galeria Pauza, Polsko, Krakov
Minecraft, Galeria na Rynku, Polsko, Olštýn
Fotofestiwal – Międzynarodowy Festiwal Fotografii w Łodzi, DEBUTS (2015), Polsko, Lodž

Imperfekt by Konstancja Nowina Konopka and Krzysztof Racoń

---- [eng] ----

Imperfekt is one of the three past tenses in German. We use it when wish to tell something, give an account of events or relate to something that happened in the past.

Imperfect is a verb form in English, derived from the Latin word 'imperfectus' meaning unfinished or incomplete, just us imperfect are our continuous, incomplete actions.

Imperfect is an exhibition combining two different stories and two authors. Both stories relate to everyday life in the present that has become the past already. The difficulty lies in determination of to what extent these narratives are complete or incomplete. Though we feel inevitable change, we cannot guess when it will take effect.

"The Disappearing Lakes" by Krzysztof Racoń is a story that takes place "somewhere in Lesser Poland" and depicts slow changes in the landscape, the changes that usually go unnoticed in the everyday fast-paced life. It is a story of the slow withering away of two lakes, "artificially created" in the communist era, originally designed as a sort of tourist spot, and now redundant since Poles are able to travel freely around Europe and the world.

"1001 Bad Deeds" by Konstancja Nowina Konopka is a literal and metaphorical "farewell to the days of the yard." Somewhere in Upper Silesia the childhood of five boys draws to an end. We watch as the boys play in the yard, in the woods, or somewhere at the old factory. It is thus a consideration about the change in the childhood model. In big cities, uniform, fenced and narrow playgrounds look just the same; there, in accordance with the rules only, children can play under the watchful eye of their parents.

---- [cz] ----

Imperfekt je jedním ze třech minulých časů v německém jazyce. Ten čas používáme, jestliže chceme něco vyprávět, líčit nebo případně popsat minulé události.

The Imperfect je slovesnou formu v anglickém jazyce, pocházející z latinského imperfectus "nedokončené", protože nedokonale vyjadřuje stále nerealizované akce.

Imperfekt je výstava, která spojuje dva různé příběhy dvou autorů. Obě vyprávění čerpají z každodenního života i současnosti, která už ovšem náleží do minulosti. Je velice obtížné popsat, v jaké míře jsou ta vyprávění ukončená nebo neukončená. Pociťujeme nevyhnutelné změny, ale nevíme, kdy se tyto změny stanou konečnými.

"Mizející jezera" od Krysztofa Raconě jsou příběhem dehrávajícím se "někde v Malopolsku",

zabývajícím se postupnými změnami v krajině, které jsou obtížně pozorovatelné v každodenním rychlém životním tempu. To vyprávění je o pozvolném umírání dvou jezer - "uměle vytvořených" v období PRL (Polské lidové republiky), mimo jiné jako turistická atrakce, která se již zdá být nepotřebnou Polákům, již mohou volně cestovat po Evropě i po světě.

"1001 zlých skutku" od Konstancie Nowina Konopki je doslovným a metaforickým "sbohem časům na dvorku". Příběh se odehrává "někde v Horním Slezsku", tam také končí dětství pěti chlapců. Pozorujeme, jak spolu tráví čas - na dvorku, v lese, někde u steré továrny. Je to zároveň reflexe o změně modelu dětství. Ve velkých městech existují pouze unifikovaná, ohrazená a velice sobě podobná dětská hřiště, kde se
v souladu s pravidly, děti mohou bavit pod bedlivým dohledem rodičů.

---- [pl] ----

Imperfekt jest jednym z trzech czasów przeszłych w języku niemieckim. Użyjemy tego czasu, jeśli chcemy coś opowiedzieć, zrelacjonować lub opisać wydarzenia z przeszłości.

The Imperfect jest formą czasownika w języku angielskim, pochodzącą od łacińskiego imperfectus "niedokończone", ponieważ niedoskonale wyraża ciągłe, niezrealizowane działania.

Imperfekt to wystawa która łączy dwie różne historie, dwóch autorów. Oba opowiadania czerpią z życia codziennego i teraźniejszości, która należy już jednak do przeszłości. Bardzo trudno nam określić w jakim stopniu narracje te są dokonane lub niedokonane. Przeczuwamy nieuniknione zmiany, ale nie wiemy tylko kiedy nastąpią ostatecznie.

"Znikające Jeziora" Krzysztofa Racoń to historia, która dzieje się "gdzieś w Małopolsce" traktuje o powolnych zmianach w pejzażu, które trudno dostrzec w codziennym szybkim tempie życia. To opowiadanie o powolnym obumieraniu dwóch jezior, "sztucznie utworzonych" w czasach PRL, m.in. jako atrakcja turystyczna, która wydaję się nie być już potrzebna Polakom mogącym swobodnie podróżować po Europie i Świecie.

"1001 złych uczynków" Konstancji Nowina Konopki jest dosłownym i metaforycznym "pożegnaniem czasów podwórka". Historia toczy się "gdzieś na Górnym Śląsku", tam kończy się dzieciństwo pięciu chłopców. Oglądamy jak spędzają czas ze sobą, na podwórku, w lesie, gdzieś przy starej fabryce. Jest to tym samym refleksja o zmianie modelu dzieciństwa. W dużych miastach istnieją tylko zunifikowane, zagrodzone, bardzo wąskie podobne do siebie place zabaw, gdzie zgodnie z regulaminem, dzieci mogą się bawić pod czujnym okiem rodziców.

17. 7. 2018 "Imperfekt" w Galerii Opera

fotopolis.

"Imperfekt" w Galerii Opera

MICHAŁ CHRZANOWSKI (/AUTOR/666-MICHAL-CHRZANOWSKI) 3 MAR 2016

NEWSY (/NEWSY-SPRZETOWE) > WYDARZENIA (/NEWSY-SPRZETOWE/WYDARZENIA)

Galeria Opera zaprasza na Imperfekt - wystawę, która łączy dwie różne historie, dwóch autorów - Krzysztofa Racoń i Konstancji Nowina Konopki. Wernisaż odbędzie się już dziś, 3 marca.

Imperfekt to dwa zupełnie różne opowiadania świata. Czerpią z życia codziennego i teraźniejszości, które należą już jednak do przeszłości. Dlatego też bardzo trudno jest określić w jakim stopniu narracje te są dokonane lub niedokonane. Można wyczuć nieuniknione zmiany, jednak nie wiadomo kiedy one nastąpią ostatecznie.

17. 7. 2018 "Imperfekt" w Galerii Opera

(/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19549/19073)

(/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19549/19073) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19549/19074) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19549/19075) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19549/19076) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19549/19077) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/1954

„Znikające Jeziora" Krzysztofa Racoń to historia, która dzieje się na terenie Małopolski i traktuje o powolnych zmianach w pejzażu, które trudno dostrzec w codziennym szybkim tempie życia. To opowiadanie o powolnym obumieraniu dwóch jezior, sztucznie utworzonych w czasach PRL, między innymi jako atrakcja turystyczna, która wydaję się nie być już potrzebna Polakom mogącym swobodnie podróżować po Europie i Świecie.

(/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19548/19068)

17. 7. 2018 "Imperfekt" w Galerii Opera

(/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19548/19068) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19548/19069) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19548/19070) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19548/19071) (/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera/19548/19072)

"1001 złych uczynków" to cykl autorstwa **Konstancji Nowina Konopki**. Projekt jest jednocześnie dosłownym i zarazem metaforycznym *„pożegnaniem czasów podwórka"*. Historia toczy się na Górnym Śląsku - tam kończy się dzieciństwo pięciu chłopców. Oglądamy jak spędzają czas ze sobą, na podwórku, w lesie, gdzieś przy starej fabryce. Jest to tym samym refleksja o zmianie modelu dzieciństwa. W dużych miastach istnieją tylko zunifikowane, zagrodzone, bardzo wąskie podobne do siebie place zabaw, gdzie zgodnie z regulaminem, dzieci mogą się bawić pod czujnym okiem rodziców.

Wernisaż odbędzie się już dziś, **3 marca 2016 roku** o godzinie **17:00** w **Galerii Opera** w czeskiej Ostrawie. Ekspozycję **Imperfekt** będzie można oglądać do 26 kwietnia bieżącego roku. Więcej informacji możecie znaleźć na stronie www.ndm.cz. (http://www.ndm.cz/cz/stranka/415-galerie-opera.html)

MICHAŁ CHRZANOWSKI (/AUTOR/666-MICHAL-CHRZANOWSKI)

WALL STREET
Hana Connor

13. 1. 2016 – 2. 3. 2016

http://www.connorphotos.com/
http://www.connorweddings.com
https://cs-cz.facebook.com/hana.connor.9

Hana Connor při opakovaných pobytech v USA fotografovala různé části New Yorku. Postupně tak od roku 2013 začal vznikat soubor černobílých expresivních fotografií z prostředí Manhattanu a hlavně luxusní třídy Wall Street. Haně Connor se podařilo na snímcích vystihnout specifikum tohoto místa, životní styl, mezilidské vztahy a v neposlední řadě samotu lidí na tomto místě. Její snímky tak vypadají docela jinak, než jak si je představujeme v zažitých klišé o Wall Street. Zachycuje nejen bankéře, burzovní makléře, ale i dělníky, studenty nebo černošskou spodinu. Některé snímky působí na první pohled aranžovaně, Hana Connor ovšem žádné snímky neinscenuje, ale svým subjektivním pohledem zobrazuje realitu. Její snímky jsou expresivní a syrové, používá neostrost, zúženou tonální škálu. Na některých fotografiích je vidět jen fragmenty nebo polodetaily například hlavy nebo automobilu. Používá odrazy ve výkladních skříních, stíny chodců. Z jejich snímků vyzařuje zvláštní chlad. V prvním patře se pak objevily snímky čtyř černochů, kterým pomáhá charitativní organizace Soup Kitchen na Deváté avenue. Hana Connor pozorovala ruch každodenního života a zkoumala odlišnosti konkrétních obyvatel. Wall Street tak není jen o financích a politice a mužích v luxusních oblecích s velkým kelímkem kávy a cigaretou v ruce. Wall Street se tak stává příběhem náhodného setkávání lidí pospíchajících z trajektu nebo nedalekého vlakového nádraží, obchodníčků postrkujících své pojízdné stánky, postávajících makléřů…

Výstavu zahájil Vladimír Birgus. Zahájení se zúčastnil Pavel Bělobrádek, předseda KDU-ČSL a místopředseda vlády a předseda Rady pro výzkum, vývoj a inovace.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena:

7. 11. - 30. 11. 2015, 25. Měsíc fotografie v Bratislavě /25 let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Galéria Medium, Slovensko, Bratislava

16. 12. 2015 - 31. 1. 2016, Czech Press Photo 2015 / WALL STREETS 2013 - 2015, Staroměstská radnice, Praha

18. 3. - 29. 4. 2016, Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015, Art Centrum Galerie 4, Cheb

19. 4. - 24. 4. 2016 Prague Photo 2016 / Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Kafkův dům, Praha

31. 5. - 18. 9.2016, Čtvrtstoletí / Wall Street, GHMP - Dům fotografie, Praha

17. 9. - 15. 10. 2016, Opavská škola / SCHOOL OF OPAVA / Všední den na Wall Street / Alltag auf der Wall Street, Soiz Galerie, Německo, Pasov (společná výstava - Bára Prášilová, Dagmar Vyhnálková a Hana Connor)

19. 9. - 15. 12. 2016, Americké centrum, Praha

19. 11. - 20. 11. 2016, Festival fotografických knih Xprint/Festiwal książek fotograficznych Xprint / Wall Street. PixHouse, Polsko, Poznaň

2. 6. – 2. 7. 2017, Výstava 4+1, 15. ročník festivalu Chebské dvorky, Galerie 4 - Cheb (Hana Connor, Iva Kubelková, Radovan Hrabý, Georg Jirasek Theusing)

Odkazy na výstavu:

https://www.youtube.com/watch?v=n6QWRCSZXIw

https://www.lidovky.cz/ze-zizkova-na-wall-street-ceska-fotila-bidu-bangladese-i-vsedni-dny-na-newyorske-burze-g42-/kultura.aspx?c=A160127_115023_ln_kultura_hep

http://www.ostravan.cz/29121/sramkova-ve-fiducii-spacek-v-industrialu-a-connor-v-opere-aneb-dalsi-unorova-prochazka-galeriemi/

https://www.ndm.cz/cz/stranka/502-hana-connor-wall-street.html

https://www.ndm.cz/cz/stranka/453-vystava-hana-connor-wall-street-fotogalerie.html?mode

http://www.americkecentrum.cz/program/exhibition/hana-connor-wall-street-vystava-fotografii

http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/hana-connor-se-v-ostrave-predstavi-vystavou-nazvanou-wall-street

http://www.itf.cz/index.php?text=497-rozhovor-judity-matyasove-s-hanou-connor-v-lidovych-novinach

http://www.itf.cz/index.php?text=488-hana-connor

https://www.facebook.com/photo.php?fbid=426034927607081&set=pcb.426035460940361&type=3&theater

https://www.facebook.com/photo.php?fbid=1090030294370205&set=a.1090030087703559.1073741832.100000897339461&type=3

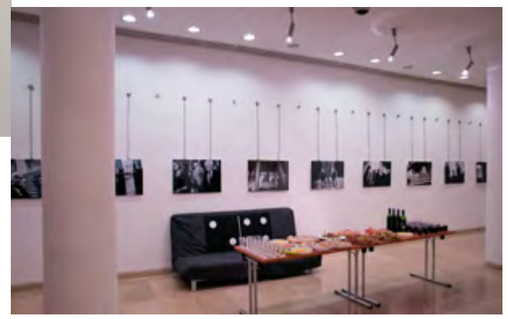

Hana Conner: Wall Street

Wall Street nemá zrovna dobrou pověst. Jméno krátké ulice v jižním cípu Manhattanu se stalo symbolem světa tvrdého byznysu a bezohledných finančních predátorů, jaké ve filmech Olivera Stonea Wall Street – Peníze nikdy nespí představuje Michael Douglas a v ještě cyničtější formě Leonardo Di Caprio ve Scorseseho Vlku z Wall Street. Za komunismu se označení Wall Street propagandisticky používalo jako označení úzké skupiny boháčů, ovládajících Spojené státy a toužících ovládnout celý svět. I když samotná Newyorská burza stojí na sousední Broad Street a většina z největších amerických bank sídlí úplně jinde, Wall Street je neodmyslitelně propojena s Černým pátkem na Newyorské burze v roce 1929 i s finanční krizí, která od roku 2008 nadlouho zasáhla celý svět. A stejně tak je Wall Street spojována s teroristickými útoky na nedaleké Světové obchodní centrum 11. září 2001.

Na fotografiích Hany Connor však Wall Street a její okolí vypadají docela jinak, hodně vzdáleně od zmíněných stereotypů. Oblast kolem této proslulé ulice je pro autorku především New Yorkem v té nejkoncentrovanější podobě, prototypem moderního multikulturního velkoměsta, v němž se mísí lidé různých ras, společenských postavení, vyznání a životních osudů. Místo plné protikladů. Lidské mraveniště se sebevědomými burziány, pouličními prodavači hamburgerů, poslíčky, lidmi, spěchajícími do práce z trajektu ze Staten Islandu, demonstranty i turisty.

Hana Connor při opakovaných pobytech v Americe fotografovala v různých částech New Yorku, ale na jih Manhattanu ji to táhlo nejvíce. Postupně tam od roku 2013 vytvořila kompaktní soubor expresivních černobílých fotografií, který výborně vystihuje specifičnost tohoto místa a současně v obecné rovině leccos vypovídá i o současném životním stylu, o mezilidských vztazích, o samotě uprostřed davu a v neposlední řadě i o samotné autorce. Ta se zde hodně vzdálila od svých starších přehledně komponovaných a snadno čitelných záběrů, dokumentujících rozličné aktivity organizace Lékaři bez hranic či se značnou mírou okouzlení exotičností ukazujících život v Indii, Kambodži nebo v Barmě. Obrazová skladba snímků z Wall Streetu je složitější, často se v ní objevují kontrasty lidí a prostředí či souběžně probíhajících dějů, které vytvářejí zvláštní napětí a někdy i dojem určité přízračnost a absurdnosti. Některé fotografie na první pohled působí jako pečlivě aranžované záběry, ovšem Hana Connor nic neinscenuje, ale invenčně a s výrazně subjektivním pohledem zobrazuje realitu. Expresivita a syrovost jejích snímků je mnohdy podtržena neostrostí, hrubým zrnem a zúženou tonální škálou. Občas jsou hlavní motivy omezeny na minimum a na fotografiích vidíme jenom fragment nohou a stínu chodce či polodetail nebo běžící a křičící ženy. Co se konkrétně stalo a proč zobrazená žena křičí se však nedozvíme, protože Hana Connor ve svých fotografií dává velký prostor pro diváckou interpretaci a spíše klade otázky než poskytuje odpovědi. Obsahově i formálně kompaktní cyklus Wall Street je nepochybně dosavadním vrcholem její tvorby.

Vladimír Birgus

Hana Connor, volná fotografka narozena v roce 1980 v Praze. Vystudovala fotografii na TAFE University v australském Perthu s oceněním Best Portfolio of the Year 2007. Spolupracovala s řadou humanitárních organizací včetně Lékařů bez hranic, které ji zavedly do zemí jako Kambodža, Indie nebo Bangladéš. Na svém současném projektu Wall Street pracuje od roku 2013. V současné době žije v Praze, živí se jako reportážní a komerční fotografka a je studentkou třetího ročníku Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.

Hana Connor se narodila v Praze v roce 1980. V roce 2017 absolvovala bakalářské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. V současné době pokračuje v navazujícím magisterském studiu. Fotografii už předtím vystudovala na TAFE univerzity v australském Perthu, kde získala ocenění Best Portfolio of the Year 2007. V Austrálii pobývala od svých 22 let. V poslední době fotografovala v Bangladéši pro humanitární organizaci Lékaři bez hranic. Za svůj soubor *Vesničani* z Bangladéše získala spolu s Filipem Jandourkem první místo na Czech Press Photo v roce 2017 v kategorii Portrét a za soubor *Černé slzy* získala opět spolu s Filipem Jandourkem druhé místo v kategorii Stredoeurópska fotografia na Slovak Press Photo 2017. Spolupracovala s řadou humanitárních organizací, pro které fotografovala v různých zemích v Asii. V současné době žije v Praze. Živí se jako komerční a reportážní fotografka. Její první snímky pocházejí z boxerského klubu na Žižkově. Od roku 2013 se věnuje projektu *Wall Street* a fotografování New Yorku. Pro Hanu Connor jsou typické černobílé dokumentární a reportážní snímky i stylizované kompozičně a technicky dokonalé portréty

Ocenění:

Czech Press Photo 2017 / Vesničani - 1. místo Portrét 2017 (spolu s Filipem Jandourkem)
Slovak Press Photo 2017 / Čierne slzy - 2. místo v kategorii Stredoeurópska fotografia (spolu s Filipem Jandourkem)
TAFE Best Portfolio in 2007
Australian Ilford Award 1st prize in 2007
Australian Ilford Award 1st prize in 2006

Výstavy:

2017

Czech Press Photo 2017 / Vesničani, Staroměstská radnice, Praha
Slovak Press Photo 2017 / Čierne slzy, Bratiskava, Slovensko
Černé slzy, Muzeum umění Olomouc - galerie Amadeus, Olomouc
Chebské dvorky 2017, 4+1 / Wall Street, Galerie G4, Cheb

2016

Opavská škola / SCHOOL OF OPAVA / Všední den na Wall Street / Alltag auf der Wall Street, Soiz Galerie, Německo, Pasov
Čtvrtstoletí / Wall Street, Galerie hlavního města Prahy (GHMP) - Dům fotografie, Praha
Prague Photo 2016 / Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě / Wall Street. Kafkův dům, Praha
Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015 / Wall Street, Art Centrum Galerie 4, Cheb
Wall Street, Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava

2015

Czech Press Photo 2015 / Wall Street 2013 - 2015, Staroměstská radnice, Praha
25. Měsíc fotografie v Bratislavě / Wall Street, Galerie Medium, Bratislava, Slovensko
25 let Institutu tvůrčí fotografie /NYC, Dům umění, Opava
(DIS)PLACE / Soup Kitchen na Deváté Avenue, Centrum současného umění DOX, Praha
Przestrzenie Intymne – INTERPHOTO / NYC, Białystok, Polsko
Fotofestival Blatná, Journey to Hazaribagh, Zámek Blatná, Blatná
Fotoateliér Mikulov / Svatováclavské hody, Galerie Konvent, Mikulov

2014

Prague Photo / Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě / NYC, Kafkův dům, Praha
Mladí a nejmladší / NYC, Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava
Zátiší?/Still Life? / Vanitas, Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava

30. LEDNA 2016 14:00 | LIDOVKY.CZ > ZPRÁVY > KULTURA

Ze Žižkova na Wall Street. Češka fotila bídu Bangladéše i všední dny na newyorské burze

OSTRAVA Fotografka Hana Connor představuje v ostravské Galerii Opera svět Wall Street. Pozoruje obchodníky, turisty nebo náhodné kolemjdoucí, kteří míjejí obří kancelářské budovy newyorské burzy.

Hana Connor se narodila roku 1980 v Praze. Vystudovala fotografii na TAFE University v australském Perthu. Nyní studuje Institut tvůrčí fotografie v Opavě. V Bangladéši fotografovala pro humanitární organizaci Lékaři bez hranic. Od roku 2013 fotografuje newyorský Wall Street. Její první „vážné" snímky pocházejí z boxerského klubu na Žižkově.

LN Jak jste k takovým prostředím přišla?
K boxu mě přivedl kamarád, který mi vyprávěl o tělocvičně, kde trénuje legendární boxer Stanislav Tišer. Prý to tam vypadá jako na Kubě a chodí k němu lidi nejrůznějších profesí. Jednou jsem se šla podívat na trénink, podruhé jsem si vzala foťák a napotřetí už mě vzali mezi sebe. Začala jsem dělat box kondičně. K Lékařům bez hranic jsem se přihlásila sama, protože se mi líbí, co dělají. Od dvaadvaceti jsem žila v Austrálii, často jsem jezdila fotit do Asie pro různé neziskovky. Napadlo mě, že pro Lékaře nafotím sérii snímků, které budou propagovat jejich práci.

Hana Connor

LN O co šlo?
Lékaři bez hranic mají čtyři velké pobočky po světě, jedna klinika je v Bangladéši. Na kraji hlavního města Dhák je slum, žije v něm kolem 400 tisíc obyvatel, 15 procent z nich děti mladší pěti let. Lidé tam pracují v koželužnách, veškerý odpad spálí nebo ho házejí do řeky. Je to prý nejznečištěnější místo na světě. Mnoho lidí má zdravotní problémy už od narození. Tým zdravotnic chodí do rodin, hlavně k těhotným ženám nebo matkám. Snaží se je přesvědčit, aby se nechaly vyšetřit na klinice anebo aby aspoň nechaly své děti naočkovat. Fotilala jsem hlavně setkání lékařek s pacientkami nebo právě očkování dětí.

LN Zmiňovala jste cesty po Asii, lišila se práce v jednotlivých zemích?
V Indii, kde jsou většinou hinduisté, není problém fotit, zvou vás ochotně do rodiny, všechno vám ukazují. V Bangladéši je to mnohem složitější. Obyvatelé slumu jsou muslimové a velmi hlídají, kdo mluví s jejich ženami a kdo je fotí. Zdravotnice, se kterými jsem chodila do rodin, byly Bangladéšanky, takže k nim místní měli důvěru. Bez jejich pomoci by to ale vůbec nešlo.

LN Z chudinské čtvrti Dháky jste se přesunula na druhý konec světa, na slavnou burzu Wall Street. Co vás tam zavedlo?
V New Yorku jsem byla několikrát, postupně jsem prozkoumávala centrum města a nejvíc se mi vždycky líbilo na Wall Street. Překvapilo mě, jak je tam rozmanitá společnost, rozhodně to nejsou jen burziáni, ale taky dělníci nebo studenti. Taky se mi líbí, jaké je na Wall Street nádherné světlo od vody. Třeba u Times Square jsou tak vysoké budovy, že slunce skoro nevidíte.

Hana Connor: Wall Street

LN Jaký je běžný den na Wall Street?
Ráno přijedou přívozem ze Staten Island dělníci, turisti nebo studenti, kteří chodí na univerzitu poblíž burzy. V poledne jsou před kancelářskými budovami byznysmeni, postávají u vchodu, v ruce kelímek s kafem a cigaretu. Většinou se mezi sebou nebaví, asi se ani neznají, řada z nich si totiž jen pronajímá kancelář v těch obřích budovách. Někdo telefonuje, někdo je rád, že má aspoň chvíli klid. Snažím se je fotit nenápadně, i když jsem poblíž.

LN Někteří burziáni na vašich snímcích ale nevypadají zrovna nadšeně.
Párkrát semi stalo, že mě vyhodila ochranka, když jsem byla třeba na soukromém parkovišti před kanceláří. Postupem času už si na mě zvykli, dokonce se mě ptali, odkud jsem a proč fotím právě na Wall Street. Jednou jsem pozorovala burziána, který hodně dlouho telefonoval. Dost dramaticky řešil nějaký právní spor, asi mu nebylo zrovna příjemné, že ho pozoruju, ale když zavěsil, nic neřekl a odešel.

FOTOGALERIE

LN Máte i nějakou oblíbenou lokalitu?
Ráda se vracím na stejná místa. Mnohokrát jsem fotila u jedné kancelářské zdi, která vypadá jako obří kus kovu. Stojím tam a dívám se, kdo jde kolem...Mladá žena, velkej černoch, burzián, babička o holi, je to hodně rozmanitý svět, dost vzdálený těm tradičním představám o Wall Street, které většinou známe jen z filmů.

JUDITA MATYÁŠOVÁ

Ostravan.cz

Internetový deník pro kulturu a umění

Šrámková ve Fiducii, Špaček v Industrialu a Connor v Opeře aneb Další únorová procházka galeriemi

21.2.2016 Ivan Mottýl Obraz & Slovo Recenze

Ač to zní trochu nadneseně, z někdejšího hornického města je dnes galerijní centrum, vždyť jen v Moravské Ostravě a Přívozu lze navštívit přes dvacet výstavních síní. Ostravan.cz tentokrát míří do Fotografické galerie Fiducia, v níž Zuzana Šrámková vystavuje squatterský dokument z Přívozu. V Divadle Jiřího Myrona si odskočíme na Manhattan a v Industrial Gallery se ocitneme rovnou ve vesmíru.

Z výstavy Hany Connor v Galerii Opera. (Foto: Ivan Mottýl)

Do zcela odlišného světa nás zve Hana Connor v ostravské galerii Opera v Divadle Jiřího Myrona, studentka třetího ročníku Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, jež už fotografii studovala na TAFE University v australském Perthu. Život Hany Connor je vůbec světoběžnický, již třetím rokem totiž v New Yorku pracuje na sběrném dokumentu s prostým názvem Wall Street, jehož průběžný výsledek je vystaven právě v divadle.

Wall Street není Spodní ulicí. Tahle luxusní třída je stále jedním z globálních center byznysu, přičemž fotografka svět finančníků dokumentuje se zvláštním chladem, snad skoro se záměrným odstupem. Je to jen úhel pohledu, ale na autora tohoto textu působí chlad těchto snímků až nelibě. Kdyby nám ještě vládli komunisté, byly by to dokonce docela dobré propagandistické snímky k výstavě pranýřující kapitalismus, třeba pod názvem Upíři z Wall Streetu.

Z výstavy Hany Connor v Galerii Opera. (Foto: Ivan Mottýl)

Komunistům by se vlastně zamlouvala i odvrácená tvář Manhattanu, kterou Hana Connor také dokumentuje. V horním patře Galerie Opera jde především o čtveřici manhattanských černochů, kteří přežívají jen díky pomoci charitativní organizace Soup Kitchen z Deváté Avenue, která jim dá najíst a v centru si mohou i vydechnout, dokonce si zahrát na piano. Libost, nelibost, výstava určitě stojí za návštěvu, neboť Manhattan v Ostravě, to je pořád strašně vzdálený americký sen, téměř nedostupná exotika. Ostrava navíc nemá žádnou viditelnou bankéřskou ani černošskou societu, tak se lze alespoň zasnít na výstavě. Pěkný zážitek, hlavně před baletním představením Chaplin, neboť právě Charlie Chaplin měl s New Yorkem svoje nevyřízené účty, jak dokazuje jeho film Král v New Yorku.

http://www.vaclavvasku.com/
https://www.facebook.com/vaclav.vasku

Prázdniny v Černobylu / / Abcházie - zraněný ráj

Václav Vašků

19. 11. 2015 – 12. 1. 2016

„Před časem se mě někdo ptal, proč lidé jezdí do Černobylu s cestovkami, co je tam vlastně tak táhne? Že prý, když já sám jezdím do Černobylu už víc než deset let, měl bych tomu trochu rozumět! A zdali prý je fér jezdit očumovat na místo tak hrozné tragédie? Proč lidi Černobyl tak přitahuje, o tom přemýšlím už řadu let. Dobrou odpověď na to nemám. Tuhle jsem se ale zamyslel a pokusil se napsat pro Hospodářské noviny text, který by to trochu vysvětlil. Článek s názvem Prázdniny v Černobylu mne nakonec inspiroval k tomu, abych dal dohromady také výstavu fotografií se stejnojmenným názvem…

…přeji si, aby už se nikdy žádné další tragédie typu Černobylu a Fukušimy neopakovaly.“[1]

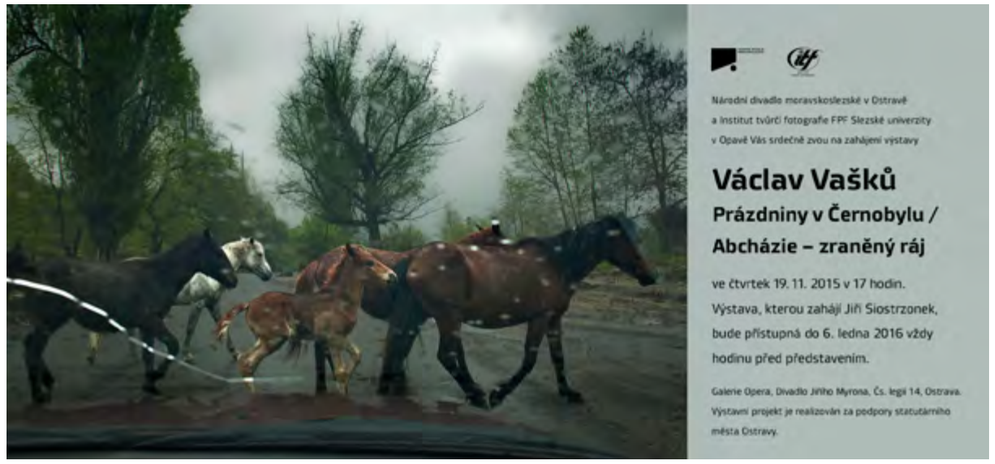

Václav Vašků představil na výstavě dva své barevné dokumentární fotografické cykly, a to *Prázdniny v Černobylu* a *Abcházie - zraněný ráj*. Na výstavě představil to novější z těchto cyklů, které vznikaly právě během studií Vašků na Institutu tvůrčí fotografie. Na fotografiích je vidět, jak se tvorba Václava Vašků pomalu měnila z žurnalistické fotografie k subjektivnímu dokumentu. Dlouhodobý cyklus o Černobylu získal ocenění na Czech Press Photo.

V přízemí jsme mohli vidět cyklus *Prázdniny v Černobylu*. Tomuto cyklu se věnuje Václav Vašku dlouhodobě, již v roce 2005 získal za cyklus o Černobylu ocenění na Czech Press Photo. Na snímcích zachycuje proměny v čase, kdy z tragédie havárie černobylské jaderné elektrárny se dnes stává bizarní turismus. Není přitom tolik jasné, co vlastně lidi přitahuje. Lidé si zaplatí za návštěvu, aby s dozimetrem v ruce a na některých místech s maskou na obličeji si mohli

1 Pro Greenpeace. [online]. Dostupné z: http://www.greenpeace.org/czech/cz/Multimedia1/Fotky/Vaclav-Vasku-Prazdniny-v-Cernobylu

prohlížet uzavřenou oblast kolem jaderné elektrárny. Podívají se na opuštěné město a krajinu, nebo dokonce se jedou podívat na betonový sarkofág kolem vybuchlého jaderného reaktoru. V okolí jaderné elektrárny a městě Pripjať (ležícím u jaderné elektrárny) žilo více jak 350 tisíc lidí, kteří byli evakuování a přesídleni, a celá oblast se tak změnila v uzavřenou černobylskou zónu, kde příroda si bere zpět, co jí člověk vzal. Václav Vašků se neúčastní pořádaných turistických „atrakcí". Snaží se dokumentovat příběhy lidí, kteří si Černobyl nesou v sobě. Na fotografiích tak můžeme vidět dětí likvidátorů, kteří byli roku 1986 nasazeni, aby následky havárie odstranili. Můžeme také vidět turisty v ochranných oblecích. Celý příběh nám pak dotvářejí snímky okolní krajiny. K souboru *Prázdniny v Černobylu* vznikl dokumentární film Petra Nesnídala Prázdniny, kde se pokouší zachytit jednu z jeho cest. Vrací se na místa postižená havárií a snaží se nalézt tajemství Černobylu dokumentováním lidí, kteří si jej nesou v sobě (https://www.youtube.com/watch?v=lEt-4b2aOCU).

V druhém souboru *Abcházie - zraněný ráj* vystaveném v druhém patře byly fotografie z Abcházie, která byla dříve turistickým černomořským rájem. Následkem války a etnických čistek je vidět devastaci lidí a prostředí. Václav Vašků se snažil zachytit osud lidí, co zůstali, ale také zachycuje zničená nádraží či budovy (například abchazského parlamentu). Na snímcích tak zachycuje své pocity z návštěvy této země. Přesto všechno abchazské pobřeží s eukalyptovými stromy zůstává se svou ospalou atmosférou „opuštěným" a „zraněným" rájem. Můžeme vidět snímky zničeného nádraží v Tkvarčeli. Celou atmosféru pak dokreslují snímky divokých koní potulujících se opuštěnou smutnou krajinou.

Výstavu zahájil Jiří Siostrzonek. Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena:

16. 6. – 31. 8. 2015, *Prázdniny v Černobylu*, Mamacoffee, Praha
3. 4. – 7. 5. 2015, *Prázdniny v Černobylu*, kino Kotva, České Budějovice
20. 11. 2013 – 31. 1. 2014, *Czech Press Photo 2013 / Prázdniny v Černobylu,* Staroměstská radnice, Praha
5. 4. – 2012 *Zraněný ráj*, komunitní centrum Inbáze, Praha
12. 10. – 30. 10. 2011 *Zraněný ráj*, Moravská zemská knihovna, Brno

Odkazy na výstavu:

https://art.ihned.cz/umeni/c1-64878160-vaclav-vasku-cernobyl-abchazie-ostrava-vystava

https://chernobylzone.cz/vystava-fotografii-vaclava-vasku/

https://www.denik.cz/ostatni_kultura/cernobyl-je-jeho-laska-vaclava-vasku-zaujal-podivnou-krasou-20120314-zhv7.html

http://www.itf.cz/index.php?text=476-vaclav-vasku-prazdniny-v-cernobylu-abchazie-zraneny-raj

https://www.youtube.com/watch?v=cFhw4_E1GKI

https://www.ndm.cz/cz/stranka/501-vladimir-vasku-prazdniny-v-cernobylu-abchazie-zraneny-raj.html

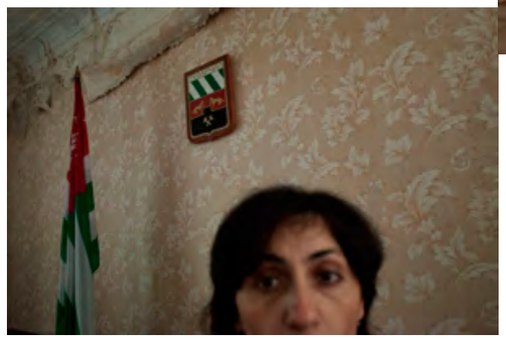

Abcházie - zraněný ráj - Václav Vašků

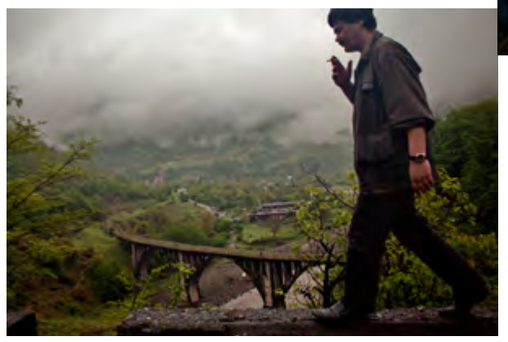

Prázdniny v Černobylu / Abcházie - zraněný ráj - Václav Vašků, fotografie z vernisáže

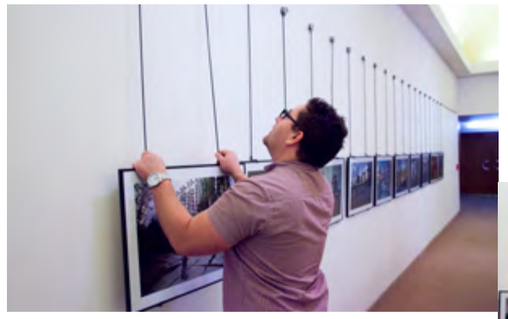

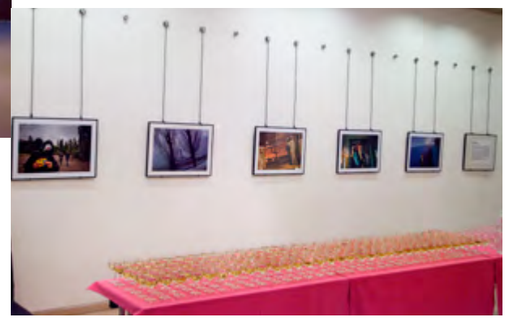

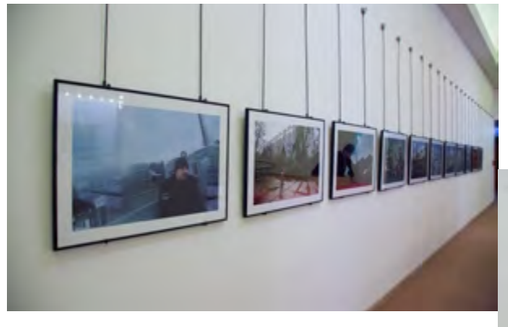

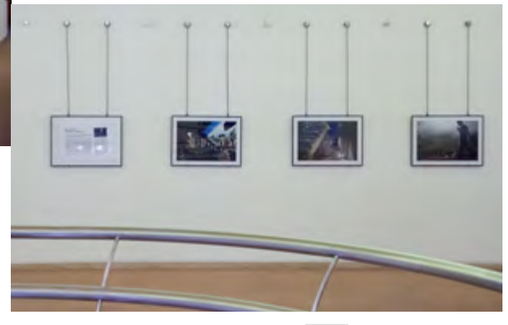

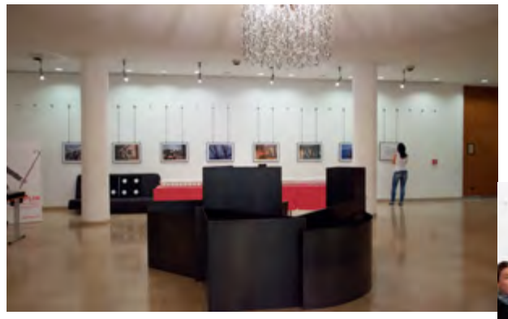

Další odkazy na fotografické cykly a výstavy k Černobylu a Abcházii:

https://www.denik.cz/ostatni_kultura/cernobyl-je-jeho-laska-vaclava-vasku-zaujal-podivnou-krasou-20120314-zhv7.html

https://archiv.ihned.cz/c1-60876700-prazdniny-v-cernobylu

https://chernobylzone.cz/vystava-fotografii-vaclava-vasku/

http://www.vaclavvasku.com/chernobyl/

http://martinfryc.eu/vystavy/vernisaz-vaclav-vasku-prazdniny-v-cernobylu/

https://www.youtube.com/watch?v=lEt-4b2aOCU

https://www.youtube.com/watch?v=EjqDfZgzKT4

https://video.aktualne.cz/dvtv/cim-me-laka-cernobyl-ptam-se-sam-sebe-roky-rika-novinar/r~4601106ee9d811e48da50025900fea04/

https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/1270139-v-cernobylu-jsem-se-bal-jist-rika-fotograf-vasku

https://ekolist.cz/cz/zpravodajstvi/zpravy/vaclav-vasku-cernobyl-ma-laska

http://www.greenpeace.org/czech/cz/Multimedia1/Fotky/Vaclav-Vasku-Prazdniny-v-Cernobylu/

http://www.cernobylfest.cz/praacutezdniny-v-268ernobylu.html

Fotograf a novinář **Václav Vašků** se narodil v roce 1962 v Praze. V roce 1980 se vyučil fotografem na Středním odborném učilišti Podkovářská v Praze. V roce 2012 absolvoval bakalářské studium a v roce 2016 navazující magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

Po vyučení začínal v Československé televizi. Věnoval se aktivně ochraně životního prostředí. Během tzv. sametové revoluce v listopadu 1989 založil uskupení ekologických organizací *Zelený kruh* spolu s Ivanem Dejmalem, Ivanem Plickou aa Tomášem Škrdlantem. V letech 1991 až 1996 pracoval v Českém deníku jako redaktor. Později se stal editorem se zaměřením na životní prostředí. V letech 1996 až 2004 působil jako mluvčí české pobočky mezinárodní ekologické organizace Greenpeace, kde byl i šéfredaktorem Magazínu Greenpeace. Věnoval se ekologické fotografii a zúčastnil se jako fotograf například kyanidové havárie zlatého dolu Baia Mare (Rumunsko - 2000) a snahy o vyčištění opuštěné chemičky po havárii Union Carbide v Bhópálu (Indie - 2002). Od roku 2004 pracuje jako volný fotograf. Spolupracuje s Českou televizí a rozhlasem, publikuje v českých i zahraničních periodikách, např. Newsweek, Financial Times, Le Monde, Dagens Nyheter. Od roku 2000 realizuje projekty se soukromou televizní produkcí *Jiná vlna*. Od roku 2007 začal pracovat jako fotoeditor a fotograf v deníku Hospodářské noviny.

Nejznámější je cyklus jeho fotografií o současném životě v oblasti Černobylu, za který získal ocenění v soutěži Czech Press Photo 2005 (2. místo v kategorii Příroda a životní prostředí). Tento soubor byl vystavován v řadě zemí světa, mj. v Kanadě, Turecku, Itálii, Ukrajině, Makedonii a na Slovensku.

Spolupracuje s fotografy Antonínem Kratochvílem, Ibrou Ibrahimovičem a filmovým režisérem Petrem Nesnídalem. Přednáší pro nevládní organizace, kulturní zařízení a školy o ekologických tématech a Černobylu.

Ocenění:

Czech Press Photo 2013 / ćernobyl - dvacet let poté, březen - září 2005, 2. místo (serie), kategorie Příroda a životní prostředí

Výstavy od roku 2010:

2018

Opavská škola, galerie Fotografie Forum, Německo, Frankfurt ve Frankfurt nad Mohanem (společná výstava)

2017

Best of Czech Press Photo 1995-2016, Velká synagoga v Plzni, Plzeň

2015

Prázdniny v Černobylu / Abcházie – zraněný ráj, Galerie Opera, Ostrava
Prázdniny v Černobylu, kino Kotva, České Budějovice
Prázdniny v Černobylu, Mamacoffee, Praha
25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Dům umění, Opava (společná výstava)

2014

Photokina meets Academy / Remapping Cultural Territories / Abcházie, Photokina, Německo, Kolín nad Rýnem

2013

Czech Press Photo 2013 / Prázdniny v Černobylu, Staroměstská radnice, Praha

2012

Faces of Uranium, Evropský parlament, Belgie, Brusel
Behind the Atom Curtain: Life and Death in the Nuclear Age, Museum of Modern Art, Brazílie, Rio de Janeiro; FotoFreo, Austrálie, Perth; Rocky Flats Cold War Museum, Spojené státy americké, Olde Town Arvada
Černobyl, má láska, Výstavní sál městské knihovny, Hodonín
Libeň v noci, tunel podél říčky Rokytky na Elsnicově náměstí u Hrabalova Automatu svět, Praha-Libeň (společná výstava Václava Vašků a Davida Kumermanna)
Zraněný ráj, komunitní centrum Inbáze, Praha

2011

Tváře uranu, informační centrum, Ralsko
Černobyl, má láska, Výstavní sál KD, Dobříš
Černobyl, kino Kotva a knihkupectví Kanzelsberger, České Budějovice
Zraněný ráj, Moravská zemská knihovna, Brno

2010

Tváře uranu, Čajovna Na Zemi, Příbram
Dvacátý rok Institutu tvůrčí fotografie, Divadlo Reduta, Brno; Galerie GAMU, Praha; Open Gallery, Mesiac fotografie, Slovensko, Bratislava

Oldřich Malachta: Fotografie

Oldřich Malachta

8. 10. 2015 – 18. 11. 2015

http://malachta.com
https://www.facebook.com/oldrich.malachta
https://www.facebook.com/oldrichmalachtaphoto/

„Je tma, silnice není protažená, ale sněží tak hustě, že nevím, jestli ještě vůbec jedu po silnici. Musím se dostat na hřeben a pak ještě sklouzat dolů, do údolí. Tady se pomoci nedočkám, musí to prostě dobře dopadnout. Na tenhle kraj snad zapomněl i bůh.“[1]

„Soustavně navštěvuji v Českém ráji jedno a totéž místo, velmi malé území. Je proměnlivé v každém počasí. Pozoruji krajinu a vnímám, že co bylo teď, nemusí být za chvíli. Nečekané změny nálad pozoruji i v sobě samém. V mém podvědomí tak vznikl soubor subjektivní krajiny a já se stal jeho součástí.“[2]

„Už jako malý kluk jsem na nádražích obdivoval zeleně oděné chlapíky s kovbojskými klobouky na hlavách. Chtěl jsem být jako oni. Koupil jsem si tehdy starý vojenský bágl a vyrazil s pár kamarády na vandr. …

… Od prvního okamžiku mě vzali přátelsky mezi sebe a začal jsem s fotoaparátem jezdit s nimi. Začalo mi být jasné, že to není v oblečení, ale že se jedná o věc životního stylu.“[3]

Oldřich Malachta představil na výstavě tři své barevné subjektivní dokumentární fotografické cykly, a to *Kemp*, *Trampové* a *Za hradbou hor*.

1 Behind the Mountain Wall - Oldrich Malachta. *Oldrich Malachta* [online]. Dostupné z: http://malachta.com/albums/behind-a-barier-of-the-mountains/

2 Explikace k výstavnímu souboru za první ročník Oldřicha Malachty v roce 2013, Archiv ITF FPF SU v Opavě,

3 Vandr - Oldrich Malachta. *Oldrich Malachta* [online]. Dostupné z: http://malachta.com/albums/vandr/

V přízemí jsme mohli vidět cyklus subjektivních barevných fotografii *Za hradbou hor*. Za hradbou hor je subjektivní dokument o vztahu člověka a prostředí. Je z prostředí jeho rodného kraje - Jesenicka.. Není mu lhostejný zdejší těžký život místních lidí. Jesenicko patří mezi ekonomicky nejslabší regiony České republiky a to nese s sebou důsledky, jako jsou vysoká nezaměstnanost, podprůměrné mzdy, vylidňování a opouštění kraje, skepse a sociální problémy, velká míra zadluženosti obyvatel. Oldřich Malachta je přesvědčen, že si tato zkoušená krajina zaslouží lepší budoucnost. Oldřich Malachta říká: „Stále se tam vracím, hovořím s lidmi o jejich starostech nebo se jen dívám a nechávám na sebe působit atmosféru. Jsem jeden z těch, kteří odešli za lepší budoucností, ale nezapomínám, odkud jsou mé kořeny. Zůstaly v nádherném pohraničním kraji, zůstaly „Za hradbou hor".

V prvním patře pak sme pak mohli subjektivní barevný cyklus fotografií Kemp. Na fotografiích můžeme vidět opuštěnou krajinu českého ráje a prostředí kempů v této oblasti v období mimo prázdniny. Můžeme vidět ponurou krajinu, zapomenutý karavan, reklamní poutač na zmrzlinu ztracený v mlze nebo opuštěné židličky, na které se dívá pes. Celkovou melancholickou atmosféru souboru tak umocňuje kromě ponurého počasí i volba filmového materiálu. Na fotografiích subjektivní krajiny tak můžeme vidět autorovy vnitřní prožitky.

V posledním cyklu fotografií s názvem Trampové se zabývá Oldřich Malachta fenoménem trampingu. Na tomto souboru autor pracuje více jak šest let. Pozoruje, jak i v současném moderním světě je skupina lidí, která si stále udržuje tradice trampingu již po několik generací. Na fotografiích můžeme vidět krajinu, skrz kterou chodí trempové, místa, kde trempové bivakují, jejich přístřešky, boudy, převisy kde spí a další místa. Na fotografiích také můžeme vidět jejich portréty.

Výstavu zahájil Jiří Siostrzonek.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy. K výstavě vyšel katalog s přispěním rozvojového projektu SU 0603/2015 Podpora činnosti Centra tvůrčích aktivit a výstavní činnosti na FPF SU a grantu Studentského grantového systému SU v Opavě SGS/25/2013.

Fotografické cykly byly dále samostatně uvedeny:

9. 3. - 13. 4. 2018 Oldřich Malachta - *Trampové (Vandr)*, kino Kotva, České Budějovice
14. 4. - 14. 6. 2015, *Kemp*, Muzeum umění Olomouc - galerie Amadeus, Olomouc
6. 6. - 8. 8. 2014, *Camp*, kino Kotva, České Budějovice

Odkazy na výstavu:

http://www.itf.cz/index.php?text=457-oldrich-malachta-fotografie
https://www.ndm.cz/cz/vystava/96-fotografie.html

Další odkazy na cykly Kemp, Trampové a Za hradbou hor

http://www.casopis-foto.cz/oldrich-malachta-camp/
http://www.inbudejovice.cz/900_524780_oldrich-malachta-trampove/
https://vimeo.com/133675941
http://www.malachta.com/albums/vandr/
http://www.malachta.com/albums/camp-1/
http://www.malachta.com/albums/behind-a-barier-of-the-mountains/
http://www.itf.cz/index.php?text=962-oldrich-malachta-a-jeho-tema-trampingu
http://cilichili.cz/2015/4-zklidni-hormon/cumenda/proc-ale-blatem/
http://www.listy.cz/archiv.php/archiv.php?cislo=164&clanek=041631
http://www.listy.cz/archiv.php/archiv.php?cislo=164&clanek=041631

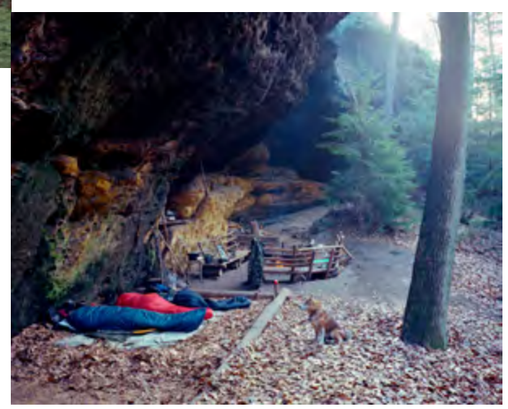

Oldřich Malachta se narodil v roce 1978 v Jeseníku, v současné době žije v Praze.

V roce 2016 absolvoval bakalářské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, v současné době pokračuje v navazujícím magisterském studiu Tvůrčí fotografie.

Jeho tvorba se zaměřuje na dlouhodobé sociální dokumenty současné společnosti a subjektivní dokumentární fotografii. Věnuje se tématům, jako je těžký život lidí v malých městech v ekonomicky slabých oblastech, zajímají ho zvyky a život na venkově. Často používá krajinářskou a subjektivně dokumentární fotografii pro dokreslení sociálních podmínek. Jako rodák z České Vsi často upírá pozornost právě k Jesenicku, kterému se dlouhodobě věnuje jeden z jeho projektů Za hradbou hor, který je subjektivním dokumentem z Jeseníků. Věnuje se dalším projektům: *Arménie*, *Vandr (Trampové)*, *Kemp*, *Marten*. Je jedním ze zakladatelů noba.collective. Články o něm nebo jeho fotografie vyšly v časopisech 5 + 2, Lidovky, Font, Čilichili, noba.magazine, Ateliér, Deník, Listy, Foto, …

„Moje fotografie je o prožitku. Musí mě zasáhnout. Musím porozumět ději, pochopit emoce, splynout s tématem. Nedá se to uspíšit. Nejprve prožít, až potom je příběh opravdový.“ [4]

Ocenění:

Czech Press Photo 2015 / Lunapark, 3.cena (serie) v kategorii Umění a zábava (Oldřich Malachta, Martin Holík)
Czech Press Photo 2015 / Stále věříme, Gyumri 2015, Čestné uznání (serie) v kategorii Portrét (Oldřich Malachta, Martin Holík)

Výstavy od roku 2013:

2018

Oldřich Malachta - Trampové (Vandr), kino Kotva,

2017

Tendre: La Jeune Photographie Tchèque, Slovaque et Polonaise / European Month of Photography in Luxembourg Behind the Mountain Wall, Université du Luxembourg, Lucembursko, Lucemburk (společná výstava)
Osobní místa: Mladá česká fotografie / Miejsczaosobiste: Młoda czeska fotografia / Za hradbou hor, Muzeum Górnośląskie w Bytomiu, Polsko, Bytom (společná výstava)
Ostrava Photo 2017 / Marten, OstravaPhoto, Ostrava

2016

Čtvrtstoletí / Za hradbou hor, Galerie hlavního města Prahy (GHMP) - Dům fotografie, Praha (společná výstava)
Festival Circulations - J. E. E. P. / Journées Européennes des Ecoles de Photographie / Za hradbou hor, Festival Circulation(s), Francie, Paříž (společná výstava)
25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě / Za hradbou hor, Galerie Slováckého muzea, Uherské Hradiště (společná výstava)
Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015/ Za hradbou hor, Art Centrum Galerie 4, Cheb (společná vástava)

2015

Czech Press Photo 2015 / Lunapark, Staroměstská radnice, Praha
Czech Press Photo 2015 / Stále věříme, Gyumri 2015, Staroměstská radnice, Praha
Oldřich Malachta: Fotografie, Galerie Opera, Ostrava
Kemp, Muzeum umění Olomouc - galerie Amadeus, Olomouc

4 BIO - Oldrich Malachta. *Oldrich Malachta* [online]. Dostupné z: http://malachta.com/pages/about/

25 let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě / Za hradbou hor, Dům umění Opava, Opava (společná výstava)
25 let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě / Za hradbou hor, Galéria Medium, Slovensko, Bratislava (společná výástava)
Prague Photo 2015 / Institut tvůrčí fotografie/ Za hradbou hor, Prague Photo, Kafkův dům, Praha, (společná výstava)

2014

Jindřich Štreit a studenti Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Hrad Sovinec, Česká republika, Sovinec (společná výstava)
Zátiší?, Galerie Opera, Ostrava (společná výstava)
Photokina meets Academy / Remapping Cultural Territories / Za hradbou hor, Photokina, Německo, Kolín nad Rýnem (společná výstava)
Koníček ve Výklopníku aneb Kdo si hraje, nezlobí / Camp, Výklopník 2014, Sudoměřice (společná výstava)
Camp, kino Kotva, Česká republika, České Budějovice
F! festival fotografie / CAMP, F! festival fotografie, Brno (společná výstava)
Czech Press Photo 2014 / Camp, Staroměstská radnice, Praha
Prague Photo 2014 / ITF / Camp, Prague Photo, Kafkův dům, Praha (společná výstava)

2013

Czech Press Photo 2013, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)

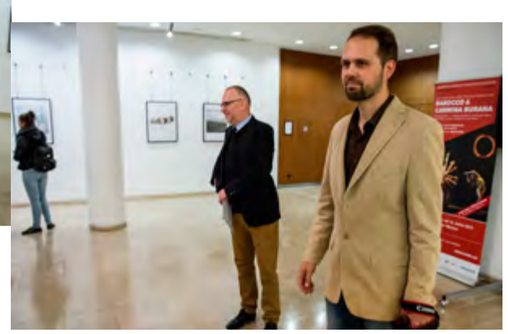

Kemp

Oldřich Malachta: Fotografie - Oldřich Malachta, katalog k výstavě

Kemp

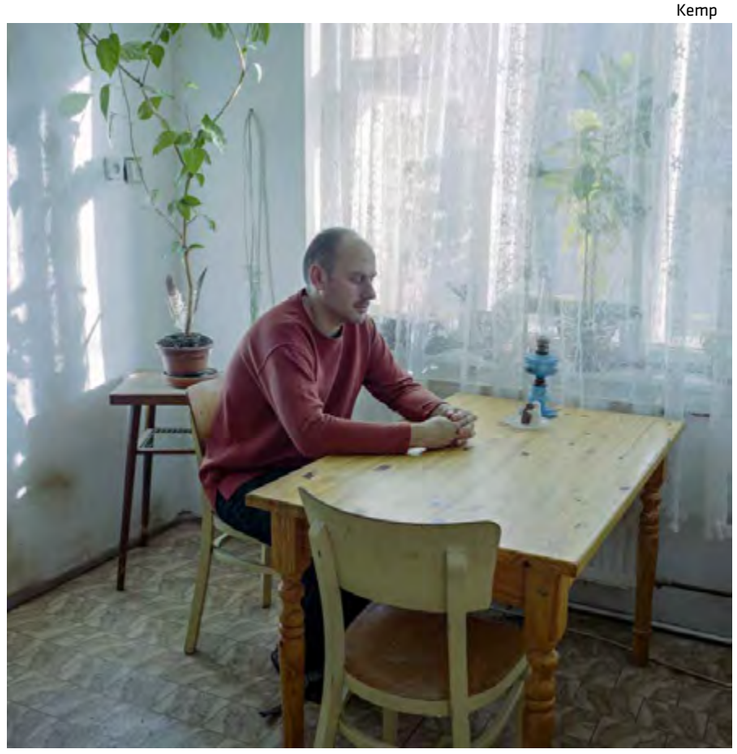

Za hradbou hor

Za hradbou hor

Za hradbou hor

Trampové

Trampové

Trampové

Trampové

Trampové

Oldřich Malachta
*1978 Jeseník, žije v Praze

Zaměřuje se na dlouhodobé sociální dokumenty současné společnosti. Věnuje se tématům jako je nezaměstnanost v malých městech, zajímají ho zvyky a fenomény života na venkově střední a východní Evropy. Často využívá krajinářskou a subjektivně dokumentární fotografii pro dokreslení sociálních podmínek. Jeho styl je přímočarý, vyhýbá se fotografii akční a reportážní. „Moje fotografie je o prožitku. Musí mě zasáhnout. Musím porozumět ději, pochopit emoce, splynout s tématem. Nedá se to uspíšit. Nejprve prožít, až potom je příběh opravdový." Je studentem 3. ročníku Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a jedním ze zakladatelů noba.collective.

www.malachta.com

Kemp

Soustavně navštěvuji v Českém ráji jedno a totéž místo, velmi malé území. Je proměnlivé v každém počasí. Pozoruji krajinu a vnímám, že co bylo teď, nemusí být za chvíli. Nečekané změny nálad pozoruji i v sobě samém. V mém podvědomí tak vznikl soubor subjektivní krajiny a já se stal jeho součástí. Fotografie jsou metaforickým vyjádřením mých vnitřních prožitků.

Za hradbou hor

Za hradbou hor je subjektivní dokument o vztahu člověka a prostředí. Stále se tam vracím, hovořím s lidmi o jejich starostech nebo se jen dívám a nechávám na sebe působit atmosféru. Jsem jeden z těch, kteří odešli za lepší budoucností, ale nezapomínám, odkud jsou mé kořeny. Zůstaly v nádherném pohraničním kraji, zůstaly Za hradbou hor.

Trampové

Už jako malý kluk jsem na nádražích obdivoval zeleně oděné chlapíky s kovbojskými klobouky na hlavách. Chtěl jsem být jako oni. Koupil jsem si tehdy starý vojenský bágl a vyrazil s pár kamarády na vandr. Je úžasné pozorovat, jak i v současném moderním světě existuje v tak malé zemi jako je Česká republika skupina lidí, která si stále udržuje své tradice již po generace.

Výstavy

2011 Fotofestival – Blatná – Zimní pláž
2012 Fotofestival – Blatná – Pohledy z okna
Galerie kina Jeseník – Jeseník – Arménie
Off Station – Plzeň – Chatař
2013 Galerie Elpida – Praha – Chatař
Galerie Opera – Divadlo Jiřího Myron – Ostrava – Výstava klauzurních a diplomových prací – Kemp
2014 Prague Photo – expozice ITF SU v Opavě – Kafkův dům – Praha – Kemp
Galerie Opera – Divadlo Jiřího Myrona – Ostrava – Výstava klauzurních a diplomových prací ITF – Zátiší
2014 Galerie kina Kotva – České Budějovice – Kemp
Czech Press Photo – Staroměstská radnice – Praha – Kemp
Galerie Opera – Divadlo Jiřího Myrona – Mladí a nejmladší: Diplomové a klauzurní práce z ITF
Výklopník – Baťův kanál – Kemp
Galerie hradu Sovinec – Sovinec – Za hradbou hor
F–Festival – Brno – Kemp
2015 Galerie Opera – Divadlo Jiřího Myrona – Ostrava – Dokumentární publikace z ITF – Trampové
2015 Galerie Amadeus – Muzeum umění Olomouc – Arcidiecézní muzeum – Olomouc – Kemp
Prague Photo – expozice ITF SU v Opavě – Kafkův dům, Praha – Za hradbou hor
25 let ITF – Dům umění – Opava – Za hradbou hor
25 let ITF – Galerie Médium – Měsíc fotografie, Bratislava – Za hradbou hor

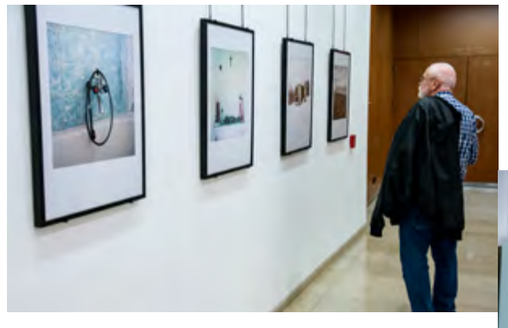

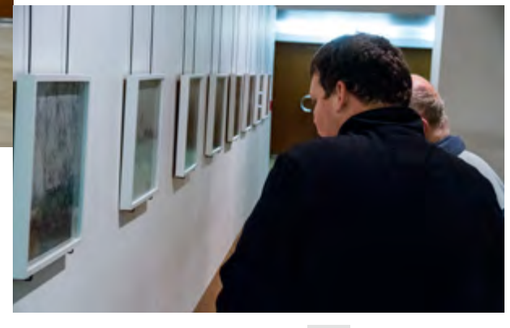

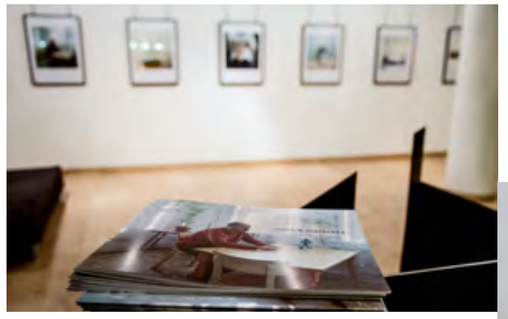

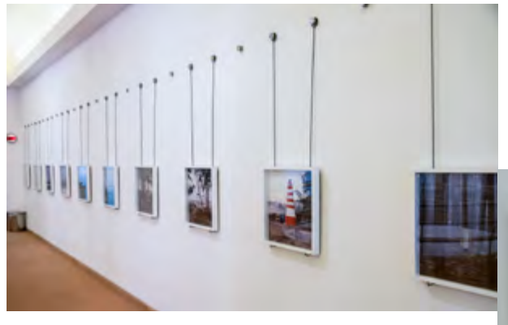

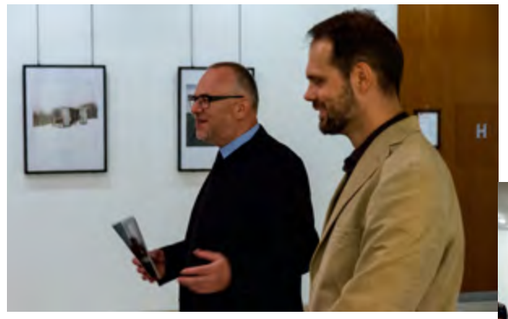

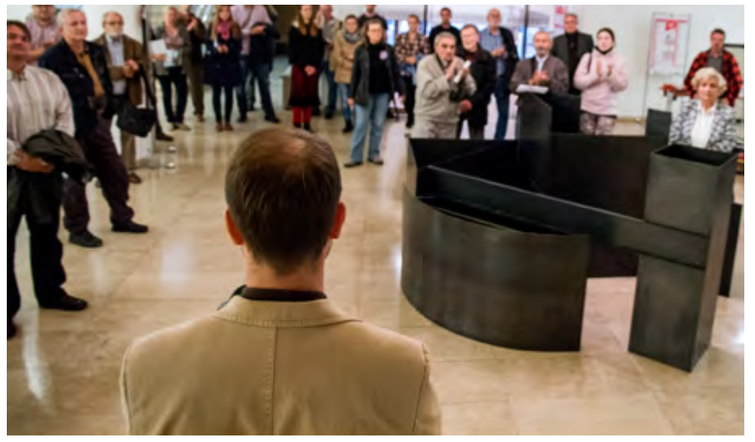

25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF SU

Jan Brykczyński, Marta Ciesłikowska, Rafał Milach, Marcin Płonka, Bára Prášilová, Rafał Siderski, Petra Vlčková

10. 9. 2015 – 7. 10. 2015

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

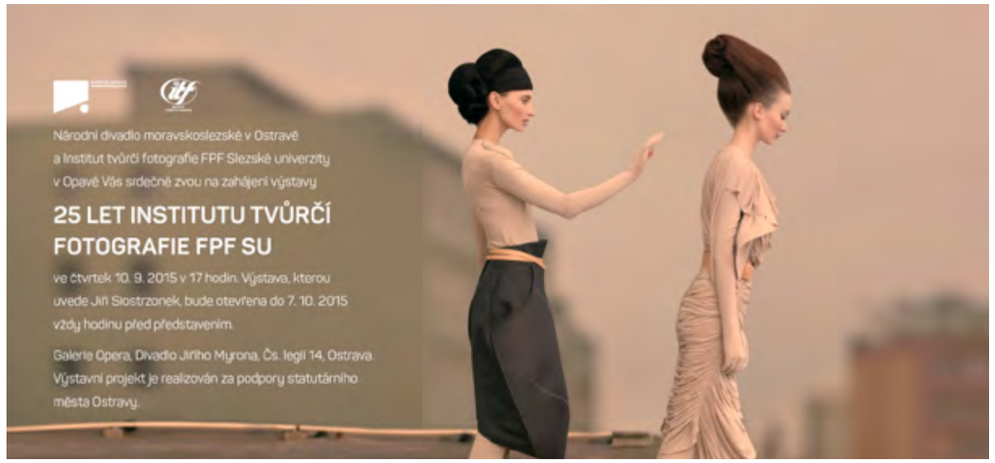

Výstava uvedená v Galerii Opera byla malou částí rozsáhlejší expozice 25 let ITF uvedené v Domě umění v Opavě. 25 let ITF byla bilanční výstava Institutu tvůrčí fotografie toho nejlepšího co vzniklo. V roce 1990 vznikl Institut tvůrčí fotografie. V té době existovaly jenom dvě vysoké školy se samostatnými katedrami fotografie ve všech postkomunistických zemích střední a východní Evropy, a to pražská FAMU a Vysoká škola pro grafiku a knižní umění v Lipsku. Výstava ukázala aktuální trendy umělecké fotografické tvorby, různé styly, témata, motivy, velikosti a způsoby adjustací fotografických cyklů. Ukázala, že na Institutu tvůrčí fotografie není žádný typ volných fotografií apriorně preferován, vždy rozhoduje kvalita a originalita. Výstava tak nabídla vhled do širokého spektra činnosti Institutu tvůrčí fotografie. Kurátory výstavy byli Vladimír Birgus, Marek Malůšek, Jiří Siostrzonek a Jindřich Štreit. K výročí 25 let Institutu tvůrčí fotografie byl vydán 384stránkový česko-anglický katalog (vydalo nakladatelství KANT v Praze, ISBN-978-80-7437-165-3), který výstavní výběr doplnil o další autory a jejich práce. Kromě vlastních prací studentů a absolventů (z České republiky, ale i ze Slovenska, Polska, Itálie a dalších zemí) je v katalogu shrnuta i výstavní a ediční činnost institutu, dále obsáhlý soupis všech doposud vypracovaných teoretických bakalářských a magisterských prací. V katalogu nechybí ani soupis pedagogů od počátku existence institutu.

Výstavy k 25 letům ITF a katalog byly podpořeny rozvojovým projektem SU 0603/2015 a Studentským grantovým systémem SU SGS/25/2013.

25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF SU, fotografie nahoře Jan Brykczyński, dole Marta Ciesłikowska

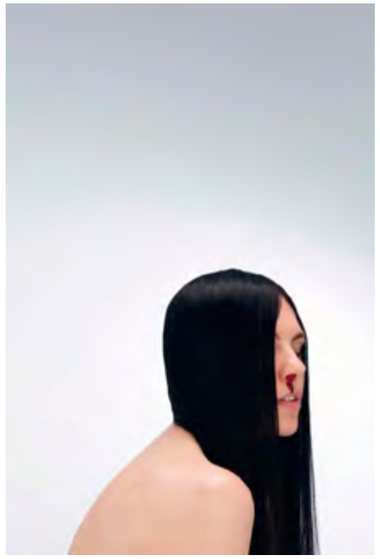

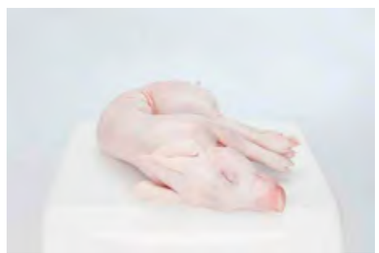

Na výstavě jsme mohli práce následujících studentů: **Jan Brykczyński** - *Příběh vsi Bojků na Ukrajině* (4. ročník), 2014; **Marta Ciesłikowska** - T*his Tooth Won't Grow Back* (2. ročník), 2013; **Rafał Milach** - *Black Sea of Concrete* (doktorské studium), 2013; **Marcin Płonka** - *Bez názvu* (1. ročník), 2013; **Bára Prášilová** - *Never Happened* (diplomová práce), 2012; **Rafał Siderski** - *Odejít – zůstat* (diplomová práce), 2014; **Petra Vlčková** - *Babičky* (bakalářská práce), 2015.

Jan Brykczyński představil svůj soubor *Příběh vsi Bojků na Ukrajině*. Příběh se týkal etnické skupiny Bojků na Ukrajině, kde ukázal archetypy venkovského života horalů ve východní Evropě podané inovativní, výrazně stylizovanou formou barevné velkoformátové fotografie.

Marta Ciesłikowska představila svůj soubor T*his Tooth Won't Grow Back*. Jedná se o sérii velmi jednoduchých, živých, i když perfektně technicky barevných symbolických dotažených záběrů. Snímky jsou založeny na všeobecných představách, úzce souvisejících s lidskou osobností, s tělem a procesy biorytmů. Metaforicky ukrývají příběh o tom, že trpí-li naše mysl a je-li nemocná duše, potom naše tělo tento stav přebírá také – fyzicky.

Rafał Milach představil dlouhodobý fotografický projekt o transformaci společnosti v současné Ukrajině a Rusku přiblížený na oblasti kolem Černého moře *Black Sea of Concrete*.

Marcin Płonka představil svoje subjektivní černobílé fotografie, kde ukazuje, že biologicky není člověk uzpůsoben k životu v noci. Jeho oči nejsou určeny pro vidění ve tmě. Ani ostatní smysly neumožňují pohodlný pohyb a činnost po setmění.

Bára Prášilová představila své barevné imaginární obrazy postav *Never Happened*. Je to směs skutečného a smyšleného. Její snímky mají smysl pro absurditu. Její fotografie mají charakteristickou lehce temnou a kouzelnou atmosféru a humor. Její postavy na snímcích hrají role modelů.

Rafał Siderski představil svůj soubor *Odejít – zůstat*. Na snímcích se snaží poznat svého otce, který téměř před 20 lety zemřel v Americe. Pomáhají mu s tím blízcí. Matka, bratr, babička a strýc. Ukazují mu věci, které po sobě otec zanechal. Vykládají mu u starých fotografií. Fotografuje je na místech, kde oni s otcem prožili něco důležitého. Snaží se poznat svého otce a zároveň ví, že jsou tyto pokusy odsouzeny k neúspěchu.

Petra Vlčková představila fotografický soubor *Babičky*, kde propojila vzhled portrétovaných babiček se svým pohledem na stáří, odrážejícím se i v šatech, jež oblékají, a v prostoru, v němž žijí.

Výstavu zahájili Jiří Siostrzonek Jindřich Štreit.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena:

14. 5. – 28. 6. 2015, *25 let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě*, Dům umění Opava, Opava

23. 7. – 11. 9. 2016, *25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě*, Galerie Slováckého muzea, Uherské Hradiště

10. 9. – 7. 10. 2015, *25 let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě*, Galerie Opera, Ostrava

7. 11. – 30. 11. 2015, *Měsíc fotografie / 25 let institutu tvořivé fotografie FPF na Slezské univerzitě v Opavě*, Galéria Medium, Slovensko, Bratislava

18. 3. – 29. 4. 2016 *Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015*, Art Centrum Galerie 4, Cheb

31. 5. – 18. 9. 2016, *Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015*, Galerie hlavního města Prahy (GHMP) - Dům fotografie, Praha

Agfa
TWOIM FOTO-
PARTNEREM

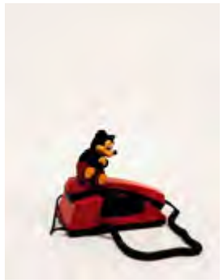

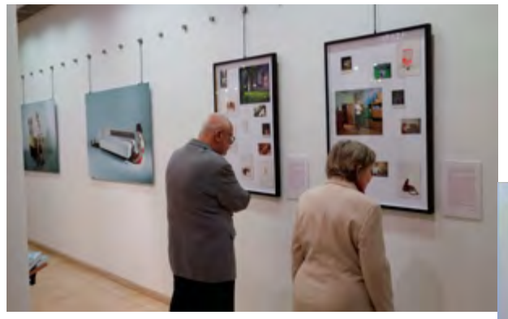

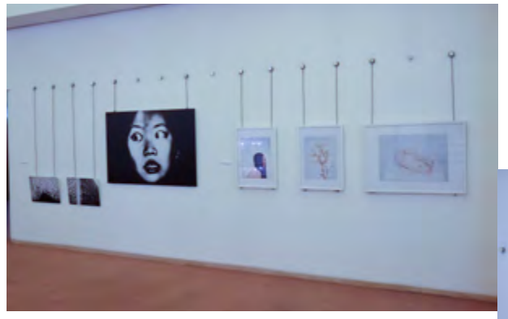

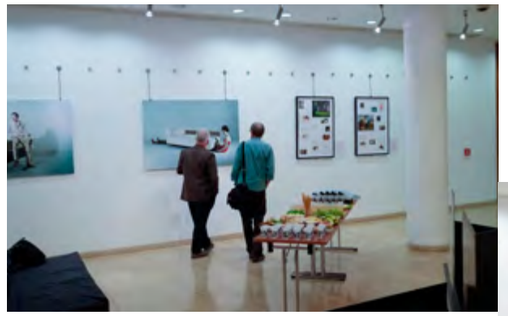

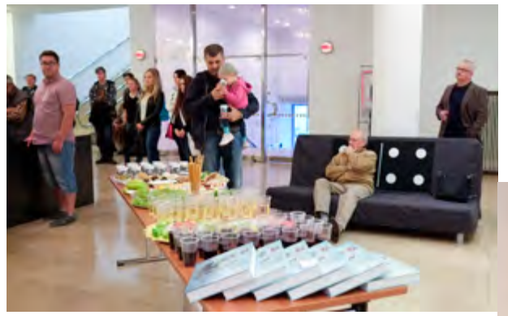

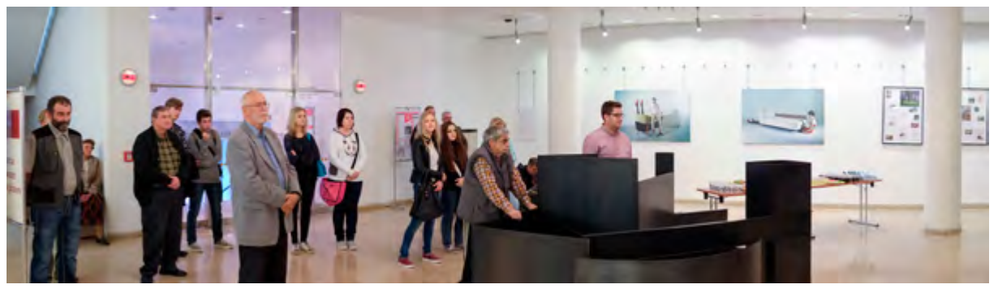

Odkazy na výstavu:

http://www.itf.cz/index.php?text=445-25-let-institutu-tvurci-fotografie-fpf-su

Další odkazy na výstavy 25 letům ITF:

https://www.youtube.com/watch?v=bZczt70OM6o

https://www.youtube.com/watch?v=OABkKJopk-w

https://www.youtube.com/watch?v=_aM4SaXG2UM

http://www.itf.cz/index.php?text=424-to-bylo-supeeer

http://www.itf.cz/index.php?text=425-25-let-itf-v-ceske-televizi

http://www.itf.cz/index.php?text=432-25-let-itf-v-novem-cisle-casopisu-foto

http://www.itf.cz/index.php?text=438-25-let-itf-v-deniku-pravo

http://www.itf.cz/index.php?text=470-25-rokov-institutu-tvorivej-fotografie-fpf-su-v-opave

http://itf.cz/index.php?text=507-ctvrtstoleti-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-1990-2015

http://www.itf.cz/index.php?text=516-zahajeni-vystavy-ctvrtstoleti-institutu-tvurci-fotografie-fpf-su-1990-2015-v-chebu

http://www.itf.cz/index.php?text=542-itf

http://www.itf.cz/dokumenty/itf-25-let.pdf

http://www.itf.cz/dokumenty/25-let-itf-v-novem-cisle-casopisu-foto.pdf

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1530578-obrazem-ctvrtstoleti-institutu-tvurci-fotografie

https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1097206490-udalosti-v-kulture/216411000120530/obsah/474936-ctvrtstoleti-institutu-tvurci-fotografie

https://www.lidovky.cz/lihen-talentu-opavsky-institut-tvurci-fotografie-slavi-ctvrtstoleti-1z8-/kultura.aspx?c=A150615_133053_ln_kultura_hep

https://www.lidovky.cz/nejen-dita-pepe-ctvrtstoleti-zkoumani-fotografie-v-opave-predstavuje-prazska-vystava-grk-/kultura.aspx?c=A160609_131648_ln_kultura_hep

https://www.fotoskoda.cz/1263-ctvrtstoleti-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-1990-2015/

https://opavsky.denik.cz/kultura_region/kultura-vystava-itf27052015.html

https://www.galerie4.cz/vystava/ctvrtstoleti-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-1990-2015

http://www.casopis-foto.cz/production/ctvrtstoleti-institut-tvurci-fotografie-fpf-sz-1990-2015/

https://vltava.rozhlas.cz/pospech-vondrous-dita-pepe-institut-tvurci-fotografie-slezske-univerzity-v-opave-5074398

https://www.milujemefotografii.cz/vystava-v-chebu-pripomene-ctvrtstoleti-opavskeho-institutu-tvurci-fotografie

http://www.designmag.cz/udalosti/62260-institut-tvurci-fotografie-slavi-vystavou-ctvrtstoleti.html

https://tiskovezpravy.ihned.cz/c1-65323380-ctvrtstoleti-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-1990-2015

https://art.ihned.cz/umeni/c1-65311730-dum-fotografie-institut-tvurci-fotografie-vystava

https://art.ihned.cz/umeni/c1-65392760-vladimir-birgus-institut-tvurci-fotografie-rozhovor

https://www.czechphoto.org/detail-novinky/140-47/vystava-ctvrtstoleti-institutu-tvurci-fotografie-univerzity-v-opave/

https://www.novinky.cz/kultura/405750-pupek-fotografickeho-sveta-se-ctvrtstoleti-skryva-v-opave.html

http://www.ghmp.cz/ctvrtstoleti-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-1990-2015/

http://inoviny.slu.cz/index.php/kalendar-akci/2349-fotografie-opavskych-studentu-itf-dobyvaji-hlavni-mesto%5C

http://artalk.cz/2016/06/12/ctvrtstoleti-v-ghmp/

V kupce vesmíru

Kristýna Erbenová
Dagmar Vyhnálková

23. 4. 2015 – 20. 5. 2015

http://www.kristynaerbenova.com/
https://www.facebook.com/kristynaerbenova/
https://www.instagram.com/kris_erb/

https://dagmarvyhnalkova.com
https://cs-cz.facebook.com/DagmarVyhnalkova/
https://www.instagram.com/dagmarvyhnalkova/

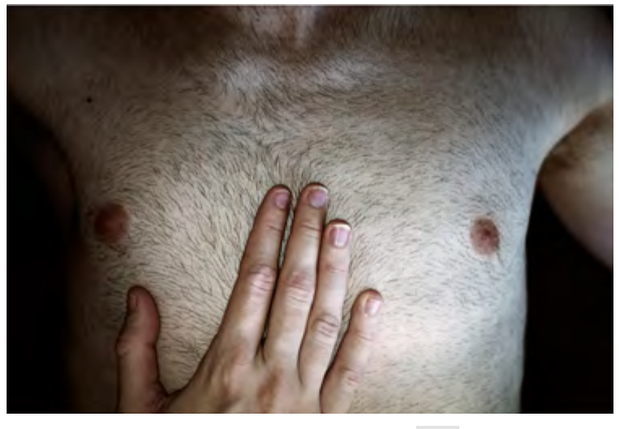

Výstava vybraných prací v Galerii Opera představila dvě autorky, spolužačky a v dnešní době již absolventky Institutu tvůrčí fotografie. Studium obě ukončily v roce 2016. Jedná se o **Kristýnu Erbenovu** a **Dagmar Vyhnálkovou**, které představily své soubory fotografií pod zastřešujícím názvem *v kupce vesmíru*.

Obě autorky jsou si blízké ve své tvorbě, která se zaměřuje na zachycení intimních atmosfér a na povrch vystupujících niterných pocitů. Fotografie Kristýny Erbenové a Dagmar Vyhnálkové spojuje i formální vytříbenost, barevná tonalita a čistota v zobrazování temných odstínů, melancholická nálada a pečlivé technické provedení.

Kristýna Erbenová představila v prvním patře fotografie z cyklů *Soukromá území* a *Somewhere Inside*. Pro fotografie jsou typické krajinné motivy a figurální zaměření. Jednotlivé osoby, objekty a místa zachycuje v souznění s okolním prostorem.

V souboru S*oukromá území* Kristýna Erbenová ukazuje krajiny, které zvou k putování. Autorka se snaží o interpretaci prožitku a jeho projekce na diváka. Kristýna tak ukazuje vlastní terapii. „Soukromá území" jsou vždy intimní a jemná místa. Jsou viditelná a důležitá jen pro jejich „majitele". Tyto krajiny mohou patřit komukoliv, na jak dlouho chce, jakékoliv době.

V souboru *Somewhere inside* nám autorka otevírá pomyslné dveře do nejrůznějších životních příběhů. Nejde o jejich konkrétní osudy, ale o stále stejný opakující se příběh. V explikaci k souboru Somewhere inside autorka napsala „*V únavě a reflexi se vracíme sami k sobě. A ve snu, vždyť sny jsou projekcí nás samých. Skrz zavřená víčka hledíme do sebe. Čas se zastavil, vzniká obraz. Sdílení a rezonance, důvěra, blízkost. Stejný tep objektu a fotografa, ztišení a osamění. Čas se zastavil pro obraz. Sugesce a náznak bytí. Durée, trvání uvnitř nás samých. Uvnitř rámu, obrazu, ve kterém jsme umístěni, v němž jsme se zastavili. Uvnitř prostředí, které si kolem sebe vytváříme. Uvnitř sebe. Proudy vědomí i nevědomí. Sami v sobě. Vně jsme jinak, uvnitř jsme my. Někde uvnitř. Trvání v obraze, obraz trvání. Somewhere inside.*"[1]

Dagmar Vyhnálková představila v přízemí svůj soubor *Heart On Fire*. V tomto souboru autorka mísí motivy náhlých emocí a hledání vztahových souvislostí, které reflektují historii jejího vztahu. V souboru můžeme vidět reflexi a její osobní zážitek, odhaluje nám své pocity vztek, rezignaci, doufání, zklamání a také smíření. Odhaluje nám sdílenou zkušenost nepochopení a nekomunikace mezi nejbližšími, která je těžko zachytitelná a přenositelná.

Výstavu zahájila Dita Pepe.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Odkazy na výstavu:

https://www.ndm.cz/cz/stranka/520-kristyna-erbenova-a-dagmar-vyhnalkova-v-kupce-vesmiru.html

https://www.lidovky.cz/sam-za-sebe-sam-ve-dvou-dve-fotografky-v-kupce-vesmiru-pda-/kultura.aspx?c=A150505_121042_ln_kultura_hep

http://www.itf.cz/index.php?text=419-kristyna-erbenova-dagmar-vyhnalkova-v-kupce-vesmiru

https://www.facebook.com/events/485950558230362/?active_tab=posts

Krystína Erbenová se narodila v roce 1987 v Kutné Hoře. V roce 2006 vystudovala Gymnázium v Kolíně. V roce 2016 absolvovala magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Společně s fotografií vystudovala v roce 2015 také magisterské studium oboru Anglická filologie – Filmová věda na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

1 explikace k závěrečnému výstavnímu souboru bakalářského studia (2011), Archiv ITF

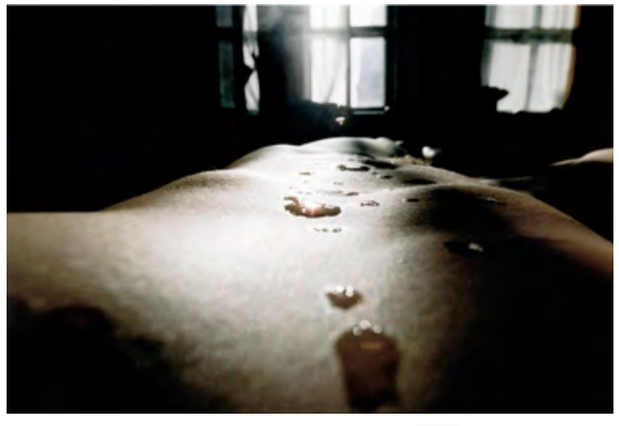

Pro fotografickou tvorbu Kristýny Erbenové je příznačná melancholická nálada a technické provedení (především klasický čtvercový fotografický formát). Její tvorba byla uvedena v odborném tisku a dalších médiích (Atelier, Týden, Lidové noviny, časopis FOTO, Český rozhlas, portrét autorky byl v pořadu kultura.cz a Kultura v regionech České televize a další).
Autorka popsala postup při hledání fotografovaných situací takto: „*Hledám klid, ale zároveň napětí. Atmosféru a pocit z místa, ale také to, jak daná situace nebo člověk na toto místo reaguje a jak ho přetváří.*“[2]

Ocenění:
4. místo v mezinárodní fotografické soutěži Shots: Young Photographers Competition 2011
Finalistka soutěže ELLE Fashion Photo Award 2013 (během Mercedes-Benz Prague Fashion Weekend v Praze)

Výstavy od roku 2012:
2012
Já - Ty - My / Potřeba cítit, Dům umění Opava, Opava (společná výstava)
Já - Ty - My / Potřeba cítit, Galeria FF / Fotofestiwal Łódź, Łódzki dom kulturym Polsko, Lodž (společná výstava)
Prague Photo Festival 2012 / Autoportréty, Centrum současného umění DOX, Praha (společná výstava)
Interpretace aktu / Portrét, Dům umění Opava, Opava (společná výstava)
Copenhagen Photo Festival 2012 / The Censored Exhibition, Dánsko, Kodaň
Prague Photo 2012, Pražský dům, Belgie, Brusel (společná výstava)
Prague Photo 2012, Český dům, Velká Británie, Londýn (společná výstava)
Být sám – Being Alone, Kavárna a galerie Krásný ztráty, Praha
Jako nikde, kavárna kina Svět, Hodonín
Soukromá území, Muzeum umění Olomouc - galerie Amadeus, Olomouc
OFF Station Fotofestival, Plzeň (společná výstava)
2013
Soukromá území, Light Cube Gallery, Brno
„že čas je jít spát...“, Galerie Sirkus, Sušice (skupinová výstava)
Jeunes Photographes de l'Institut de Photographie Créative, Université de Silésie, Opava, République tchèque galerie Le lac gelé/ Lieu de phénomènes photographiques, Francie, Nîmes (společná výstava)
Prague Photo Festival 2013, Kafkův dům, Praha (skupinová výstava)
2014
Somewhere Inside, kino Kotva, České Budějovice
Ukradené akty, Artinbox Gallery, Praha (společná výstava)
14emes Rencontres Photographiques de Montpellier Boutographies / L'Institut de Photographie Créative de l'Université Silesian d'Opava, Les Boutographies rencontres photographiques de Montpellier, Francie, Montpellier (společná výstava)
2015
V kupce vesmíru / Soukromá území a Somewhere Inside, Galerie Opera, Ostrava (společně s Dagmar Vyhnálkovou)
V bezetmí, Galerie FotoGrafic, Praha
Moje, Galerie v zahradě, Kolín
Fotoateliér Mikulov 2015, Galerie Konvent, Mikulov (společná výstava)

2 Tisková zpráva k výstavě V kupce vesmíru, Archiv ITF FPF SU v Opavě

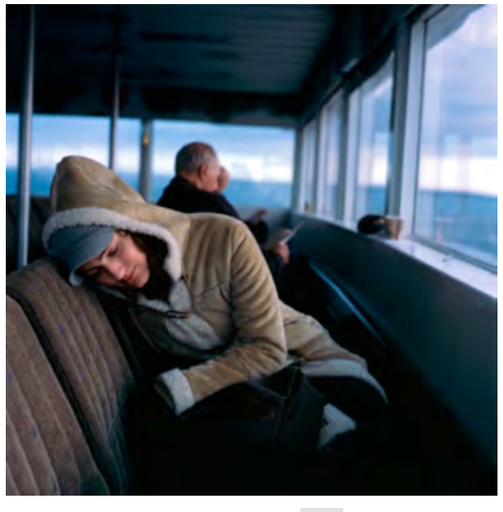

I, Curator / OFF_festival, Pisztory palác, Slovensko, Bratislava (společná výstava)

2016

Soukromá území, Galerii Kabinet Chaos, Střítež u Poličky

2017

Světlo jinak, Galerie Amadeus, Olomouc (společná výstava)

Osobní místa. Mladá česká fotografie (Miejsczaosobiste. Młodaczeskafotografia), Muzeum Górnośląskie w Bytomiu, Polsko, Bytom (společná výstava)

2018

Znejistění paměti, Galerie NTK, Praha, (společná výstava)

Opava School – Close Up, galerie Fotografie Forum, Německo, Frankfurt nad Mohanem (společná výstava)

Dagmar Vyhnálková se narodila v roce 1985 ve Znojmě. Vystudovala střední školu reklamní a umělecké tvorby Michael v Praze roce 2004. V roce 2016 absolvovala magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské Univerzity v Opavě.

Dagmar Vyhnálková se narodila v roce 1985 ve Znojmě. Vystudovala Střední školu reklamní a umělecké tvorby Michael v Praze roce 2004. V roce 2016 absolvovala magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Studovala v letech 2007 až 2011 na Gray's School of Art, The Robert Gordon University Aberdeen ve Skotsku (Velká Británie).

Spolupracovala s Českou televizí jako tvůrce fotosek a dokumentů z natáčení a s charitativní organizací UNICEF. Dagmar Vyhnálková také hodně cestuje do zemí, jako jsou Jordánsko, Omán, Vietnam, Nepál a Bhútán. Podílela na natáčení dokumentů Na cestě po údolí Káthmándú a Malý mnich o životě chlapců v bhútánských klášterech. Dagmar Vyhnálková čerpá svou inspiraci ze života samotného, ve svých fotografiích zachycuje prchavou krásu přítomného okamžiku.

Ocenění:

Czech Press Photo 2013 / Cirkus Bukowsky - fotografie z natáčení seriálu České televize - Čestné uznání v kategorii Umění a zábava

Czech Press Photo 2017, nominace (single) v kategorii Umění a zábava

Heart on Fire, FRAME 2011, finalistka

British Petrol Fine Art Award 2011 pro nejlepšího absolventa Gray's School of Art na skotské Robert Gordon University

The RGU Arts and Heritage Purchase Prize 2011

Výstavy od roku 2013:

2013

Czech Press Photo 2013 / Cirkus Bukowsky - fotografie z natáčení seriálu České televize, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)

OFF festival / Abandoned dream / Najdi si mě, OFF festival, Pisztoriho palác, Slovensko, Bratislava (společná výstava)

2014

OFF Station 2014 / Realita, iluze, fikce, OFF Station (O. s. Pro Photo), Plzeň (společná výstava)

Fotoska, kino Hvězda, Uherské Hradiště (společná výstava)

Czech Press Photo 2014, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)

2015

V kupce vesmíru / Heart on Fire, Galerie Opera, Ostrava (společně s Kristýnou Erbenovou)
Triennial of Photograph Hamburg / Past Future, Future Past / Triennial of photography Hamburg Německo, Německo, Hamburk (společná výstava)
Opavská škola / School of Opava / Prchavé okamžiky krásy / Ephemeral Moments of Beauty, Soiz Galerie, Německo, Pasov (Společná výstava Báry Prášilové, Dagmar Vyhnálkové a Hany Connor)

2017

Ephemeral Moments of Beauty, VisitInn Cafe, Praha
Czech Press Photo 2017 / Jan Tříska z natáčení filmu Po strništi bos, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)

2018

Opava School – Close Up, galerie Fotografie Forum, Německo, Frankfurt nad Mohanem (společná výstava)

V KUPCE VESMÍRU

Kristýna Erbenová | Dagmar Vyhnálková

Oči. Světlo a tma. Jedno bez druhého nedává smysl. Svět je černý a svět je bílý. Jak kdy. Podle toho, jak se na něj díváme. Očima. Hlavou, rozumem, citem.

Prožitky. Nikdy nejsou černobílé. Pokaždé je v nich něco víc. Je v nich více světla nebo tmy, podle toho kdy je potkáme. Kdy se zastavíme a kdy se začneme dívat.

Okamžiky, kdy se světlo a tma spojí v obrazy, které se nedají zapomenout. Místa, která se navěky otisknou do sítnice a zůstanou tam, bůh ví proč navěky. Jako obrazy ze sna, bez kterých už se neobejdeme. Světlo a tma. Pocity někde na pomezí, které definují naše cesty. Drobnosti někde hluboko v malém vesmíru našich existencí. Odrazy v duši, které dávají našemu životu zdánlivý smysl.

Odrazy plné emocí a barev, které se perou o své místo na světle.
Nebo ve tmě. Tam, kam zrovna patří.
V ten daný moment. Dokonalý okamžik, který dává smysl a už nikdy nebude stejný. Ranní rosa. Večerní chlad. Vůně starých židlí na rozvrzané podlaze někde daleko, kam už se nikdy v životě nevrátíme.

Svět někde mezi světlem a stíny. Jedno neexistuje bez druhého. Nekonečné množství hvězd, které září nekonečným množstvím světla. A přesto je ve vesmírech tma. Fungují jinak než bychom čekali. Právě teď. Tady. Jen na pár chvil, které trvají věčnost.

Oči. Světlo a tma. Kdy jedno bez druhého nedává smysl.
Svět, ve kterém se můžete zastavit. Jen na malou chvíli a podívat se na odrazy ze sna.

Podívat se tam, kam se už dostat nedá, protože ta sekunda je dávno pryč. Zmizela v moři času, oceánu světla a vesmíru tmy. Zůstaly jen okamžiky navěky otisknuté na sítnici. Existují a přežijí až dokud neskončí naše existence. Odrazy v duši, které nelze smazat. Ani zapomenout. Nikdy.

Rudolf Havlík

V kupce vesmíru - Kristýna Erbenová a Dagmar Vyhnálková, fotografie z vernisáže

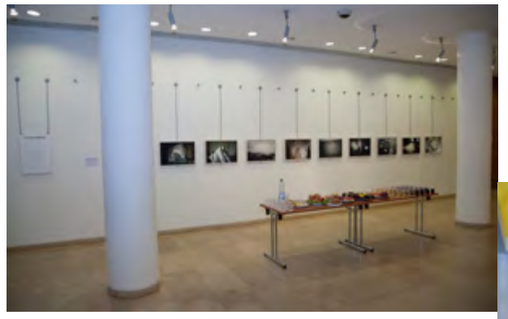

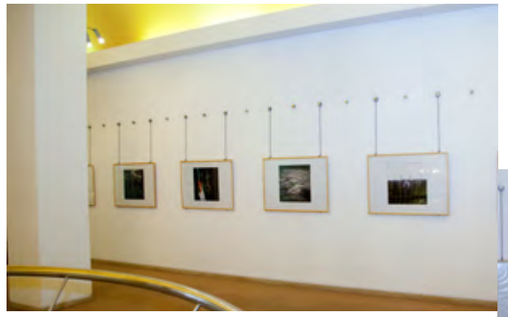

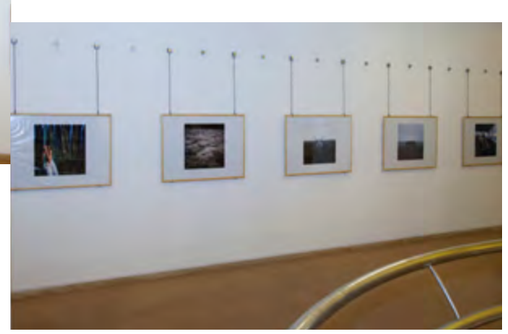

V kupce vesmíru - Kristýna Erbenová a Dagmar Vyhnálková, fotografie z vernisáže

DOKUMENTÁRNÍ PUBLIKACE Z INSTITUTU TVŮRČÍ FOTOGRAFIE FPF SU

12. 3. 2015 – 15. 4. 2015

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

Výstava představila práce studentů druhého ročníku Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, kteří měli celoroční úkol vytvořit soubor fotografií se sociálním zaměřením v předmětu Dokumentární publikace. Cílem předmětu je nafotografovat cyklus fotografií na dané téma, který je následně prezentován formou publikace, kde se pracuje nejen s obrazem, ale i s textem s možností vyzkoušet si typografickou práci. Jde o větší soubor fotografií nejen s dokumentárním, ale i emotivním zaměřením, s projevením

Barczynski Wojciech – Prawdopodobnie

Bříza Stanislav – Hitch Hike Us

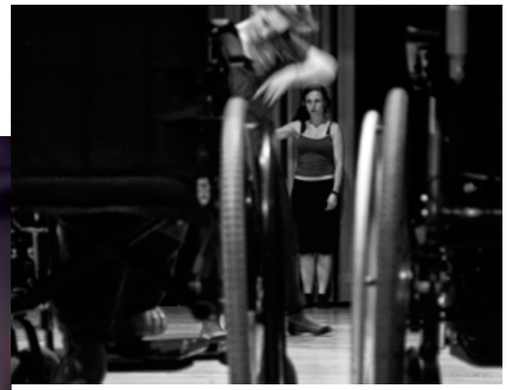

Bobková Michaela – Bílá holubice

Brodowicz Alicja – R.

osobního názoru a postoje autora k vybrané tématice. Některým studentům se podařilo vydat tuto publikaci se souborem fotografií i tiskem. Studenti konzultovali obsahovou stránku s Jindřichem Štreitem, typografické řešení s Otakarem Karlasem. Většina studentů se v tomto předmětu poprvé setká s grafickým řešením publikace a vytvořením většího obrazového celku.

Výstavy dokumentárních publikací se připravují velmi málo, protože instalace je velmi náročná a ne vždy jsou takové možnosti, aby se daly knihy prohlédnout. Pracovníkům ITF se však podařilo vymyslet a realizovat mimořádnou instalaci těchto publikací. Dokumentární publikace také občas doprovázejí velké výstavy, jako byla například výstava 25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě nebo Čtvrtstoletí. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990–2015

Na výstavě bylo možno prohlédnout si 24 souborů s různým tematickým zaměřením. Byly tam publikace, které byly inspirovány různými zeměpisnými místy a krajinami, ale také osobními událostmi z nejbližšího soukromí a okolí, odkrývaly niterné vztahy či životní příběhy.

Tyto publikace jsou postaveny na předem detailně vypracované koncepci. Koncepce pak svědčí o autorově odpovědném přístupu. Práce na dokumentárním souboru formuje jeho myšlenkové pochody do vizuální skutečnosti.

Výstavu uvedli Jindřich Štreit a Otakar Karlas.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Na výstavě jsme mohli zhlédnout práci těchto studentů:
Barczynski Wojciech – Prawdopodobnie,
Bobková Michaela – Bílá holubice,
Brodowicz Alicja – R.,
Bříza Stanislav – Hitch Hike Us,
Cieślikowska Marta – This is not Hollywood,
Dvořáková Lucie – Puls,
Halánová Zuzana – Satelity,
Hanusz Kasia Oleksy – She is not coming back,
Haraštová Lenka – Konec života,
Holly Michaela – Hokejové dětství,
Houdek Martina – Swing!,
Hrubá Michaela – Život na hranici,
Jencz Maciej – Passions of Paradise,
Köhlerová Mia Renáta – Země, kde lišky dávají dobrou noc,
Korček Peter – London,
Laurinc Daniel – Austrálsko,
Malachta Oldřich – Trampové,
Němeček Jan – Reynkovi / Petrkov,
Neugebauer Petr – Rodina,
Otoupalova Drahomira – Vchod 24,
Skaláková Eva – Výstavní lidé,
Szymborski Marcin – Robotnicy,
Tofan Lukáš – Maturitní ples,
Artur Alan Wilmann – Libyans – After Revolution,

Cieślikowska Marta – This is not Hollywood

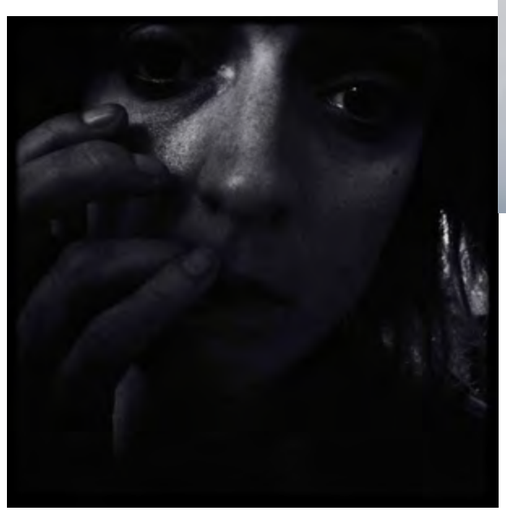

Hanusz Kasia Oleksy – She is not coming back

Halánová Zuzana – Satelity

Haraštová Lenka – Konec života

Houdek Martina – Swing!

Hrubá Michaela – Život na hranici

Köhlerová Mia Renáta – Země, kde lišky dávají dobrou noc

Laurinc Daniel – Austrálsko

Malachta Oldřich – Trampové

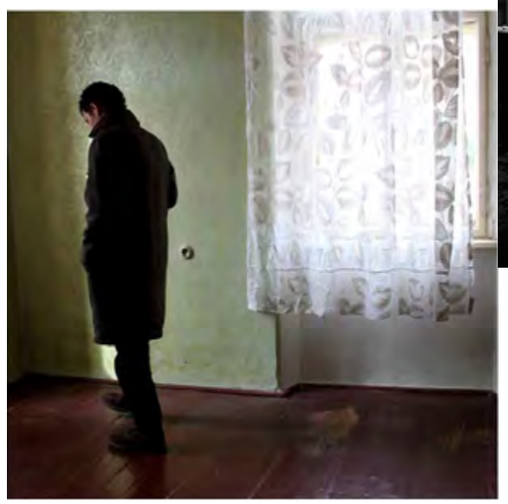

Otoupalova Drahomira – Vchod 24

Němeček Jan – Reynkovi / Petrkov

Skaláková Eva – výstavní lidé

Szymborski Marcin – Robotnicy

Neugebauer Petr – Rodina

Artur Alan Wilmann – Libyans – After Revolution

Tofan Lukáš – Maturitní ples

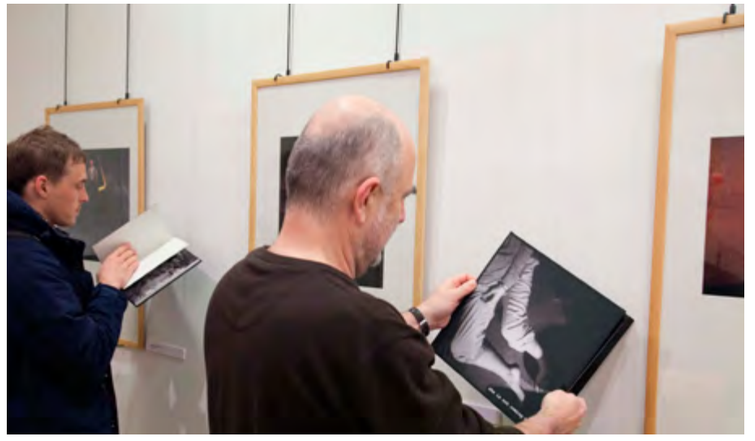

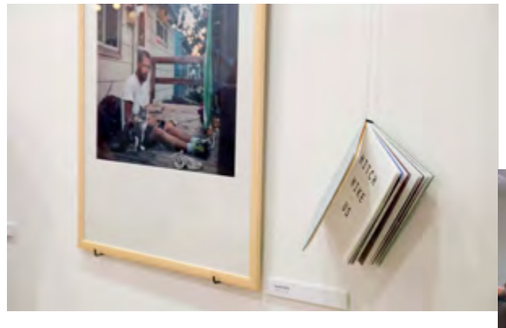

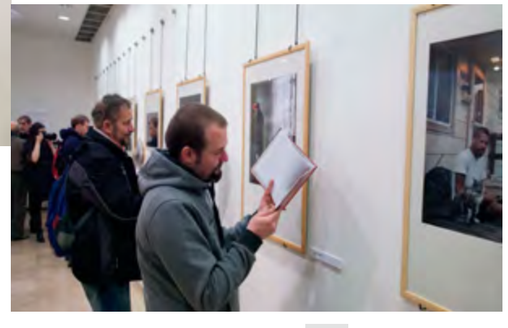

Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa

26. 2. 2015 – 11. 3. 2015

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

Na výstavě byla představena mimořádná fotografická reportáž z části ruské anabáze a následného návratu legionáře Václava Balcara. Tyto fotografie tak byly poprvé představovány veřejnosti formou výstavy a doprovodného katalogu. Tyto unikátní fotografie byly pořízeny na cca 400 skleněných negativů, které zásluhou další generace Balcarů zůstaly zachovány v neporušeném stavu, aby mohly být posléze naskenovány a připraveny pro prezentaci na veřejnosti. Fotografie jsou výpovědí o osudech československých legionářů a jejich dramatickém návratu z Ruska přes Čínu, Japonsko a Ameriku až do západní Evropy.

Fotografická výstava Václava Balcara v ostravské Galerii Opera je zároveň mementem a výzvou k úctě k předchozím generacím, kdy převážně zahleděni do sebe nevíme téměř nic o individuálních, často tak dramatických osudech našich předků.

Unikátní výstava a kniha měla „světovou premiéru“ v rámci festivalu Bezručova Opava v roce 2013, kterou připravil tým ve složení: Olga Smičková, Dáša Hlubučková, Vladimír Balcar, Pavel Kerlin, Petr Rotrekl, Jiří Siostrzonek.

V dějinách společnosti zastávají zvláštní místo generace lidí, kterým bylo předurčeno narodit se a žít v dobách nesmyslných mocenských experimentů, jejichž průběh však nemohly nijak ovlivnit, a tak se staly nedobrovolně jejich součástí se všemi nedozírnými a nezvratnými důsledky. Lidé, kteří prožili společenské katastrofy s průvodními traumaty, navždy ztratili schopnost vidět svět nevinnýma očima, změnily se jejich hodnoty, ale stali se pokornějšími a získali úctu ke všemu živému. [1]

1 Jiří Siostrzonek, Archiv ITF FPF SU v Opavě, Tisková zpráva k výstavě

Dramatický životní příběh Václava Balcara (narodil se 5. března 1892 ve Rtyni v Podkrkonoší, zemřel 7. února 1970 v Opavě) symbolizuje řadu lidských osudů, které nelítostné soukolí válečné mašinérie vláčelo dlouhou dobu v odloučení, chaosu, psychickém a tělesném strádání mimo bezpečí domova. Václav Balcar hrůzy 1. světové války, legionářské tažení Ruskem a komplikovaný návrat do vlasti nejen prožil, ale navíc svým objektivem „napsal" fascinující „fotografický román" bez jediné věty fabulace. V dnešním, vizuálně dominantním světě, by nám pravděpodobně činilo velké problémy představit si prožitou realitu z „pouhé" četby zápisků nebo osobního vyprávění. Proto teprve fotografie nám poskytují neomezený prostor a čas oddat se sledování příběhu prostřednictvím expresivních, ale i poetických Balcarových obrazů.[2]

Když se konečně po pádu carismu podařilo oficiálně konstituovat v Rusku zahraniční vojenský korpus, posléze nazývaný Legie, zdál se být vítězný návrat do vlasti u jejich příslušníků téměř na dosah. Symbolické bylo jejich bojové angažmá u Zborova v rámci úspěšné Brusilovovy ofenzivy.

Vše se však brzy změnilo. Po nástupu bolševiků v Rusku byl uzavřen nejen separátní mír s Německem, ale Čechoslováci se zde stali nežádoucími. Po Čeljabinském incidentu se legionáři i v sebezáchovné pozici postavili ve zbrani proti bolševické moci. A následovala pouť „vlastním pořádkem" až do dálněvýchodního Vladivostoku.

Zde se sice odpoutali od války a revolucí devastovaného Ruska, jejich pouť však zdaleka neskončila. Lodě převážely československý sbor přes Čínu, Japonsko a Ameriku až do západní Evropy. A odtud ještě po železnici do nově vzniklé republiky, které však již bylo více než tři roky.

Z této pouti ranou československou historií, ale i „malými dějinami" jednotlivce nás provází výstava autentických fotografií Václava Balcara. Lze z nich vycítit okouzlení vzdálenými kraji, smutek i radost, sebevědomí legionářů… Na veřejné výstavě je vidíme poprvé. Uchvacující kolekce, která podává pozoruhodnou výpověď o osudech některých našich předků.

Klobouk dolů, pane Balcare!

Prof. PhDr. Zdeněk Jirásek, CSc.
primátor statutárního města Opavy[3]

Výstavu uvedl kurátor Jiří Siostrzonek.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena

10. 9. 2013 - 3. 11. 2013, *Návrat Domů - aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa*, Dům umění, Opava

19. 4. 2014-30. 4. 2014, *Návrat Domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa,* Malý kulturní sál ve Rtyni v Podkrkonoší

18. 9. 2014 -31. 10. 2014, *Návrat domů (aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa)*, Komorní scéna Aréna, Moravská Ostrava

2 Jiří Siostrzonek, Tisková zpráva k výstavě, Archiv ITF FPF SU v Opavě

3 Vladimír Balcar, Zdeněk Jirásek, Jiří Siostrzonek, Olga Smičková: Předmluva ke knize Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa, 2013, PositiF, ISBN: 978-80-87407-09-7

Hlavním předmětem mého kurátorského zájmu jsou historické fotografie známých autorů, ale především zapomenutých amatérských tvůrců. Po objevu fotografického dokumentu Jaroslava Charfreitága ze Žamberka, vydání monografie a výstavy jsem měl možnost spolupracovat na výstavě fotografa – legionáře Václava Balcara. „Světovou premiéru" unikátní výstavy a katalogu v rámci festivalu Bezručova Opava v roce 2013 připravil tým ve složení: Olga Smičková, Dáša Hlubučková, Vladimír Balcar, Pavel Kerlin, Petr Rotrekl, Jiří Siostrzonek.

Výstava Václava Balcara byla i pro historiky fotografie velkým překvapením. Mimořádná fotografická reportáž z části ruské anabáze a následného návratu legionáře Václava Balcara byly poprvé představeny veřejnosti formou výstavy a doprovodného katalogu. Jednalo se o unikátní soubor fotografií pořízených z cca 400 skleněných negativů, které zásluhou další generace Balcarů zůstaly zachovány v neporušeném stavu. Jedná se o významný příspěvek k individuálním dějinám legionářského hnutí. Instalace v ostravské Galerii Opera byla zároveň mementem a výzvou k úctě k předchozím generacím, kdy převážně zahleděni do sebe, nevíme téměř nic o individuálních, často tak dramatických osudech našich předků.[4]

Odkazy na výstavu:

https://www.ndm.cz/cz/stranka/514-navrat-domu-aneb-cesta-legionare-vaclava-balcara-kolem-sveta.html

https://moravskoslezsky.denik.cz/zpravy_region/vsechny-penize-dal-na-to-aby-z-valky-privezl-fotografie-20150309.html

http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/legionar-201enapsal201c-svuj-pribeh-v-unikatnich-fotografiich

http://www.itf.cz/index.php?text=406-navrat-domu-aneb-cesta-legionare-vaclava-balcara-kolem-sveta

Další odkazy na výstavy Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa:

http://www.divadloarena.cz/subdom/arena2/vstupenky/program/vystavy?search=jedna_vystava&task=search&id_vystavy=26

https://ct24.ceskatelevize.cz/relax/1025743-foto-cesta-kolem-sveta-legionare-balcara

https://ostrava.idnes.cz/fotografie-vaclava-balcara-mapuji-davnou-cestu-legionaru-pz4-/ostrava-zpravy.aspx?c=A130914_072958_ostrava-zpravy_jog

http://www.itf.cz/index.php?text=406-navrat-domu-aneb-cesta-legionare-vaclava-balcara-kolem-sveta

http://www.itf.cz/index.php?text=281-navrat-domu-aneb-cesta-legionare-vaclava-balcara-kolem-sveta

https://www.petrjanecek.cz/index.php/2014/413-vernisaz-balcar

4 Z rozhovoru s Jiřím Siostrzonkem, 18. 5. 2018

THE FOLLIES GIRL
BALCAR

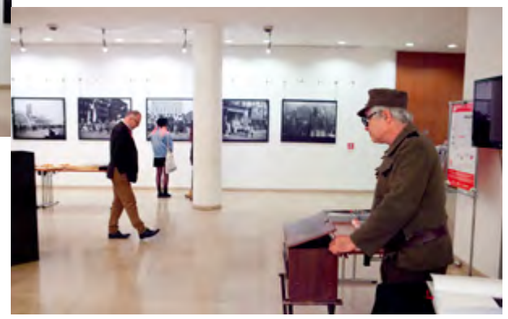

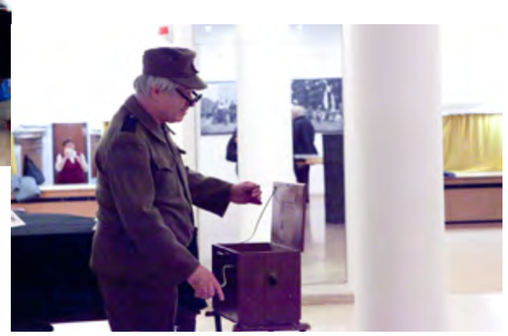

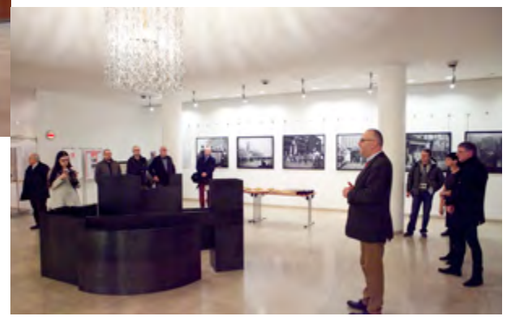

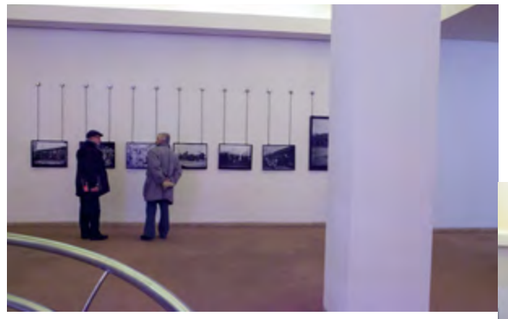

MORAVSKOSLEZSKÝ
deník.cz

Všechny peníze dal na to, aby z války přivezl fotografie

Do středy je v ostravském Divadle Jiřího Myrona k vidění výstava s názvem Návrat domů aneb Cesta legionáře Václava Balcara kolem světa. Nabízí nedávno objevené fotografie Václava Balcara, který na nich zobrazil dlouhou cestu legionářů ze Sibiře přes Japonsko, Filipíny, Havaj a USA do Československa.

Výstava s názvem Návrat domů aneb Cesta legionáře Václava Balcara kolem světa v ostravském Divadle Jiřího Myrona. Foto: Deník/Denisa Krumpochová

„Nedá se říct, že by fotografie byly schované, rodina o nich věděla, ale až zhruba před rokem se je rozhodli zveřejnit vnuk Vladimír Balcar a vnučka Olga Smičková," prozrazuje Pavel Sonnek, pravnuk Václava Balcara, a dodává, že fotky naposledy veřejnost spatřila před desítkami let.

„Ještě před druhou světovou válkou vycházely v jednom časopise, ale to bylo vždy jen po jedné fotce. Až nyní lze vidět ucelenou sbírku najednou," říká jedenapadesátiletý pravnuk s tím, že Václav Balcar téměř všechny peníze, které během války dostal, investoval do fotografování. To pro něj navždy ale zůstalo jen koníčkem.

„Po válce dělal výběrčího daní, takže fotil jen ve volném čase, a to převážně svou rodinu. Zaznamenával hlavně život svých pěti dětí," dodává.

Na pradědečka vzpomíná jako na velmi pečlivého a nadaného člověka. „Byl opravdu multinadaný. Máme od něj nejen fotky, ale i spoustu namalovaných a nakreslených obrazů. Málokdo ví, že dokonce studoval i malířství ve Vídni," vzpomíná Sonnek.

Zároveň ale prozrazuje, že praděda byl také velký pedant. „Dělal vše pečlivě. Vzpomínám si na jejich sklepní byt. Byl malý, ale velmi útulný a pěkně zařízený. Na zdech visely jeho obrázky a měl takovou výstavku kovových mincí, které byly všechny řádně roztříděné a popsané," přibližuje Václava Balcara.

Pradědečkův válečný osud zná ale jen z vyprávění druhých.

„Zemřel, když mi bylo asi osm let, takže jsem byl ještě malý na to, bavit se s ním o válce," uvádí s tím, že celý životní příběh Václava Balcara je podrobně zaznamenán v monografii, která nese stejný název jako výstava.

„Úvod knihy je zaměřen na jeho život před první světovou válkou, na studium a seznámení se s budoucí manželkou. Dále je hlavně popsána zhruba půlroční cesta legionářů, její smysl i mnohá úskalí. Smutnou zajímavostí je, že ačkoli v San Francisku byli legionáři vítáni jako hvězdy, když přijeli do Prahy, téměř nikdo si jich nevšiml," uzavírá pravnuk s tím, že výstava snad dodatečně pomůže obeznámit lidi s osudy československých legionářů.

Markéta Jarmarová

Autor: Redakce

Autor: Redakce

Českoslovenští legionáři

Československé legie byly jednotky zahraničního vojenského odboje za první světové války. Vytvářely se především v Rusku, kde legionáři bojovali na straně carských vojsk proti rakousko-uherské armádě. Po skončení války se legionáři vypravili zpátky přes Sibiř, Japonsko a americký kontinent do Evropy. Cesta jim zabrala několik měsíců.

ČT24

FOTO: Cesta kolem světa legionáře Balcara

29. 7. 2014

Málokdo z mužů, kteří za první světové války vstoupili do československých legií, mohl tušit, že se z bitvy vrátí až za dlouhých šest let. A dokonce cestou kolem světa. Návrat legionářů ze Sibiře přes USA do Evropy zaznamenal podkrkonošský rodák Václav Balcar. Jeho obrazové svědectví je realistickým fotografickým románem, neboť unikátním způsobem zaznamenalo odraz cizokrajných světů, jimiž procházel při svém návratu do nové vlasti, do Československa.

Václav Balcar se narodil roku 1892 v podkrkonošském hornickém městečku Rtyně. Po vychození průmyslovky v Úpici se vyučil malířem a začal pracovat jako dekoratér. Zanedlouho jej zakázky přivedly do Vídně, kde se seznámil i s fotografováním, které ho tehdy nesmírně zaujalo.

Z Podkrkonoší do války a s legiemi až na světa kraj

Po vypuknutí války rukoval v říjnu 1914 do císařské armády, konkrétně do 74. pěšího pluku v Jičíně. Hned zkraje roku 1915 byl odeslán na východní frontu do tuhých bojů v Karpatech. Ve službách monarchie ale nezůstal ani dva měsíce. Před koncem února padl do ruského zajetí, které strávil částečně prací v zemědělství, pravděpodobně u českých usedlíků na Ukrajině. Bližší okolnosti jeho vstupu do dobrovolnických jednotek – československých legií – nejsou známy, ale v létě 1917 byl registrován u 4. střeleckého pluku Prokopa Velikého. S touto jednotkou podstoupil v roce 1918 bitvy u Samary (květen) a u Lipjag (červen), kde pod strategickým velením Jana Gajera zvítězili nad mnohonásobnou bolševickou přesilou.

V srpnu téhož roku utrpěl Balcar zranění levé ruky a stal se z něj válečný invalida. Díky konfliktu s bolševiky byla nejkratší cesta domů přes Ukrajinu nemožná. Pobýval v lazaretech až do dubna 1919, kdy odjel z Vladivostoku třetím transportem československých legionářů na palubě lodi Sheridan. Po pěti týdnech na moři přistálo sto zraněných dobrovolníků v San Francisku. Američtí krajané pro ně vypravili vlak napříč USA přes Utah, Colorado, Omahu nebo Chicago, odkud Balcar odesílal pohlednici své milé Madle z „cesty kolem světa".

V New Yorku vzniklo několik působivých fotografií velkoměsta před tím, než se svými přáteli nastoupil na loď Rijndam směřující do francouzského přístavu Brest. Následovala cesta vlakem přes Švýcarsko do nově vzniklé vlasti, kde je čekalo bouřlivé uvítání na vysočanském nádraží v Praze.

Návrat domů

V následujících dvou měsících se Balcar zotavoval ze svých zranění v legionářské nemocnici v Karlíně. Jeho fotografie byly poprvé a na dlouhou dobu naposled publikovány v časopise Český Svět, jehož listopadové číslo roku 1919 se věnovalo návratu československých legionářů. Zanedlouho se doléčený dobrovolník nahlásil do služeb nové republiky a začal pracovat v řadách finanční stráže na Slovensku.

Později v třicátých letech, už jako příslušník Stráže obrany státu, čelil na Ostravsku střetům se sudetoněmeckými „ordnery". Po druhé světové válce chvíli pokračoval u finanční stráže v Opavě-Kateřinkách, v roce 1949 byl penzionován a dalších dvacet let se věnoval už jen zahrádkaření a včelaření.

Jeho jedinečná sbírka negativů a skleněných desek byla zpřístupněna veřejnosti teprve nedávno díky aktivitě jeho vnuků Vladimíra Balcara a Olgy Smičkové na retrospektivní výstavě v Opavě a v monografii Návrat domů aneb Cesta legionáře Václava Balcara kolem světa. V současnosti lze část této výstavy zhlédnout v prostorách Českého statistického úřadu v Praze.

iDNES.cz / Ostrava a Moravskoslezský kraj

Přístav ve Vladivostoku i americké přijetí. Cesta legionářů znovu ožívá

14. září 2013 7:30

Po necelých sto letech od svého vzniku mají premiéru. Fotky legionáře Václava Balcara ukazují cestu z Ruska přes Japonsko a Ameriku do Prahy. Nyní jsou vystaveny v Opavě, kde jedinečně mapují návrat legií z válečných bojišť do už samostatného Československa.

Legionáři po více než měsíční plavbě z Vladivostoku dorazili do amerického San Franciska 27. května 1919. Dostalo se jim vřelého přijetí. | foto: Václav Balcar

O jejich existenci členové rodiny Václava Balcara věděli dlouhou dobu. Jak velký poklad skleněné negativy uložené v jeho domě v Opavě skutečně ukrývají, se ale ukázalo až před třemi lety. Vznikly první skeny, jež daly znovu vyniknout snímkům pořízeným v roce 1919.

Československé legie

Jednotky zahraničního vojenského odboje za 1. světové války (1914-1918), čítající až sto tisíc dobrovolníků, které se vytvořily **zejména v Rusku**. Legionáři se tam přidávali na stranu carských vojsk a bojovali proti rakousko-uherské armádě.

Po skončení války se legie vypravily po **Transsibiřské magistrále přes celou Sibiř až do přístavu ve Vladivostoku, odkud pak pluly přes Japonsko, případně USA a Kanadu do Evropy**.

Legionáři se vraceli mnoho měsíců (1919-1920) a poté vytvořili základ armády samostatného Československa. Na cestě přes Rusko několikrát bojovali **proti nově vzniklým jednotkám bolševiků**, zárodku Rudé armády.

Působení legionářů v Rusku údajně velmi napomohlo snaze politiků osamostatnit české země ze svazku Rakouska-Uherska a za 1. republiky byly legie **velmi významnou a uctívanou silou**. Za vlády komunistů byl naopak jejich význam **výrazně potlačován**. Dnes už žádný z legionářů nežije.

"Vůbec nevíme, jak se dostal k fotoaparátu. První fotka je až z okolí Omsku. Musel jej získat až tam, kdyby měl fotoaparát z domova, fotil by i dříve," říká Olga Smičková, vnučka Václava Balcara. V nemocnici v Omsku se Balcar ocitl koncem roku 1918 poté, co utrpěl zranění ruky. Tehdy byl šestadvacetiletý legionář už čtyři roky mimo domov.

Rodák z Podkrkonoší fotil rád

Fotografoval od mládí, jeho nejstarší dochované snímky pocházejí z let 1912 až 1914. Fotil v rodné Rtyni v Podkrkonoší, ve Vídni i u Baltu. V roce 1914, na začátku 1. světové války, však musel narukovat do rakouské armády. V únoru 1915 padl na ruské frontě do zajetí, pobýval v zajateckých táborech, pracoval na ukrajinském selském dvoře.

V listopadu 1917 v ukrajinské Nikopoli vstoupil do československých legií. Až do zranění bojoval v okolí Samary. Z nemocnice v Omsku pak byli zranění legionáři převáženi koncem roku 1918 sanitními vlaky do Vladivostoku, odkud v dubnu 1919 vypluli do Ameriky.

A právě od odjezdu z Omsku Václav Balcar celou cestu dokumentoval. Nafotil na pět stovek snímků. Prvním byla fronta na horkou vodu na nádraží ve stanici Tajga na Sibiři.

Václav Balcar při čekání na loď ve Vladivostoku fotil také ostatní armády. Zachytil tak například i přesun japonských jednotek.

Mumraj v přístavu ve Vladivostoku byl nezměrný. Václav Balcar se nalodil 19. dubna 1919 na loď Sheridan, první transportní loď vyslanou americkými Čechy.

Další z fotografií z ruského Vladivostoku. Po skončení první světové války bylo v ulicích ruského přístavního města hodně živo.

"Negativy jsme měli doma uložené v obálkách. Každý z nich byl dědovou rukou popsaný. Otec taky fotil, převzal jeho vybavení včetně negativů, takže vše zůstalo. V 80. letech jsem s nimi různě experimentoval, dělal novoročenky, kalendáře. Co na jednotlivých snímcích je, jsem vždycky usuzoval z pohledu proti světlu," popisuje vnuk Vladimír Balcar. Dodává, že například snímky dětí z japonského Nagasaki či filipínské Manily visely u prarodičů v domě na schodišti.

Detailně však Vladimír Balcar se sestrou Olgou Smičkovou všechny fotky poznali až v posledních třech letech, kdy připravovali jejich výstavu pro festival Bezručova Opava. "Nechala jsem naskenovat 370 fotek," popisuje Smičková.

Fascinující román bez jediné fabulace

S procházením negativů přišla i další překvapení. Pohlednice, které si děda s babičkou během první světové války psali. I nalezený svázaný ročník 1919 časopisu Český svět. "Po návratu tam vyšlo několik jeho fotografií," poznamenává Vladimír Balcar.

Tříletá práce vnuků legionáře vyvrcholila výstavou jeho fotek, které kromě několika v časopisu nebyly nikdy zveřejněné. Vyprávějí příběh cestujících legionářů i jednotlivých míst, kudy putovali. Dokumentují život ve Vladivostoku, výuku angličtiny na palubě lodi do Ameriky, oslavy sokolského sletu v New Yorku i třeba pohled na New York z jednoho z mrakodrapů.

Kde si lze snímky prohlédnout

Výstavu fotografií s názvem **Návrat Domů aneb Cesta legionáře Václava Balcara kolem světa** mohou lidé vidět v opavském Domě umění.

Potrvá až do 3. listopadu.

Je součástí festivalu Bezručova Opava. Představuje sedm desítek snímků - z Omsku, Vladivostoku, z paluby lodi Sheridan, z Japonska, Filipín a Havaje až po Ameriku a následný příjezd zpátky do Prahy.

Každého návštěvníka uvítá ateliérový snímek Václava Balcara z roku 1914 při nástupu do armády. Výstavě také vévodí obří společná fotka legionářů po příjezdu do amerického San Franciska. "Svým objektivem napsal fascinující fotografický román bez jediné věty fabulace," míní sociolog a pedagog Slezské univerzity Jiří Siostrzonek. Ten příběh Václava Balcara podrobně zpracoval do knihy, v níž teď vychází také na 150 Balcarových snímků.

Autoři: Žaneta Motlová, jog

PONDĚLÍ 16. ÚNORA 2015 - ČÍSLO 39

OPAVSKÝ A HLUČÍNSK

deník

Legionář „napsal“ svůj příběh v unikátních fotografiích

Opava, Ostrava – Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa. Tak zní název výstavy unikátních fotografií pořízených zhruba ze čtyř set skleněných negativů.

Vernisáž, kterou v ostravském Divadle Jiřího Myrona zahájí kurátor Jiří Siostrzonek, je naplánována na čtvrtek 26. února 2015 v 17 hodin.

Vše se odvíjí od dramatického životního příběhu Václava Balcara (5. března 1892 ve Rtyni v Podkrkonoší – 7.2.1970 v Opavě) symbolizujícího řadu lidských osudů, které neli-tostné soukolí válečné mašinérie vláčelo dlouhou dobu v odloučení, chaosu, psychickém a tělesném strádání mimo bezpečí domova.

Václav Balcar hrůzy první světové války, legionářské tažení Ruskem a komplikovaný návrat do vlasti nejen prožil, ale navíc fotografoval.

Svým objektivem tak „napsal“ fascinující „fotografický román“ bez jediné věty fabulace.

„V dnešním, vizuálně dominantním světě, by nám pravděpodobně činilo velké problémy představit si prožitou realitu z pouhé četby zápisků nebo osobního vyprávění. Proto teprve fotografie nám poskytují neomezený prostor a čas oddat se sledování příběhu prostřednictvím expresivních, ale i poetických Balcarových obrazů," uvádí Jiří Siostrzonek.

Mimořádná fotografická reportáž z části ruské anabáze a následného návratu legionáře Václava Balcara jsou poprvé představeny veřejnosti formou výstavy a doprovodného katalogu.

Jedná se o unikátní soubor fotografií pořízených z cca 400 skleněných negativů, které zásluhou další generace Balcarů zůstaly zachovány v neporušeném stavu.

Fotografická výstava Václava Balcara je zároveň mementem a výzvou k úctě k předchozím generacím, kdy převážně zahleděni do sebe, nevíme téměř nic o individuálních, často tak dramatických osudech našich předků.

„Světovou premiéru“ unikátní výstavy a katalogu v rámci festivalu Bezručova Opava v roce 2013 připravil tým ve složení: Olga Smičková, Dáša Hlubučková, Vladimír Balcar, Pavel Kerlin, Petr Rotrekl a Jiří Siostrzonek.

Výstavu pořádá Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě a Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.

Expozice bude otevřena do 11.března 2015 vždy hodinu před představením.

Řekl o výstavě Jiří Siostrzonek:

„V dějinách společnosti zastávají zvláštní místo generace lidí, kterým bylo předurčeno narodit se a žít v dobách nesmyslných mocenských experimentů, jejichž průběh však nemohly nijak ovlivnit, a tak se staly nedobrovolně jejich součástí se všemi nedozírnými a nezvratnými důsledky. Lidé, kteří prožili společenské katastrofy s průvodními traumaty, navždy ztratili schopnost vidět svět nevinnýma očima, změnily se jejich hodnoty, ale stali se pokornějšími a získali úctu ke všemu živému."

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

Klauzurní a diplomové práce 2014

Petr Drábek, Ondřej Durczak,
Michaela Hollý, Jana Hunterová,
Daniel Laurinc, Vladimír Meletzký,
Jerzy Piatek, Karel Poneš

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

13. 1. 2015 – 25. 2. 2015

Výstava vybraných nejnovějších závěrečných a klauzurních prací bakalářského a magisterského studia Tato výstava si nekladla za cíl mít stanovené jednotící téma, jejím cílem bylo nabídnout návštěvníkům výběr výrazných autorských souborů, které vytvořili studenti Institutu tvůrčí fotografie v průběhu akademického roku 2014. Tato výstava tak umožnila nahlédnout do nejlepší aktuální volné tvorby. Klauzurní práce předkládají studenti Institutu tvůrčí fotografie v prvním a druhém ročníku bakalářského studia a ve čtvrtém ročníku navazujícího magisterského studia. Spolu se závěrečnými bakalářskými a diplomovými pracemi jsou tvůrčím vrcholem jejich práce v daném akademickém roce. Studenti si mohou volit témata i způsob výsledného představení závěrečné práce. Mají svobodu ve výběru žánrových stylů od dokumentu přes portrétní fotografii, akt, krajinu, zátiší až k vlastní konceptuální tvorbě. Svou práci studenti průběžně konzultují se svými vedoucími. Předkládají se pak tematicky i stylově ucelené výstavní soubory.

Na výstavě se nám představili následující autoři: Petr Drábek - Miss Roma; Ondřej Durczak - Ostrava v důchodu; Michaela Hollý - Nemluv o tom, Jana Hunterová – Hranice, Daniel Laurinc – Kořeny; Vladimír Meletzký – Matka; Jerzy Piatek - New York, jen několik osob; Karel Poneš - House of Abysmal.

Klauzurní a diplomové práce 2014, Petr Drábek - Miss Roma;

Petr Drábek uzavřel své magisterské studium souborem barevných dokumentárních fotografií ze zákulisí soutěže *Miss Roma*, která se pořádala v Hodoníně. Fotografie zachycují atmosféru příprav v předvečer soutěže. Tomu předcházelo týdenní soustředění na Mlýnkách u Strážnice v Bílých Karpatech.

Ondřej Durczak je spjat s městem Ostravou. Proto se dlouhodobě věnoval a stále věnuje Ostravsku, které dokumentuje. Zároveň hledá a bádá i v historii. Veškerou snahu pak shrnul v knize *Ostrava v důchodu*: Průvodce po zaniklé slávě. Tuto publikaci odevzdal jako součást své bakalářské práce. Stala se nejen poutavou knihou pro pamětníky „zlatých časů" této průmyslové metropole. V knize je kolem tří set černobílých fotografií, které jsou doplněny texty. Fotografie jsou zařazeny do cyklů, jako například ostravská městská krajina, parky, industriální krajina a stavby, obyčejné ulice, dělnické a hornické kolonie (spojené s dynastií Rothschildů), chátrající a opuštěné budovy nebo dosluhující obchůdky a bufety. Na výstavě jsme tak mohli vidět malý výběr z této knihy.

Michaela Hollý se ve své klauzurní práci za druhý ročník *Nemluv o tom!* vrátila k traumatizujícímu prožitku, který ji osobně zasáhl v období dospívání. Fotografie nám ukazují nejniternější pocity dívky. Ta se snaží i po letech nalézt někoho, kdo je jí ochoten naslouchat.

Jana Hunterové nám na výstavě představila svou diplomovou práci *Hranice*. Jana Hunterová v současné době pokračuje v doktorském studiu. Její fotografický soubor vznikal při cestách po Izraeli, Palestině, Indii a Francii. Jana Hunterová se ve svých snímcích dotýká v současné době tak aktuálního a citlivého tématu mezilidských vztahů a vzájemné tolerance a bezpečnosti.

Daniel Laurinc představil svoji klauzurní práci za druhý ročník nazvanou *Kořeny.* Na svých fotografiích poukazuje na nový fenomén osídlování venkova, kdy se po desetiletích objevují snahy vrátit se k farmaření, ekologickému a hospodárnému způsobu života, kdy se objevuje v lidech snaha vnímat a využívat místní zdroje. To je přesný opak dnešní globalizace a odlivu nejmladší generace za prací a zábavou do velkých měst.

Vladimír Meletzký ve své bakalářské práci *Matka* představil téma vlastní rodiny. Byl to niterný dokumentární soubor o jeho matce. Tu po tři roky sledoval a dokumentoval. Zachytil tak podoby života vlastní matky, která zůstávala v těžké nemoci odkázána na péči svých bližních.

Polský student **Jerzy Piatek** představil svoji klauzurní práci za první ročník bakalářského studia. V souboru *New York* se snažil o vyjádření vlastních pocitů, vnitřní samoty, odcizení a absence teplých mezilidských vztahů. To vše prožíval při svých opakovaných návštěvách New Yorku. Ukázal tak na jednání lidí ve veřejném prostoru přelidněné metropole. Lide se tady se tady navzájem chovají tak, jako by se nevnímali. Jako by byli úplně sami.

Karel Poneš představil svoji diplomovou práci *House of Abysmal*. Soubor nám ukázal subjektivní zachycení symbolických momentů přelomového období jeho života, byly to dokumentární fotografie s Lynchovskou atmosférou. Každý snímek byl vlastně symbolickým autoportrétem podílejícím se na podobenství o středu života.

Výstavu uvedli kurátor Marek Malůšek a Vladimír Burgus.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Odkazy na výstavu:

http://www.itf.cz/index.php?text=396-klauzurni-a-diplomove-prace-2014

http://inoviny.slu.cz/index.php/studenti/1727-klauzurni-a-diplomove-prace-posluchacu-itf-uvidite-v-galerii-opera

https://www.ndm.cz/cz/stranka/515-institut-tvurci-fotografie-fpf-su-diplomky-a-klauzury.html

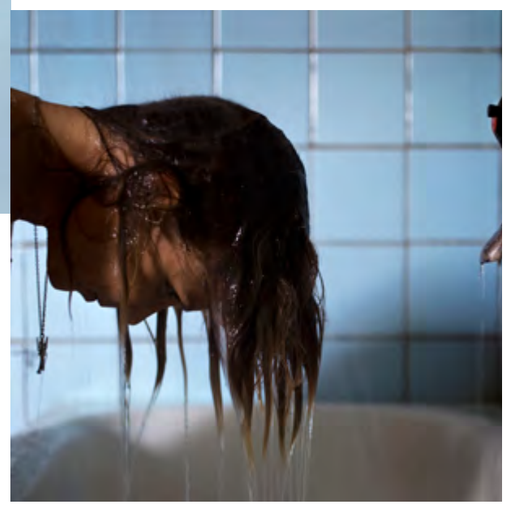

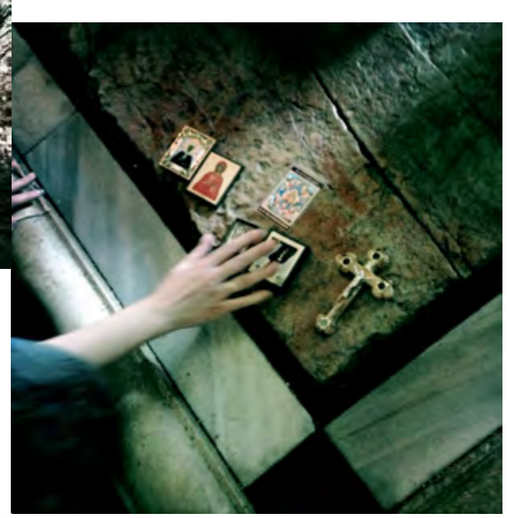

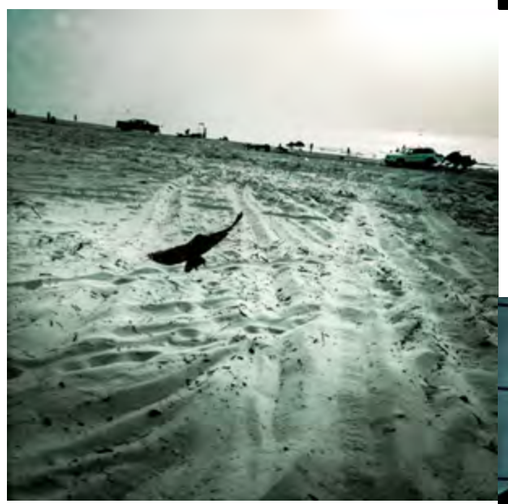

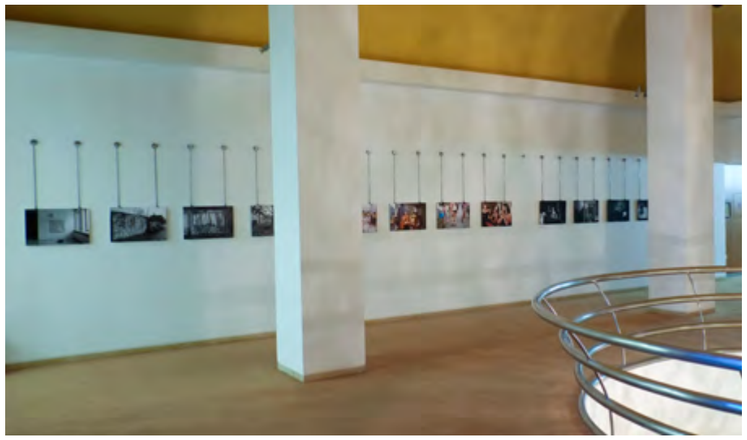

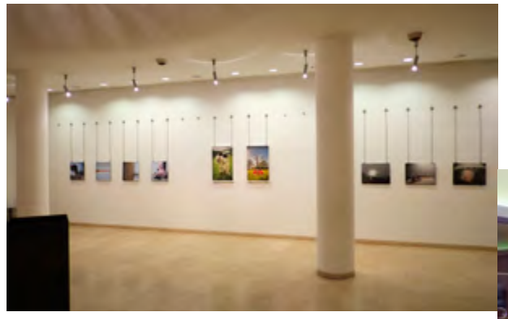

První společná fotografie Petry Hajdůchové a Robina Závodného

Petra Závodná (Hajdůchová)
Robin Závodný

30. 10. 2014 – 7. 1. 2015

http://petrahajduchova.com/
https://www.facebook.com/petra.hajduchova.50

http://www.robinzavodny.com/
https://www.facebook.com/robin.zavodny.9

V říjnu 2014 se v Galerii Opera představili dva autoři, **Petra Hajdůchová (Závodná)** a **Robin Závodný**, absolventi Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulty multimediálních komunikací, Ateliéru Reklamní fotografie. V galerii představili svou společnou tvorbu - debutující projekt *dis/connected* (2011), který jsme mohli vidět v přízemí. Projekt se dotýká tématu sociálních sítí a současného fenoménu digitální komunikace mezi lidmi. Ze snímků vyzařuje touha, potřeba doteku a chlad snímků a digitální manipulace v abstraktním prostoru. Vidíme střet hranic. Samotná snaha komunikace je zobrazena ve znakovosti nebo aktu internetové komunikace. Snímky reflektují abstraktní prostor chladného digitálního kontaktu mezi lidmi. V abstraktním prostoru pracují s motivy odosobnění, ztráty identity, touhy, kontaktu a digitální manipulace. Na výstavě se také každý z autoru prezentoval sólovým souborem fotografií.

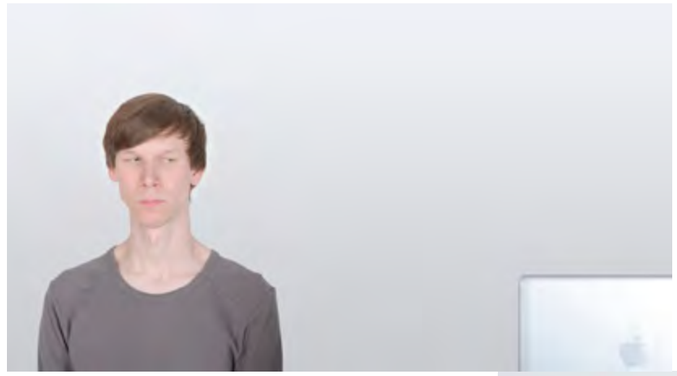

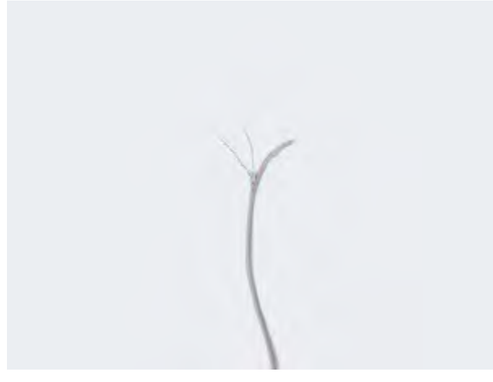

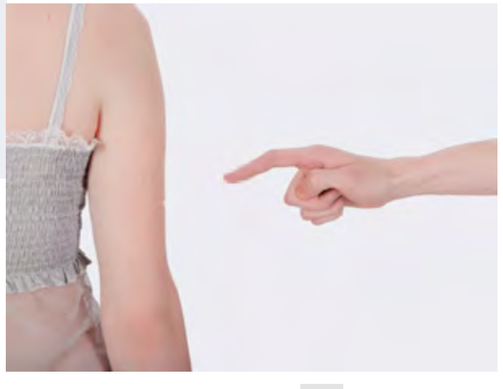

Petra Hajduchová se představila v prvním patře svým samostatným projektem *Při západu* (2011), kde pracuje s tématy o člověku, o jeho duševní sféře nebo se zamýšlí nad lidskou samotou. Touto prací poukázala na lidskou samotu. Vybrala starého člověka, který samotou trpí nejvíce. Citlivým pohledem sleduje tohoto muže. Je osamělý, ztratil nejbližší osobu. Ostatní z rodiny jsou daleko. Doba stmívání pak podporuje smutnou atmosféru a pocity osamělosti.

Robin Závodný se představil v prvním patře svým samostatným projektem *Natural* (2013), kde vystavil snímky z městské periferie. Na svých snímcích ukazuje neutěšené prostředí, které balancuje na pomezí přírody a města. Stává se přechodnou hranicí, kde se střetává městská a přírodní krajina. Ani jedna z nich se naplno neprojevuje, nýbrž se navzájem ovlivňují. Přibližuje nám krajinu, kde zarostlé louky přecházejí do lesů, ukazuje části vytrácejícího se města. Na některých místech můžeme pak vidět střety. Na snímcích také můžeme vidět obyvatele okrajových částí města a návštěvníky, kteří se tady pohybují, zkracují si cestu k domovu, využívají příměstskou krajinu k procházkám a venčení psů, běhání… Snímky jsou vyfotografované v brzkém předjaří, kdy je čerstvě roztátý sníh, půda je bez trávy, která teprve raší, a stromy jsou ještě bez listů. Proto zachycené snímky jsou neutrální, bez sytých tónů v odstínech hnědé a zelené.

Výstavu uvedl kurátor Vladimír Birgus.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Odkazy na výstavu:

https://www.ndm.cz/cz/stranka/518-petra-hajduchova-a-robin-zavodny-prvni-spolecna.html
http://itf.cz/index.php?text=380-prvni-spolecna
https://inoviny.slu.cz/index.php/osobnosti/1654-partneri-v-zivote-i-profesi-vystavuji-sve-dilo?print=1&download=0

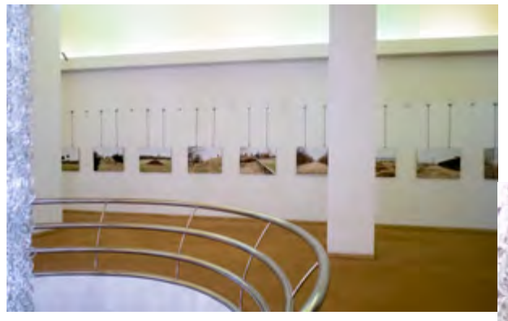

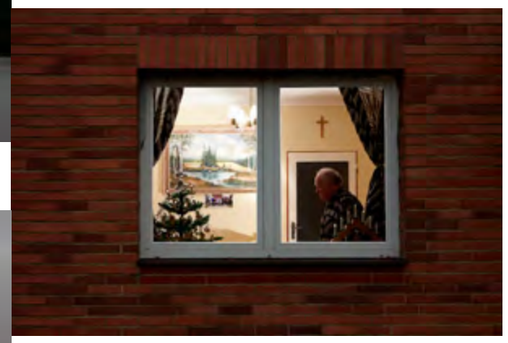

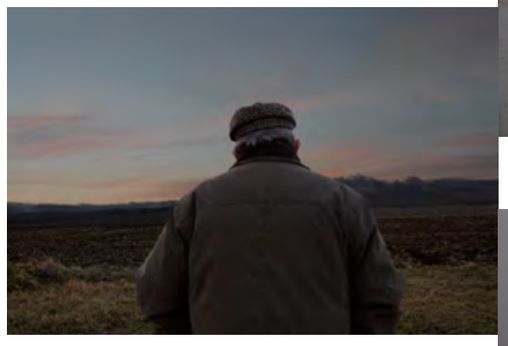

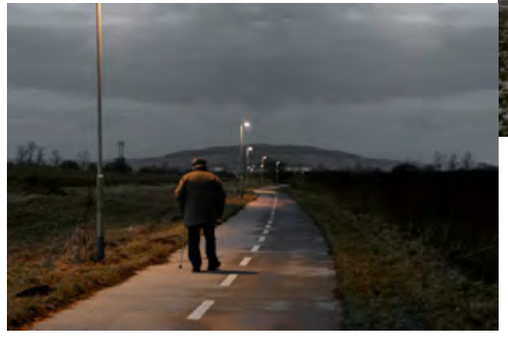

První společná, Robin Závodný - Natural

První společná, fotografie z vernisáže

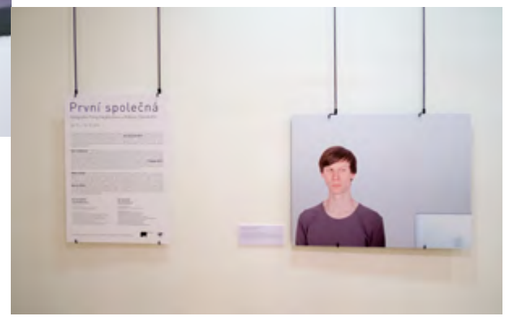

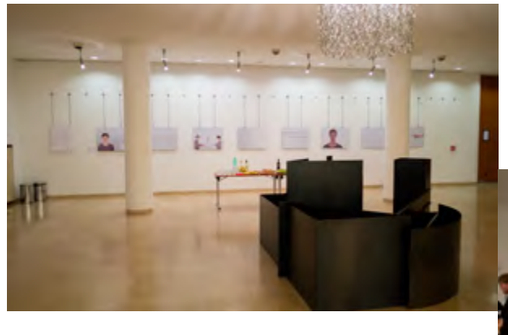

První společná

fotografie Petry Hajdůchové a Robina Závodného

30. 10. — 10. 12. 2014

První společná je výstava dvou absolventů Ateliéru reklamní fotografie Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Jejich společnou tvorbu představují debutujícím projektem **dis/connected (2011)**, který se dotýká tématu sociálních sítí a současného fenoménu digitální interakce mezi lidmi. V abstraktním prostoru pracují s motivy odosobnění, ztráty identity, touhy, kontaktu a digitální manipulace. Projekt zároveň spojuje jejich odlišná tematická zaměření ve volné fotografické tvorbě, kterou každý z autorů prezentuje sólovým souborem fotografií.

Petra Hajdůchová (*1988 Uherské Hradiště) žije od svého dětství v moravské obci Dolní Němčí. V roce 2012 získala titul magistra umění v oboru reklamní fotografie. Absolvovala také studijní stáže na Bezalel Academy of Arts and Design v Izraeli (2008/2009) a Shih Hsin University na Tchaj-wanu (2011/2012). Petra ve fotografiích upřednostňuje jednoduchost a klid, ráda používá symboliku. Pracuje s tématy o člověku, o jeho duševní sféře nebo se zamýšlí nad lidskou samotou, jak je tomu v případě série **Při západu (2011)**. Zde citlivým pohledem sleduje postavu stárnoucího muže, který je osamělý, ztratil nejbližší osobu a zbytek rodiny má daleko. Doma i v místech obvykle zaplněných lidmi, trpí pocitem úzkosti a odloučení. Jeho čas plyne a nic se nemění. Snad už jen západ slunce ho přivádí na jiné myšlenky.

Robin Závodný (*1987 Šternberk) žije v Olomouci. Magisterský obor vystudoval v Ateliéru reklamní fotografie v roce 2013. Při studiu absolvoval studijní stáž na Shih Hsin University na Tchaj-wanu (2011/2012). Robin se ve svých fotografických projektech zabývá počítačovým prostředím, digitální manipulací a urbánní krajinou. Jeho starší fotografické soubory poskytovaly prostor pro autorské posprodukční zásahy, které hraničily až s krajinnou konstrukcí. Tento matematický pohled přetrvává i v projektu **Natural (2013)**, který je částí jeho magisterské práce. Zobrazovaná, geometricky deformovaná krajina zde však není dílem počítačové postprodukce, nýbrž „zřetelným" střetem města a přírody na městské periferii. Nalezené transformace přírody bychom tak s nadsázkou mohli označit za „urbanistický land art" či urbánní krajinu bez města.

MgA. Petra Hajdůchová
p.hajduchova@gmail.com
www.petrahajduchova.com

samostatné výstavy:
2012 Proměny, Jiné Café, Uherské Hradiště
2013 Úryvky, Cafe Club, Uherský Brod

kolektivní výstavy (výběr):
2014 Vnitřní okruh v současné české fotografii, MMU, Olomouc
2012 Czech Press Photo 2012, Staroměstská radnice, Praha
2011 Frame010, Mesiac fotografie, Bratislava, Slovensko
2011 HMLA, Galéria umenia a tvorby Šaľa, Šaľa, Slovensko
2011 Frame010, Leica Gallery, Praha
2009 Made in Israel, Ambasáda České republiky v Tel Avivu, Izrael
2006 Umění pomáhat, Kino Hvězda, Uherské Hradiště

MgA. Robin Závodný
robin.zavodny@gmail.com
www.robinzavodny.com

samostatná výstava:
2012 FRAKTÁL, Photogether Gallery, Zlín

kolektivní výstavy (výběr):
2013 CZEGGS, Frameless Gallery, Londýn
2013 Někdo se dívá, Galerie AMU, Praha
2012 Světlo jinak, Arcidiecézní muzeum, Olomouc
2011 Obraz, v kterém žijeme, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
2011 Photokina, Koelnmesse, Kolín nad Rýnem
2010 Vybrané Příspěvky, SEDF, Bratislava
2010 Prague Photo 2010, gal. Mánes, Praha
2010 Czech Fresh Design, ambasáda ČR, Washington

Výstavní projekt je realizován za podpory statutárního města Ostrava.

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

Zátiší?

Renata Běčáková, Hana Connor, Krystyna Dul, Michaela Hollý, Oldřich Malachta, Michal Matoušek, Petr Neugebauer, Jan Sakař, Marek Zawadka, Tomáš Zumr

2. 10. 2014 – 29. 10. 2014

Výstava vybraných nejnovějších prací studentů Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Výstavu připravil kurátor Jan Mahr.

Fotografické zátiší patří k tradičním předmětům v 1. ročníku na Institutu tvůrčí fotografie. Studenti musí v tomto předmětu plnit následující úkoly, a to klasické zátiší (rekonstrukci klasického malířského zátiší), zátiší moderní a nalezené, zátiší kreativní. Fotografické zátiší může být pro studenta na jedné straně ideálním prostorem pro experimentování a na druhé zároveň také vhodným polem pro nácvik základních fotografických dovedností. Někteří studenti se tak začnou zátiší věnovat více, což vyvrcholí v jejich klauzurních, bakalářských či diplomových pracích. Zátiší patří mezi tradiční umělecké disciplíny umožňující překlenout různá výtvarná média. Ve fotografickém zátiší se dnes uplatňují nové technologie a otevírají nové možnosti, které odbouraly různé technické překážky. To přineslo nové formy a nové přístupy ve fotografickém zátiší.

Tato výstava se nám snažila představit různé podoby fotografického zátiší. Přinesla nejlepší rekonstrukce klasického zátiší, ukázku mokrého kolodiového procesu Honzy Sakaře na hliníkových deskách, nalezenou realitu kontrastující s uměle vytvořeným „soukromím“ v podání Marka Zawadky nebo inscenovanou mystifikaci Tomáše Zumra.

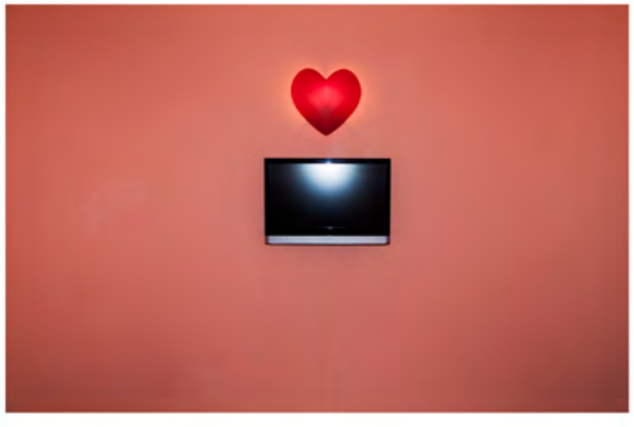

Na výstavě jsme mohli vidět díla následujících autorů:

Renata Běčáková, Odhalování, digitální tisk, 2013–2014

Hana Connor, fotografická rekonstrukce obrazu: Jan Davidsz. de Heem, Vanitas, 2014

Krystyna Dul, Pohraniční stát, digitální fotografie, 2014

Michaela Hollý, fotografická rekonstrukce obrazu: Jacques Louis David, Maratova smrt, 2013

Oldřich Malachta, Za hradbou hor, digitální tisk z negativu 6x6 cm, 2014

Michal Matoušek, „Tribute to Mark # X“, digitální tisk z naskenovaného barevného negativu, 2014

Petr Neugebauer, Projekce, kontakt z barevného negativu 4x5 palců, 2013

Jan Sakař, fotografická rekonstrukce obrazu: Vincent van Gogh, Zátiší s košem brambor, 2014

Jan Sakař, Zátiší, mokrý kolodiový proces na hliníkových deskách formátu 4x5 palců, 2014

Marek Zawadka, The Room, digitální fotografie, 2014

Tomáš Zumr, fotografická rekonstrukce obrazu: Juan Sánchez Cotán, Zátiší s kdoulí, melounem, hlávkou zelí a okurkou, 2013

Tomáš Zumr, Proces, digitální tisk z negativu 6x6 cm, 2013

Výstavu uvedl Marek Malůšek.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Odkazy na výstavu:

http://www.itf.cz/index.php?text=372-zatisi

https://www.ndm.cz/cz/stranka/516-institut-tvurci-fotografie-zatisi.html

Zátiší ?

Zátiší?
Zátiší je tradiční umělecká „disciplína" překlenující jak různá výtvarná média, tak také dekády, století, tisíciletí dějin umění.
Je to žánr, o kterém se dá v prvním plánu říci, že je širšímu publiku poměrně přístupný a přátelský. Tento pohled může ale s rychle se proměňujícím fotografickým médiem vzít tak trochu za své. S novými technologiemi a možnostmi distribuce, které odbouraly různé technické překážky, jež mohly po léta fungovat jako určitý katalyzátor snah fotografujících, je v současné době zcela běžné vytvářet „jakékoli množství čehokoliv". A v této tendenci přirozeného vzniku nových forem a přístupů nezůstává zátiší mimo dění.
Výstava Zátiší? je tedy určitým pokusem představit různé podoby tohoto žánru, se kterými se u studentů Institutu tvůrčí fotografie můžeme setkat, a to jak v samotném předmětu Fotografické zátiší, tak v jejich volné tvorbě, kterou představují především klauzurní práce.
Zátiší zde není tedy vnímáno jako disciplína, která by měla být formálně naplňována, ale spíše jako určitá událost, instalace, objekt, který každý v životě vytváří. Který nás charakterizuje a mnohé vypovídá. Který nalézáme nebo vytváříme. Který fotografujeme.
Jan Mahr

Jan Sakař, Zátiší, mokrý kolodiový proces na hliníkových deskách formátu 4x5 palců, 2014

Tomáš Zumr, Proces, digitální tisk z negativu 6x6 cm, 2013

Renata Běčáková, Odhalování, digitální tisk, 2013–2014

Petr Neugebauer, Projekce, kontakt z barevného negativu 4x5 palců, 2013

Hana Connor, fotografická rekonstrukce obrazu: Jan Davidsz de Heem, Vanitas, 2014

Jan Sakař, fotografická rekonstrukce obrazu: Vincent van Gogh, Zátiší s košem brambor, 2014

Krystyna Dul, Pohraniční stát, digitální fotografie, 2014

Zátiší?
2.10–29.10. 2014
Divadlo Jiřího Myrona, Čs. legií 14, Ostrava
Vydal Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity
v Opavě
2014

Michal Matoušek„Tribute to Mark # X", kontakty z barevného negativu, 2014

Marek Zawadka, The Room, digitální fotografie, 2014

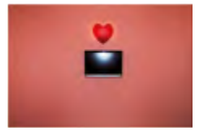

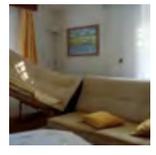

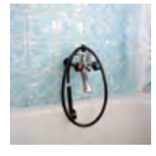

Oldřich Malachta, Za hradbou hor, digitální tisk z negativu 6x6 cm, 2014

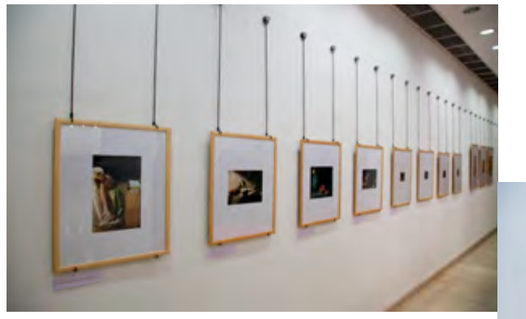

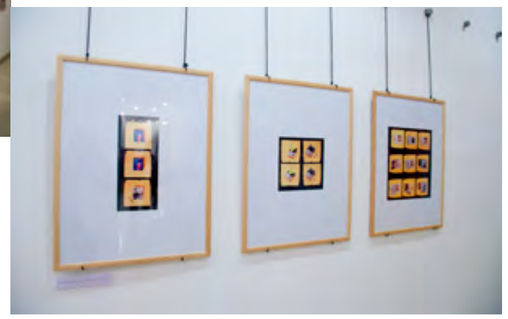

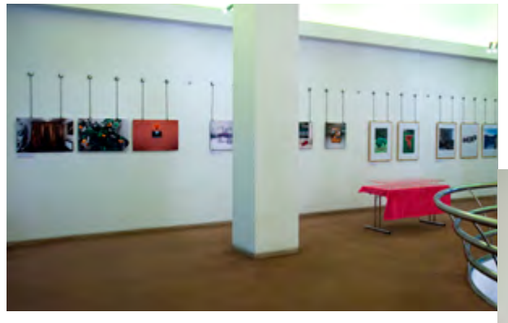

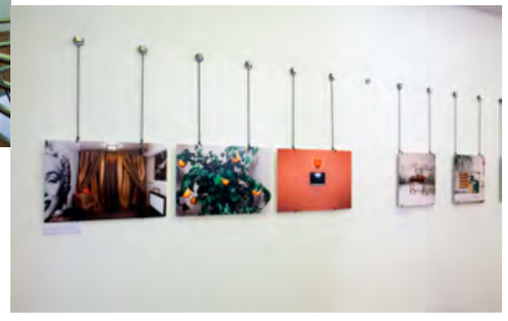

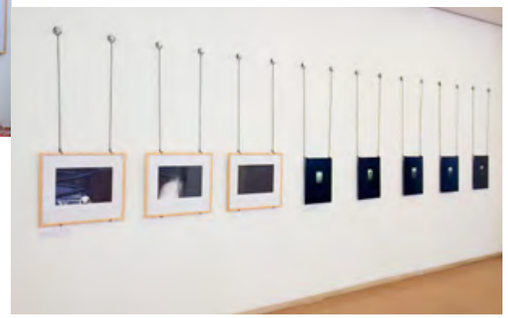

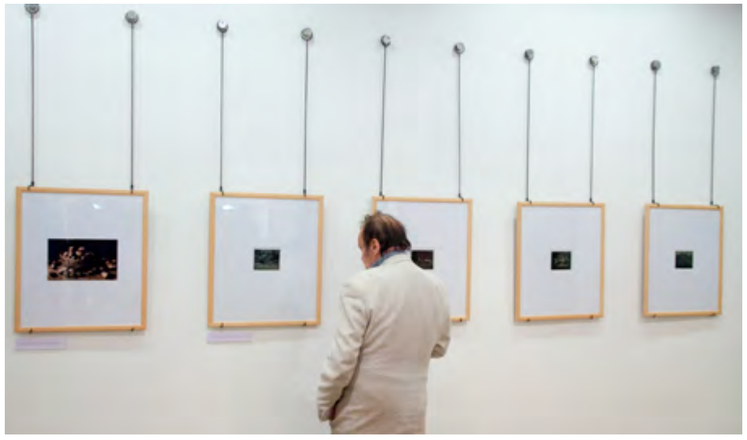

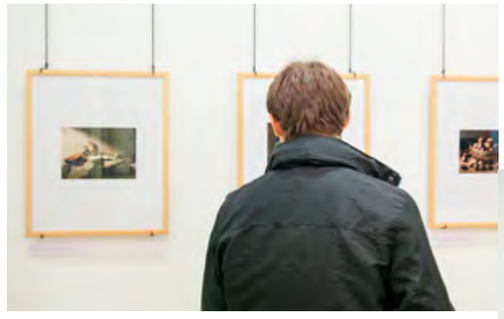

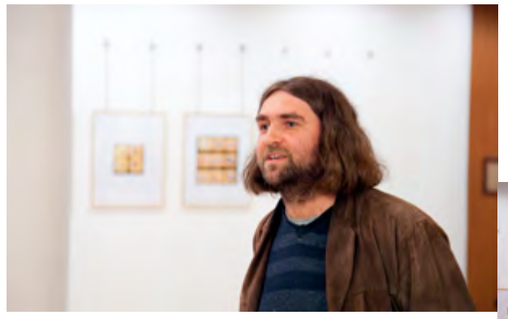

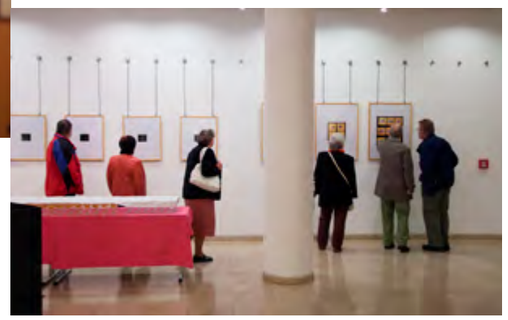

Zátiší ?

/ práce studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě /

/ Renata Běčáková / Hana Connor / Krystyna Dul / Michaela Hollý / Oldřich Malachta / Michal Matoušek / Petr Neugebauer / Jan Sakař / Marek Zawadka / Tomáš Zumr /

Zátiší je tradiční umělecká „disciplína“ překlenující jak různá výtvarná média, tak také dekády, století, tisíciletí dějin umění.

Je to žánr, o kterém se dá v prvním plánu říci, že je širšímu publiku poměrně přístupný a přátelský. Tento pohled může ale s rychle se proměňujícím fotografickým médiem vzít tak trochu za své. S novými technologiemi a možnostmi distribuce, které odbouraly různé technické překážky, jež mohly po léta fungovat jako určitý katalyzátor snah fotografujících, je v současné době zcela běžné vytvářet „jakékoli množství čehokoliv“. A v této tendenci přirozeného vzniku nových forem a přístupů nezůstává zátiší mimo dění.

Výstava Zátiší? je tedy určitým pokusem představit různé podoby tohoto žánru, se kterými se u studentů Institutu tvůrčí fotografie můžeme setkat, a to jak v samotném předmětu Fotografické zátiší, tak v jejich volné tvorbě, kterou představují především klauzurní práce.

Zátiší zde není tedy vnímáno jako disciplína, která by měla být formálně naplňována, ale spíše jako určitá událost, instalace, objekt, který každý v životě vytváří. Který nás charakterizuje a mnohé vypovídá. Který nalézáme nebo vytváříme. Který fotografujeme.

Jan Mahr

2.10. – 29. 10. 2014

Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě

Divadlo Jiřího Myrona, Čs. legií 14, Ostrava

Výstavní projekt je realizován za podpory statutárního města Ostravy.

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

MLADÍ A NEJMLADŠÍ

Jan Brykczyński
Hana Connor
Jana Hunterová
Rafał Milach
Petr Toman
Tomaš Zumr

22. 5. 2014 – 25. 6. 2014

Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě
a Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity
v Opavě Vás srdečně zvou na zahájení výstavy

MLADÍ A NEJMLADŠÍ

Studenti Institutu tvůrčí fotografie FPF SU

v Opavě ve čtvrtek 22. května v 17 hodin. Výstava,
kterou zahájí Jiří Siostrzonek, bude otevřena
do 25. června 2014 vždy hodinu před představením.
V rámci Ostravské muzejní noci 2014 ji dne 7. června
2014 od 22 do 24 hodin doprovodí ozvučená projekce.

Divadlo Jiřího Myrona, Čs. legií 14, Ostrava. Výstavní projekt
je realizován za podpory statutárního města Ostravy.

Tato výstava se nám přinesla nejlepší práce mladých studentů Institutu tvůrčí fotografie, které byly vystaveny na Prague Photo 2014 v Kafkově domě v Praze. Jsou to práce, které studenti představiliv letech 2013 a 2014.

Jan Brykczyński představil svoji klauzurní práci, soubor *Boiko*. Janu Brykczyńskému se podařilo zachytit uzavřenou společnost žijící v malé vísce Bojků v ukrajinských východních Karpatech. Je to příběh etnické skupiny Bojků - horalů. Fotografie jsou podané výrazně stylizovanou formou barevné dokumentární fotografie. Kdybychom se podívali na zachycený obraz středověku, sáně by byly podobné, kůň by byl podobný, stroje by sice byly jiné, ale prapory a kříž by byly ty samé a ty samé by byly tváře. Jsou to barevné fotografie v pohádkovém stylu. „*Chtěl jsem ukázat bajku,*“ vysvětluje fotograf. Víska Bojků v Karpatech se pro autora stala naplněním snů o idyle. Díky souboru Boiko ukazuje Jan Brykczyński svět trochu jako ze snu. Surrealistický a archetypický obraz o vsi. Tento projekt fotografoval Jan Brykczyński přes tři roky a vyšla k němu i kniha. Jan Brykczyński je dokumentární fotograf. Ve své práci se soustřeďuje na periférie východní Evropy i svazky člověka s přírodou, je členem Sputnik Photos (dalšími členy jsou Agnieszką Rayss, Anderj Balco, Andrei Liankevich, Michał Łuczak, Rafał Milach, Adam Pańczuk). Získal ocenění The Syngenta Photography Award 2013 v Londýně nebo soutěži European Photo Exhibition Award 02 – The New Social (výstava finálových prací proběhla v galerii Deichtorhallen v Hamburgu), jeho práce byly vystaveny například na výstavě

Regeneration v Musée de l´Elysée v Lausanne nebo Museo Amparo v Mexiku. **Jan Brykczyński** studuje v současné době doktorské studium na Institutu tvůrčí fotografe Slezské univerzity v Opavě.

Hana Connor nám představila svoji klauzurní práci NYC. Při opakovaných pobytech v USA fotografovala různé části New Yorku, pozorovala ruch každodenního života a zkoumala odlišnosti. Zachytila ruch ulic velkoměsta, ale také se ji podařilo vystihnout samotu lidí na tomto místě. Její snímky jsou expresivní a syrové. Představila nám tak subjektivním pohledem zachycené černobílé fotografie New Yorku. Více informací o Haně Connor jsou uvedeny výše u výstavy *Wall Street*.

Jana Hunterová nám představila svoji diplomovou práci *Hranice*.

Jana Hunterová studuje v současné době doktorské studium na Institutu tvůrčí fotografe Slezské univerzity v Opavě. Jana Hunterová se soustřeďuje na dokumentární, reportážní a street fotografie. Její práce zkoumá, odhaluje a snaží se zachovat bohatost a zranitelnost moderní kulturní identity. Zabývá se teorií fotografie, kurátorskými a přednáškovými aktivitami a experimentálním filmem. Pracuje nejen s fotografy, ale také s vizuálními umělci, hudebníky a spisovateli zde a v zahraničí obecně.

Dostala několik ocenění a její dílo je zastoupeno v několika uměleckých sbírkách. Vystavovala na festivalech v České republice i zahraničí (například Shared stories of Asia and Europe Singapore International Photography Festival v Singapuru). Získala ocenění na Slovak Press Photo 2015 za svůj soubor *London* (1. místo v kategorii Stredoeúropská fotografie), dále nominaci na Grant Prahy na Czech Press Photo 2017 za soubor *Praha ve verších Václava Hraběte*.

Rafał Milach ppředstavil v roce 2013 svůj dlouhodobý fotografický projekt Black Sea of Concrete o transformaci společnosti v současné Ukrajině a Rusku přiblížený na oblasti kolem Černého moře. Soubor fotografií z Krymu představený v Galerii Opera rozkrývá život obyvatel jedné z postsovětských oblastí, ponechaných napospas právu silnějšího, a tím pádem brutálním sociálním proměnám během mnohostranného geopolitického soupeření – trhu, národností i armád. Od takzvané oranžové revoluce uplynulo jen pár let a lidé již ztratili naději, že se podaří prosadit změny, že budou lepší. „*Nechte východní Ukrajinu spolu s Krymem vrátit se do Ruska a západní část země se připojit k Evropské unii*“ - říká Alexandr popíjející pivo. Jsou zmateni a unaveni politickým chaosem… Povrch krajiny je pokryt trhlinami a rezavými skvrnami. V roce 2014 pak došlo k vojenskému obsazení Krymu a vyhlášení samostatnosti.

Rafał Milach je absolventem doktorského studia na Institutu tvůrčí fotografe Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Je známým fotografem a autorem fotografických knih. Je členem Sputnik Photos (dalšími členy jsou Agnieszką Rayss, Anderj Balco, Jan Brykczyński, Andrei Liankevich, Michał Łuczak, Adam Pańczuk). Vydal autorské knihy *Pierwszy marsz dżentelmenów*, *Pressident*, *The Winners*. Více než deset let zachycuje transformační procesy v rusky mluvících zemích a ve střední a východní Evropě. Výsledkem této práce je řada monografií. Během několika let získal několik grantů, například Magnum Foundation, grant polského ministerstva kultury a Evropského fondu kultury. Jeho fotografie a knihy byly oceněny na soutěžích World Press Photo a Pictures of the Year International, Magnum Expression Awards, Photography Book Now and New York Photo Festival Awards. Milachova díla jsou zastoupena v Museu umělecké fotografie v Kiyosato v Japonsku, v Brandts Museu kultury a vizuálního umění a v galerii C / O v Berlíně.

Získal 1. cenu v kategorii Umění v největší světové soutěži novinářské fotografie World Press Photo 2008 a v roce 2017 se stal jedním ze čtyř nominovaných na cenu Deutsche Börse Photography Prize v Londýně a Frankfurtu nad Mohanem za projekt *Odmowa* (*Odmítnutí*).

Deutsche Börse Photography Foundation Prize je jedna z nejvýznamnějších fotografických cen světa.

Ocenění získal také na Leica Oskar Barnack Award 2014, na Paris Photo 2014 za knihu *The Winners* – byla to výstava 10 finalistů soutěže nejlepších fotografických knih roku na největším světovém veletrhu fotografií Paris Photo v Grand Palais v Paříži, byl finalistou významné soutěže současného umění The Cord Prize 2013 v Londýně, byl oceněn společně s ostatními autory za knihu *The Book 7 Rooms* na výstavě nejvýznamnějších fotografických knih roku 2012 na Paris Photo v Grand Palais. Vystavoval na mezinárodních festivalech a výstavách, například Jaipur Phototravel Festival v Indii, FORMAT International Photography Festival ve Velké Británii, FOTOGRAFIA – Festival internazionale di Roma, Magnum Foundation Emergency Fund v USA a Francii nebo na Urban Image Change na Triennial of Photograph Hamburg v Hamburku. Zde představil svůj soubor Where the Atoms Die. V současné době se zabývá konceptuální fotografií.

Petr Toman se na výstavě v Galerii Opera představil svým obrazovým esejem *The Aftertaste.* Je to příběh o veteránovi nadpraporčíkovi Jiřím Schamsovi, který byl v roce 2008 těžce zraněn v Afghánistánu. Kovová střepina mu poškodila mozek. Stal se synonymem novodobého válečného veterána oslavovaného a ověšovaného medailemi, stal se velmi dobrým artiklem politiků v předvolebních kampaních. Zároveň odhalil fakt, jak zoufale nepřipravená byla česká společnost na to, že z válek se vracejí vojáci živí, mrtví, ale i zranění. Dalo by se předpokládat, že se vybuduje adekvátní systém péče pro další raněné, ale ukazuje se, že česká společnost si s nimi stále neví rady. V České republice se na rozdíl od jiných zemí role pečovatelské služby přehodí na rodinu. V roce 2015 Jiří Schams zemřel. Za tento soubor Petr Toman získal na Czech Press Photo 2013 2. místo v kategorii Každodenní život. Za portrét politického vězně Františka Zahrádky také získal 2. místo v kategorii Portrét na Czech Press Photo 2013. Ocenění získal také na NPPA The Best of Photojournalism – Magazine Picture Editor of the Year 2017 (2. místo), NPPA The Best of Photojournalism 2016 HM, POYI Picture of the Year International 2013, IPA award 2013 v kategorii Každodenní život, IPA award 2013 v kategorii Portrét, NPPA The Best of Photojournalism 2012, IPA award 2012 a – Czech Press Photo 2011 v kategorii Portrét.

Petr Toman (fotoeditor a fotožurnalista) se nejprve věnoval psaní do novin a reportážní fotografii Tento „rychlý“ žurnalistický styl práce mu nevyhovoval, a proto se začal věnovat vlastním dokumentárním projektům. Věnuje se sociálním následkům a válečným problémům v rámci východní a střední Evropy. V současné době studuje navazující magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografe Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

Tomáš Zumr se na výstavě v Galerii Opera představil svými analogovými fotografiemi *Proces, Rok vzniku 2013*. Soubor je kritickým pohledem na přerod Československa z šedivé země otrávené půlstoletím nesvobody v demokratickou společnost. Totalitu a její zlovůli symbolizují fiktivní kanceláře Státní bezpečnosti, kterou používala garnitura k podrobení si stovek tisíc svých odpůrců. Šanony plné rozsudků stejně jako stolní lampy, kterými vyšetřovatelé s oblibou týrali vyčerpané vězně, zůstávají mementem zrůdností, ze kterých je třeba setřít prach a připomínat je. Protože každý zapomenutý příběh bezpráví hrozí tím, že se vrátí budoucím generacím jako bumerang. Je to proces vyrovnání se s komunistickou minulostí, proces, který se stal bolavou součástí duše českého národa.

Tomáš Zumr je volným fotografem. V současné době studuje navazující magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografe Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

Výstavu uvedl Jiří Siostrzonek.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Odkazy na výstavu:

https://www.ndm.cz/cz/stranka/510-mladi-a-nejmladsi.html

http://www.itf.cz/index.php?text=342-mladi-a-nejmladsi

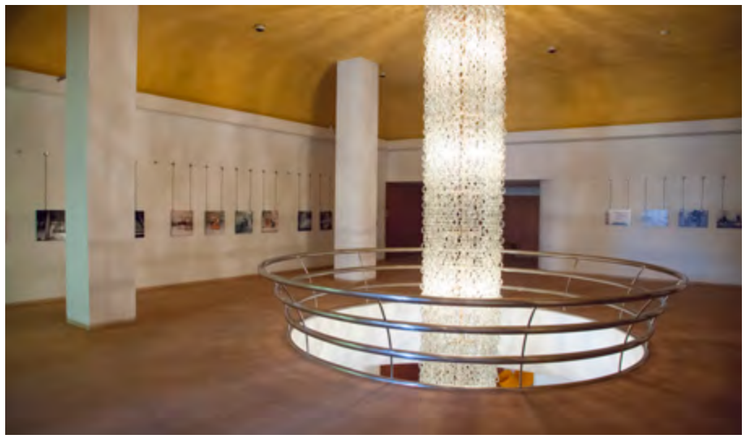

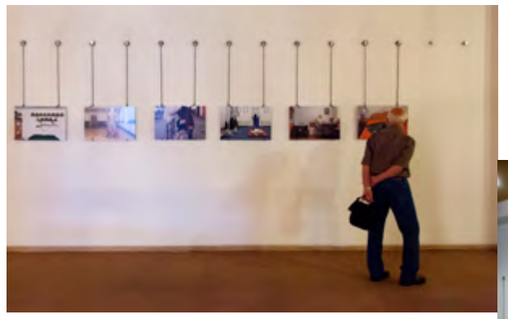

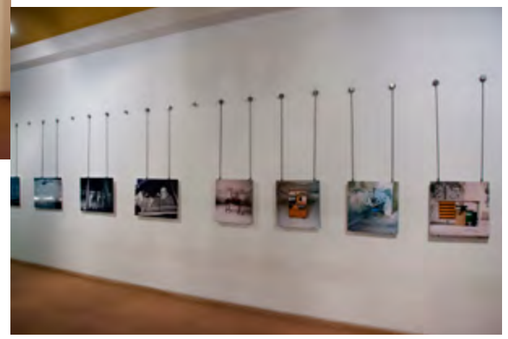

DERECK HARD SHOW

Dereck Hard

20. 3. 2014 – 21. 5. 2014

http://dereckhard.com
https://www.facebook.com/DereckHardPhotography
https://www.instagram.com/dereck_hard/

Fotograf Dereck Hard nám na výstavě v Galerii Opera představil svou fotografickou volnou tvorbu ve stylu pop-art photography. Jedná se o tři projekty, v přízemí bylo možné vidět projekt Little Reality, v prvním patře pak One Man Many Styles a Urban Still Lifes. Kurátorem výstavy byl Vladimír Birgus. Výstava byla reprízou stejnojmenné autorské výstavy, která proběhla v únoru 2014 v pražském Tančícím domě.

Cyklus *Urban Still Lifes* je série minimalistických zátiší, kde každé zátiší reprezentuje určitý typ člověka, kterého můžeme potkat v městském prostředí (skatera, rockera, uměleckého tatéra, ganstera, dýdžeje). Můžeme na snímcích vidět jejich „osobní" věci, které většinou jsou přímo od reálných osob, které zastupují jednotlivá zátiší. Jedná se o mladé lidi seberealizujíce se v prostředí moderního města a v jeho ulicích (tedy tzv. street či urban kultury).

Cyklus O*ne Man Many Styles* je série precizních inscenovaných autoportrétů. Dereck Hard se stylizoval do šesti partnerských párů, které zastupují určité hudební styly patřící do „urban kultury". Na snímcích vystupuje jako kluk i holka. Jedná se o žánry: hipster (indie rock), punk, hip-hop, reggae, metal, techno. Vše je dovedeno k dokonalosti, tak aby scéna přesně vystihla představitele daných subkultur a hudebních žánrů.

Cyklus *Little Reality* je série inscenovaných fotografií, kde miniaturní realitu světa, která vypadá jako skutečná, vytvořil Dereck Hard pomocí hraček (sběratelských figurek - 15-18centimetrových sběratelských figurek postav z filmů nebo hvězd hudebního nebe, die-cast modelů aut a miniaturních rekvizit). Inscenované snímky vznikaly v reálné i aranžované krajině. V souboru použil figurky známých filmových osobností, modelů aut a motorek, jako

Skater

Rocker

Umělecký tatér

DJ

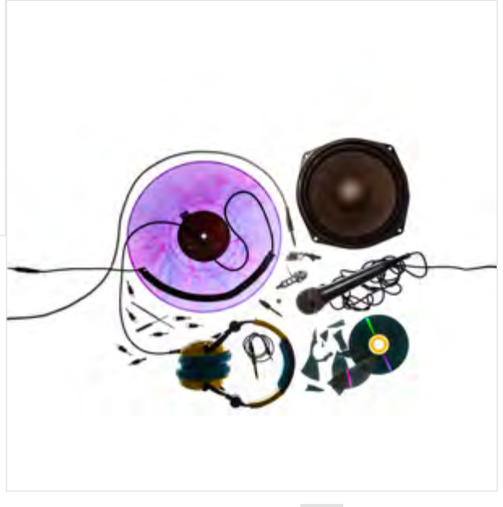

Johnny Cash, Al Pacino jako Tony Montana z filmu Zjizvená tvář (Scarface) s Chevroletem Corvette (1965), Taylor Lautner jako Jacob Black z filmu Stmívání (Twilight) s motorkou BMW R1200 GS (2004). Nebo známé filmové postavy zasadil do reálného prostředí - Vladimíra Brabce jako majora Zemana s kufrem nebo Ironmana na střechu s pozadím budov. Záměrně se snažil, aby fotografie na diváka působily jako zastavené záběry z nějakého filmu.

Výstavu uvedl Vladimír Birgus.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena:

30. 1. – 28. 2. 2014 DERECK HARD: SHOW, Galerie Art Salon S v Tančícím domě, Praha

Odkazy na výstavy DERECK HARD: SHOW:

http://www.itf.cz/index.php?text=327-dereck-hard-show
https://www.ndm.cz/cz/stranka/507-dereck-hard-show.html
http://www.itf.cz/index.php?text=311-dereck-hard-show
https://echo24.cz/a/wshj7/poulicni-svet-hip-hop-a-popkultura
http://www.casopis-foto.cz/dereck-hard-show/
http://www.artmap.cz/dereck-hard-show
https://www.banger.cz/dereck-hard-prave-probihajici-vystave-show/
http://www.studentpoint.cz/2014/02/15/dereck-hard-show/
https://kultura.zpravy.idnes.cz/nove-vystavy-00p-/vytvarne-umeni.aspx?c=A140130_151455_vytvarne-umeni_ts
http://www.krasnaostrava.cz/derek-hard-a-jeho-street-culture-v-galerii-opera/
http://inoviny.slu.cz/index.php/udalosti/1206-v-galerii-opera-divadla-jiriho-myrona-v-ostrave-uvede-institut-tvurci-fotografie-show-mateje-derecka-harda?print=1&download=0

Matěj Dereck Hard (dříve Švadlena) se narodil v roce 1985 v Praze, kde žije i dnes. Absolvoval magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

Komerčně se věnuje portrétům předních umělců, hudebníků a sportovcům převážně z řad „street culture“. Fotografuje také sporty, které také spadají do „street culture“. Realizuje různé komerční projekty pro firmy, hudebníky či umělce opět ve stylu užité „street (urban) culture“ fotografie (přebaly desek, plakáty, propagační snímky pro umělce atd. a portrétní fotografii zajímavých lidí pro lifestyle magazíny). Věnoval se taky fotografování vozidel, například pro „Are We BASTARDS?!“ magazín. Pro Red Bull CZ vytváří pravidelné autorské fotografické rubriky LIVI´N, WORKI´N a TRAINI´N. Fotografoval taky sérií nočních vyhlídek na Prahu, pražských zákoutí a fragmentů. Ve volné tvorbě se věnoval již zmiňovaných projektům. Mezi jeho další volné projekty patří *SUICIDE STILL LIFES* (série minimalistických zátiší, kde každé zátiší zobrazuje jeden způsob provedení sebevraždy), *MÁM VIRÓZU (PIJU)!* (série inscenovaných autoportrétů, kde se autor stylizoval do šesti milovníků pití a alkoholiků), *WORDS* (série kruhových minimalistických zátiší, kde si zvolil šest anglických slov, která poskládal z předmětů, které u něho vyvolávaly významový opak daného slova, například peace, fresh…), *KURO NI KURO* (série minimalistických zátiší). Jeho volná tvorba je ve stylu pop-art photography, je uchopitelná a zajímavá pro širší publikum.

Vydal publikaci *STREET KIDS*, která představila výběr 20 předních umělců, hudebníků a sportovců z „urban kultury“. Jejím hlavním poselstvím bylo poutavou formou fotografií a textů

motivovat mladé lidi k zajímavým tvůrčím činnostem (polovina čtyřtisícového nákladu putovala zdarma do většiny českých dětských domovů). Dereck Hard pracoval jako fotograf, fotoeditor a zároveň vydavatel jediného vizuálního street culture magazínu „*Are We BASTARDS?!*“ u nás Tento časopis vycházel mezi léty 2010 a 2016 zdarma a měl být přínosem pro mladé lidi ve městech po celé České republice.

Ocenění:

Czech Press Photo 2017 / Mé pražské bydlení - portréty zajímavých lidí, Grant Prahy
Czech Press Photo 2010 / Flatland Job, Canon Junior Awards - Sport (serie).

Samostatné výstavy

2010

Czech Press Photo 2010, Staroměstská radnice, Praha (společná výstava)

2011

Are We BASTARDS?!, experimentální prostor NoD / ROXY, Praha
EVIL & GOOD, TV Tower, Praha
Filmový festival CINEMATIK, Piešťany, Slovensko (společná výstava)

2012

Tramvaj, výstava v tramvaji číslo 11, Praha
STREET KIDS, Klub Blink, Praha
Já, ty, my, Dům umění, Opava (společná výstava)
Prague Photo 2012 / Subkultury, Centrum současného umění DOX, Praha (společná výstava)
Interpretace aktu, Dům umění, Opava (společná výstava)

2013

Jeunes Photographes de l'Institut de Photographie Créative, Université de Silésie, Opava, République tchèque, galerie Le lac gelé, Francie, Nîmes (společná výstava)
Prague Photo 2013 / Little Reality, Kafkův dům, Praha (společná výstava)
OFF festival / ABANDONED DREAM / Městská zátiší, Pisztoriho palácm, Slovensko, Bratislava (společná výstava)

2014

DERECK HARD SHOW, Art Salon S, Tančící dům, Praha
DERECK HARD SHOW, Galerie Opera, Ostrava
Ukradené akty, Artinbox Gallery, Praha (společná výstava)
OFF STATION, Moving Station, Plzeň (společná výstava)

2015

WE ARE FAT ANIMALS, Náplavka Rašínovo nábřeží, Praha
25 let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Dům umění, Opava (společná výstava)

2016

KILLING ME HARDLY, Caffeine, Praha
Dereck Hard is... ARTELLIGENT, Galerie Portheimka D, Praha
Prague Photo 2016, Kafkův dům, Praha (společná výstava)
Čtvrtstoletí, Galerie hlavního města Prahy (GHMP) - Dům fotografie, Praha (společná výstava)

2017

Love is HARD, Vnitroblock / Pasáž Českého Designu / The Chemistry Design Store, Praha
Art Prague, Kafkův dům, Praha (společná výstava)

Publikace:

STREET KIDS, 2012 (ISBN 978-80-260-3064-5), CLASSIC STEPS, 2014 (Reebok Classic lookbook), PHOTOMAN!, 2014 (ISBN 978-80-260-7218-8), ZUličníci (ISBN 978-80-204-4748-7)

Robert Pattinson as Edward Cullen (Twilight)
& Fiat 500 Abarth (1963)

Reservoir dogs

Johny Cash & Ford F-1 Pick Up (1948)

Taylor Lautner jako Jacob Black (Twilight)
& BMW R1200 GS (2004)

Al Pacino jako Tony Montana (Scarface)
&Chevrolet Corvette (1965)

Darkman

Techno (soundsystem)

Reggae

Metal

Hipster (Indie rock)

Punk

Hip-pop

DERECK HARD SHOW

ONE MAN MANY STYLES

Cyklus autoportrétů, kdy se autor stylizoval do šesti různých partnerských párů - fanoušků určitého hudebního žánru spadajícího do urban kultury. Na všech fotografiích vystupuje jako chlapec a dívka. Konkrétně se jedná o žánry: hip-hop, metal, reggae, punk, techno, hipster (indie rock).

Series of auto-portraits where the author stylizes himself into different couple photos – fans of a certain music genre that falls into urban culture. He poses as a guy and girl in all photos. Specifically the posed genres are: hip-hop, metal, reggae, punk, techno, hipster (indie rock).

URBAN STILL LIFES

Soubor výtvarně pojatých zátiší. Každá fotografie pak zástupuje určitý typ člověka, kterého můžeme potkat v městském prostředí. Jedná se o mladé lidi seberealizující se v prostředí moderního města a v jeho ulicích. Použité rekvizity jsou z valné většiny přímo od reálných osob, které zastupují jednotlivá zátiší.

Artistically conceived still life's. Each photo further represents a certain type of person that we can meet within an urban environment. Typically these are young people who are self-fulfilling themselves within an urban environment, so common in the present. Almost all used props are from real persons who represent each still life.

LITTLE REALITY

Jedná se o sérii, ve které autor vytvořil vlastní miniaturní realitu světa světa pomocí 15-18 centimetrových sběratelských figurek postav z filmů nebo hvězd hudebního nebe, včetně miniaturních rekvizit. Inscenované snímky vznikaly v reálné i aranžované krajině.

In this series the author created their own miniature world with collectible 15-18cm figures of characters from movies or musicians which including scaled props. Staged photos were taken in both real and arranged landscapes.

AUTORSKÁ FOTOGRAFICKÁ VÝSTAVA 3 SÉRIÍ VE STYLU POP-ART PHOTOGRAPHY

KURÁTOR: PROF. PHDR. VLADIMÍR BIRGUS

AUTHOR'S PHOTOGRAPHIC EXHIBITON OF 3 SERIES IN POP-ART PHOTOGRAPHY STYLE

CURATOR: PROF. PHDR. VLADIMÍR BIRGUS

Dereck Hard (*1985) je fotograf z Prahy, student posledního ročníku magisterského oboru tvůrčí fotografie (ITF) na Slezské univerzitě v Opavě. Zároveň je hlavním fotografem jediného českého časopisu o streeet culture Excelent Bastards (vychází zdarma v tištěné i elektronické verzi). Ve své komerční tvorbě se věnuje fotografování street (urban) culture, především pro zmíněný časopis nebo jako propagační fotografie urban hudebníků, sportovců i umělců. Ve volné tvorbě pak vytváří ucelené série ve stylu pop-art photography. www.dereckhard.com

Dereck Hard (*1985) is a photographer from Prague currently in his final Masters year in the Institue of Creative Photography (ITF) at the Silesian University in Opava. Furthermore he is the head photographer for the only Czech magazine on street culture Excelent Bastards (available free in printed form and online). His commercials products include photography of street (urban) culture, primarily for the mentioned magazine or promotional photographs of urban musicians, athletes and artists. His free form creations include complete series of pop-art photography. www.dereckhard.com

VŠECHNY FOTOGRAFIE JSOU PRODEJNÉ / ALL PHOTOS CAN BE OBTAINED

V LIMITOVANÉ SBĚRATELSKÉ EDICI / INFO@DERECKHARD.COM

IN LIMITED COLLECTORS EDITION / INFO@DERECKHARD.COM

20.3.-22.4.2014 / GALERIE OPERA / DIVADLO JIŘÍHO MYRONA / ČS. LEGIÍ 14 / OSTRAVA

itf INSTITUT TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

PÁTEK 28. BŘEZNA 2014 - ČÍSLO 74

OPAVSKÝ A HLUČÍNSKÝ

deník

Student ITF Dereck Hard vystavuje v Ostravě

NA této fotografii je její autor ve dvou podobách. Foto: Derect Hard

Opava, Ostrava – Student Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě Dereck Hard vystavuje v Divadle Jiřího Myrona tři série svých fotografií. Výstava nesoucí název Show je zde otevřena do 22. dubna vždy hodinu před začátkem divadelního představení.

Kurátorem výstavy je vedoucí ITF Vladimír Birgus.

Fotograf Dereck Hard je mladý umělec (*1985), student posledního ročníku magisterského oboru tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě. Komerčně se věnuje zejména fotografii street (urban) culture. Vloni vydal publikaci STREET KIDS, která představila výběr 20 předních umělců, hudebníků a sportovců z urban kultury.

Jejím hlavním poselstvím bylo poutavou formou fotografií a textů motivovat mladé lidi k zajímavým tvůrčím činnostem Dereck Hard fotografuje a zároveň vydává jediný časopis zaměřený na street kulturu u nás – Excelent Bastards.

Ten vychází zcela zdarma a má být přínosem pro mladé lidi ve městech po celé ČR, kde je k dostání.

Ve volné tvorbě pak vytváří ucelené série ve stylu pop-art photography, tedy uměleckou fotografii, která je pochopitelná a zajímavá pro širší spektrum diváků. A právě tři zbrusu nové a vizuálně odlišné pop-art fotografické série můžete zhlédnout v Galerii Opera v ostravském Divadle Jiřího Myrona. Jedná se o reprizu stejnojmenné autorské výstavy, která proběhla v únoru 2014 v pražském Tančícím domě. (azu)

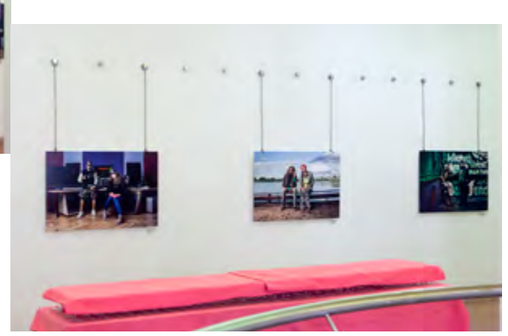

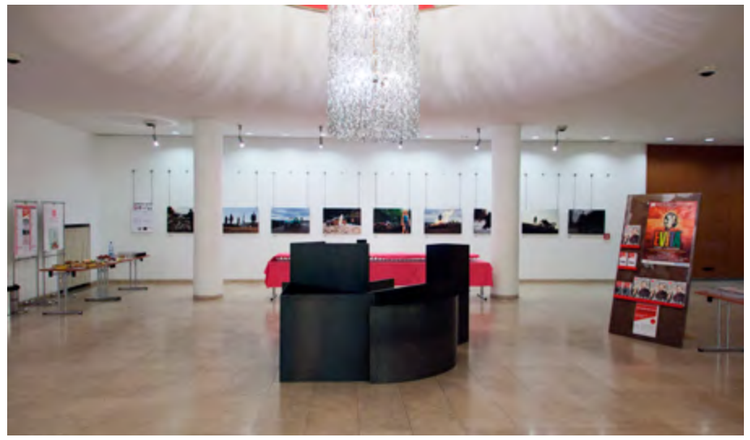

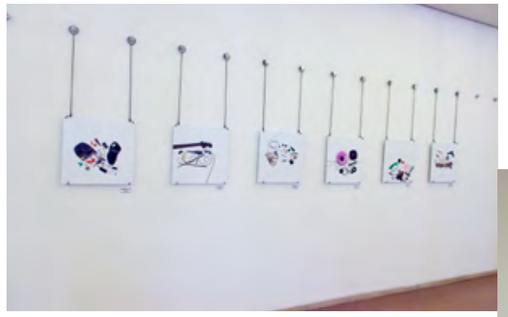

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

MIKULOV 2011–2013

Michaela Danelová
Martina Houdková
Jana Hunterová
Ivana Jašminská
Renáta Mia Köhlerová
Tomáš Škoda
Lukáš Tofan
Martin Wágner

27. 2. 2014 – 19. 3. 2014

Výstava vybraných výsledků workshopů dokumentární fotografie z let 2011 až 2013, které byly pořádány ve městě Mikulově, kde během několika dní účastníci vytvářeli vlastní pohled na město Mikulov. Tento workshop už probíhá několik let. Workshopu se zúčastňovali studenti Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, jejichž práce bylo možné v Galerii Opera vidět. Výstavu připravil kurátor Tomáš Pospěch. Výstava přinesla osobní pohledy na město Mikulov a medailony o rázovitých občanech Mikulova. Podle individuálního přístupu k práci nacházeli autoři svá témata, ať už svět vinařů, či majitelů penzionů, turistů, prodavaček, galeristů, interiérů coby dějišť významných událostí, starousedlíků anebo dávno nepřítomných Židů, kteří kdysi tvořili početnou místní komunitu. Na fotografiích bylo možno vidět dokumentované rituály, které den za dnem představitelé různých profesí pravidelně opakují. Fotografové mapovali městské dění v souvislostech a pod povrchem. Jejich snaha tak může pomoci identifikovat se s městem, vidět jej jinýma očima v kontrastu s jejich každodenním žitím v něm. Potomci místních obyvatel pak s odstupem let snáze porozumí svým kořenům. Kurátorem výstavy byl Tomáš Pospěch, který i vedl workshopy v Mikulově.

Michaela Danelová představila svůj soubor *Bratr Vávra* z workshopu z roku 2013

Medailon o rázovitém občanu města Mikulova - obchodníku, rockerovi, vinaři.

Martina Houdková představila svůj soubor *Galeristé* z workshopu z roku 2013[1]

„Většina galerií je v Mikulově poměrně krátkou dobu. Mají je skutečně výteční galeristé a navíc jsou krásné a plné pestrého programu po celý rok. Mohu tedy říci, že Mikulov je městečko plné kulturních hroznů také především díky těmto lidem,“ říká Martina Houdková.[2]

Jana Hunterová představila svůj soubor *Příběh vína* z workshopu z roku 2012

V rozdílném prostředí vesnic a měst hledám typické tradice pro danou oblast. Zkoumám sounáležitost člověka s přírodou a půdou. Snažím se najít to, co nás spojuje, a nikoliv to, co nás rozděluje. Objevuji tím vlastní kořeny a identitu, která mi pomáhá pochopit moje vnitřní emoce. K Mikulovu neodmyslitelně odedávna patří pěstování vinné révy. Zaznamenala jsem letmé okamžiky a atmosféru každodenní práce lidí při jejím sklízení a zpracování.[3]

Ivana Jašminská představila svůj soubor *Starousedlíci v Mikulově* z workshopu z roku 2011

Město Mikulov si ve 20. století prodělalo velice dramatický vývoj. Většina obyvatel byla po válce odsunuta do Rakouska a Německa. Pamětníků, kteří mají v Mikulově kořeny a pamatují válku nebo dobu krátce po ní, už zůstalo jen velmi málo.[4]

Renáta Mia Köhlerová představila svůj soubor *Hane'elam / Poznámky o mizejícím světě* z workshopu z roku 2013

Soubor inscenovaných fotografií pátrající po stopách a odrazech mizející židovské kultury v Hasidské dynastii Mikulov (Nikolsburg). Na hranici mezi vstupem do minulosti a s překročením do současného osobního vnímání přetrvávajících odkazů.[5]

Tomáš Škoda představil svůj soubor *Piršč* z workshopu z roku 2013

Daniel Piršč patří mezi významné české designové umělce. Přestěhoval se z Prahy do Mikulova, kde pracuje na svých věcech z porcelánu. Jak sám říká, už by si nedokázal představit jiné město pro život než Mikulov. Pana Piršče jsem fotografoval při práci ve stávající dílně na náměstí a tyto snímky pak doplnil jeho portréty z nové dílny, kam by se mělo celé studio přestěhovat koncem roku.[6]

Lukáš Tofan představil svůj soubor *Sousedé* z workshopu z roku 2012

Lidé a jejich domy. Někdy stejné, někdy různé fasády. Rozdílné osudy. Je společná zeď to jediné, co je spojuje?[7]

Martin Wágner představil svůj soubor *Bez názvu* z workshopu z roku 2012

Mikulov je pro mne městem vína a vinařů. K vínu mám vztah a zajímají mě proto lidé, kteří ho dělají. Díky tomu nepohlížím na tradiční námět jako na klišé.[8]

Výstavu uvedl Tomáš Pospěch.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Odkazy na výstavu:

http://inoviny.slu.cz/index.php/udalosti/1154-studenti-institutu-tvurci-fotografie-predstavuji-ostravskemu-publiku-prace-vznikle-na-workshopu-v-mikulove?print=1&download=0

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1043205-mikulov-jako-mesto-vina-ztracenych-zidu-a-vstricnych-sousedu

https://www.ceskatelevize.cz/porady/10122978233-udalosti-v-regionech-ostrava/414231100030317-udalosti-v-regionech/video/314593

http://www.itf.cz/index.php?text=324-mikulov-2011-2013

http://www.krasnaostrava.cz/vystava-fotografii-mikulov-2011-2013-v-galerii-opera/

https://www.ndm.cz/cz/stranka/511-mikulov-2011-2013.html

1,2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 Tomáš Pospěch, Tisková zpráva, Archiv ITF FPF SU v Opavě

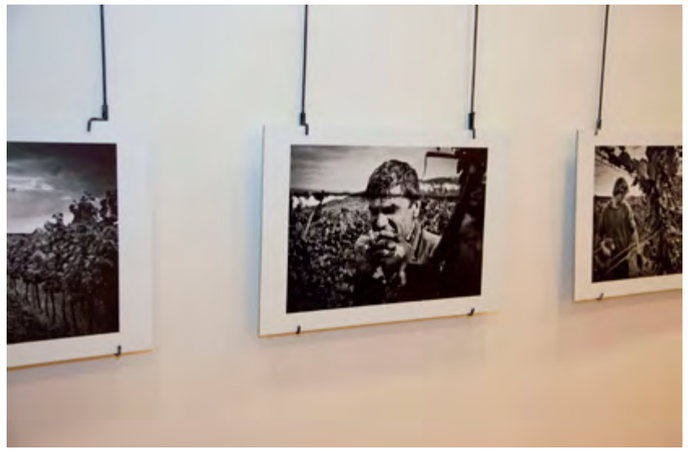

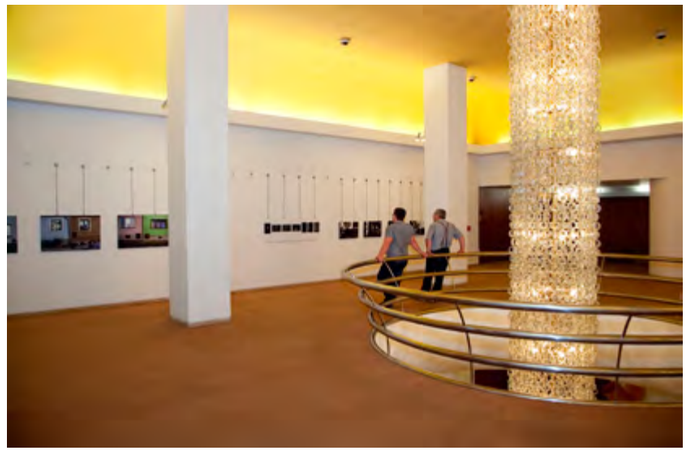

MIKULOV 2011–2013, fotografie z vernisže

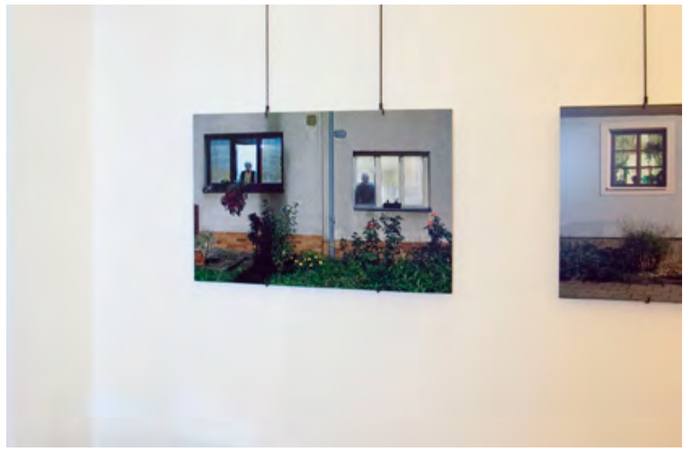

MIKULOV 2011–2013, fotografie z vernisže

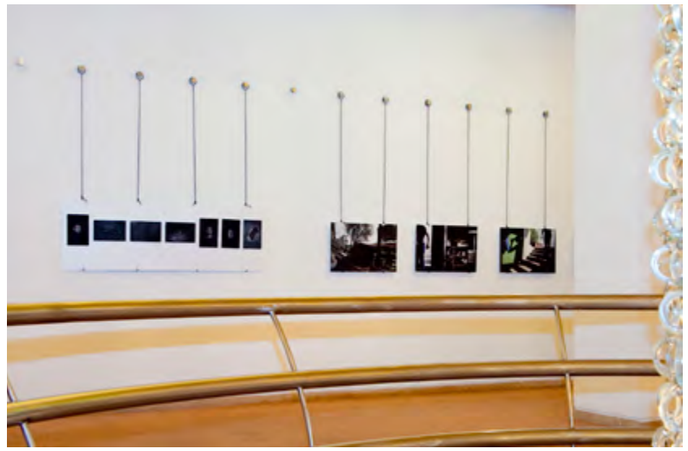

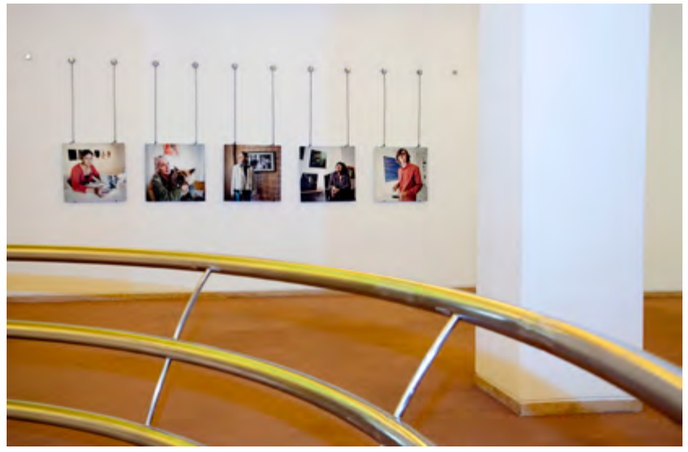

ČT24

Mikulov jako město vína, ztracených Židů a vstřícných sousedů

17. 3. 2014

Mikulov - Jihomoravský Mikulov a jeho obyvatelé jsou tématem nové fotografické výstavy v galerii Divadla Jiřího Myrona v Ostravě. Kurátor **Tomáš Pospěch** si město nevybral speciálně kvůli jeho malebnosti, ale protože je to tradiční místo konání fotografických dílen. Výstava Mikulov 2011 až 2013 přináší pohled různých uměleckých osobností a zároveň účastníků workshopů na toto město, jeho vinice a vinaře, židovskou historii a další témata.

Zdroj: ITF

Fotograf, historik umění a kurátor Tomáš Pospěch několik let vede v Mikulově kurzy profesionálních i amatérských fotografů. Už v devadesátých letech tam ale fotografoval známý umělec ze Sovince Jindřich Štreit, fotografické dílny tam mají mnohaletou tradici. Díky tomu patří Mikulov k nejčastěji fotografovaným městům Česka, pozorný pohled mnoha umělců přináší posledních dvacet let o tomto městě nové informace a postřehy ze všech možných úhlů pohledů.

„Pro fotografický workshop je to ideální místo. Zásadní je, že jsou tam přátelští lidé, kteří fotografům dovolí, aby se k nim přiblížili, nechají je nahlédnout do svých domácností, dovolí jim, aby je fotografovali při práci ve vinohradu nebo sklepech," řekl Tomáš Pospěch.

Kurzy trvají týden. Účastníci si vždy zvolí jedno téma, kterému se celou dobu věnují. Na vystavených fotografiích tak je Mikulov jako vinařské město, na jiných jako město s bohatou židovskou historií. „Skoro na každém kroku tam zakopáváte o památky po Židech, kteří tam kontinuálně žili od 16. století. Teď tam najdete jen tři lidi židovského původu," vysvětloval Pospěch.

Například **Lukáš Tofan** se svým tématem dotkl sousedských vztahů. Poprosil obyvatele několika řadových domků, aby si v určitou hodinu stoupli k oknu. Nevěděli, že o stejnou laskavost poprosil i další sousedy. „Lukáš netušil, jaké mají ti lidé spolu vztahy. Aniž to věděli, udělal jim společné fotografie a tak propojil jejich osudy," líčil kurátor.

Ostravskou výstavou přinášejí svůj pohled na Mikulov také **Michaela Danelová, Martina Houdková, Ivana Jašminská, Renáta Köhlerová a Martin Wágner.**

Tomáš Pospěch

Čtyřicetiletý rodák z Hranic je absolventem Institutu tvůrčí fotografie v Opavě, dějiny umění studoval na Univerzitě Palackého v Olomouci a na Univerzitě Karlově v Praze. Na institutu teď učí. Kromě vlastní tvorby se jako historik umění zaměřuje na fotografii a výtvarné umění střední Evropy. Napsal více než dvacet knih, mimo jiné monografie o současných českých fotografech Jindřichu Štreitovi, Viktoru Kolářovi a Vladimíru Birgusovi, je autorem antologie Česká fotografie 1938-2000 v recenzích, textech, dokumentech, napsal Novou encyklopedii českých výtvarných umělců a mnoho dalších publikací. Působí také jak nezávislý kurátor, prezentuje českou fotografii i v zahraničí, připravil například Kolářovu výstavu v Krakově. Jako kurátor byl několikrát hostem ostravské Fiducie. Loni tam například prezentoval cyklus slavné české dokumentaristky Dagmar Hochové.

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

Klauzurní a diplomové práce 2013 - 2. část

Richard Fuksa, Robert Kiss,
Oldřich Malachta, Václav Němec,
Drahomíra Otoupalová, Lukáš Tofan,
Petra Vlčková,
Dagmar Vyhnálková

21. 11. 2013 – 17. 12. 2013

V Galerii Opera bylo možno vidět výstavu vybraných závěrečných a klauzurních prací osmi studentů bakalářského a magisterského studia Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě za rok 2013. První část výstavy byla uvedena v Kabinetu fotografie v Domě umění v Opavě. Tato výstava si opět nekladla mít za cíl stanovené jednotící téma, jejím cílem bylo nabídnout návštěvníkům výběr výrazných autorských souborů, které vytvořili studenti Institutu tvůrčí fotografie v průběhu akademického roku 2012/13. Tato výstava tak umožnila nahlédnout do nejlepší aktuální volné tvorby. Klauzurní práce předkládají studenti Institutu tvůrčí fotografie v prvním a druhém ročníku bakalářského studia a ve čtvrtém ročníku navazujícího magisterského studia. Spolu se závěrečnými bakalářskými a diplomovými pracemi jsou tvůrčím vrcholem jejich práce v daném akademickém roce. Studenti si mohou volit témata i způsob výsledného představení závěrečné práce. Mají svobodu ve výběru žánrových stylů od dokumentu přes portrétní fotografii, akt, krajinu, zátiší až k vlastní konceptuální tvorbě. Svou práci studenti průběžně konzultují se svými vedoucími. Předkládají se pak tematicky i stylově ucelené výstavní soubory.

Na výstavě se nám představilo osm následujících autorů: **Richard Fuksa** - *Barevný dokument* (Klauzurní práce za 4. ročník), **Robert Kiss** - *Lidické ženy a děti* (Bakalářská práce), **Oldřich Malachta** - *Camp* (Klauzurní práce za 1. ročník), **Václav Němec** - *Beach* (Klauzurní práce za 4. ročník), **Drahomíra Otoupalová** - *Jsem v něm sám* (Klauzurní práce za 2. ročník), **Lukáš**

Tofan - *Trautenberkovo* (Klauzurní práce za 2. ročník), **Petra Vlčková** - *Obsese* (Klauzurní práce za 2. ročník), **Dagmar Vyhnálková** - *Cirkus Bukowsky* (Klauzurní práce za 4. ročník).

Richard Fuksa nám v prvním patře představil svůj soubor subjektivních barevných fotografií s názvem *Barevný dokument*, kde dává možnost nahlédnout do intimního života vlastní rodiny. Atmosféru fotografií umocňuje nasvícení scény a osob a zajímavá barevnost snímků. Fotografie zachycují večerní život, kdy se rodina chystá ke spánku, zachycuje večerní líčení, poslední pohádku na dobrou noc, usínání v župánku.

Robert Kiss nám v prvním patře představil svůj soubor černobílých portrétů posledních pamětníků lidické tragédie *Lidické ženy a děti*, kdy středočeská obec byla nacisty dne 10. června 1942 zlikvidována a došlo k vyvraždění značné části jejích obyvatel. Některé děti byly poslány k „převýchově". Ostatní ženy a děti byly poslány do koncentračního tábora nebo vyhlazovacího tábora. Budovy byly vyhozeny do povětří, byl zničen hřbitov, vykáceny stromy… Zůstalo 17 přeživších dětí. Robert Kiss zachytil černobílé portréty žen a mužů, za kterými jsou skryté těžké životní příběhy. Soubor doplňují pohledy na sbírkové předměty připomínající život před vyhlazením Lidic. Robert Kiss pak dále pokračoval ve vytváření dalších portrétů lidických rodáků s cílem zaznamenat a uchovat jejich osudy.

V přízemí se **Oldřich Malachta** představil svým subjektivním barevným cyklem čtvercových fotografií *Camp*. Na fotografiích můžeme vidět opuštěnou krajinu Českého ráje a prostředí kempů v této oblasti v období mimo prázdniny. Můžeme vidět ponurou krajinu, zapomenutý karavan, reklamní poutač na zmrzlinu ztracený v mlze nebo opuštěné židličky, na které se dívá pes. Celkovou melancholickou atmosféru souboru tak umocňuje kromě ponurého počasí i volba filmového materiálu. Na fotografiích subjektivní krajiny tak můžeme vidět autorovy vnitřní prožitky.

Václav Němec nám v přízemí představil svůj soubor barevných subjektivních dokumentárních fotografií s názvem *Beach*. Na snímcích můžeme vidět autorovo subjektivní vidění světa pláží a přímořských letovisek. Václav Němec použil hodně specifickou barevnost na svých snímcích, aby v divákovi vzbuzoval pocit, že se na okolní prostředí dívá přes sluneční brýle. Jeho fotografie prostředí pláží nekritizují ani výrazně nepoetizují.

Drahomíra Otoupalová nám v prvním patře představila svůj soubor inscenovaných barevných portrétu osamělých lidí *Jsem v něm sám*. Představila nám inscenovaný dokument, ve kterém zachytila portréty mužů a žen ve spodním prádle bez hlav ve vyzývavé pozici v kontrastu jejich vlastního domácího prostředí. Tito lidé jsou ve svých bytech sami a opuštěni. Snímky mají nepřirozenou a chladnou anonymitu. Snímky jsou zaznamenány záměrně tak, aby neumožnily nahlédnout do jejich tváří. Fotografie mohou působit jako portréty placených společnic a gigolů.

Lukáš Tofan nám v přízemí představil svůj soubor subjektivních barevných fotografií s názvem *Trautenberkovo*, kde na svých zasněžených zimních snímcích konfrontuje přírodu a horskou krajinu s důsledky víkendové rekreační turistiky. Na snímcích tak můžeme vidět stopy, které v přírodě člověk zanechává (slupka od banánu, zbytky moči kolem malého smrčku), nebo z ptačí perspektivy zachyceného zanikajícího lyžaře v příkrovu mlhy, stojící osobu s mobilem na sloupku v zasněžené krajině. Jedna z jeho fotografií (kterou ale nazval Krakonošovo) byla oceněna čestným uznáním na soutěži Czech Press Photo 2013 v kategorii Příroda a životní prostředí.

Petra Vlčková nám v prvním patře představila svůj soubor subjektivních barevných fotografií s názvem *Obsese*. Ve svém souboru symbolizovala stav posedlosti iracionálními činy. Ke vzniku toto souboru vedla její osobní zkušenost. Sama autorka ke svému souboru říká: „*Nutkavé myšlenky mohou zdánlivě působit nevinně, ale v rámci jejich naplnění jde většinou o zaběhnutý rituál, který se nám vkrádá do běžného života a zcela jej ovlivní. Ztrácíme tak kontrolu sami nad sebou. Člověk pociťuje stud ze své vlastní iracionality.*"

Dagmar Vyhnálková nám v prvním patře představila svůj soubor barevných fotografií *Cirkus Bukowsky*. Tento soubor vznikl, když spolupracovala s Českou televizí jako tvůrce fotosek a dokumentů při natáčení kriminálního seriálu Cirkus Bukowsky. Dagmar Vyhnálková zvolila zpracování obrazu tak, aby zdůraznila přízračnou ponurou atmosféru. Dagmar Vyhnálková čerpala svou inspiraci ze života samotného, ve svých fotografiích zachytila prchavou krásu přítomného okamžiku. Tento soubor byl oceněn na Czech Press Photo 2013. Získal čestné uznání v kategorii Umění a zábava.

Výstavu uvedl kurátor Marek Malůšek. Dalším kurátorem výstavy byl Vladimír Birgus. Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy. K výstavě byl vydán katalog.

Internetové odkazy na výstavu:

https://opavsky.denik.cz/kultura_region/kultura-pozvanka-vystava-itf26112013.html
https://opavsky.denik.cz/kultura_region/kultura-pozvanka-vystava-itf26112013.html
http://www.itf.cz/index.php?text=268-klauzurni-a-diplomove-prace-2012-2013
https://www.ndm.cz/cz/stranka/508-klauzurni-a-diplomove-prace-2013-2-cast.html
http://inoviny.slu.cz/index.php/aktualne/961-posluchaci-institutu-vystavuji-v-ostrave-druhou-cast-nejnoveji-vzniklych-klauzurnich-a-diplomovych-praci?print=1&download=0

PONDĚLÍ 25. LISTOPADU 2013 - ČÍSLO 274

OPAVSKÝ A HLUČÍNSKÝ

deník

Studenti vystavují své klauzurní a diplomové práce

Touto výstavou se uzavírá letošní výstavní projekt představující aktuální tvorbu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

Foto: Oldřich Malachta

MAREK MALŮŠEK

Opava, Ostrava – Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě a Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Jeho první část probíhá od poloviny května do konce června 2013 v Kabinetu fotografie v Domě umění v Opavě. Přehlídka nemá stanovené jednotící téma. Cílem je nabídnout návštěvníkům výstav výběr výrazných autorských souborů, které vytvořili studenti ITF v průběhu akademického roku.

Právě klauzurní, bakalářské a diplomové práce, kterými studenti ukončují jednotlivé ročníky nebo studium bakalářského či magisterského programu, často znamenají tvůrčí vrchol dokládající směřování jejich volné tvorby. Výstava uvedená v Galerii Opera představuje tvorbu osmi autorů.

Student magisterského studia Richard Fuksa dává ve své klauzurní práci nahlédnout do intimního života vlastní rodiny. Fotografie zachycují křehké efemérní děje, které se odehrávají navečer, když se v domácnosti vše zklidní, děti se chystají ke spánku a rodiče se připravují na další den. Poslední zaměstnání předpohádkovou nadobro nebo okamžik klidu pro rodiče. Atmosféru umocňuje vedle téměř scénického svícení i poutavá barevnost fotografií.

Portréty posledních pamětníků, kteří přežili lidickou tragédii v roce 1942, zpracoval ve své bakalářské diplomové práci nazvané „Lidické ženy a děti" současný student magisterského studia Robert Kiss. Světelně vypjaté černobílé portréty žen a mužů, za kterými jsou skryté těžké životní příběhy, doplňují pohledy na sbírkové předměty připomínající život před vyhlazením Lídic. Soubor je stále otevřený. Autor postupně vytváří další portréty lidických rodáků s cílem zaznamenat a uchovat jejich osudy. Ze 143 žen a dětí, které se po válce do své vlasti a později do nových Lídic vrátily, je jich nažívu už jen sedmnáct.

Pohledy na vypráždněné prostory opuštěného kempu v Českém ráji kdesi daleko „po sezóně" zobrazují čtyřcípové fotografie klauzurní práce Oldřicha Malachty. Zapomenutý karavan, reklamní poutač ztracený v máji, nebo zarostlá pustá plocha pro stany s lampou a amplionem. Fragmenty přízračné krajiny nesoucí nedávný otisk člověka. Melancholickou atmosféru souboru nazvaného „Camp" umocňuje kromě ponurého počasí i volba filmového materiálu.

Klauzurní práce Drahomíry Otoupalové „Mám být a jsem v něm sám" představuje v podobě inscenovaného dokumentu muže a ženy, kteří se snaží seznámit s vysněným protějškem pomocí seznamek nebo chatu. Nepřirozenou a chladnou anonymitu těchto komunikačních prostředků ilustruje autorčka portréty „bezhlavých" vyzývavě či spoře oděných postav v kontrastu jejich vlastního domácího prostředí. Volba záběru záměrně neumožní nahlédnout do jejich tváří. A tak oči a ústa, které mají při volbě partnera sehrát klíčovou úlohu, zůstávají němé. Způsob zobrazení může připomínat anonymní portréty, placených společnic a gigolů.

Foto: Richard Fuks

V klauzurní práci nazvané „Trautenberkovo" konfrontuje Lukáš Tošin nadvládu zimní horské krajiny s důsledky nálporu v řízkového rekreační turistiky. Lidský prvek je v jeho fotografiích přítomen především skrze stopy, které v přírodě člověk zanechává. A tak lyžař zanikající v příkrovu měkký zsychcený z ptačí perspektivy působí na fotografiích Lukáše Tošana stejně ztracené jako slupka od banánu pohozená v bílé sněhové pláži. Jeho soubor byl nedávno oceněn čestným uznáním porotou soutěže Czech press photo v kategorii Příroda a životní prostředí.

Soubor „Beach" Václava Němce je obrazem subjektivního vidění světa plíží a přímořských letovisek. Václav Němec není typickým návštěvníkem turisticky atraktivních lokalit, což dokládá i volba jednotlivých záběrů. Jeho fotografie toto specifické prostředí nekritizují ani výrazně nepoetizují. Soubor může svou úpravou barevnosti v dívákovi vzbuzovat dojem pohledu pozorovatele, který na své okolí nahlíží přes slunečními brýle.

Klauzurní soubor „Obsese" Petry Vlčkové je příběhem stavu posedlosti iracionálními činy. Jednotlivé fotografie souboru poskytnuté rozkrývají iluzorní příběh setkání vystupujícího z intimního světa subjektivního vidění autorky. „Nutkavé myšlenky mohou zdánlivě působit nevinně, ale v rámci jejich naplnění jde většinou o zdlouhavý rituál, který se nám vkrádá do běžného života a zcela jej ovlivní. Ztrácíme tak kontrolu sami nad sebou. Člověk pociťuje stud ze své vlastní iracionality". Klauzurní práce Dagmar Vyhnálkové, která spolupracuje jako fotografka s Českou televizí, vznikla při natáčení kriminálního seriálu Cirkus Bukowsky. Snímky nejenže nesou přízračnou atmosféru umocněnou i zvolen ným zpracováním obrazu, ale také utvářejí svůj vlastní příběh. Také tento soubor byl oceněn – podobně jako práce Lukáše Tošana z osmi dalších studentů a nedávných absolventů ITF – v letošním ročníku soutěže Czech Press Photo.

Prezentace diplomových a klauzurních prací i mnohé další výstavní projekty a autorské výstavy představené u nás i v zahraničí jsou ukázkou šíře individuálního směřování zájmů a kreativity studentů a absolventů, ale také dokladem otevřeného charakteru výuky oboru Tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě.

V současné době je možné vidět další práce studentů a absolventů ITF například na výstavě Abandoned Dream, která je součástí OFF festivalu Bratislava, v rámci expozice Vnitřní okruh v české fotografii představené v rámci 23. ročníku Měsíce fotografie v Bratislavě, na přehlídce vítězných snímku soutěže Czech Press Photo na Staroměstské radnici v Praze, kde studenti ITF získali řadu cen, či na výstavě Slovak Press Photo v Městském muzeu v Bratislavě, z níž si ceny – včetně té nejvyšší Fotografie roku – odnesko šest studentů a absolventů ITF.

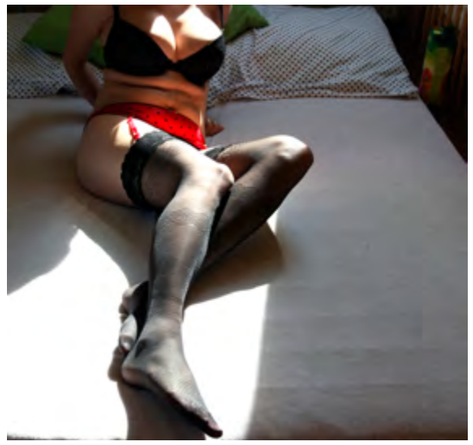

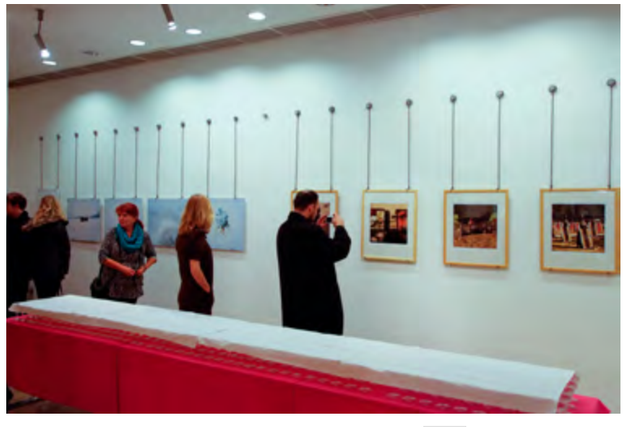

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

INSIDE/OUTSIDE
Polští studenti
Institutu tvůrčí fotografie
Slezské univerzity v Opavě

Wojciech Barczynski,
Marta Ciesłikowska,
Arkadiusz Gola,
Krzysztof Gołuch,
Anna Grzelewska, Katarzyna Hanusz-Oleksy,
Agnieszka Michalak, Magdalena Sokalska,
Artur Alan Willmann, Bartosz Wrotniak

17. 10. 2013 – 20. 11. 2013

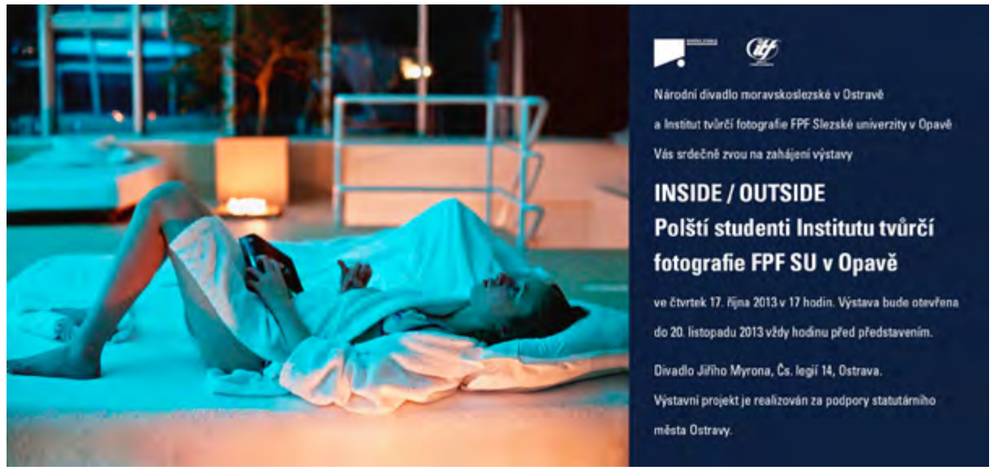

V Galerii Opera bylo možno vidět práce současných polských studentů a nedávných absolventů Institutu tvůrčí fotografie INSIDE / OUTSIDE. Jak název napovídá, představila výstava hlavně dvě témata tvorby těchto studentů, která jsou velmi rozšířená. Mezi první téma patří vnitřní svět, sebereflexe, intimita, rodina a přátelé (Inside). Mezi druhé téma patří moderní, často výrazně subjektivně pojaté dokumenty vnějšího světa (Outside). Na výstavě tak bylo možné vidět vybrané závěrečné a klauzurní práce za roky 2012 a 2013 deseti polských studentů bakalářského a magisterského studia Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty. V Ostravě byla ukázana jen malá část poměrně rozsáhlejší výstavy, která byla uvedena v září 2013 na festivalu Białystok Interphoto ve výstavní hale Wydziału Architektury Politechniki Białostockiej, v roce 2014 byla součástí Varšavského festivalu umělecké fotografie a byla vystavena v Krnově ve Flemmichově vile.

Tradice studia Poláků na českých vysokých školách je velmi dlouhá, vždyť už na nejstarší středoevropské univerzitě, založené roku 1348 v Praze císařem Karlem IV, tvořili

Polácí významnou část studentů. I na českých uměleckých školách už vystudovalo několik vynikajících polských umělců, jako třeba sochařka Alina Szapocnikow, která těsně po válce byla studentkou Josefa Wágnera na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze, nebo filmová režisérka Agnieszka Holland, která v době Pražského jara a jeho násilného konce studovala na pražské FAMU (a nedávno natočila jeden z nejlepších českých filmů posledních let Hořící keř). Na žádné z českých uměleckých škol však Poláci netvořili a netvoří tak velké procento studentů bakalářského, magisterského i doktorského studia jako na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty v Opavě. Krátce po založení v roce 1990 (v té době byl Institut tvůrčí fotografie vedle pražské katedry fotografie FAMU a katedry fotografie Vysoké školy pro knižní umění a grafiku v Lipsku teprve třetí samostatnou fotografickou katedrou v celém postsovětském bloku) šlo o jednoho nebo dva polské studenty v ročníku, dnes však Poláci tvoří zhruba třetinu všech studentů a už po dva roky pracuje první Polák i mezi pedagogy – Rafał Milach. Řada polských absolventů i studentů naší školy se významně uplatňuje v Polsku i v zahraničí nejenom jako výborní fotografové, kteří výrazně přispěli k zásadním proměnám polské fotografické tvorby, ale i jako ředitelé fotografických galerií, organizátoři festivalů, pedagogové vysokých i středních škol, šéfredaktoři novin a časopisů, vydavatelé a autoři knih, teoretici a publicisté. Za všechny ostatní si kromě už zmíněného Rafała Milacha připomeňme aspoň jména jako Piotr Szymon, Kuba Dąbrowski, Andrzej Kramarz, Mariusz Forecki, Grzegorz Klatka, Magdalena Sokalska, Michał Łuczak, Adam Tuchliński, Pawel Supernak, Szymon Szcześniak, Arkadiusz Gola, Krzysztof Goluch, Katarzyna Sagatowska, Marcin Grabowiecki, Krzysztof Szewczyk, Tomasz Wiech, Anna Orlowska, Rafał Siderski, Kamila Rokicka, Anna Grzelewska, Artur Willmann a mnoho dalších.[1]

Na výstavě se nám představilo deset následujících autorů: **Wojciech Barczynski** – *Hidden* (Klauzurní práce za 1. ročník, 2013), **Marta Ciesłikowska** – *This Tooth Won't Grow Back* (Klauzurní práce za 2. ročník, 2013), **Arkadiusz Gola** - *Interiery bydlení v dělnických čtvrtích v Horním Slezsku* (Diplomová práce, 2013), **Krzysztof Gołuch** – *Rugby* (Diplomová práce, 2013), *Anna Grzelewska* - Julia Wanabe (Klauzurní práce za 2. ročník, 2012), **Katarzyna Hanusz-Oleksy** – *Jiná* (Klauzurní práce za 1. ročník, 2013), **Agnieszka Michalak** – *Bez názvu* (Klauzurní práce za 1. ročník, 2013), **Magdalena Sokalska** – *Viděla jsem nějaká znamení lásky* (Diplomová práce, 2012), **Artur Alan Willmann** – *Libye* (Klauzurní práce za 2. ročník, 2012), **Bartosz Wrotniak** - *Interiéry* (Klauzurní práce za 1. ročník, 2013).

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Wojciech Barczynski v přízemí představil svůj soubor barevných fotografií *Hidden*. Na fotografiích jsme mohli vidět barevné portréty mladých lidí za vězeňským plotem. Všichni mladí lidé mají skloněnou hlavu, aby jim nebyla vidět tvář.

Marta Ciesłikowska v prvním patře představila svůj soubor *This Tooth Won't Grow Back*. Jedná se o sérii velmi jednoduchých, živých, i když perfektně technicky barevných symbolických dotažených záběrů. Snímky jsou založeny na všeobecných představách, úzce souvisejících s lidskou osobností, s tělem a procesy biorytmů. Metaforicky ukrývají příběh o tom, že trpí-li naše mysl a je-li nemocná duše, potom naše tělo tento stav přebírá také – fyzicky.

Arkadiusz Gola v přízemí představil svůj soubor barevných dokumentárních fotografií *Interiéry bydlení v dělnických čtvrtích v Horním Slezsku*. Arkadiusz Gola na snímcích mapuje každodenní život ve slezských domácnostech, které jsou vybavené velmi skromně až chudě. Autor si všímá energie, úsilí a nadšení, jaké jejich obyvatelé vkládají do zvelebení prostředí a zvýšení jeho pohodlí i funkčnosti. Proto jsou fotografie zaplněny množstvím umělých květin, levných

1 Vladimír Birgus: text k výstavě. Archiv ITF FPF SU v Opavě

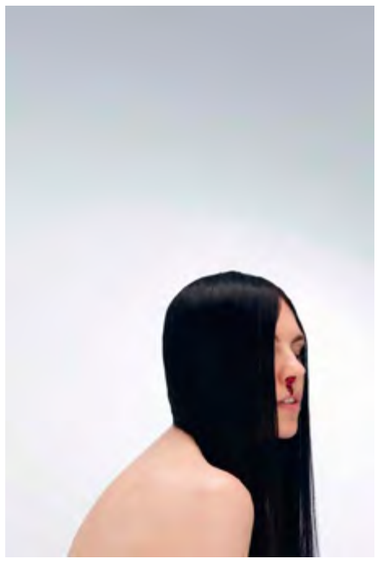

dekorací a často mnoha dalšími nadbytečnými předměty. Tvůrce však nikoho nesoudí, naopak ponechává fotografovaným volnost a my cítíme, jak jsou zobrazení na svá malá království pyšní.

Krzysztof Gołuch v přízemí představil svůj soubor barevných dokumentárních fotografií *Rugby*. Snímky znázorňující zvládání života osobami se zdravotním postižením. Konkrétně nabízejí naprosto civilní pohled na zapálené hráče ragby na invalidních vozících. Jeho projekt patří k širšímu pásmu sond rozkrývajících existenci postižených spoluobčanů.

Anna Grzelewska v prvním patře představila svůj projekt *Julia Wanabe*. Projekt *Julia Wanabe* vypráví příběh její vyrůstající dcery Julii. Není to reportážní záznam tohoto procesu, ani deník nebo rodinné album, ale pokus zachytit univerzálnost času a konkrétní doby. Příběh taky přehodnocuje vlastně paměti jejího dětství a dospívání.

Katarzyna Hanusz-Oleksy v prvním patře představila svůj soubor autoportrétů *Jiná*. Jsou to autoportréty popisující stav, ve kterém se ocitla po pobytu v Thajsku - ve světě bez počítačů, kariéry, spěchu. Musela si odpovědět na otázku, co chce, kde a jak chce žít, co je štěstí a zda může docenit jeden svět, zapomínajíc na druhý. Fotografie vytvořila kombinujíc klasickou techniku kamery obscury s moderním digitálním fotoaparátem.

Agnieszka Michalak v prvním patře představila svůj výstavní projekt, který konfrontuje osobnost člověka s jeho přirozeným prostředím. To ale nevytváří pocit důvěrnosti blízkosti domova, ale naopak zcizuje vztah mezi člověkem a prostředím, které jej obklopuje. Vztah mezi prostředím je plný napětí a stínů se symbolem pro odcizenost člověka v současném chladném světě.

Magdalena Sokalska v prvním patře představila svůj výstavní projekt *Viděla jsem nějaká znamení lásky.* Studentka Magda Sokalska se svěřuje veřejnosti prostřednictvím svých fotografií o interním světě a jeho prožívání. Na fotografiích vidíme nejen lidské postavy, ale i prostředí, které symbolizuje vztah muže a ženy, jeho nevyzpytatelnost, neurčitost, radost i zklamání. Jedná se ucelený cyklus, který není jednoznačně čitelný a divák do něj může vnášet osobní zkušenost, a tím posouvat cyklus do roviny dialogu o zkušenosti s partnerskými vztahy.

Artur Alan Willmann v přízemí představil svůj soubor barevných dokumentárních fotografií z *Libye*. Artur Alan Willmann se pohybuje ve svém fotografickém cyklu o Libyi na hranici sociálního a personálního světa. Na snímcích lze vidět zničený svět válkou. Citlivost, vhled a osobní zainteresovanost připisuje tomuto souboru několik vrstev vyprávění.

Bartosz Wrotniak v prvním patře představil svůj soubor *Hidden*. e svých fotografiích se věnuje tématu žen a mužů v prostoru, který hraje významnou roli ve významu a vnímáni vizuálního sdělení. Z jeho fotografií máme pocit, že tito lidé jsou osamoceni a ani prostředí, které je obklopuje, jim nedává pocit důvěrnosti a bezpečí, a tak se jejich samota ještě více prohlubuje. Jde o existenciální odcizení člověka ve společnosti ve světě zabydleném řadou předmětů, nábytku, soukromých artefaktů. Přesto cítíme, že Bartosz Wrotmiak nám podává zprávu o sterilitě prostředí, ve kterém jsou lidé sami se sebou a nikdo a nic jim nepodává záchranou ruku.

Výstava byla uvedena:
2. 9. 2013 – 30. 9. 2013, BIAŁYSTOK INTERPHOTO, hala Wystawowa Wydziału Architektury Politechniki Białostockiej, Polsko, Białystok
21. 2. 2014 – 23. 3. 2017, Flemmichova vila - Městské muzeum Krnov, Hlubčická 20, Krnov

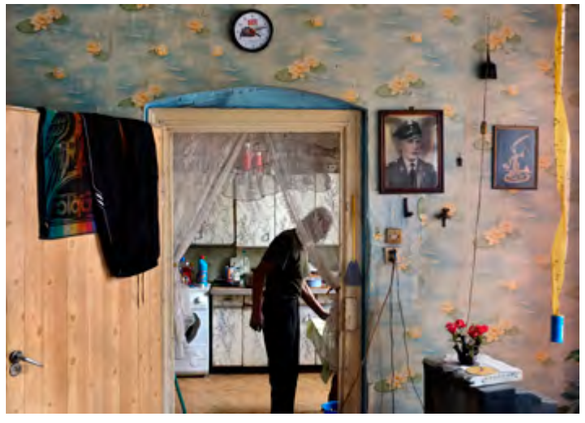

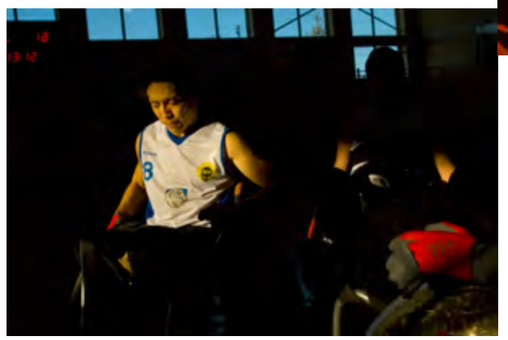

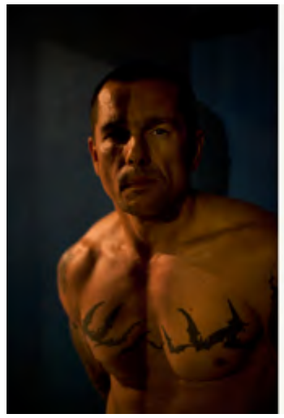

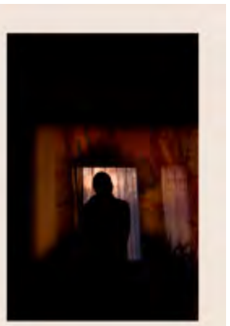
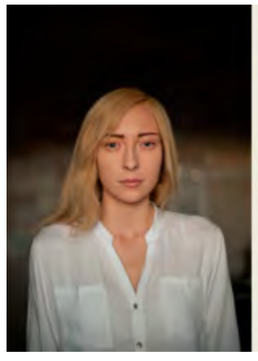
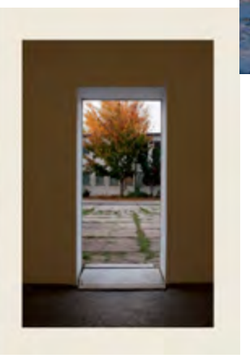

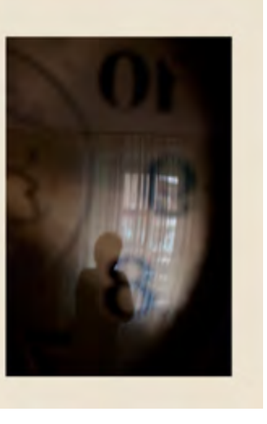

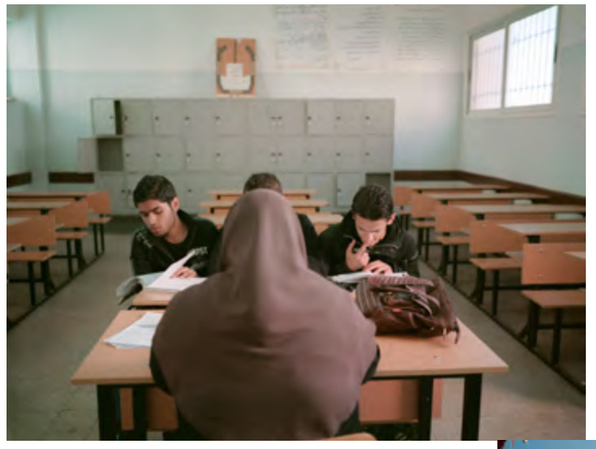

Polští studenti opavského ITF vystavují

JEDNA z ústředních fotografií ostravské výstavy. Foto: Anna Grzelewska

Opava – V Galerii Opera v Divadlo Jiřího Myrona v Ostravě je od včerejšího čtvrtka až do 20. listopadu otevřena zajímavá výstava INSIDE / OUTSIDE. Jejími tvůrci jsou polští studenti Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě.

Výstavu pořádá Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě a Institut tvůrčí fotografie (ITF) Filozoficko – -přírodovědecké fakulty Slezské univerzity Opava za podpory statutárního města Ostravy.

Kurátorem je vedoucí ITF Vladimír Birgus ve spolupráci se zástupcem ITF Jiřím Siostrzonkem. (azu)

Internetové odkazy na výstavu:

https://opavsky.denik.cz/kultura_region/kultura-pozvanka-vystava-inside-outside18102013.html

http://www.casopis-foto.cz/inside-outside/

http://itf.cz/index.php?text=292-inside-outside

http://itf.cz/index.php?text=283-aktivity-polskych-studentu-institutu-tvurci-fotografie-patri-k-tomu-nejlepsimu-co-toto-pracoviste-vykazuje

INSIDE/OUTSIDE. Polští studenti Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě
Deník, Opavský a hlučínský deník, 18. 10. 2013

deník | pátek 18. října 2013

Vladimír Birgus: Výstava představuje dva okruhy děl

VLADIMÍR BIRGUS

Tradice studia Poláků na českých vysokých školách je velmi dlouhá, vždyť už na nejstarší středoevropské univerzitě, založené roku 1348 v Praze císařem Karlem IV., tvořili Polácí významnou část studentů.

I na českých uměleckých školách už vystudovalo několik vynikajících polských umělců jako třeba sochařka Alina Szapocnikow, která těsně po válce byla studentkou Josefa Wágnera na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze, nebo filmová režisérka Agnieszka Holland, která v době Pražského jara a jeho násilného konce studovala na pražské FAMU (a nedávno natočila jeden z nejlepších českých filmů posledních let Hořící keř).

Na žádné z českých uměleckých škol však Poláci netvořili a netvoří tak velké procento studentů bakalářského, magisterského i doktorského studia jako na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty v Opavě.

Krátce po založení v roce 1990 (v té době byl ITF vedle pražské Katedry fotografie FAMU a Katedry fotografie Vysoké školy pro knižní umění a grafiku v Lipsku teprve třetí samostatnou fotografickou katedrou v celém postsovětském bloku) šlo o jednoho nebo dva polské studenty v ročníku, dnes však Poláci tvoří zhruba třetinu všech studentů a mezi pedagogy pracuje už po dva roky i první Polák – Rafał Milach.

Řada polských absolventů i studentů naší školy se významně uplatňuje v Polsku i v zahraničí nejenom jako výborní fotografové, kteří výrazně přispěli k zásadním proměnám polské fotografické tvorby, ale i jako ředitelé fotografických galerií, organizátoři festivalů, pedagogové vysokých i středních škol, šéfredaktoři novin a časopisů, vydavatelé a autoři knih, teoretici a publicisté.

Za všechny ostatní si kromě už zmíněného Rafała Milacha připomeňme aspoň jména jako Piotr Szymon, Kuba Dąbrowski, Andrzej Kramarz, Mariusz Forecki, Grzegorz Klatka, Magdalena Sokalska, Michał Łuczak, Adam Tuchliński, Paweł Supernak, Szymon Szcześniak, Arkadiusz Gola, Krzysztof Goluch, Katarzyna Sagatowska, Marcin Grabowiecki, Krzysztof Szewczyk, Tomasz Wiech, Anna Orlowska, Rafał Siderski, Kamila Rokicka, Anna Grzelewska, Artur Willmann a mnoho dalších.

Některé z nich představuje i tato výstava prací současných polských studentů a nedávných absolventů ITF.

Jak její název INSIDE / OUTSIDE napovídá, představuje hlavně dva okruhy děl, které jsou mezi současnými polskými studenty a nedávnými absolventy naší školy velmi rozšířené: fotografie s tématy vnitřního světa, autorské sebereflexe, intimity, rodiny a přátel na jedné straně a moderní, často výrazně subjektivně pojaté dokumenty vnějšího světa na straně druhé.

I když jde o poměrně rozsáhlou výstavu, ve skutečnosti je to jenom malá ukázka tvorby našich polských studentů.

Rozsáhlejší verze byla v září 2013 uvedena na festivalu Bialystok Interphoto a příští rok bude součástí Varšavského festivalu umělecké fotografie.

Jsme rádi, že naše škola může přispívat k dobrým vztahům dvou národů, které jsou, jak ve svých dílech skvěle ukazuje Mariusz Szczygieł, tak blízké i tak vzdálené.

Deník doporučuje
deník ...moje noviny

http://itf.cz/index.php?text=282-vystava-polskych-studentu-itf-na-festivalu-interphoto-bialystok

http://www.itf.cz/index.php?text=323-inside-outside

https://www.ndm.cz/cz/stranka/512-inside-outside.html

http://inoviny.slu.cz/index.php/aktualne/889-dila-polskych-studentu-opavskeho-institutu-tvurci-fotografie-predstavena-nejnoveji-v-ostravske-galerii-opera?print=1&download=0

INSIDE / OUTSIDE

Martina Grmolenská — **23. 10. 2013** 18:58

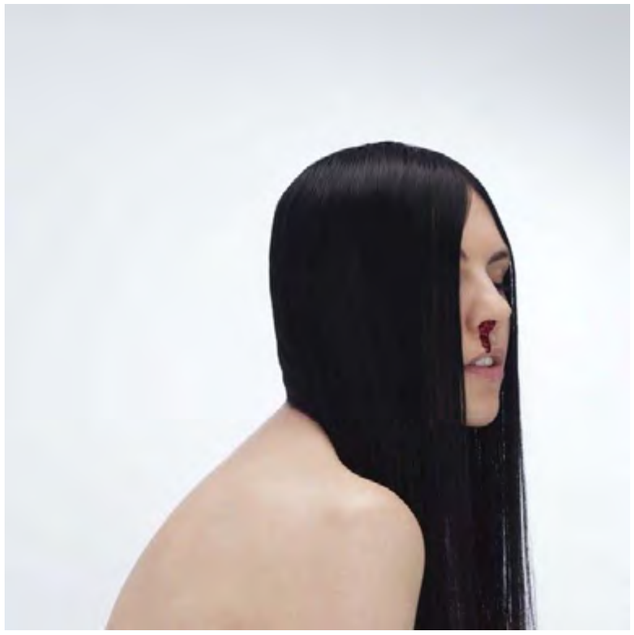

V Národním divadle moravskoslezském v Ostravě je do 20.listopadu možno shlédnout výstavu INSIDE/OUTSIDE polských studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.
Jak její název INSIDE / OUTSIDE napovídá, výstava představuje hlavně dva okruhy děl, které jsou mezi současnými polskými studenty a nedávnými absolventy ITF velmi rozšířené: fotografie s tématy vnitřního světa, autorské sebereflexe, intimity, rodiny a přátel na jedné straně a moderní, často výrazně subjektivně pojaté dokumenty vnějšího světa na straně druhé.
I když jde o poměrně rozsáhlou výstavu, ve skutečnosti je to jenom malá ukázka tvorby polských studentů ITF. Rozsáhlejší verze byla v září 2013 uvedena na festivalu Bialystok Interphoto a příští rok bude součástí Varšavského festivalu

INSIDE/OUTSIDE. Polští studenti Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě
Martina Grmolenská, Časopis FOTO, INSIDE / OUTSIDE, 23. 10. 2013

FOTO
Vidět fotografii.
HLEDAT

Anna Grzelewska, Julia Wanabe, 2012

Magda Sokalska, Viděla jsem nějaká znamení lásky, 2012

Vít Šimánek Fotografie 2003–2013

Vít Šimánek

18. 9. 2013 – 16. 10. 2013

https://www.facebook.com/vit.simanek.1

V září 2013 v Galerii Opera bylo představeno dílo z posledních deseti let fotografa a absolventa Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě Víta Šimánka. Na výstavě byly představeny dva Šimánkovy projekty. Prvním z nich byl projekt *Urban Zone*, který bylo možné vidět v přízemí galérie. Na snímcích bylo možné vidět černobílé momentky, které byly výběrem z cest po evropských městech v Holandsku, Polsku, Itálii, Rumunsku. Fotografie se nesnaží popisovat a ukazovat obrazy těchto měst, spíše se nám snaží přinést specifický pohled Víta Šimánka na ně a ukázat, jaké pocity měl při jejich návštěvě.

Druhý projekt, který byl představen na výstavě, se nazývá *Slzy Božího Daru*. Jak už z názvu plyne, projekt Víta Šimánka sleduje okolí letiště Boží Dar. Vít Šimánek bydlel v Milovicích, což je vzdušnou čarou 2 kilometry od bývalého vojenského letiště Boží Dar. Pak bydlel v Lysé nad Labem, která se nachází hned vedle Milovic. Toto vojenské letiště se začalo budovat již mezi dvěma světovými válkami a do provozu bylo uvedeno roku 1929. Letiště bylo vybudováno ve výcvikovém prostoru, který sloužil již rakouské armádě od roku 1904. Za druhé světové války ho využívali Němci, po roce 1945 bylo letiště využíváno Československou armádou především k výcviku a v roce 1950 se stává vojenským újezdem Mladá. Po roce 1968 po obsazení Československa sovětskou armádou nastává kolem letiště další prudký stavební rozvoj, byly vybudovány kasárny ruské armády a další objekty pro potřebu rozvoje letiště, a vznikl tak vojenský výcvikový prostor Milovice. Po roce 1991 došlo ke zrušení tohoto vojenského újezdu. Vít Šimánek se nejen snažil na svých barevných fotografiích zachytit stopy přítomnosti ruských okupačních vojsk, ale také současné změny a nový život, který se zde pomalu vrací po zrušení výcvikového prostoru a vojenského letiště. Letiště je dnes využíváno pro sportovní létání,

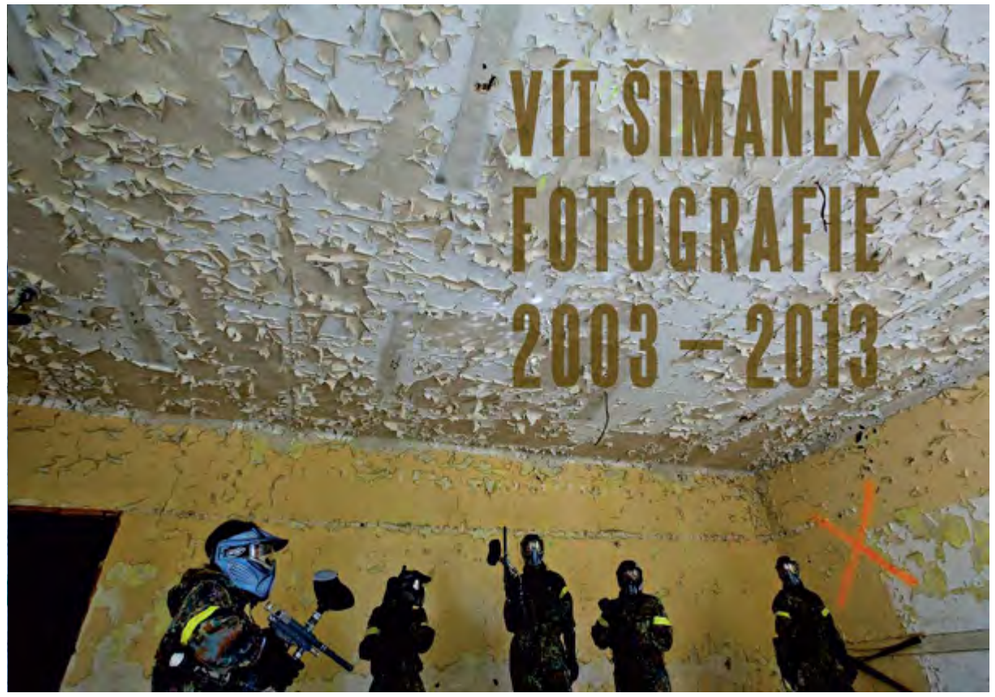

hudební párty, natáčení filmů a mnoho dalších činností. Na snímcích můžeme vidět, že původní výcvikový tábor a hlavně zchátralé budovy slouží také ke hraní si na vojáky. Na snímcích je vidět opuštěnost, stísněnost a bizarnost tohoto prostředí. Ukazují nám, že ani po dvaceti letech jsme nebyli schopni krajinu a prostředí uvést do pokojného stavu k žití. „*Mně to kolikrát přijde jako zakázána zóna z filmu Stalker anebo prostě zakázána zóna kolem Černobylu,*“ uvádí Šimánek.[1]

Výstavu uvedl kurátor Tomáš Pospěch. K výstavě vyšel katalog.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Internetové odkazy k výstavě:

https://www.ndm.cz/cz/stranka/509-vit-simanek-fotografie-2003-2013.html

http://itf.cz/index.php?text=286-fotografie-2003-2013

https://www.fotodepo.cz/vystava/Vit-Simanek-Fotografie-2003-2013-459

https://www.denik.cz/ostatni_kultura/kultura-pozvanka-vystava-vit-simanek28092013-l53h.html

http://www.artmap.cz/fotografie-2003-2013

http://www.ceskatelevize.cz/zpravodajstvi-ostrava/kultura/245316-vit-simanek-vystavuje-v-divadle-jiriho-myrona/

http://inoviny.slu.cz/index.php/aktualne/835-galerie-opera-v-ostravskem-divadle-jiriho-myrona-zahaji-sezonu-predstavenim-novych-fotografii-vita-simanka?print=1&download=0

http://www.photorevue.com/phprs/view.php?cisloclanku=2015050008

http://www.photorevue.com/phprs/view.php?cisloclanku=2013090004

Výstava byla dále uvedena:

5. 2. 2014 – 4. 3. 2014, Galerie, Malá galerie České spořitelny v Kladně, Kladno

Vít Šimánek se narodil roku 1973 v Praze. V roce 1992 zde vystudoval gymnázium. V roce 2003 absolvoval magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie na Filozoficko-přírodovědecké fakultě Slezské univerzity v Opavě. Pracuje jako fotoreportér (ČTK, Vltava Labe Press). Ve své tvorbě se věnuje hlavně dokumentární fotografii, ve které se snaží o nové kreativní přístupy. Mezi jeho zajímavé projekty patří projekt Republika Žižkov, kterému se věnoval v letech 1997 až 2003. V něm dokumentoval své blízké okolí. Mezi další zajímavé projekty patří projekty věnované žižkovské nemocnici (cykly *Portréty*, 1996, *Interna*, 1996-1997 a *Pohledy nemocných*, 2002-2003). V cyklu *Portréty* Vít Šimánek udělal na svých snímcích komparaci portrétů starých lidí s jejich oficiálními průkazovými fotografiemi z občanských průkazů. Tyto průkazové fotografie pocházely z mládí portrétovaných osob. Ve svém sociálním černobílém dokumentárním souboru *Interna* zachytil momenty náročné práce ošetřovatelů a posledních chvil života pacientů. V barevném souboru *Pohledy nemocných* můžeme na rozostřených záběrech vidět reflexi pohledů pacientů z nemocničního lůžka.

1 CTO: Vít Šimánek vystavuje v Divadle Jiřího Myrona - Kultura - Zpravodajství Ostrava - Česká televize, 8. 10. 2013. *ČT* [online]. [cit. 26.08.2018]. Dostupné z: http://www.ceskatelevize.cz/zpravodajstvi-ostrava/kultura/245316-vit-simanek-vystavuje-v-divadle-jiriho-myrona/

Vít Šimánek (1973) patřil na přelomu devadesátých let a začátku prvního desetiletí k nejvýraznějším studentům Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Překvapoval intenzitou práce i kreativitou přístupů, s jakými přistupoval k dalším a dalším tématům. Z různých stran zde ohledával jazyk dokumentární fotografie v projektech zaměřených na své blízké okolí (Republika Žižkov, 1997–2005) nebo v několika souborech ze žižkovské nemocnice, kde pracoval jako sanitář. Vedle intenzivního nasazení pro svou tvorbu patřil také k nemnoha fotografům, kteří se nebáli inovovat dokumentaristickou momentku o řadu netradičních přístupů. Například v žižkovské nemocnici původně vytvořil neúprosnou reflexi času v komparaci portrétů starých lidí s jejich oficiálními občankovými podobenkami z mládí (cyklus Portréty, 1996), později fotografoval tradičním stylem sociálního dokumentu hodně otevřené černobílé momentky náročné práce ošetřovatelů a posledních chvil života pacientů (Interna, 1996–1997), a nakonec zde v barevných rozostřených záběrech snímal reflexi pohledů pacientů z nemocničního lůžka (Pohledy nemocných, 2002–2003).

Nyní představovaná sklizeň Šimánkových fotografií z posledních deseti let připomíná, že jejich autor se živí jako reportážní fotograf. Dokumentaristické východisko je zde proto v obou nových projektech obohacováno o reportážní přístup, původní experiment vystřídala zkušenost a snaha o vizuální sdělnost.

Černobílé momentky Urban Zone (2003–2013) jsou výběrem z cest do evropských měst v Holandsku, Polsku, Itálii a Rumunsku. Nepodávají nám zprávu o konkrétních místech, jako je Bytom, Vulcan, Milán, Amsterdam, Katovice, Turín nebo Sibiu, jsou spíše metaforickou zprávou o lidech i zvířatech, kteří zde žijí, a především o pohledu a pocitech fotografa, který na tato místa reaguje.

Barevné fotografie z nejnovějšího souboru Slzy Božího Daru jsou opět z nejbližšího okolí Víta Šimánka. V posledních letech bydlel v Milovicích, nyní v Lysé nad Labem, tedy v městech, kde jsou stále přítomné stopy sovětské armády, která odsud musela odejít po roce 1989. Dnes už zrušený vojenský výcvikový prostor Milovice-Mladá vznikl už pro účely rakousko-uherské armády, využívala jej vojska československé armády, wehrmachtu a po roce 1968 sovětská armáda. Zdejší letiště Boží Dar bylo vystavěno na místě bývalé stejnojmenné vesnice. Vít Šimánek sleduje stopy přítomnosti okupačních vojsk, současně ale fotografuje nový život, který se do těchto míst navrací. Místo je využíváno jako sportovní letiště, najímáno na hudební párty nebo na točení filmů, ale také hojně navštěvováno těmi, kdo si zde hrají na vojáky americké armády nebo wehrmachtu či testují své automobilové miláčky. Ale při návštěvách fotografa vyniká především jeho opuštěnost, všudypřítomná stísněnost sugerující zakázanou zónu ze Stalkera nebo oblasti kolem Černobylu, ožívá vzpomínka na prapodivnou historii několika posledních desítek let.

Tomáš Pospěch

Vít Šimánek (1973) was one of the most talented students at the Institute of Creative Photography at the Silesian University in Opava by the end of the 90´s and at the beginning of the 21st century. Šimánek always had the ability to surprise through the intensity and creativity of his work and the way he explored more and more topics. He was able to research a language of documentary photography while focusing on his closest surroundings and the places where he walked everyday to work (Republic Žižkov, 1997 – 2003) or in his series depicting the Hospital in Žižkov, where he worked.

Thanks to his activity, Šimánek is counted among few photographers who have never been afraid to innovate photography through many non-traditional methods. For example, in Žižkov hospital he originally photographed in a traditional style of social documentary using very honest black and white photographs of hardworking hospital attendants and last moments of patients' lives (Internal Medicine, 1996 – 1997). Later, he created an uncompromising reflection of time in comparative portraits of old people with their official ID card pictures from youth (From the Cycle Portraits, 1996) and finally in this series in the unfocused colour images showing a point of view of patients on the hospital bed (Through eyes of ill, 2002 - 2003)

This exhibition of Šimánek's photographs from last ten years reminds us that the author made his bread as a reportage photographer. Here, documentary is enriched by a reportage approach; the original experiment is replaced by experience and an attempted visual revelation.

Black and white series Urban Zone (2003 – 2013) is selected from travels of European cities in The Netherlands, Poland, Italy and Romania. These pictures do not report the tangible cities such as Bytom, Vulcan, Milano, Amsterdam, Katowice, Torino or Sibiu but are a metaphoric report on the people and animals who live here and above all they give a subjective look of the photographer on these places.

Colour photographs from the newest collection Tears of Boží Dar are again from Šimánek's intimate surroundings. Recently he lived in Milovice and now, he lives in Lysá nad Labem; both are towns still bearing traces of Soviet army that had to leave Czechoslovakia after 1989. Army airport Boží Dar has been built on the premises of a former village. Vít Šimánek follows the footprints of occupation forces as he simultaneously photographs new life returning to these places. Currently, this area is used as a sporting airport but it is also profusely visited by people who love to play US Army soldiers or Wehrmacht while other test their pet cars. Within the visits of the photographer at the place, the space mainly comes across as lonely and omnipresent constraint which reminds us of the forbidden zone from Stalker or from Chernobyl. The memory of bizarreness of the last decades come alive.

Tomáš Pospěch

Ocenění:

1997

Nová jména - hlavní cena v dokumentární části soutěže pořádané Pražským domem fotografie pro mladé fotografy do 35-ti let.
Czech Press Photo 1997 - 3. cena v kategorii Reportáž

2001

Talentinum - 1. cena v dokumentární části soutěže

2004

Cena Jaromíra Funkeho – 4. místo

Samostatné výstavy:

1998

Republika Žižkov, Galerie Taurus, Znojmo
Fotografie 1996-98, Kabinet fotografie Slezského zemského muzea, Opava

2000

Republika Žižkov, Žižkovské divadlo Járy Cimrmana (s L. Rudinskou), Praha

2001

Republika Žižkov, Galerie FOMAm, Brno

2002

Fotografie 1996 - 2001, Kino Hvězdam, Uherské Hradiště
Republika Žižkov, Galerie U mloka, Olomouc
Republika Žižkov, Palác Akropolis, Praha

2003

Inter homines, Komunikační prostor Linhartovy nadace (s K. Tůmou), Praha
Inter homines, Galerie Atrium (s K. Tůmou), Mariánské Lázně

2004

Pohledy nemocných, Galerie Velryba, Praha
Republika Žižkov, Galerie auf der Pawlatsche, Rakousko, Vídeň

2005

Stopy ztraceného času, Galerie Artistů (s M. Plitzem), Brno

2013

Vít Šimánek Fotografie 2003–2013, Galerie Opera, Ostrava

2014

Vít Šimánek Fotografie 2003–2013, Malá galerie České spořitelny v Kladně, Kladno

2018

Urban Zone, Kino Kotva, České Budějovice

Společné výstavy:

1997

Nová jména, Pražský dům fotografie, Praha
Institut tvůrčí fotografie 25/5, Národní technické muzeum, Praha
Czech Press Photo 1997, Staroměstská radnice, Praha

1998

Institut tvůrčí fotografie, Dielo Centrum, Slovensko, Bratislava

2000

Czech Press Photo 2000, Staroměstská radnice, Praha

2001

Talentinum, České centrum fotografie, Praha

URBAN ZONE

Bytom, 2003

2002
Zlín a jeho lidé, Městské divadlo, Zlín
2002
Očernění, Divadlo Archa, Praha
Konfrontace, Pražský dům fotografie, Praha
Konfrontace, Galerie Měsíc ve dne, České Budějovice
2003
Romové v České republice, České centrum, Belgie, Brusel
Romové v České republice, České centrum, Rakousko, Vídeň
Z okraje do středu, České Budějovice, C.K. Solnice
Klauzurní a diplomové práce ITF, Dům umění, Opava
2004
Rovnýma nohama, Galéria Profil, Slovensko, Bratislava
Roma-Stadt und Land, Studio im Hochhaus, Německo, Berlín
Cena Jaromíra Funkeho, Pražský dům fotografie, Praha
2005
Rovnýma nohama, Galerie 4, Cheb
2006
MiO Photo Award, MiO Gallery, Japonsko, Osaka
Absolventi ITF 1991-2006, Dům umění, Opava
2008
Jeden den v životě České republiky, Mánes, Praha
Lumix Festival For Young Photojournalism, Německo, Hannover
Czech Press Photo 2008, Praha, Staroměstská radnice
2012
Czech Press Photo 2012, Praha, Staroměstská radnice
2013
Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Dům uměním, Opava
Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Gelerie Opera, Ostrava
2014
Ukradené akty, Artinbox gallery, Praha
2015
25 let institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Dům umění, Opava
25 let institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Galéria Médium, Sovensko, Bratislava

Torino, 2012

Amsterdam, 2004

Vulkan, 2007

Cuorgnè, 2006

Bytom, 2005

Vulkan, 2007

Amsterdam, 2004

Milano, 2012

Torino, 2009

Katowice, 2005

SLZY BOŽÍHO DARU
TEARS OF BOŽÍ DAR

ЗАПУСК ДВИГАТЕЛЯ

ПОРЯДОК АДРЕСОВАНИЯ
НАШ ПОЧТОВЫЙ АДРЕС?

Vít Šimánek

Narozen 6.10.1973 v Praze. V roce 1992 vystudoval gymnázium v Praze. V roce 2003 absolvoval magisterské studium na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. 1993-2006 pracoval jako sanitář v nemocnici Na Žižkově v Praze. 2006 - 2011 fotoreportér Centrální redakce Deníku. Od roku 2011 fotoreportérem České tiskové kanceláře, kde se každodenně věnuje agenturnímu fotozpravodajství. Je zakládajícím členem fotografické skupiny Rovnýma nohama. Ve své tvorbě se zaměřuje na dlouhodobé dokumentární projekty, reportážní a portrétní fotografii. Žije v Lysé nad Labem.

Born 6. 10. 1973 in Prague. In 1992 finished Gymnasium in Prague, in 2003 graduated with master degree at the Institute of Creative Photography of Silesian University in Opava. From 1993 till 2006 he worked as hospital attentdent in the Hospital Na Žižkově in Prague. From 2006 till 2011 he used to work as photoreporter of Deník Newspaper. Since 2011 he is a photoreporter in the Czech News Agency. Šimánek is one of the founding members of the photography group Rovnýma nohama. In his work he is focused on long-term documentary projects, reportage and portrait photography. He lives in Lysá nad Labem.

Samostatné výstavy / Solo exhibitions:

1998 Republika Žižkov, Znojmo, Galerie Taurus
1998 Fotografie 1996-98, Opava, Kabinet fotografie Slezského zemského muzea
2000 Republika Žižkov, Praha, Žižkovské divadlo Járy Cimrmana (s L. Rudinskou)
2001 Republika Žižkov, Brno, Galerie FOMA
2002 Fotografie 1996 - 2001, Uherské Hradiště, Kino Hvězda
2002 Republika Žižkov, Olomouc, Galerie U mloka
2002 Republika Žižkov, Praha, Palác Akropolis
2003 Inter homines, Praha, Komunikační prostor Linhartovy nadace (s K. Tůmou)
2003 Inter homines, Mariánské Lázně, Galerie Atrium (s K. Tůmou)
2004 Pohledy nemocných, Praha, Galerie Velryba
2004 Republika Žižkov, Vídeň, Galerie auf der Pawlatsche
2005 Stopy ztraceného času, Brno, Galerie Artistů (s M. Plitzem)

Účast na skupinových výstavách / Group exhibitions:

1997 Nová jména, Praha, Pražský dům fotografie
1997 Institut tvůrčí fotografie 25/5, Praha, Národní technické muzeum
1997 Czech Press Photo, Praha, Staroměstská radnice
1998 Institut tvůrčí fotografie, Bratislava, Dielo Centrum
2000 Czech Press Photo, Praha, Staroměstská radnice
2001 Talentinum, Praha, České centrum fotografie
2002 Zlín a jeho lidé, Zlín, Městské divadlo
2002 Očernění, Praha, Divadlo Archa
2002 Konfrontace, Praha, Pražský dům fotografie, České Budějovice, Galerie Měsíc ve dne
2003 Romové v České republice, České centrum, Brusel, Vídeň
2003 Z okraje do středu, České Budějovice, C.K.Solnice
2003 Klauzurní a diplomové práce ITF, Opava, Dům umění
2004 Rovnýma nohama, Bratislava, Galéria Profil
2004 Roma-Stadt und Land, Berlín, Studio im Hochhaus
2004 Cena Jaromíra Funkeho, Praha, Pražský dům fotografie
2005 Rovnýma nohama, Cheb, Galerie 4
2006 MiO Photo Award, Osaka, MiO Gallery
2006 Absolventi ITF 1991-2006, Opava, Dům umění
2008 Jeden den v životě České republiky, Praha, Mánes
2008 Lumix Festival For Young Photojournalism, Hannover
2008 Czech Press Photo, Praha, Staroměstská radnice
2012 Czech Press Photo, Praha, Staroměstská radnice
2013 Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie, Opava, Dům umění

Ocenění / Awards:

1997 Nová jména - hlavní cena v dokumentární části soutěže pořádané Pražským domem fotografie pro mladé fotografy do 35-ti let.
New Names – Main Award in the documentary section of the competition organised by the Prague House of Photography for young photographers under 35 years of age.
1997 Czech Press Photo - 3. cena v kategorii Reportáž / 3rd place in the category Reportage
2001 Talentinum - 1. cena v dokumentární části soutěže / 1st place in the documentary section of the competition
2004 Cena Jaromíra Funkeho – 4. místo / Award of Jaromír Funke – 4th place

Kontakt / Contact: vitsimanek@post.cz, +420 724 746 323

Vít Šimánek
FOTOGRAFIE / PHOTOGRAPHS 2003-2013
Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava, 19. září - 16. října 2013
Kavárna Řehoře Samsy, Praha, říjen 2013

Autor děkuje za mimořádnou pomoc při přípravě výstavy a katalogu:
Katarína Šimánková, Tomáš Pospěch, Jindřich Štreit, Vladimír Birgus, Ivana Mikolášová, David Macháč, Jarmila Faferková, Zdeněk Rusek, Miroslav Ottmar, Kryštof Kříž, Josef Horázný

Výstavu připravil Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě
ve spolupráci s Národním divadlem moravskoslezským v Ostravě.
Katalog vydala Slezská univerzita v Opavě za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Photographs © Vít Šimánek
Text © Tomáš Pospěch
Translation © Kryštof Kříž
Cover desingn © Zdeněk Rusek
Graphic design © Vít Šimánek, Miroslav Ottmar
Printed by: BOFTISK Nymburk, www.boftisk.cz

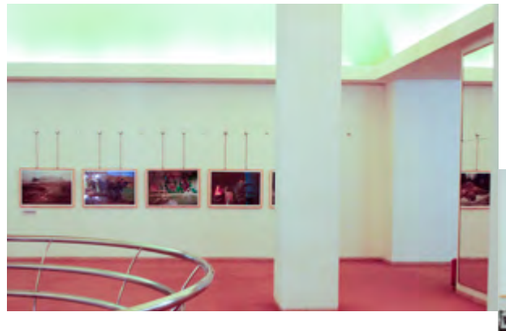

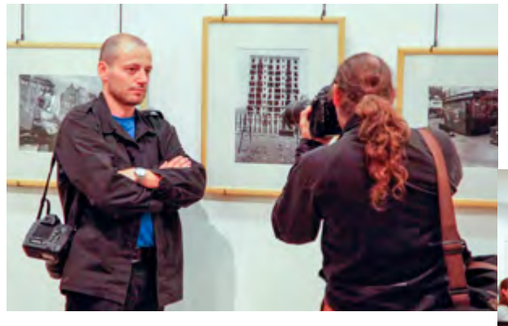

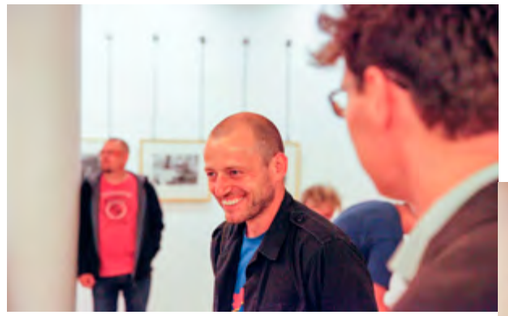

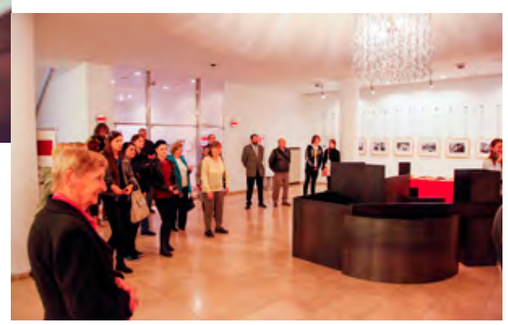

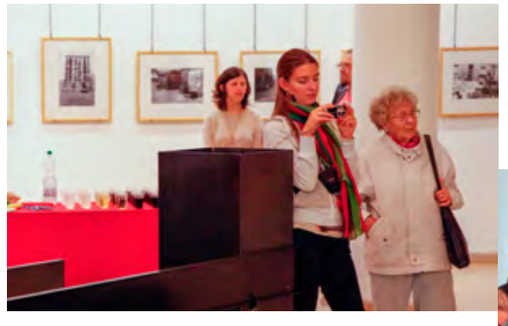

ArtMap

cz en

akce výstavy mapa umělci archiv instituce e-shop nástěnka o artmapě hledat
výstava

Fotografie 2003–2013

Vít Šimánek | Divadlo Jiřího Myrona | 19/9/2013 — 16/10/2013
ukázat mapu

Vít Šimánek (1973) patřil na přelomu devadesátých let a začátku prvního desetiletí k nejvýraznějším studentům Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Překvapoval intenzitou práce i kreativitou přístupů, s jakými přistupoval k dalším a dalším tématům. Z různých stran zde ohledával jazyk dokumentární fotografie v projektech zaměřených na své blízké okolí (Republika Žižkov, 1997–2003) nebo v několika souborech z žižkovské nemocnice, kde pracoval jako sanitář. Vedle intenzivního nasazení pro svou tvorbu patřil také k nemnoha fotografům, kteří se nebáli inovovat dokumentaristickou momentku o řadu netradičních přístupů. Například v žižkovské nemocnici původně vytvořil neúprosnou reflexi času v komparaci portrétů starých lidí s jejich oficiálními občankovými podobenkami z mládí (cyklus Portréty, 1996), později fotografoval tradičním stylem sociálního dokumentu hodně otevřené černobílé momentky náročné práce ošetřovatelů a posledních chvil života pacientů (Interna, 1996–1997), a nakonec zde v barevných rozostřených záběrech snímal reflexi pohledů pacientů z nemocničního lůžka (Pohledy nemocných, 2002–2003). Nyní představovaná sklizeň Šimánkových fotografií z posledních deseti let připomíná, že jejich autor se živí jako reportážní fotograf. Dokumentaristické východisko je zde proto v obou nových projektech obohacováno o reportážní přístup, původní experiment vystřídala zkušenost a snaha o vizuální sdělnost.
Černobílé momentky Urban Zone (2003–2013) jsou výběrem z cest do evropských měst v Holandsku, Polsku, Itálii, Rumunsku. Nepodávají nám zprávu o konkrétních místech, jako je Bytom, Vulcan, Milán, Amsterdam, Katovice, Turín nebo Sibiu, jsou spíše metaforickou zprávou o lidech i zvířatech, kteří zde žijí, a především o pohledu a pocitech fotografa, který na tato místa reaguje.
Barevné fotografie z nejnovějšího souboru Slzy Božího Daru jsou opět z nejbližšího okolí Víti Šimánka. V posledních letech bydlel v Milovicích, nyní v Lysé nad Labem, tedy v městech, kde jsou stále přítomné stopy sovětské armády, která odkud musela odejít po roce 1989. Dnes už zrušený vojenský výcvikový prostor Milovice-Mladá vznikl už pro účely rakousko-uherské armády, využívala jej vojska československé armády, wehrmachtu a po roce 1968 sovětská armáda. Zdejší letiště Boží Dar bylo vystavěno na místě bývalé stejnojmenné vesnice. Vít Šimánek sleduje stopy přítomnosti okupačních vojsk, současně ale fotografuje nový život, který se do těchto míst navrací. Místo je využíváno jako sportovní letiště, najímáno na hudební párty nebo na točení filmů, ale také hojně navštěvováno těmi, kdo si zde hrají na vojáky americké armády nebo wehrmachtu nebo testují své automobilové miláčky. Ale při návštěvách fotografa vyniká především jeho opuštěnost, všudypřítomná stísněnost sugerující zakázanou zónu ze Stalkera nebo oblasti kolem Černobylu, ožívá vzpomínka na prapodivnou historii několika posledních desítek let.
Tomáš Pospěch

neděle **26**. srpna 2018

Česká televize
Televizní studio Ostrava

Novinky ze studia | O nás | Naše pořady | Zpravodajství | Kontakty

Domů > Kultura

Vít Šimánek vystavuje v Divadle Jiřího Myrona

8. 10. 2013 16:34, autor: CTO

Ostrava – Přední český reportér a dokumentarista Vít Šimánek vystavuje v ostravské galerii Opera Divadla Jiřího Myrona. Návštěvníkům představuje dva soubory, které nafotil ve svém volném čase v posledních deseti letech. Barevný cyklus **Slzy Božího Daru** sledují stopy sovětských vojsk na českém území.

Foto z výstavy

Bývalé vojenské letiště obývala třicet let ruská armáda. Několik let v jeho blízkosti bydlel i Vít Šimánek. Na procházkách zachytil stísněnost, opuštěnost i bizarnost prostoru. „Mně to kolikrát přijde jako zakázána zóna z filmu Stalker anebo prostě zakázána zóna kolem Černobylu, uvádí Šimánek.

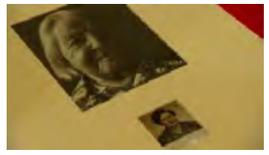

Foto z výstavy

Foto z výstavy

Druhý souborUrban Zonetvoří černobílé momentky focené na kinofilm v Miláně, Bytomu nebo v Katovicích. Především jsou ale zprávou o lidech, kteří v nich žijí. „Šimánek pracuje spíše s dokumentaristickým jazykem než s jazykem reportéra. Jde to vlastně tím pádem z té tvorby cítit, že je tam opravdu jeho osobní přístup a jeho vlastní vidění," míní kurátor výstavy Tomáš Pospěch.

Reportáž Lucie Křížkové

Jako student tvůrčí fotografie zaujal už před sedmnácti lety. Tehdy získal důvěru starých a nemocných lidí, jejichž portréty srovnal s fotografiemi v občanských průkazech. Zachytil tak neúprosnost stáří a stárnutí.

Evropská města, ani bývalý vojenský prostor Vít Šimánek neopouští. Zaměřit se chce ale i na Prahu, respektive na to, jak se mění centrum města vlivem turismu.

deník.cz

VYBRAT REGION

ČESKO EKONOMIKA ZAHRANIČÍ SPORT KRIMI NÁZORY KULTURA AUTO BYDLENÍ ZDRAVÍ CESTOVÁNÍ

Známý fotograf Vít Šimánek vystavuje své kolekce

Opava, Ostrava - Institut tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě a Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě připravily s podporou statutárního města Ostravy výstavu posledních dvou projektů předního českého reportéra a dokumentaristy Víta Šimánka.

Slzy Božího Daru Foto: Vít Šimánek

Pod názvem Fotografie 2003-2013 si ji zájemci mohou prohlédnout od 19. září do 16. října v Galerii Opera v ostravském Divadle Jiřího Myrona. Otevřena bude vždy hodinu před představením.

Čtyřicetiletý Vít Šimánek patřil na přelomu devadesátých let a začátku prvního desetiletí k nejvýraznějším studentům Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Překvapoval intenzitou práce i kreativitou, s jakou přistupoval k dalším a dalším tématům.

Nebál se inovovat dokumentární snímky

Dokumentární fotografie vytvořil v projektech zaměřených na své blízké okolí (Republika Žižkov, 1997-2003) nebo v několika souborech z žižkovské nemocnice, kde pracoval jako sanitář. „Vedle intenzivního nasazení pro svou tvorbu patřil také k nemnoha fotografům, kteří se nebáli inovovat dokumentaristickou momentku o řadu netradičních přístupů," konstatuje kurátor výstavy Tomáš Pospěch.

Například v žižkovské nemocnici původně vytvořil neúprosnou ukázku času v konfrontaci portrétů starých lidí s jejich oficiálními občankovými podobenkami v mládí (cyklus Portréty, 1996).

V současnosti se věnuje reportážím

Později fotografoval tradičním stylem sociálního dokumentu hodně otevřené černobílé momentky náročné práce ošetřovatelů a posledních chvil života pacientů (Interna, 1996-1997) a v barevných rozostřených záběrech snímal reflexi pohledů pacientů z nemocničního lůžka (Pohledy nemocných, 2002-2003).

V současnosti se Šimánek věnuje reportážní fotografii. Černobílé momentky Urban Zone (2003-2013) jsou výběrem z cest do evropských měst v Holandsku, Polsku, Itálii a Rumunsku. Jsou více méně metaforickou zprávou o lidech i zvířatech, kteří tam žijí, a především o pohledu a pocitech fotografa. Barevné fotografie z nejnovějšího souboru Slzy Božího Daru sledují stopy přítomnosti okupačních vojsk i nový život, který se do těchto míst vrací.

Autor: Jitka Hrušková

VÍT ŠIMÁNEK FOTOGRAFIE 2003 - 2013

Název výstavy: Fotografie 2003–2013

Výstava posledních dvou projektů předního českého reportéra a dokumentaristy.

Kurátor výstavy: Tomáš Pospěch

Pořadatel: Institut tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě a Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě, za podpory statutárního města Ostravy

Místo konání: Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona (Čsl. legií 14, Ostrava)

Datum konání: 19. září – 16. října 2013

(výstava otevřena vždy 1 hodinu před představením)

Vernisáž: ve středu 18. září 2013 v 17 hodin

Srdečně vás zveme na zahájení výstavy.

Setkání s pořadateli a autory je možné jednu hodinu před vernisáží.

Vít Šimánek: Fotografie 2003–2013

Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava, 19. září – 16. října 2013

Vít Šimánek (1973) patřil na přelomu devadesátých let a začátku prvního desetiletí k nejvýraznějším studentům Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Překvapoval intenzitou práce i kreativitou přístupů, s jakými přistupoval k dalším a dalším tématům. Z různých stran zde ohledával jazyk dokumentární fotografie v projektech zaměřených na své blízké okolí (*Republika Žižkov*, 1997–2003) nebo v několika souborech z žižkovské nemocnice, kde pracoval jako sanitář. Vedle intenzivního nasazení pro svou tvorbu patřil také k nemnoha fotografům, kteří se nebáli inovovat dokumentaristickou momentku o řadu netradičních přístupů. Například v žižkovské nemocnici původně vytvořil neúprosnou reflexi času v komparaci portrétů starých lidí s jejich oficiálními občankovými podobenkami z mládí (cyklus *Portréty*, 1996), později fotografoval tradičním stylem sociálního dokumentu hodně otevřené černobílé momentky náročné práce ošetřovatelů a posledních chvil života pacientů (Interna, 1996–1997), a nakonec zde v barevných rozostřených záběrech snímal reflexi pohledů pacientů z nemocničního lůžka (Pohledy nemocných, 2002–2003).

Nyní představovaná sklizeň Šimánkových fotografií z posledních deseti let připomíná, že jejich autor se živí jako reportážní fotograf. Dokumentaristické východisko je zde proto v obou nových projektech obohacováno o reportážní přístup, původní experiment vystřídala zkušenost a snaha o vizuální sdělnost.

Černobílé momentky *Urban Zone* (2003–2013) jsou výběrem z cest do evropských měst v Holandsku, Polsku, Itálii, Rumunsku. Nepodávají nám zprávu o konkrétních místech, jako je Bytom, Vulcan, Milán, Amsterdam, Katovice, Turín nebo Sibiu, jsou spíše metaforickou zprávou o lidech i zvířatech, kteří zde žijí, a především o pohledu a pocitech fotografa, který na tato místa reaguje.

Barevné fotografie z nejnovějšího souboru *Slzy Božího Daru* jsou opět z nejbližšího okolí Víti Šimánka. V posledních letech bydlel v Milovicích, nyní v Lysé nad Labem, tedy v městech, kde jsou stále přítomné stopy sovětské armády, která odkud musela odejít po roce 1989. Dnes už zrušený vojenský výcvikový prostor Milovice-Mladá vznikl už pro účely rakousko-uherské armády, využívala jej vojska československé armády, wehrmachtu a po roce 1968 sovětská armáda. Zdejší letiště Boží Dar bylo vystavěno na místě bývalé stejnojmenné vesnice. Vít Šimánek sleduje stopy přítomnosti okupačních vojsk, současně ale fotografuje nový život, který se do těchto míst navrací. Místo je využíváno jako sportovní letiště, najímáno na hudební párty nebo na točení filmů, ale také hojně navštěvováno těmi, kdo si zde hrají na vojáky americké armády nebo wehrmachtu nebo testují své automobilové miláčky. Ale při návštěvách fotografa vyniká především jeho opuštěnost, všudypřítomná stísněnost sugerující zakázanou zónu ze Stalkera nebo oblasti kolem Černobylu, ožívá vzpomínka na prapodivnou historii několika posledních desítek let.

Tomáš Pospěch

STOLETÍ ČEŠI
Jan Langer

23. 5. 2013 – 26. 6. 2013

http://www.janlanger.net/
https://www.facebook.com/Jan-Langer-%C4%8CT24-103592196348944/

„Román“, který člověk prožil,
je stále nesrovnatelně větším tvůrčím výkonem než takový,
který někdo napsal. V tom ohledu nezanikne
žádná velká myšlenka, i kdyby nikdy nevstoupila ve známost
a kdyby si ji člověk vzal s sebou do hrobu.“
V.E.Frankl

V Galerii Opera byl v květnu 2013 představen projekt *Století Češi* fotografa a absolventa Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě Jana Langera. Jan Langer na výstavě představil fotografické diptychy, kdy vytvořil komparace portrétů lidí z doby jejich mládí a doby, kdy jim bylo více než sto let. Soubor dvojic portrétů Čechů Jana Langera tak konfrontuje autentické staré archivní podobenky z rodinného alba a současné portréty lidí, kterým je více než sto let, snaží se tak ukázat fyzické i psychické proměny osobnosti člověka. Dnešní starce a stařenky stylizoval sám do stejné podoby, tak jak vypadali na podobenkách, když jim bylo kolem 20 let. Chtěl tak navodit atmosféru jednoho okamžiku s rozdílem zhruba 80 let a ukázat na portrétech osudy životních příběhů portrétovaných lidí. Jam Langer tak vytvořil nový výtvarný koncept, který nekopíruje tehdejší aktuální módní vlny, naopak se snaží o reflexi lidského světa. Diptychy jsou doplněny doprovodným textem, kde se dozvíme bývalé povolání focených lidí, současné bydliště, současnou zálibu, vztah s potomky, nezapomenutelnou vzpomínku a přání. Při pozorném přečtení doprovodných textů a následném pozorování fotografií se můžete zamyslet nad otázkami smyslu našeho života, jeho rychlosti, směřování a jeho naplnění.

Antonín Baldrman, *1910, Adamov u Brna

Vlevo 17 let (vyučen zámečníkem), vpravo 101 let

Bývalé povolání:	úředník
Současné bydliště:	Domov důchodců Blansko
Současná záliba:	každodenní četba novin
Vztah s potomky:	velmi dobrý – navštěvován dcerou dvakrát týdně
Nezapomenutelná vzpomínka:	dobrý pracovní kolektiv
Přání:	mír

Cyklus „*Století Češi*“ má symbolický a univerzální rozměr. „*Většina z těch seniorů, které jsem oslovil, se shoduje v tom, že s rostoucím věkem stárneme rychleji; až nakonec život uplyne v okamžiku. Čas se tedy smrskává stejně jako tváře starých lidí. Zajímalo mě, co se na člověku za tak dlouhou dobu, a přesto v tak krátkém zlomku času, změní a co v něm zůstane. Zajímalo mě také, jak moc tíží samota stáří a jaké vzpomínky zůstanou ve stoleté mysli. Soubor komparativních fotografií archivních portrétů z rodinného alba a současných portrétů v aktuálním čase zkoumá podobu i rozdíly nejen ve vnějším vzhledu, ale spíše ve fyziognomii. Charakter osobností se jistě životem proměňuje, ale její individuální podstata jakoby zůstávala zakořeněna hluboko v propasti času.*“[1]

Za soubor *Století* Jan Langer získal hlavní cenu *UniCredit Prague Photo Young Award 2012* v rámci fstivalu Prague Photo 2012 v DOXu v Praze.

Výstavu uvedl Vladimír Birgus a Jiří Siostrzonek.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena:

24. 4. 2012 – 29. 4. 2012, *Století / Prague Photo 2012*, DOX - Centrum současného umění, Praha
29. 5. 2012 – 16. 9. 2012, *Století*, Muzeum umění Olomouc - galerie Amadeus, Olomouc
6. 2. 2013 – 31. 3. 2013, *Století Češi*, Obecní dům, Opavská kulturní organizace OKO, Opava
8. 11. 2013 – 7. 12. 2013, *Hundertjährige*, České centrum, Rakousko, Vídeň
23. 1. 2014 – 7. 2. 2014, *Hundertjährige*, České centrum, Německo, Mnichov
4. 6. 2014 – 15. 9. 2014, *Století života,* České centrum, Maďarsko, Budapešť
15. 10. 2015 – 22. 12. 2015, *Století Češi*, Městská knihovna, Hradec nad Moravicí
4. 4. 2017 – 30. 4. 2017, *Století Češi,* Knihovna Petra Bezruče, Opava

Internetové odkazy na výstavu:

https://youtu.be/374R_RjglA0
http://itf.cz/index.php?text=273-jan-langer
https://vltava.rozhlas.cz/cena-prague-photo-2012-za-kolekci-stoleti-cesi-jana-langera-5083791
https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1176490-prague-photo-festival-ocenil-premyslivy-cyklus
http://www.photorevue.com/phprs/view.php?cisloclanku=2015020002
http://www.photorevue.com/phprs/view.php?cisloclanku=2013110001
http://www.photorevue.com/phprs/view.php?cisloclanku=2012060002
https://www.youtube.com/watch?v=WZT4EbWGOdA&feature=player_embedded
http://itf.cz/index.php?text=310-jan-langer-stoleti-cesi
http://itf.cz/index.php?text=251-jan-langer-stoleti-cesi
http://itf.cz/index.php?text=185-student-doktorskeho-studia-na-itf-fpf-su-v-opave-jan-langer-ziskal-cenu-unicredit-bank-prague-photo-young-award
https://digiarena.e15.cz/stoleti-jan-langer-v-cafe-amadeus-muzeum-umeni-olomouc#utm_medium=selfpromo&utm_source=digiarena&utm_campaign=copylink%20http://www.artalk.cz/2012/05/28/tz-jan-langer/
http://www.regionopavsko.cz/2013/02/12/stoleti-cesi-v-podani-jana-langera/
http://www.itf.cz/index.php?text=185-student-doktorskeho-studia-na-itf-fpf-su-v-opave-jan-langer-ziskal-cenu-unicredit-bank-prague-photo-young-award

1 Jiří Siostrzonek, úvodní text k výstave. Archiv ITF FPF SU v Opavě

Marie Burešová, *1910, Karolínov na Kroměřížsku

Vlevo 23 let (svatba), vpravo 101 let

Bývalé povolání:	řeznice
Současné bydliště:	vlastní byt v panelovém domě ve Zlíně
Současná záliba:	povídání s rodinou
Vztah s potomky:	velmi dobrý – navštěvována každý den dcerou, jejím manželem nebo vnučkou
Nezapomenutelná vzpomínka:	znárodnění vlastního podniku
Přání:	mít rodinu pohromadě

Jan Langer se narodil v roce 1978 v Opavě. Vystudoval v roce 1996 gymnázium v Opavě a v roce 2001 fotografii na Lidové konzervatoři v Ostravě-Přívoze. V letech 2008-2011 studoval na Masarykově univerzitě v Brně sociální antropologii, mezinárodní vztahy a španělskou filologii. V roce 2011 absolvoval magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. V současné době pokračuje v doktorském studiu. V roce 2012 se stal laureátem hlavní ceny UniCredit Prague Photo Young Award 2012 na Prague Photo 2012. V současnosti žije v Praze a pracuje jako fotograf na volné noze v oblasti reportážní, dokumentární a portrétní fotografie. Spolupracuje s magazíny a médii (National Geographic Channel, Getty Images, Česká televize, ČTK, Isifa, Aktuálně.cz, Brněnský deník, Zemědělské noviny aj.)

Ocenění:

2012

UniCredit Prague Photo Young Award 2012

Samostatné výstavy:

2005

Na půl cesty, kavárna Na půl cesty, Praha

2006

Mezitím, galerie Librex, Opava

2007

Fotbal v Nairobi, galerie Librex, Opava

2012

Faces and Places, galerie Librex, Opava
Století, galerie Amadeus, Olomouc
Století / Prague Photo 2012, DOX - Centrum současného umění, Praha

2013

Hundertjährige, České centrum, Rakousko, Vídeň
Krása detailu, galerie Opavské kulturní organizace OKO, Opava
Století Češi, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava
Století Češi, Obecní dům, Opavská kulturní organizace OKO, Opava

2014

Hundertjährige, České centrum, Německo, Mnichov
Století života, České centrum, Maďarsko, Budapešť

2015

Století Češi, Městská knihovna, Hradec nad Moravicí

2017

Století Češi, Knihovna Petra Bezruče, Opava

Společné výstavy:

2004

Děti, foyer kina Hvězda, LFŠ Uherské Hradiště

2005

Patnáct - Patnáctý rok ITF, Pražský dům fotografie, Praha
Patnáct - Patnáctý rok ITF, Prospekto Galerie, Vilnius, Litva
Etnické a národnostní menšiny v ČR, kavárna Lucerna, Praha

2006

Absolventi ITF v Opavě 1991-2006, Dům umění v Opava
Stories of Womens' Life, Dům umění, Slovensko, Poprad

Vlasta Čížková, *1910 Panenské Břežany

Vlevo 18 let (maturantka dívčí školy), vpravo 101 roků

Bývalé povolání:	kuchařka na letišti Vodochody
Současné bydliště:	vlastní dům v obci, kde má rodinu
Současná záliba:	sledování aktuální politické situace
Vztah s potomky:	nejednoznačný – vzdálená rodina ji navštěvuje pravidelně, vlastní spíše příležitostně
Nezapomenutelná vzpomínka:	přítomnost na korbě nákladáku, který srazil Heydrichova syna, ruští vojáci v domě po osvobození, zatčení jediného syna komunisty po roce 1948, recitace svých básní novomanželům na svatbách
Přání:	sílu a toleranci do partnerských vztahů

14 studentů ITF, galerie Atmosphere, Praha
Absolventi ITF v Opavě 1991-2006, Dům umění v Opava
Diplomové a klauzurní práce ITF, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava
Patnáct - Patnáctý rok ITF, Pražský dům fotografie, Stará galerie ZPAF, Varšava

2007

Faces and Places, mezinárodní fotografický festival v Lodži, Polsko, Lodž
Diplomové a klauzurní práce ITF 2006-2007, kongresové centrum České národní banky, Praha
Šestka - šest českých fotografických škol, Pražský dům fotografie, Praha

2008

Opava očima studentů Institutu tvůrčí fotografie, Galerie Opera, Ostrava,
Opava očima studentů Institutu tvůrčí fotografie, Kabinet fotografie, Slezské zemské muzeum v Opavě

2010

Opavská škola fotografie / Dvacet let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Divadlo Reduta, Brno

2011

Obraz, ve kterém žijeme, Galerie Emila Filly a Muzeum města Ústí nad Labem
Czech Press Photo 2011, Křížová chodba Staroměstské radnice, Praha
Opavská škola fotografie / Dvacet let Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Bochenska Gallery, Polsko, Varšava

2012

Photokina meets Academy, veletrh Photokina, Německo, Kolín nad Rýnem
Civilizované iluze. Sbírka fotografie Muzea umění Olomouc, Muzeum umění Olomouc
Prague Photo 2012, Centrum moderního umění DOX, Praha
Obraz, ve kterém žijeme, Galerie Středočeského kraje GASK, Kutná Hora
Obraz, v kterém žijeme, Dům Umění, Slovensko, Bratislava

2013

Fotojatka, festival tvůrčí fotografie, Praha (Brno, České Budějovice)

2015

Předtím, teď, potom, Galerie Gottfrei, Opava
25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Dům umění, Opava
25 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Galéria Médium, Slovensko, Bratislava

2016

Festival Circulations - J. E. E. P. / Journées Européennes des Ecoles de Photographie / Století, Paříž, Francie
Čas, Galerie města Plzně, Plzeň
Příběhy Romů, Centrum Bohuslava Martinů, Polička
Čtvrtstoletí Institutu tvůrčí fotografie FPF SU 1990–2015, Art Centrum Galerie 4, Cheb

2017

Innere Gebiete/Vnitřní území, České centrum, Německo, Berlín
Osobní místa. Mladí čeští fotografové, Hornoslezské muzeum v Bytomi, Polsko, Bytom
TENDER – Young Czech, Slovak and Polish Photography - Institute of Creative Photography, Silesian University in Opava, Evropský měsíc fotografie v Lucembursku, Université du Luxembourg, Lucembursko, Lucemburk

2018

Transphotographiques – École de photographie d'Opava, mezinárodní festival, gotický palác Rihour, expozice INT / EXT, Francie, Lille
Opava School – Close Up, galerie Fotografie Forum, Německo, Frankfurt nad Mohanem

Ludvík Chybík, *1908 Zlín

Vlevo 20 let (vyučen cukrářem), vpravo 102 roků

Bývalé povolání:	poštovní doručovatel
Současné bydliště:	Domov důchodců Zlín
Současná záliba:	---
Vztah s potomky:	špatný – prakticky se nevídají
Nezapomenutelná vzpomínka:	někdejší každodenní obchůzky
Přání:	vidět dceru

Prokop Vejdělek, *1909 Zásmuky na Kutnohorsku

Vlevo 22 let (vojenská přísaha), vpravo 101 roků

Bývalé povolání:	technik v Hutním projektu
Současné bydliště:	rodinný statek, který pro něj postavila dcera pod hradem Točník
Současná záliba:	řezání dřeva na cirkulárce
Vztah s potomky:	velmi dobrý – bydlí s dcerou (rovněž v důchodě), vnučkou a jejím manželem
Nezapomenutelná vzpomínka:	teplé čerstvé kozí mléko
Přání:	zdraví a veselá nálada pro všechny

Marie Fejfarová, (manželka kardiologa Zdeňka Fejfara), *1911

Vlevo spálená osobní historie, vpravo 101 let

Bývalé povolání:	instruktorka tělovýchovy na stadioně Strahov
Současné bydliště:	léčebna dlouhodobě nemocných Praha-Bubeneč
Současná záliba:	četba anglické a francouzské literatury, pojmenováváni věcí v cizím jazyce
Vztah s potomky:	bezdětná
Nezapomenutelná vzpomínka:	schovávání se ve sklepě mezi uhlím - před nacisty v roce 1939, před Rusy v roce 1945; cestování s manželem po světě (pěšinky v japonských zahradách, cvrkot Hong-Kongu, chudá večeře v africkém slumu versus recepce u španělského královského páru), rozmanitost kultur
Přání:	usnout a neprobudit se

Poznámka:
Do svých 101 let bydlela v luxusní vile po manželovi v pražské čtvrti Hanspaulka. Jednoho dne se rozhodla odejít. Spálila všechny materiální vzpomínky (korespondenci, deníky, fotografie) a s kartáčkem na zuby a županem zaklepala u dveří bubenečské LDN. Vilu s nábytkem, garderobou, knihovnou, apod. přenechala *"známým"* za to, že se o ni v LDN postarají. Jednou jí přinesli štrůdl, víc se neukázali, ve vile bydlí.

"Holt když něco dáte, nesmíte počítat s tím, že se Vám to nějak vrátí. A když něco dostanete, nemůžete počítat s tím, že si to vezmete do hrobu... S prázdnou jsme sem přišli, s prázdnou musíme i odejít."

Jan Langer „Století Češi"

„Román", který člověk prožil, je stále nesrovnatelně větším tvůrčím výkonem než takový, který někdo napsal. V tom ohledu nezanikne žádná velká myšlenka, i kdyby nikdy nevstoupila ve známost a kdyby si ji člověk vzal s sebou do hrobu."

V.E.Frankl

V historii vizuálního zobrazování nekonečného kaleidoskopu podob a projevů tohoto světa se nepříliš často objevují výtvarné koncepty, které v době svého vzniku působí, jako by směřovaly proti proudu času. Tyto projekty záměrně nekopírují aktuální módní vlny, nesnaží být za každou cenu avantgardní ani nemají potřebu šokovat, právě naopak, jejich význam spočívá v pomalém a hlubokém zrání. K převažujícím námětům uvedených obrazových cyklů patří člověk, jeho sociální a fyzické prostředí. K tomuto významnému proudu reflexe lidského světa můžeme dnes již s jistotou přiřadit stále otevřený fotografický soubor studenta doktorského programu na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě Jana Langera, který je nezanedbatelným příspěvkem nejen na poli vizuální komunikace, ale i v oblasti lidských práv seniorů.

Autor si zvolil již během magisterských studií jako téma praktické absolventské práce fotografické portréty starých lidí s názvem „Století Češi" pod pedagogickým vedením prof. Vladimíra Birguse. Jedná se o diptychy, které s odstupem let konfrontují fyzické i psychické proměny osobnosti člověka. Mohlo by se zdát, že se jedná především o atraktivní zachycení fyziologické proměny rysů tváře člověka, které proces stárnutí přináší. Fotografování seniorů (dětí, sociálně vyloučených aj.) totiž vždy patřilo k vděčným námětům zobrazování, protože lidský obličej tvoří ideální podklad pro zaznamenávání kroniky životních příběhů. Příběhy otištěné do tváří zprostředkovávají často hlubší emocionalitu, než rozumem chladně napsané biografie. Tvář má schopnost uchovávat paměť a zároveň citlivě modeluje vráskami laskavé i tragické prožitky každého jedince.

Když si představíme, kolik sociálních, ekonomických, politických převratů a změn museli tito senioři prožít a zároveň se s nimi nějak smysluplně vyrovnat, tak si uvědomíme, že jejich život se stal skutečným nositelem autentické, denně prožívané historie. Každý jedinec svým životem píše příběh, který je jedinečný, neopakovatelný a zároveň nesdělitelný. Proto tak magicky a přitažlivě působí Langerovy portréty neznámých lidí. Při prohlížení se do nich pokoušíme promítnout naši představu jejich prožitého života, a tak dochází k tichému, bytostnému dialogu mezi zobrazovaným a divákem.

V roce 2012 žilo v české republice 1200 stoletých lidí, z toho 960 žen. Je to evropský sociální trend, který přináší řadu výzev nejen pro populaci seniorů, ale také mladé generaci, která si většinou odmítá připustit, že jednou budou řešit stejné existenční a existenciální problémy, jako jejich generační předchůdci. Nejedná se pouze o problém ekonomického zajištění, ale především o kvalitu a smysl života ve stáří a je zřejmé, že k tomu doposud neexistuje žádný univerzální manuál k použití. V úmorném hledání smyslu bytí na tomto světě býváme osamoceni a ve skryté podstatě se celý život připravujeme na stáří. Naše cesta působí jako nekonečné bloudění bazarem duchovních a materiálních hodnot bez záruky správného výběru. Přitom se bytostně podílíme na skrytém a odpovědném procesu při utváření významu vlastního života.

Fotografický soubor „Století Češi" Jana Langera podává nejen informace o konkrétních lidech, ale zároveň vybízí každého citlivého diváka k meditativní reflexi o znepokojivých otázkách, kterým se během života tak rádi vyhýbáme. Cyklus „Století Češi" má symbolický a univerzální rozměr. *„Většina z těch seniorů, které jsem oslovil, se shoduje v tom, že s rostoucím věkem stárneme rychleji; až nakonec život uplyne v okamžiku. Čas se tedy smrskává stejně jako tváře starých lidí. Zajímalo mě, co se na člověku za tak dlouhou dobu, a přesto v tak krátkém zlomku času, změní a co v něm zůstane. Zajímalo mě také, jak moc tíží samota stáří a jaké vzpomínky zůstanou ve století mysli. Soubor komparativních fotografií archivních portrétů z rodinného alba a současných portrétů v aktuálním čase zkoumá podobu i rozdíly nejen ve vnějším vzhledu, ale spíše ve fyziognomii. Charakter osobností se jistě životem proměňuje, ale její individuální podstata jakoby zůstávala zakořeněna hluboko v propasti času."*

Při pozorném naslouchání fotografiím a pročítání doprovodných textů portrétovaných, se vnucují otázky smyslu našeho života, jeho rychlosti, směřování a jeho naplnění. Tento projekt sebou nese velký potenciál pro psychologickou pomoc ve stáří v podobě reminiscenční terapie. Senioři mohou nejen vzpomínat na prožitý život, ale zároveň komunikovat o svých osobních prožitcích s jinými lidmi a tento dialog je oboustranně obohacující.

Protože se jedná o emocionálně a eticky závažný projet, očekávají se u jeho autora nejen profesionální, ale především osobnostní lidské kvality. Praktická znalost psychosociálních aspektů stáří, hluboká míra empatie, schopnost naslouchat, tolerovat, respektovat, to vše Jan Langer v projektu „Století" vrchovatou měrou naplňuje a výsledkem je vynikající soubor s mohutným potenciálem tiché energie, která z jednotlivých obrazů i celého fotografického cyklu vyzařuje.

A na závěr ještě malá reflexe. V mladém i středním věku se domníváme, že v seznamu největších hodnot a prožitků na sklonku života budou například: ...láska, manželství, děti, dům, kariéra, cizokrajné výlety...atd. Když si pozorně pročítáme odpovědi „stoletých" na anketní otázky, tak dostaneme spektrum překvapivých odpovědí, co všechno vlastně může být v životě nejdůležitější. Například k nezapomenutelným vzpomínkám patří např.: *„...zpívání ruských lidových písní s dětským sborem, dobrý pracovní kolektiv, teplé čerstvé kozí mléko!!!, znárodnění vlastního podniku, rané dětství na cestách, hraní s kapelou a dvě šťastná manželství, nevzpomíná, na to je ještě čas, ..."* atd. A tak si po zhlédnutí výstavy můžeme položit znepokojivou otázku, zda právě teď neprožíváme zásadní, hluboké a silné okamžiky důležité pro celý život...pouze o tom nevíme???

Jiří Siostrzonek

Projekt Století vznikl z popudu dozvědět se více o tom, co na sklonku života zůstává zapsáno ve tváři a v duši člověka a jak se čas podepisuje na naší proměně vnější i vnitřní.

Brzy jsem si však uvědomil, že ani sto let není dlouhá doba. Většina z těch, které jsem oslovil, se totiž shoduje v tom, že s rostoucím věkem stárneme rychleji; až nakonec život uplyne v okamžiku. Smrskává se tedy čas stejně jako tváře starých lidí? Mění se naše vnímání času tím, jak rychle či uvědoměle jím proplouváme? Co se na člověku za tak dlouhou dobu, a přesto v tak krátkém zlomku času, změní a co v něm zůstane? A jaké hodnoty a vzpomínky přetrvají?

Chtěl jsem zpracovat jakousi vizuální a sociologickou sondu do světa stoletých seniorů, ale nevěděl jsem, jaký způsob zvolit. Až do při první návštěvy stoleté paní Vašinové, a do chvíle, než mi ukázala archivní fotografii ze svého mládí a podotkla, že „to všechno tak uteklo". Kouzlo starých časů a ateliérové zpracování kdysi oblíbených podobenek mě přimělo k pokusu napodobit 80 let starou fotografii, vrátit se na moment zpátky v čase a přitom zůstat tady a teď. Tušil jsem, že výsledkem by mohla být nejen působivá proměna člověka v čase, ale i možnost popřemýšlet při srovnání obou portrétů, co je v nitru každé osobnosti neměnné a naopak do jaké míry je čas, podoba i lidský život relativním pojmem. Koncept diptychů jsem se pak snažil dodržet u všech oslovených seniorů.

Z rozhovorů s lidmi se také postupně ukázalo, že jejich aktuální myšlenky se točí kolem několika zásadních otázek, které jsem pojmenoval šesti stejnými kategoriemi, jež o každém člověku, jeho zázemí a hodnotách svým způsobem vypovídají. Spojením proměněného (i velmi podobného) obrazu stejného člověka na začátku a na konci života s několika fakty o jeho intimním světě mi umožnilo nahlédnout nejen do několika konkrétních osudů pohnutého 20.století, ale i do obecných otázek o smyslu a hodnotách lidského života a mé vlastní pouti.

Jan Langer

The "Centenarians" project emerged from a desire to learn more about what remains, at the end of life, written in the human face and soul, and how time changes our outward and inward self. However, I soon realized that a hundred years may not even be a long period. It is because most of those I interviewed agree that ageing becomes faster as we grow older, until the whole life flows away in an instant. So, does time shrink like old faces do? Does our perception of time change depending on how quickly or consciously we go through it? In such a long period (and yet a short while), what changes in a human being and what remains the same? And what kind of values and memories will persist?

I wanted to probe, visually and sociologically, into the world of centenarians but I was unsure about the method. Until I first visited the hundred-year-old Mrs. Vašinová, who showed me an old family photograph from her youth and said, "It all passed so quickly." The charm of old times and the vintage studio rendition of once-popular photo portraits made me try to imitate the 80-year-old photograph, go back in time for a moment while in fact staying here and now. I felt that the result could not only be an impressive transformation of a person in time, but also that comparing both portraits would provoke thoughts about what remains unchangeable inside, and to what extent time, appearance and human life are relative terms. I tried to adhere to the diptych concept with all other centenarians I approached.

The interviews also gradually revealed that the people's current thoughts revolved around a number of key issues, six of which I then transformed into named categories describing each person, their background and values. The images (sometimes very different, sometimes almost unchanged) of the same person at the beginning and at the end of his/her life, together with a number of private facts, acquainted me with a number of particular life stories of the troubled 20th century. But more importantly, they told me more about general questions concerning human life, its meaning and values; even about my own life journey.

Jan Langer

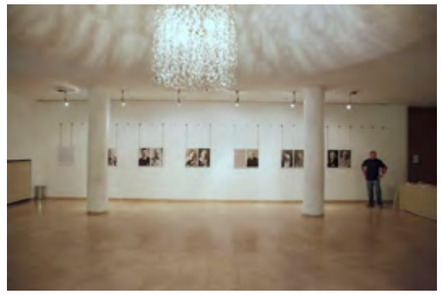

http://www.pavlaortova.com
https://www.facebook.com/pavlaortova.photographer

SMYSL
Pavla Ortová

25. 4. 2013 – 22. 5. 2013

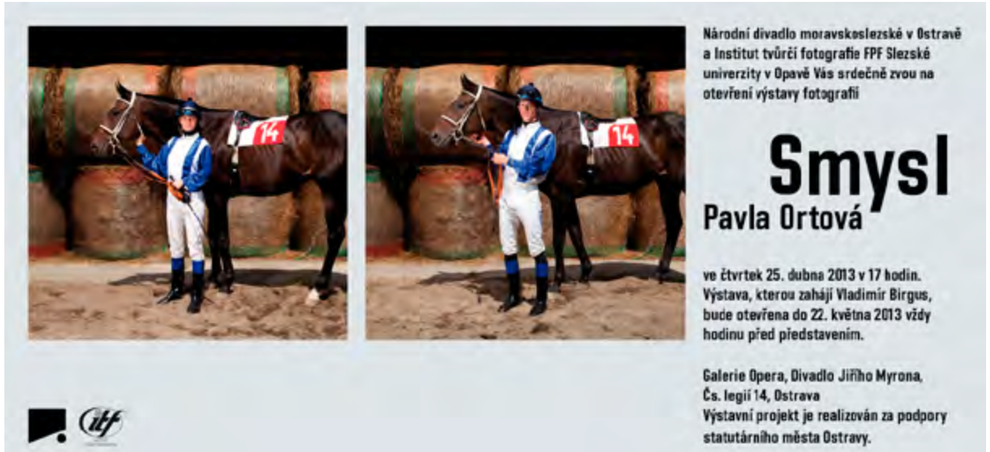

V dubnu 2014 se v Galerii Opera představila Pavla Ortová svými třemi projekty. V přízemí Pavla Ortová ukázala projekt s názvem *Kdyby* (2012). Na barevných čtvercových fotografiích můžeme vidět barevné portréty osob. Portréty vždy představují nějakou konkrétní profesi. Na dvou sousedních fotografiích je vždy stejná profese s různými osobami. Pavla Ortová o projektu napsala: "*Fotografie na sebe do kruhu navazují tím, že na dvou sousedních fotografiích je vždy buď stejná osoba, nebo stejná profese. Fotografované osoby jsem si dohledávala na základě jejich reálného povolání a následně jsem vždy hledala dalšího člověka, který skutečně dělá to, čím chtěl ten předchozí být. Fotografovaní měli možnost zkusit si alespoň imaginárně, jaké by to bylo stát se tím, čím také chtěli být. Divákovi ale zůstává skryté, jestli ten profesí skutečný vědec, veterinář, volejbalista, pianista, tramvaják, žokej, letuška nebo učitelka je na fotografii vlevo, či vpravo. Kruh fotografovaných se nakonec uzavřel, protože se mi podařilo dojít až k osobě, která chtěla být skutečně tím, co osoba na začátku řady. To je zároveň metaforou toho, že vždy se může najít někdo, kdo by byl vděčný za to, co máme sami.*"[1] Výsledkem projektu bylo 16 fotografií. Práce vznikla jako diplomová práce na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě.

V prvním patře pak bylo možné vidět dva projekty *Návštěva u příbuzných* (2009) a *Co s sebou* (2006).

V projektu Návštěva u příbuzných je možné vidět dvojice barevných „rodinných" fotografií. Na jedné z nich vždy je jen rodina, která tam bydlí, na druhé je navíc sama Pavla Ortová. Použitím

1 Pavla Ortová: *Návštěva u příbuzných (2009)*, 2012. *Pavla Ortová.* [online]. [cit. 16.05.2018]. Dostupné z: http://www.pavlaortova.com/czlng/navsteva-u-pribuznych-2009

Žokejka - Tamara I

Žokej - Jiří Ch.

Tramvaják - Jiří Ch.

Tramvaják - Jiří B.

Pianista - Jiří B.

Pianista - Jiří V.

širokoúhlého záběru se snažila zachytit co nejvíc z domácího prostředí portrétovaných, tak aby bylo možné co nejvíce vypovědět i o majitelích. V projektu vzniklo 8 diptychů fotografií.

V projektu Co s sebou je možné vidět barevné portréty mladých lidí ležících v hrobu vždy s nějakými předměty, které mají vztah k dané osobě. Pavla Ortová o projektu napsala: „*Co by si člověk vzal na sebe a s sebou hrobu, až zemře, kdyby si mohl vybrat? To je otázka, již jsem položila několika lidem, které jsem pak požádala, aby si na sebe a s sebou vzali své nejoblíbenější věci a zkusili si, jaké to je ležet v hrobě. Už v pravěku a ve starověkém Egyptě dávali lidé zesnulým do hrobu oblíbené, cenné a symbolické předměty. V současné době se mrtvým do rakve většinou předměty nedávají. Zajímalo mě, k jakým věcem a oblečení mají současní mladí lidé vztah.*“[2]

Výstavu uvedli kurátor výstavy Vladimír Birgus a Jiří Siostrzonek.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Internetové odkazy na výstavu:

http://www.photorevue.com/phprs/view.php?cisloclanku=2013040011

http://www.itf.cz/index.php?text=267-smysl

http://inoviny.slu.cz/index.php/kalendar-akci/623-smysl-nova-vystava-absolventky-institutu-tvurci-fotografie-pavly-ortove-ve-znamem-ostravskem-prostredi

Pavla Ortová se narodila v roce v 1984 v Uherském Hradišti. V roce 2003 vystudovala obor Užitá fotografie na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti. V roce 2009 vystudovala obor Intermediální tvorba na Ústavu umění a designu Západočeské univerzity v Plzni. V roce 2012 absolvovala magisterské studium Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Od roku 2004 žije v Praze. V současnosti pracuje jako volná fotografka a grafička.

Ocenění:

2008

Czech Press Photo 2008 / Pod vodou, srpen, 2008, Cena Sony Junior Awards v kategorii Umění a zábava

Výstavy:

2002

Proměny Luhačovic, Luhačovice

2004

Krajina, Slavonice

2007

Dokumentární publikace studentů Jindřicha Štreita, Dům umění, Opava

Czech start!, Brotfabrik Galerie, Německo, Berlín

ITF Opava, České centrum, Měsíc fotografie, Slovensko, Bratislava

Klauzurní práce studentů ITF, Dům umění, Opava

Ex-teriéři, Vyšehrad, Praha

2008

Czech press photo 2008, Staroměstská radnice, Praha

ITF - diplomové a klauzurní práce 2007, Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava

2 Pavla Ortová: *Co s sebou (2006)*, 2012. *Pavla Ortová* [online]. [cit. 16.05.2018]. Dostupné z: http://www.pavlaortova.com/czlng/co-s-sebou-2006

Veterinář - Aleš H.

Veterinářka - Zdeňka Z.

Učitelka v MŠ - Kateřina V.

Učitelka v MŠ - Kateřina S.

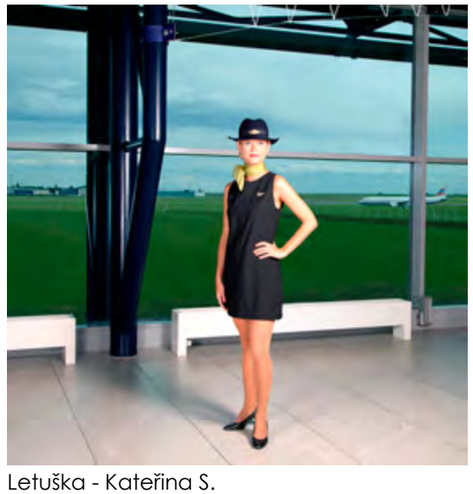

Letuška - Kateřina S.

Letuška - Tamara I.

2009

Czech Press Photo 2009, Staroměstská radnice, Praha
o K., Festival na řekou, Elim, Písek
Mladá česká fotografie, 5. Varšavský festival umělecké fotografie, Galerie Klimy Bocheńské ve Fabrice Wódek, Polsko, Varšava
Czech press photo 2008, Dom umenia, Slovensko, Bratislava

2010

Dvacátý rok na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě, Divadlo Reduta – Národní divadlo, Brno
120x120, 66 Gallery, Praha

2011

O důvod více, Kino Hvězda, Uherské Hradiště
Pod vodou, Café Club, Uherský Brod (samostatná výstava)

2012

Já, ty my, Dům umění, Opava

2013

Sexplicit, Art Salon S, Microna, Praha
Vnitřní okruh v současné české fotografii, Městská knihovna, GHMP, Praha
Vnitřní okruh v současné české fotografii, Dom umenia, Slovensko, Bratislava
Vnitřní okruh v současné české fotografii, Muzeum umění Olomouc - Muzeum moderního umění, Olomouc
Smys, Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava (samostatná výstava)
Kdyby…, Veverkova 10, Praha (samostatná bytová výstava)

2014

GEN 2:7-18, Karlín Studios, Praha
8. mezinárodní dadaistický festival, Švýcarsko, Bazilej
Last Time, Ulité kafé, Uherský Brod (samostatná výstava)
Sexplicit, Art Salon S, Novákovy Garáže, Hradec Králové
Viděni, Galerie K4, Praha

2015

25 let institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Dům umění, Ostrava
25 let institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, Galéria Médium, Slovensko, Bratislava

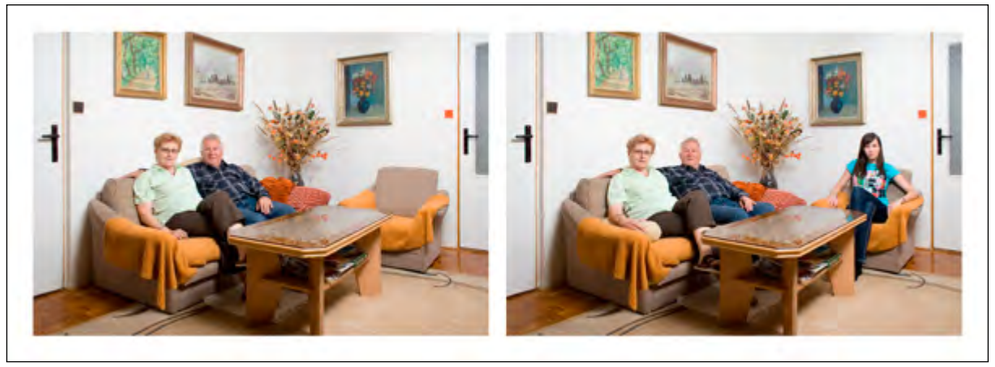

Babička a Saša

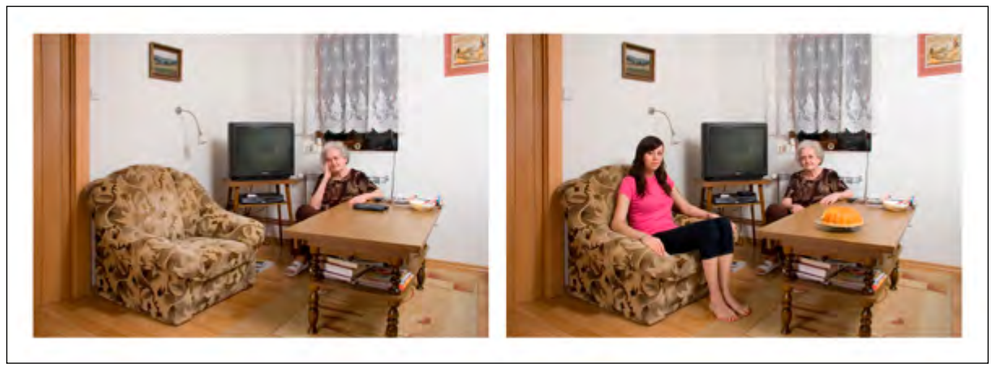

Babička

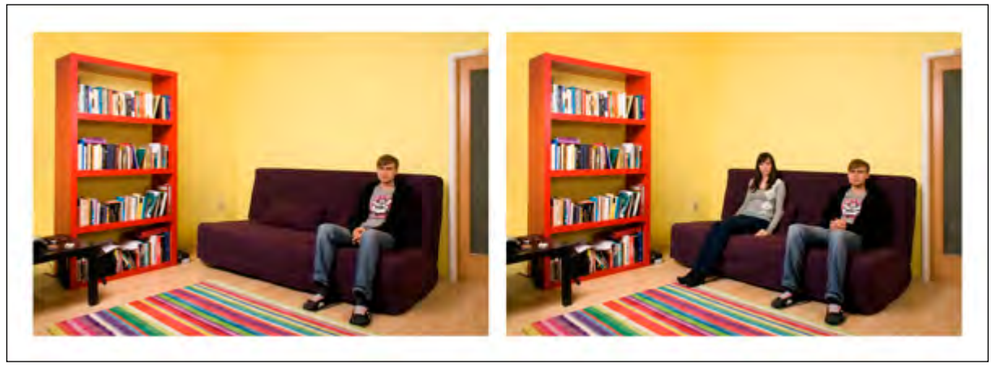

Bratr

Rodiče

Bratránek Honza

Prouzovi

Smysl - Pavla Ortová, Co s sebou

Smysl - Pavla Ortová, fotografie z vernisáže

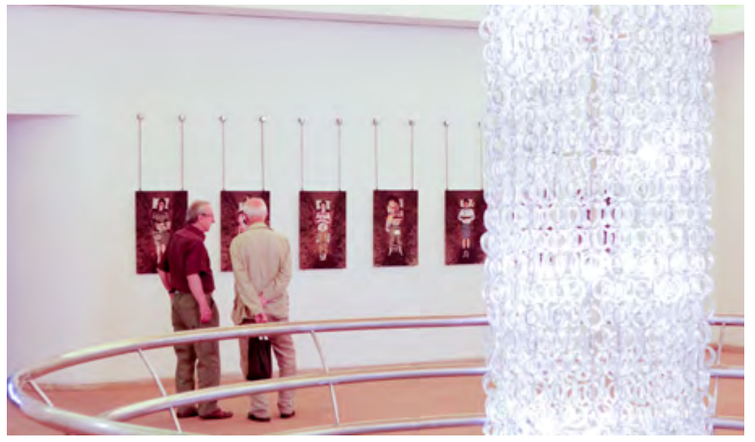

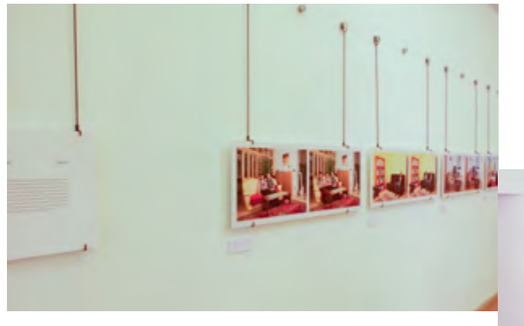

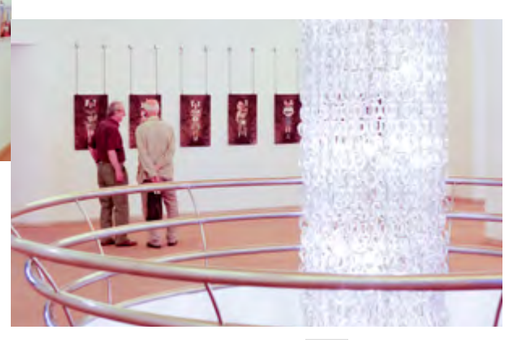

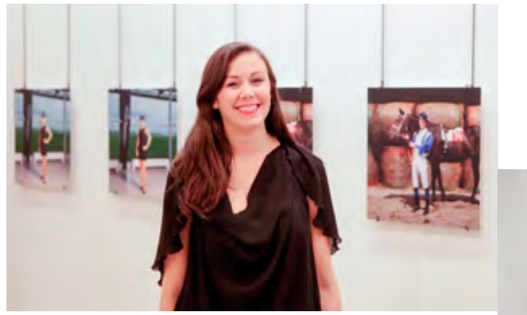

inoviny.slu.cz | zpravodajský portál Slezské univerzity v Opavě

Smysl - výstava absolventky Institutu tvůrčí fotografie Pavly Ortové ve známém ostravském prostředí

Galerie Opera Divadla Jiřího Myrona hostí od 25. dubna výstavu, o jejíž uspořádání se spolu zasadily Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě a Institut tvůrčí fotografie (ITF) Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Za podpory města Ostravy bude otevřena do 22. května, aby představila práce absolventky ITF Pavly Ortové.

Jejich uvedení nazvané Smysl je po autorčině účasti na skupinové prezentaci Já, ty, my v opavském Domě umění v loňském roce příležitostí k bližšímu poznání díla mladé osobnosti, která už sedm let pěstuje fotografii, ale též grafiku ve svobodném povolání. Pavla Ortová z Uherského Hradiště, nyní ovšem už delší dobu žijící v české metropoli, přišla na ITF před deseti lety po absolutoriu střední uměleckoprůmyslové školy, do níž to v rodném městě neměla daleko. Se ziskem bakalářského titulu se ale nespokojila, na dva roky odešla na Západočeskou univerzitu do Plzně (obor intermediální tvorba), aby se už během tohoto studia na ITF vrátila. Přijali ji znovu rádi; vždyť v závěrečném roce bakalařiny získala cenu ITF za nejlepší soubor. Magisterské studium v Opavě ukončila vloni.

Řadu už téměř dvou desítek jejích cyklů zatím ukončuje soubor fotografií „Kdyby“, jenž vznikl právě jako magisterský diplomový projekt. Jeho charakteristiku jistě nejlépe vystihla sama autorka. „Fotografie na sebe do kruhu navazují tím, že na dvou sousedních je vždy buď stejná osoba, nebo stejná profese. Fotografované osoby jsem si dohledávala na základě jejich reálného povolání a následně jsem hledala dalšího člověka, který skutečně dělá to, čím chtěl ten předchozí být. Fotografovaní měli možnost zkusit si alespoň imaginárně, jaké by to bylo stát se tím, čím také chtěli být,“ odhaluje filozofii souboru s tím, že divákovi zůstává skryté, zda ten profesí skutečný vědec, veterinář, volejbalista, pianista, tramvaják, žokej, letuška nebo učitelka je na fotografii vlevo či vpravo. „Kruh fotografovaných se nakonec uzavřel, protože se mi podařilo dojít až k osobě, která chtěla být skutečně tím, co osoba na začátku řady. To je zároveň metaforou toho, že vždy se může najít někdo, kdo by byl vděčný, za to co máme sami,“ říká P. Ortová.

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

MLADÉ MEDIUM IV
TŘI DÍLNY
Tři dílny Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě

7. 3. 2013 – 24. 4. 2013

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

V březnu 2013 byla v Galerii Opera představena výstava s názvem *Mladé medium IV Tři dílny*, prezentovala výstupy z mezinárodních workshopů pod vedením prof. Ľuba Stacha z Vysoké školy výtvarných umění (VŠVU) v Bratislavě. Zakladatel její katedry fotografie tu předložil doklady úzké spolupráce obou těchto uměleckých pracovišť.

Tento výstavní projekt realizovala katedra Fotografie a nových médií na bratislavské VŠVU v letech 2011–2012. Dvouletý projekt byl rozvržen do tří dílen a cílem bylo propojit studenty a pedagogy ze středních a vysokých uměleckých škol z České republiky a Slovenska. Účastníky workshopu byli také studenti z USA, Finska. Tvůrčí dílnu Dokumentární fotografie vedl v září 2011 prof. . Jindřich Štreit, Tajuplnou krajinu v dubnu 2012 v Banské Štiavnici Mgr Jan Pohribný a dílnu s názvem Identita, portrét, móda v září loňského roku v Košicích Mgr. Dita Pepe a Peter Kalmus. Dílen se zúčastnili studenti VŠVU, ITF, ale též jiných škol (za českou stranu šlo o FAMU, Univerzitu J. E. Purkyně v Ústí nad Labem či Univerzitu T. Bati ve Zlíně).

První dílna se zaměřením na dokumentární fotografii se uskutečnila v týdnu v roce 2011 v Lomě nad Rimavicou a lektorem byl prof. Jindřich Štreit. Zúčastnili se studenti z FAMU Praha Iryna Zacharovová, Fraňo Procházka, Jiří Balát ze zlínské UTB, z ITF Jan Němeček, Elena Halická, Michaela Danelová, Lena Jakubčáková, z katedry fotografie UJEP Lukáš Zavřel, z VŠVU Michal Huba, Viktor Šelesták, Ivan Kalev, Valdimír Slivka, Deana Kolečíková, Jakub Jančo, Juraj Tomko, Juraj Chudý, Ondrej Urban, Slávka Bulíková, Lenka Lukačovičová, Tomáš Bokor, Ján Kekeli, Juraj Robl. Projekt pokračoval workshopem s názvem Tajuplná krajina, se konal v Bánské Štiavnici a lektorem byl Mgr. Jan Pohribný. Zúčastnili se jej studenti: z VŠVU

Deána Kolenčíková, Peter Sit, Ondrej Urban, Lenka Lukačovičová, Emina Djukič, Vladimír Slivka, Juraj Chudý, Ivan Kalev, Zuzanoa Pustajová, Viktor Šelestak z Akademie umění v Banské Bystrici Jana Mináriková, z TU v Košicích z Fakulty umenia Viktor Šefčík, ze SUŠ Ladislava Bielika v Levicích Alžběta Frajková. Závěrečná díla byla zaměřena na téma Identita – portrét – móda a proběhla v Košicích pod vedením MgA. Dity Pepe a Petera Kalmuse. Účastníky byli Andrey Žabka, Iva Ďurkáčová, Ivan Kalev, Ján Skaličan, Janka Gombiková, Juraj Tomko, Lenka Lukačovičová, Leontina Berková, Luboš Kotlár, Ondrej Urban, Peter Sit, Tomáš Bokor, Veronika Markovičová, Viktor Šelestát, Vlado Slivka z VŠVU Bratislava, Zuzana Krafčíková, Kristína Fedorová z ŠUV Košice a Monika Stacho z AU v Bánské Bystrici.

Projekt je výsledkem dobrých česko-slovenských vztahů ve fotografii.

Prof. Stacho a prof. Birgus navazovali na dobré kontakty, které se zrodily během studií a během pedagogického působení na FAMU. „*Po čase nás svedlo ještě více dohromady působení na FAMU, Vladimír byl už odborným asistentem, já posluchačem tehdy dálkového studia,*“ ohlíží se prof. Stacho a zdůrazňuje takřka současný vznik obou fotografických škol na VŠVU a na Slezské univerzitě v Opavě na počátku devadesátých let. „*Rozhodující pro naše partnerství zůstává vzájemná inspirace. Taková, která vyrůstá z tradice, ale současně nebrání novému rozvoji kontaktů v nové epoše, burcuje pracovitost autorů a přináší jim vzájemné a pokaždé osvěžující prolínání jejich tvůrčích pohledů,*“ promítá prof. Stacho do charakteristiky další spolupráce své zásadní životní postoje. Prof. Stacho vysoce ocenil zkušenost z vernisáže ostravské výstavy Mladé médium IV s podtitulem Tři dílny, kterou čistá česko-slovenská nota znovu zcela ovládla.

Výstavu uvedl Jiří Siostrzonek a Ľubo Stacho.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě, Vysokou školou výtvarných umění v Bratislavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Internetové odkazy na výstavu:
http://inoviny.slu.cz/index.php/osobnosti/529-v-prof-ubo-stachovi-ma-nejen-opavsky-institut-ale-cela-ceska-kultura-velkeho-propagatora-a-priznivce?print=1&download=0
http://www.itf.cz/index.php?text=255-mlade-medium-iv-tri-dilny

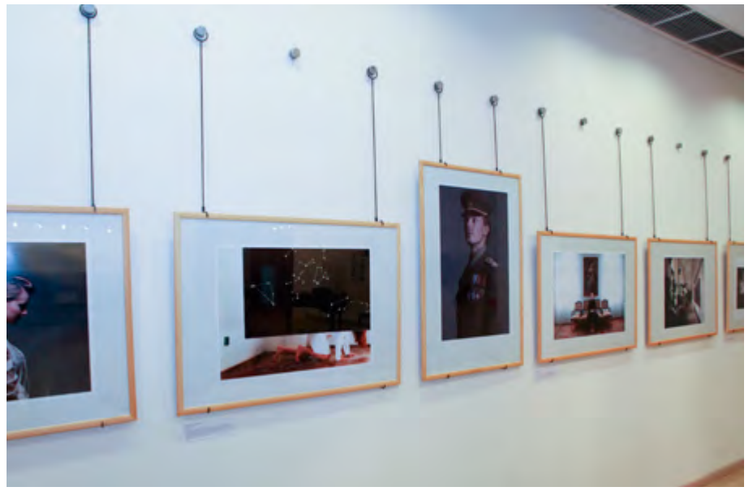

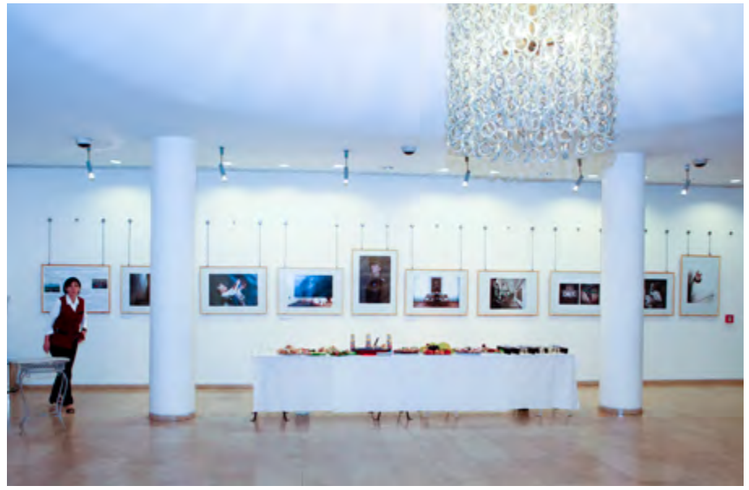

3 dílny

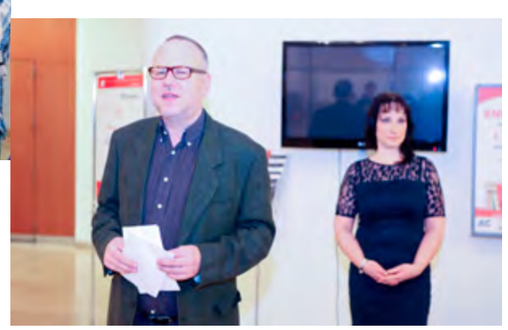

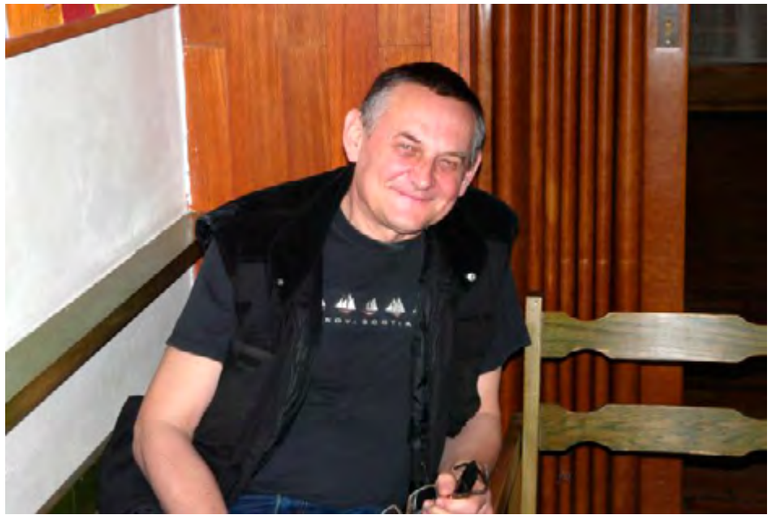

Ostravská výstava v Divadle Jiřího Myrona prezentující výstupy z mezinárodních workshopů přivedla na březnovou konzultaci Institutu tvůrčí fotografie (ITF) na Horní Bečvu prof. Ľubo Stacha z Vysoké školy výtvarných umění (VŠVU) v Bratislavě. Zakladatel její katedry fotografie tu předložil doklady úzké spolupráce obou těchto uměleckých pracovišť.

Absolvent pražské FAMU, který na doporučení prof. PhDr. Vladimíra Birguse, vedoucího ITF, poskytl při této příležitosti zpravodajskému portálu Slezské univerzity v Opavě obsáhlý rozhovor, v jeho úvodu připomněl trvalý odkaz prof. Jána Šmoka, který se svou autoritou zasazoval též o počáteční rozvoj ITF. „Jeho zásluhou panoval v první polovině osmdesátých let na FAMU liberální duch. Bez něj bych se na školu ani nedostal, natož ji mohl absolvovat," řekl na adresu své minulosti prof. Stacho pocházející z kulturního prostředí (dědeček byl spisovatelem) a hlásící se k protestantismu. „Bylo to vedle německého pragmatismu právě protestanství, které posouvalo slovenské dějiny," netají svůj pohled na minulost Slováků a je hned připraven jmenovat blízké osobnosti, jež jsou s tímto posunem spjaty. „Vezměte Štúra, Štefánika a Dubčeka," vypočítává v toku dějin od poloviny 19. století až po ještě téměř žhavou současnost. „Ale to by mohl být nakonec rozhovor o zcela něčem jiném. V budoucnu se mu nicméně nijak nebráním," ujišťuje letos jubilující rodák z Handlové (1953).

Česko-slovenské kontakty ve fotografii

S V. Birgusem se Ľ. Stacho poznal už v průběhu sedmdesátých let, kdy je oslovil fenomén tzv. nerozhodujícího okamžiku v dokumentární fotografii jako protipól Cartier-Bressonova rozhodujícího okamžiku a oba si ověřovali, že i nerozhodující okamžik může být pro tvůrčí práci těžištěm. „Po čase nás svedlo ještě více dohromady působení na FAMU, Vladimír byl už odborným asistentem, já posluchačem tehdy dálkového studia," ohlíží se prof. Stacho a přichází ke třetímu momentu, tedy takřka současnému vzniku obou fotografických škol na VŠVU a na Slezské univerzitě v Opavě na počátku devadesátých let.

„První přijímačky na fotografii jsme vypsali v únoru 1990 a už záhy bylo zřejmé, že prozatímní zastřešení její výuky v ateliéru intermédií na katedře malby by nadále nebylo nejšťastnější cestou. A tak v roce 1992 vznikla samostatná katedra fotografie," specifikuje prof. Stacho a dodává, že prakticky ihned se začalo též s workshopy. „Opavu jsme dobře monitorovali, vždyť od prvních let existence nového uměleckého

pracoviště u nás dokument vyučoval Jindra Štreit," říká a vzpomíná zvláště na první dvě dílny realizované na jaře a na podzim 2001 v Uhrovecké dolině (Internetregion) a na Spiši (Odevzdávání poselství). „K jejich úspěchu přispělo známé vědomí, že si vidíme do tradic. A na tom nic nezměnilo ani rozdělení federace, zvláště proto, že po značné počáteční lítosti jsme ocenili jeho kultivovaný průběh," osvědčuje prof. Stacho vysoce vytříbený cit publicistický cit pro optimální vyjádření tehdejší situace a oceňuje čerstvou zkušenost z vernisáže ostravské výstavy Mladé médium IV s podtitulem Tři dílny (7. března), kterou čistá česko-slovenská nota znovu zcela ovládla.

Dvacet let poté

Dvě desetiletí katedry fotografie a nových médií dominantním způsobem připomněl 21. ročník Měsíce fotografie ve slovenské metropoli. V listopadu 2011 ho provázela jak výstava Mladé médium v bratislavském Domě umění, tak stejnojmenné sympozium. O rok později se v pavilonu Podhradie konala výstava Tři dílny českých a slovenských studentů. K obsahu sympozia přispěli rovněž pedagogové a teoretici fotografie z ITF Vladimír Birgus (Neznámá a zapomenutá jména české fotografie z období mezi lety 1900 - 1989) a Tomáš Pospěch (Diverze do krajiny. Strategie přepodstatňování" a odklánění v současné české a polské fotografii). Prvně jmenovaný tu prezentoval také tvorbu krnovského autora Gustava Aulehly. „Dostalo se mi příležitosti vyjádřit se právě k tvůrčím dílnám a nevím, zda to nemám brát jako jistou satisfakci za absenci mé autorské výstavy v třiadvacetileté historii bratislavského Měsíce fotografie," neodpustí si prof. Stacho kritickou poznámku a dostává se k samotnému předmětu probíhající ostravské instalace Tři dílny.

Tvůrčí dílnu Dokumentární fotografie vedl v září 2011 prof. J. Štreit, Tajuplnou krajinu v dubnu 2012 v Banské Štiavnici Mgr. Jan Pohribný a dílnu s názvem Identita, portrét, móda v září loňského roku v Košicích Mgr. Dita Pepe a Peter Kalmus. Dílen se zúčastnili studenti VŠVU, ITF, ale též jiných škol (za českou stranu šlo o FAMU, Univerzitu J. E. Purkyně v Ústí nad Labem či Univerzitu T. Bati ve Zlíně). Tak v prvním případě se za opavskou školu konkrétně jednalo o posluchače Jana Němečka, Elenu Halickou, Michaelu Danelovou a Lenu Jakubčákovou. Na postu vedoucího všech tří tvůrčích dílen figuroval právě prof. Stacho.

Perspektivy spolupráce

„Rozhodující pro naše partnerství zůstává vzájemná inspirace. Taková, která vyrůstá z tradice, ale současně nebrání novému rozvoji kontaktů v nové epoše, burcuje pracovitost autorů a přináší jim vzájemné a pokaždé osvěžující prolínání jejich tvůrčích pohledů," promítá prof. Stacho do charakteristiky další spolupráce své zásadní životní postoje, které dominují též jeho publikaci Moja krajina (2011). „Pronikání umění do veřejného prostoru a ověřování možností medializace tvůrčí práce jsou v duchu odkazu prof. Jána Šmoka pravou podstatou Stachových diptychů rozčleněných do tří oddílů (Slovensko - tajemná a spirituální země, Dva domy jednoho pána a O domech). V nich dal prof. Stacho vyznít tématům jeho tvorbě bytostně blízkým a svou vlast jimi bez patosu doslova oslavil.

Jak si připomene srpnovou šedesátku? „O takových věcech by se možná mluvit předem ani nemělo, ale nechci, aby nastolená otázka zůstala bez odpovědi. V synagoze v Levicích hodlám od května vystavit konceptuální dokument z let 1970 - 2013. V Nitrianské galérii pak od září výtvarné projekty založené na vazbě hledání a experimentů (např. v podobě otisku černobílé fotografie na plátno a vytvoření jakési neopakovatelné monotypie) a ukázat, že u mě mají kontinuitu," vrací se prof. Stacho k tomu, aby potvrdil, že nejen diptychy musí „hrát". Stejně tak hraje jeho synergická tvorba v autorské dvojici, kterou s ním vytváří současná životní partnerka Monika, před časem jeho posluchačka na VŠVU. „Musíme vydržet," rozloučil se výtvarný pedagog a tvůrce s myšlenkou na své dvě děti dosud útlého věku. „Snad se to podaří, vždyť mě novou energií doslova nabíjejí," přiznal.

Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

24. 1. 2013 – 6. 3. 2013

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

http://www.itf.cz/
https://www.facebook.com/InstitutTvurciFotografie/
https://www.instagram.com/itfopava/

„V dějinách prošel akt (původní označení pro studii pohybu nebo postoje nahého lidského těla) řadou proměn: od reality k abstrakci, od nevinnosti k erotice, od romantiky k chladné věcnosti. Pochopitelně i zde fungují klasická estetická kritéria: rozmanitost, jednota a harmonie, jež je třeba přijmout, nebo (vědomě) zamítnout.

Prvoplánová sexuální vyzývavost aktu má však s mytickým archetypem jen velmi málo společného. Žádná z fotografických technik není tabu. Symbol a „vnitřní model", které zřejmě (logicky) budou stát na konci vaší cesty, představují „výzvu" v plném smyslu tohoto slova – pokus o ‚přetavení' pomíjivých forem krásy do věčných a dokonalých struktur."

Těmito slovy se každoročně obrací Pavel Mára ke svým studentům na Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě v předmětu věnovaném aktu.[1]

V lednu 2013 byla v Galerii Opera představena výstava s názvem *Interpretace aktu*. Jak již název vypovídá, na výstavě bylo možné vidět autorské interpretace aktů slavných malířských a fotografických děl současnýma očima studentů Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. „*Cílem se stalo hledání hranic fotografického zobrazení, inspirované konkrétním dílem, například slavným Duchampovým Aktem sestupujícím ze schodů,*" říká kurátor výstavy Pavel Mára. Pod kurátorským dohledem Pavla Máry vznikla tato výstava, kdy Pavel Mára vybral nejlepší práce studentů, které vytvořili v rámci předmětu Akt. Studenti v rámci předmětu Akt, který se učí ve třetím ročníku bakalářského studia, měli

1 Martina Grmolenská, Ukradené akty, 28. 5. 2014. *Časopis FOTO - Vidět fotografii.* [online]. [cit. 15.05.2018]. Dostupné z: http://www.casopis-foto.cz/ukradene-akty/

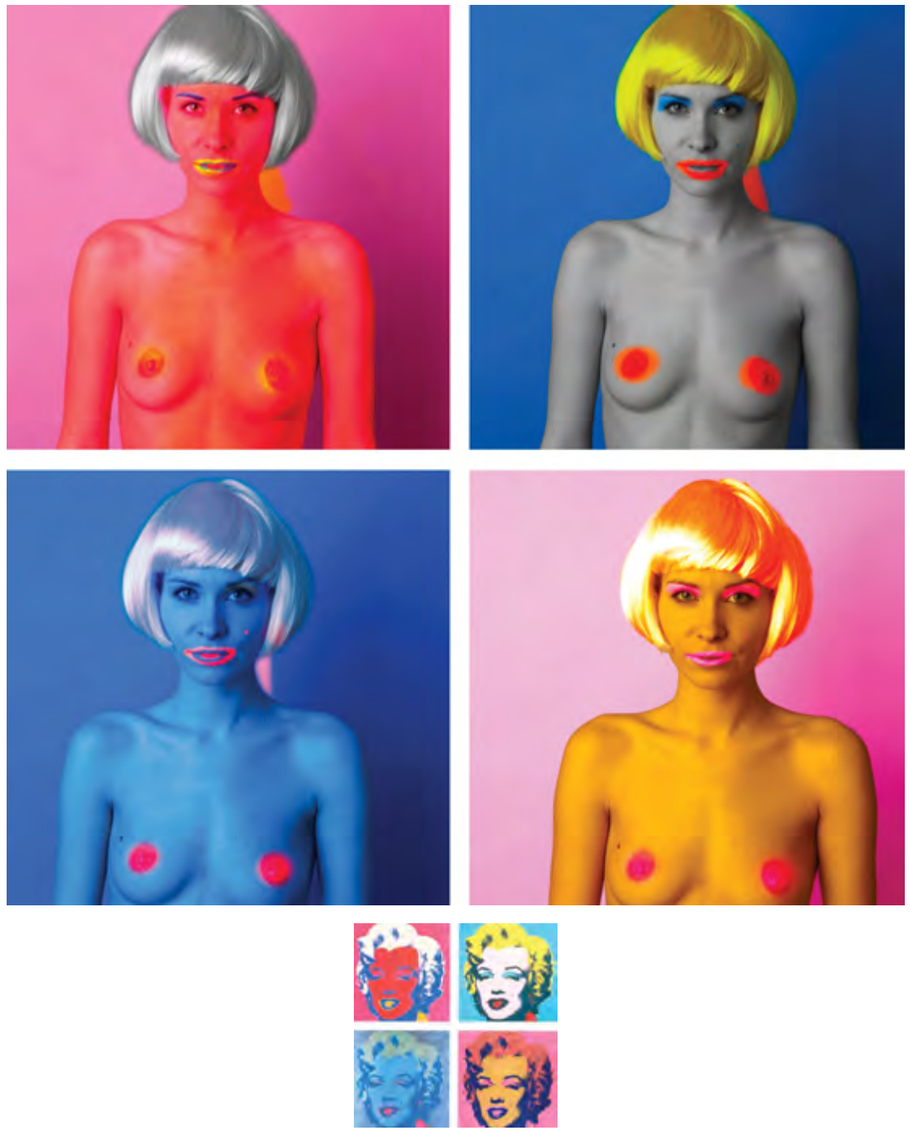

Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské Univerzity v Opavě

INTERPRETACE AKTU

jako jedno ze cvičení vytvořit jednu fotografii aktu inspirovaného výtvarným uměním. Studenti tedy v rámci cvičení fotograficky interpretovali slavné akty z dějin výtvarného umění, kde volili různé přístupy, od doslovného vizuálního přepisu až po současný trend transformace obrazu. V rámci výstavy bylo možné vidět cvičení z let 2007 až 2012.

„K výstavě mne inspirovaly letošní výborné práce studentů v předmětu Akt, který na ITF vyučuji. Původně jsem chtěl vystavit pouze jejich fotografie, ale nakonec jsem se rozhodl zařadit i osobité práce z předchozích let. Výběrem pro výstavu samozřejmě prošly pouze nejkvalitnější fotografie, originální koncepty blízké světovým předlohám. Vždyť studenti vybírali pro své interpretace takové sobnosti, jako je Andy Warhol, Francis Bacon či František Drtikol nebo Gerhard Richter a další, které svými díly ovlivnily vývoj umění,“ říká ke vzniku této výstavy Pavel Mára.[2]

Kurátor Pavel Mára zajistil výstavě širokou publicitu v médiích a nechal vytvořit i videoprojekci a zajistil vydání čtrnáctistránkového barevného katalogu a také se mu podařilo zajistit velmi příjemnou a divácky atraktivní expozici. Výstava měla premiéru v Domě umění v Opavě v listopadu a prosinci 2012. Na tuto výstavu sám zajistil tisky fotografií přímo, tak aby korespondovaly s účelem výstavy, čímž se mu podařilo docílit jednotného vzhledu i adjustace fotografií. Výstava měla reprízu pod názvem *Ukradené akty* v Artinbox Gallery v Praze.

Výstavu uvedli kurátor Pavel Mára, Jiří Siostrzonek a Vladimír Birgus.

Výstava byla realizována ve spolupráci s Institutem tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě a Divadlem Jiřího Myrona, Národním divadlem moravskoslezským. Výstavní projekt byl realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy.

Výstava byla dále uvedena:

8. 11. 2012 – 30. 12. 2012 Interpretace aktu, Dům umění Opava, Opava
30. 5. 2014 – 20. 6. 2014 Ukradené akty, Artinbox Gallery, , Praha

Internetové odkazy na výstavu:

https://www.youtube.com/watch?v=igcortNt8t0

https://vimeo.com/95846578

https://www.lidovky.cz/interpretace-aktu-podivejte-se-na-slavna-dila-novyma-ocima-paf-/kultura.aspx?c=A121205_193032_ln_kultura_kim

https://echo24.cz/a/w8pYt/ukradene-akty

http://www.casopis-foto.cz/ukradene-akty/

http://itf.cz/index.php?text=248-interpretace-aktu-studentu-institutu-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave

http://itf.cz/index.php?text=232-interpretace-aktu

http://itf.cz/index.php?text=344-ukradene-akty

2 Kožiál Jakub: *V dějinách prošel akt řadou proměn*. Opavský a hlučínský deník 8. 11. 2012

Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

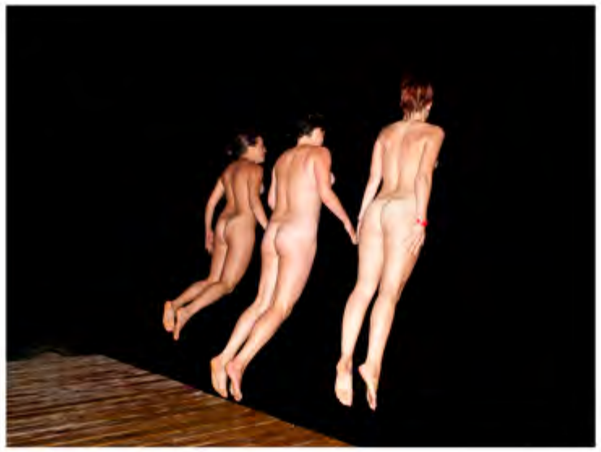

Karolína Karwan / Rafael Sinn

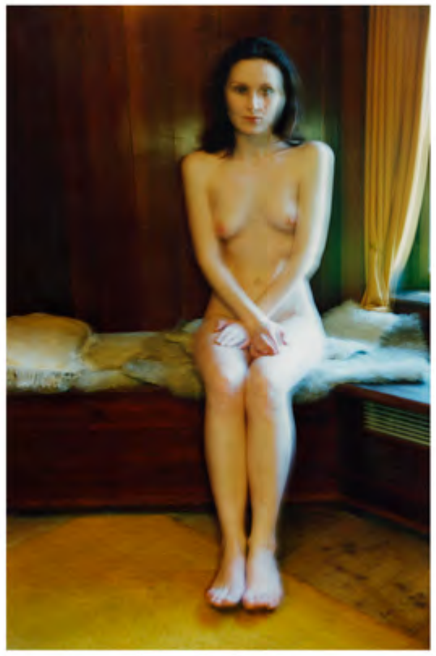

Kateřina Jochová / Edward Munch

Klára Burianová / Henri de Toulouse-Lautrec

Pavel Čáp / František Drtikol

Interpretace aktu / Interpreting the Nude

Institut tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě / Institute of Creative Photography, Silesian University in Opava

INTERPRETACE AKTU

Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

„Každá epocha má svůj optický problém a rozvíjí jinou představu o viditelném světě. Vnímání vůbec nezůstává konstantní, střídá se, mění a rozvíjí se vždy v souvislosti se zvláštními požadavky daného historického okamžiku.“

Raoul Hausmann (Moderní fotografie jako duchovní proces)

„V dějinách prošel akt (původní označení pro studii pohybu nebo postoje nahého lidského těla) řadou proměn: od reality k abstrakci, od nevinnosti k erotice, od romantiky k chladné věcnosti. Pochopitelně i zde fungují klasická estetická kritéria: rozmanitost, jednota a harmonie, jež je třeba přijmout, nebo (vědomě) zamítnout.

Prvoplánová sexuální vyzývavost aktu má však s mytickým archetypem jen velmi málo společného. Žádná z fotografických technik není tabu. Symbol a ‚vnitřní model', které zřejmě (logicky) budou stát na konci vaší cesty, představují ‚výzvu' v plném smyslu tohoto slova - pokus o ‚přetavení' pomíjivých forem krásy do věčných a dokonalých struktur.“

Těmito slovy se obracím každoročně ke studentům Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě v předmětu věnovaném aktu, který vyučuji na této škole od roku 1996 a jehož zadání je zaměřeno na čtyři základní úkoly. Ty vymezují akt jako oblast figurativního i nefigurativního zobrazení, subjektivní reflexe, ale také interpretace výtvarného díla. Výběr ze separátního zadání s názvem Akt inspirovaný výtvarným uměním je pak tématem této výstavy (jejím těžištěm jsou práce zejména z posledních několika let). Cílem se stalo hledání hranic fotografického zobrazení, inspirované konkrétním dílem, například slavným Duchampovým Aktem sestupujím ze schodů (Maria Sliwa).

Interpretace lze v rámci expozice rozčlenit do několika tematických částí. Základní oblastí je téměř doslovný vizuální přepis, kdy fotografie předlohu nahlíží podobnou optikou, avšak se specifickým obsahem. Například Vojtěch Sláma přiřazuje k expresionistickému obrazu Edvarda Muncha Puberta poetický snímek dívky ve stejné kompozici. Do čtvercového formátu a černobílé tonality (charakteristická forma Slámovy tvorby) je „přetvořena“ i samotná předloha. Vzniká tak nejenom vtipný kontrapunkt z hlediska obsahu (dívka má na hlavě motoristickou helmu), ale obě díla se prolínají do jednolitého melancholického výrazu. Obdobně postupuje Matěj Švadlena, který simuluje portrét Marilyn Monroe od Andyho Warhola ve stejně uhrančivé barevnosti svého aktu, nebo Vít Šimánek, jehož snímek ženy na schodech, mající vzhled malby, je obdobou hyperrealistického obrazu Gerharda Richtera, jenž má naopak charakter fotografie. Karolina Karwan snímá skok do vody tří nahých dívek jako parafrázi Tří grácií od Rafaela Santiho, Tomáš Ölveczký fotograficky „kopíruje“ Edwarda Hoppera a surrealistická koláž těla s projekcí světelných linií Karla Teigeho se stala předobrazem stejně strukturovaného snímku autorské dvojice Jolany Amazouz Moravcové a Hany Fischerové.

Opačným pólem je současný koncept transformace obrazu z hlediska nové vizuality i obsahu. Michaela Pospíšilová - Králová umísťuje čtverec Kazimíra Maleviče na klín dívky jako symbol ženského principu a podobně Lenka Bláhová hledá tvarové analogie břicha těhotné ženy se Saint-Exupéryho kresbou klobouku či slona z ilustrací Malého prince. Dotek luminografie kruhu s pohybujícím se torzem lidské postavy od Pavla Čápa tvoří protipól k motivicky obdobné fotografii Františka Drtikola. Jan Tabery vytvořil svými „kinetickými“ fotogramy pandán k „vesmírným“ malbám Václava Boštíka.

Existuje však i řada prací, kde se obě zmíněná pojetí prostupují a vydělují do dalších kategorií. Příkladem může být postmoderní citace Botticelliho Zrození Venuše ve fotografii Karola Grygoruka, obdobně jako video Šimona Pikouse, s nadsázkou parafrázující skladbu Camille Saint-Saënse Danse macabre či vtipné snímky dětských panenek Tomasze Wiecha jako zrcadlová obdoba kompozice nahých i oblečených modelek Helmuta Newtona. Určitou variantou „interpretace“ je pak opačný přístup, kdy se předobraz z historie výtvarného umění (ojediněle) přiřazuje k již realizovanému dílu, například Matissova koláž gestikulujících žen k dynamickým aktům Lucie Nimcové. Indiferentním řešením je společná práce studentů workshopu Tělo (Opava 2004), postupně analyticky mapující kompletní povrch nahého lidského těla, aby následně jednotlivé detaily byly spojeny v hravé syntetizující montáži do symbolu celé postavy v kubizující formě.

Idea interpretace uměleckého díla vlastním kreativním artefaktem se v dané expozici stala nejen přehlídkou často vyhraněných studentských konceptů, ale také jakýmsi exkurzem do dějin umění i samotného média fotografie (aktu), prezentovaného zde s novým, aktuálním obsahem.

Pavel Mára
kurátor výstavy

INTERPRETING THE NUDE

The Institute of Creative Photography, the Faculty of Arts and Sciences, Silesian University, Opava

Each age has its own questions about optics and develops a different idea of the visible world. Perception generally does not remain constant. It alternates, changes, and develops in connection with the particular demands of the historical moment.

Raoul Hausmann, 'Die moderne Fotografie als geistiger Prozeß'.

"In history, the nude (the study of the naked human body in motion and various poses) has undergone a number of changes: from realistic to abstract, innocent to erotic, romantic to coolly matter-of-fact. Here too, of course, the classic aesthetic criteria of diversity, unity, and harmony are in operation, and need to be accepted or rejected. Sexual seductiveness as a primary quality has little in common with the archetype of the nude. No photographic technique is off bounds. The symbol and "inner model", which will probably, logically, be reached at the end of your journey, represent a "challenge" - in the full sense of the word – an attempt to "reshape" the fleeting forms of beauty into eternal, perfect structures."

These are words that I have been telling the students in the course on the art nude which I have been teaching at the Institute of Creative Photography, Opava, since 1996. I give the students four basic tasks: to define the nude as an area of figural depiction, nonfigural depiction, subjective reflection, and as an interpretation of a work of art. A selection from a separate student project, 'The Nude Inspired by Fine Art', forms the theme of our exhibition, centred mostly on student works from recent years. The aim of the project was to explore the boundaries of photographic depiction, inspired by specific works of art, for example, Maria Sliwa inspired by Duchamp's famous Nude Descending a Staircase, No. 2.

The interpretations in this exhibition can be usefully arranged in several thematic sections. The basic one is nearly literal visual transcription, in which the photographer looks at his or her subject matter like the artist of the work that he or she is using as a model, but with his or her own content. For example, Vojtěch Sláma has paired his work with Edvard Munch's Expressionist painting Puberty, using the same composition. In a square black-and-white format (characteristic of Sláma's work) the original is also 'transformed'. The result is not only a witty counterpart in terms of content (the girl in Sláma's photo is wearing a motorcycle helmet), but both works are also blended into a uniform melancholic statement. A similar approach is taken by Matěj Švadlena, who has created his nude after Andy Warhol's portrait of Marilyn Monroe, using the same bewitching colours, and by Vít Šimánek, whose painting-like photo of a woman on a staircase parallels a Hyperrealistic painting by Gerhard Richter, which, conversely, resembles a photograph. Karolina Karwan has photographed three naked girls jumping into the water, paraphrasing Raphael's Three Graces. Tomáš Ölveczký has photographically 'copied' a work by Edward Hopper, and Karel Teige's Surrealist collage of a body with the projection of lines of light was chosen by the artist-duo Jolana Amazouz Moravcová and Hana Fischerová as the model for their similarly structured photo.

At the other end of the spectrum is the contemporary concept of transforming a painting in terms of new visuality and content. Michaela Pospíšilová-Králová has placed a square by Kazimir Malevich into a girl's lap as a symbol of the female principle. Similarly, Lenka Bláhová has found a formal analogy between the belly of a pregnant woman and the drawing of a hat (actually a boa constrictor digesting an elephant) from Saint-Exupéry's illustrations to The Little Prince. Using a circle created with light painting, which touches the moving torso of a human figure, Pavel Čáp has created a counterpart to a thematically similar photograph by František Drtikol. With his 'kinetic' photograms, Jan Tabery provides a counterpart to Václav Boštík's 'outer-space' paintings.

There are, however, also many works, in which these two concepts come together and then separate out into other categories. Some examples are Karol Grygoruk's photograph with a postmodern quotation of Botticelli's The Birth of Venus, a video by Šimon Pikous with an exaggerated paraphrase of Camille Saint-Saëns's Danse macabre, and Tomasz Wiech's witty photographs of children's dolls mirroring the composition of Helmut Newton's naked and dressed models. A possible variation on 'interpretation' is the opposite, though rare, approach in which a model from art history is paired with a work that has already been made, such as Matisse's collage of gesticulating women paired with the dynamic nudes of Lucie Nimcová. A different solution is offered in a joint project by students from 'The Body' workshop, held in Opava, in 2004. It is a gradual, analytical, mapping-out of the surface of the naked human body, eventually bringing together the individual details in a playful montage symbolizing the whole figure in a Cubist-like form.

The idea of interpreting a work of art by making one's own creative artefact has thus resulted not only in an exhibition of often clearly defined student concepts, but also in an excursion into art history and a presentation of the medium of photography (in the genre of the nude) with new, up-to-date content.

Pavel Mára
Curator

Monika Obermajerová 2009
Jiří Načeradský, bez datace, n.d. (Figury V. / Figures V.)

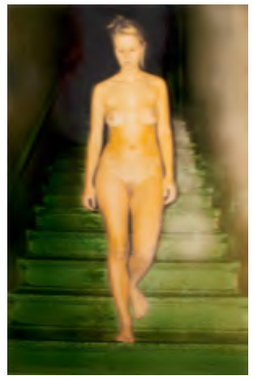

Vít Šimánek 2002
Gerhard Richter 1966 (Ema [Akt na schodech] / Ema [Nude on a Staircase])

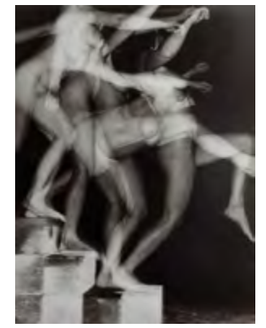

Maria Sliwa 1997
Marcel Duchamp 1912 (Akt sestupující ze schodů, č. 2 / Nude Descending a Staircase, No. 2)

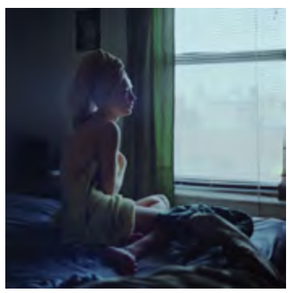

Anna Orłowska 2011
Jean-Auguste-Dominique Ingres 1808 (Koupající se z Valpinçonu / The Valpinçon Bather)

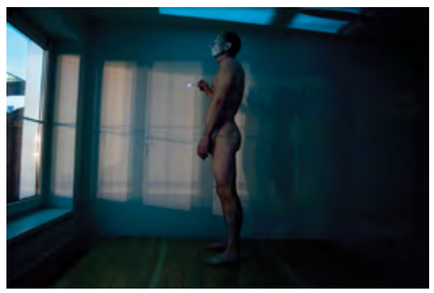

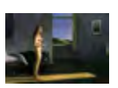

Tomáš Ölveczky 2008
Edward Hopper 1961 (Žena na slunci / A Woman in the Sun)

Václav Němec 2009
Pierre Bonnard 1925 (Lázeň / The Bath)

Klára Burianová 2012
Henri de Toulouse-Lautrec 1896 (Žena ležící na zádech / Alone)

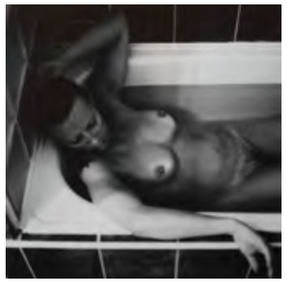

Juraj Janiš 2012
Jacques-Louis David 1793 (Maratova smrt / The Death of Marat)

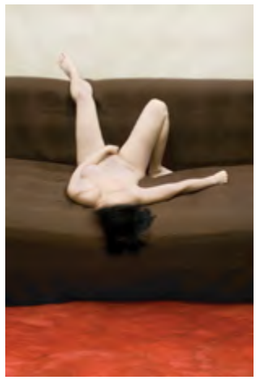

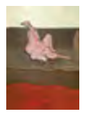

Martin Hlavica 2011
Francis Bacon 1961 (Ležící žena / Reclining Woman)

Vojtěch Sláma 2006
Edvard Munch 1894 (Puberta / Puberty)

Lucia Nimcová 2001
Henri Matisse 1952 (Modrý akt II / Blue Nude II)

Michaela Pospíšilová-Králová 2009
Kazimir Malevič [Malevich] 1918 (Bílá na bílé / White on White)

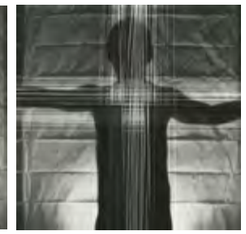

Jan Tabery 2002
Václav Bolšik 1992, 1970 (Skrtnutá mlhovina, Zakřivené pole / Crossed-out Nebula, Curved Field)

Branislav Štěpánek 2012
Alberto Giacometti 1957 (Velký sedící akt / Large Seated Nude)

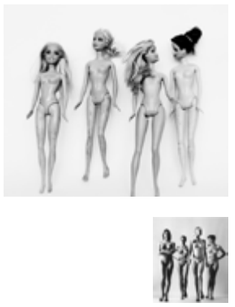

Tomasz Wiech 2012
Helmut Newton 1981 (Přicházejí / They're Coming!)

Vojtěch Sláma 2006
Edvard Munch 1894 (Puberta / Puberty)

Lucia Nimcová 2001
Henri Matisse 1952 (Modrý akt II / Blue Nude II)

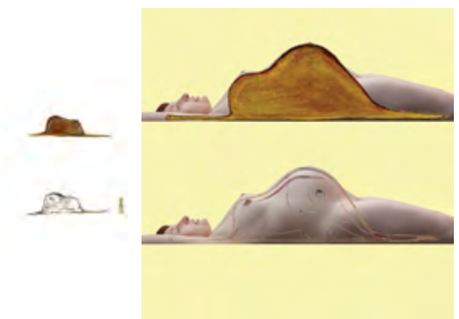

Lenka Bláhová 2012
Antoine de Saint-Exupéry 1943 (Malý princ / The Little Prince)

Karol Grygoruk 2012
Sandro Botticelli 1482–86 (Zrození Venuše / The Birth of Venus)

Pavel Čáp 2012
František Drtikol 1929 (Kompozice s kruhem / Composition with a Circle)

Jolana Amazouz Moravcová, Hana Fischerová 2007
Karel Teige 1948 (Koláž č. 350 / Collage No. 350)

Markéta Dlouhá-Márová 2011
Hieronymus Bosch 1503–04 (Zahrada pozemských rozkoší / The Garden of Earthly Delights)

Karolina Karwan 2012
Rafael Santi (Raffaello Sanzio / Raphael) 1500–05 (Tři grácie / The Three Graces)

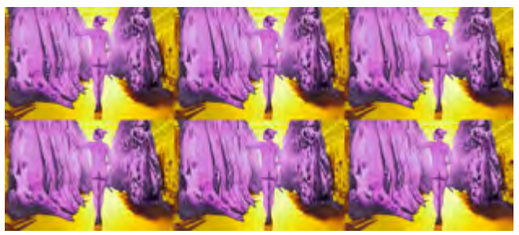

Natalie Benešová 2012
Andy Warhol 1966 (Kráva, žlutá a růžová / Cow Wallpaper, Pink on Yellow)

INTERPRETACE AKTU
Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

INTERPRETING THE NUDE
Institute of Creative Photography, Silesian University in Opava

Artdoto Galerie, Praha, 24. 9. - 30. 11. 2012
Opavská kulturní organizace, Dům umění, Opava, 2013
Galerie Opera, Národní divadlo moravskoslezské, Ostrava, 2013

Kurátor výstavy, text, redakce / Curator of the exhibition, editorial work: Pavel Mára

Spolupráce a poděkování / Collaboration, Acknowledgments: Vladimír Birgus, Václav Podestát, Ivana Mikolášová, Karel Poneš, Jindřich Štreit, Jiří Siostrzonek, Tomáš Pospěch, David Machač, Lukáš Lamla
Překlad / Translation: Derek Paton
Grafická úprava / Graphic design: Atypa studio, www.atypa.cz
Fotografie na obálce / Cover photo: Matěj Hard 2012, Andy Warhol 1964 (Marilyn Monroe); workshop „Tělo" („The Body"), Opava 2004
Předtisková příprava / Prepress: Tiskárna Kaliba
Tisk / Printed by: Tiskárna Kaliba

ISBN:

© Slezská univerzita v Opavě, Opava 2012

Institut tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě
Bezručovo náměstí 13, CZ-746 01 Opava, www.if.cz, www.photorevue.com

Slezská univerzita v Opavě
Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
ATYPA.CZ
SUNNY PLUS

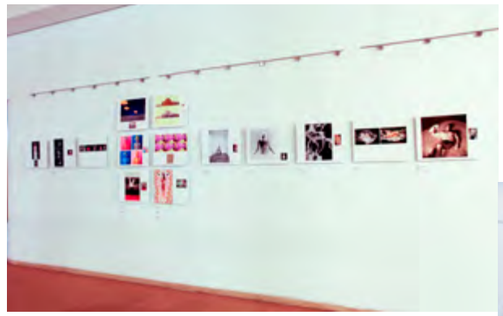

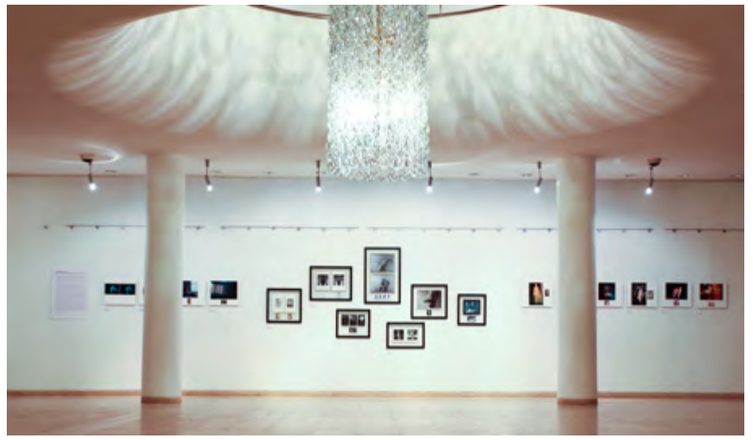

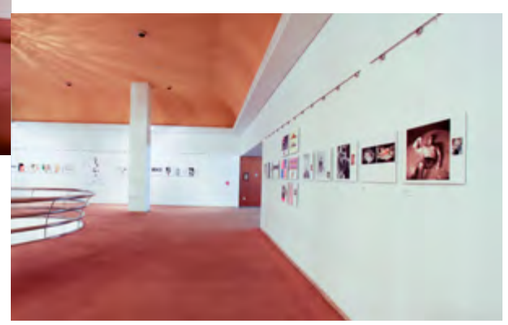

Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, fotografie z vernisáže

Interpretace aktu studentů Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, fotografie z vernisáže

Závěr

Cílem mé diplomové práce bylo zmapovat výstavní činnost Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě v Galerii Opera v letech 2013–2018. Kromě faktografických údajů o konkrétních výstavách jsem se snažil dokladovat průběh výstav a mediální reflexe v podobě zveřejnění recenzí, tiskových zpráv a dokumentačních fotografií z vernisáží. S hlavními kurátory Galerie Opera jsem vedl rozhovory na téma významu galerie, jejích parametrů, návštěvnosti, volby umělců atd. Domnívám se, že se tato práce může stát podkladem a inspirací pro kompletní zpracování historie Galerie Opera. V současné době vznikly a stále vznikají souborné práce se zaměřením na výstavní činnost, které přinášejí nejen konkrétní informace, ale dávají podnět k uvažování o prezentaci vizuálních médií v širším společenském a uměnovědném kontextu. Dramaturgie galerie zároveň vytváří svébytný rukopis instituce ITF, sleduje její trendy, umělecké profily studentů a pedagogů a kultivuje diváky – návštěvníky divadla v současném fotografickém umění.

Použitá literatura

Archiv ITF FPF SU v Opavě

Archiv Divadla Jiřího Myrona, Národní divadlo Moravskoslezské

Archiv České televize Ostrava

Vladimír Birgus, jan Mlčoch: Českáfotografie 20. století - průvodce, Kant, Praha, 2005, ISBN 80-86217-89-2

Výroční zprávy za rok 2010 - 2017 Filizoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě

Josef Moucha: katalog Michaela Spurná U nás, ITF FPF SU v Opavě, 2017

https://www.ndm.cz

http://www.itf.cz/

http://www.muo.cz/

https://www.lensculture.com

Miroslav Myška : katalog Krajina studentů Institutu tvůrčí fotografie, ITF FPF SU v Opavě, 2017

Tomáš Pospěch: Opakuj to zpaměti: Bakalářské a diplomové práce z Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě 2016, ITF FPF SU v Opavě, 2017

Jiří Siostrzonek: katalog Petr hrubeš Bezruči v Myronu, ITF FPF SU v Opavě, 2016

Jiří siostrzonek: katalog Jindřich Štreit Domov (bez) domova, ITF FPF SU v Opavě, 2016

Joanna Kinowska, Konstancja Nowina Konopka: katalog [imperfekt], ITF FP SU v Opavě, 2016

katalog Oldřich Malachta: Fotografie, ITF FP SU v Opavě, 2015

Jan Mahr: katalog Zátiší?, ITF FP SU v Opavě, 2014

Vladimír Birgus: Úvodní text k výstavě, ITF FPF SU v Opavě, 2016

Veronika Křížová: Karel Kania, Diplomová práce, 2017

Křížová Veronika: Karel Kania, Diplomová práce, 2017, str. 17

Křížová Veronika: Karel Kania, Diplomová práce, 2017, str. 141

rozhovor s bývalým ředitelem NDM Mgr. Iljou Rackem, Ph.D

rozhovor s vedoucím ITF FPF SU v Opavě prof. PhDr. Vladimírem Birgusem

rozhovor se zástupcem vedoucího ITF FPF SU v Opavě doc. Mgr. Jiřím Siostrzonkem, Ph.D.

rozhovor s MgA. Mgr. Ondřejem Durczakem

rozhovor s doc. MgA. Pavlem Márou

rozhovor s doc. Mgr. Josefem Mouchou

rozhovor s doc. Mgr. Václavem Podestátem

rozhovor s doc. Mgr. MgA. Tomášem Pospěchem, Ph.D.

rozhovor s prof. Mgr. Jindřichem Štreitem, dr. h. c.

rozhovor s Miroslavem Myškou

Tiskové zprávy k výstavám, Archiv ITF FPF SU v Opavě

http://www.romanvondrous.cz/

https://www.facebook.com/roman.vondrous

https://www.youtube.com/channel/UCjfq-xBNWXqGdYTu7-ohpmw

http://www.michaelaspurna.com/

https://www.facebook.com/michaela.spurna.980

Michaela Spurná: U NÁS. Národní divadlo moravskoslezské. [online]. Copyright © 2010 [cit. 20.06.2018]. Dostupné z: https://www.ndm.cz/cz/stranka/677-michaela-spurna-u-nas.html

https://www.youtube.com/watch?v=PTQ_8nbsrMw

https://www.youtube.com/watch?v=AKq82c4MUXU

U nás to není ideální. Fotografka Michaela Spurná si ale přeje, aby bylo - ČT24, Česká televize. ČT24, Česká televize [online]. Copyright © Česká televize [cit. 19.06.2018]. Dostupné z: https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/2405530-u-nas-neni-idealni-fotografka-michaela-spurna-si-ale-preje-aby-bylo

https://www.facebook.com/ondrej.durczak

https://www.youtube.com/watch?v=lmmAZN81h6c Události v kultuře, ČT art

Ondřej Durczak o výstavě v Divadle Jiřího Myrona: Průmyslovou krajinu mám spojenu s dětstvím. ostravan.cz: Internetový deník pro kulturu a umění [online]. Copyright © Spolek pro kulturní deník Ostravan.cz 2013 [cit. 22.08.2018]. Dostupné z: http://www.ostravan.cz/39572/ondrej-durczak-o-vystave-v-divadle-jiriho-myrona-prumyslovou-krajinu-mam-spojenu-s-detstvim/

Vocelka Tomáš: Strhující portréty starých Sokolů. Fotograf zaznamenává členy Věrné gardy i jejich příběhy - Aktuálně.cz, 6. 7. 2018. Magazín - Aktuálně.cz [online]. Copyright © Economia, a.s. [cit. 28.06.2018]. Dostupné z: https://magazin.aktualne.cz/foto/roman-franc-sokol-verna-garda/r~9f72d21e72eb11e886d70cc47ab5f122/

Litváková Erika: Výstava fotografií Ponorení v čase ukazuje, ako funguje pamäť po ni-čivej tragédii - kultura.sme.sk, 26. 2. 2016. SME Kultúra. [online]. Copyright © Petit Press, a.s. [cit. 22.06.2018]. Dostupné z: https://kultura.sme.sk/c/20104260/vystava-fotografii-ponoreni-v-case-ukazuje-ako-funguje-pamat-po-nicivej-tragedii.html#ixzz5Mf29C52Y

Maca Tomáš: Polská fotografka ukazuje proměnu své dcery z dítěte v mladou ženu. Zno-vu dospívám spolu s ní, říká - Aktuálně.cz, 7. 7. 2018. Magazín - Aktuálně.cz [online]. Copyright © Economia, a.s. [cit. 22.08.2018]. Dostupné z: https://magazin.aktualne.cz/foto/polska-fotografka-ukazuje-promenu-sve-dcery-z-ditete-v-mlado/r~e4165eb0793d11e8b9420cc47ab5f122/

http://www.peterkorcek.com/

https://www.facebook.com/peter.korcek.54

https://www.instagram.com/explore/tags/peterkorcek/

Peter Korček, úvodní text na panelu k výstavě Zelené město (Green Capital), archiv ITF FPF SU v Opavě

Mischal Szalast, Tuje nas raj, https://www.youtube.com/watch?v=4NleC6AEcL4,

http://archiv.slovak-press-photo.sk/archiv/2014/bratislava/

Ľubica Stanek, Fotka_FM: Peter Korček – Jungle City, Témy_FM, https://fm.rtvs.sk/rubriky/temy_fm/110238/fotka_fm-peter-korcek-jungle-city

https://www.ndm.cz/cz/stranka/544-vernisaz-vystavy-peter-korcek-zelene-mesto-green-capital.html

Szalast Mischal: Domov (bez) Domova v OC Forum Karolina v Ostravě - YouTube. YouTube [online]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=NuJnwZlocMQ

Události v kultuře, ČT Art: Kde domov můj. Jindřich Štreit vidí bezdomovce v jiném světle - ČT24 - Česká televize, 27. 1. 2017. ČT24 - Česká televize [online]. Copyright © Česká televize [cit. 21.06.2018]. Dostupné z: https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/2018780-kde-domov-muj-jindrich-streit-vidi-bezdomovce-v-jinem-svetle

ČT - Události v regionech (Ostrava): Institut tvůrčí fotografie 2016, prof. Mgr. Jindřich Štreit Dr.h.c., DJM Ostrava, Zdroj archiv ČT - YouTube. YouTube [online]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=OAWaKE-Hw8M

Česká televize ČT1, Události v regionech (Ostrava) 28. 4. 2016 - iVysílání - Česká televi-ze. Česká televize [online]. Copyright © Česká televize [cit. 26.06.2018]. Dostupné z: https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10122978233-udalosti-v-regionech-ostrava/416231100030428-udalosti-v-regionech

Mischal Szalast, Domov bez domova, 2016 https://www.youtube.com/watch?reload=9&v=KGbp_cHZnd4

https://polar.cz/zpravy/pr/11000005535/vernisaz-vystavy-jindricha-streita-domov-bezdomova

PR článek, Vernisáž výstavy Jindřicha Streita Domov (bez)domova, polar.cz, 9. září 2016, https://polar.cz/zpravy/pr/11000005535/vernisaz-vystavy-jindricha-streita-domov-bezdomova

https://www.ndm.cz/cz/stranka/542-jindrich-streit-domov-bez-domova.html

Jiří Siostrzonek, Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě, Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a Armáda spásy Vás srdečně zvou na zahájení fotografické výstavy Jindřicha Štreita, 2016, http://www.slu.cz/fpf/cz/clanky/cl_starsi/narodni-divadlo-moravskoslezske-v-ostrave-institut-tvurci-fotografie-fpf-slezske-univerzity-v-opave-a-armada-spasy-vas-srdecne-zvou-na-zahajeni-fotograficke-vystavy-jindricha-streita

Archiv ČT - Česká televize, Kultura, Čt24, Život bez elektřiny i hygieny: Štreit nafotil Domov (bez) domova, 2015, https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1527528-zivot-bez-elektriny-i-hygieny-streit-nafotil-domov-bez-domova

Kde domov můj. Ji Archiv ČT - Česká televize, Kultura, Čt24, Jindřich Štreit vidí bezdomovce v jiném světle, 2017, https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/2018780-kde-domov-muj-jindrich-streit-vidi-bezdomovce-v-jinem-svetle

https://archiv.ihned.cz/c1-65491310-jindrich-streit-kde-domov-muj-kniha-wo-men-recenze

aktualne.cz, Kultura, FOTO Domov (bez) domova: Tak se žije lidem na ulici, 2015, https://magazin.aktualne.cz/obrazem/vystava-domov-bez-domova/r~962aedc4f26d11e4bfa2002590604f2e/

http://hrubes.com/

Česká televize ČT1, Události v regionech (Ostrava) 28. 4. 2016 - iVysílání - Česká televize. Česká televize [online]. Copyright © [cit. 26.06.2018]. Dostupné z: https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10122978233-udalosti-v-regionech-ostrava/416231100030428-udalosti-v-regionech

Archiv ČT - Česká televize ČT1, Události v regionech (Ostrava), 28. 4. 2016, https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10122978233-udalosti-v-regionech-ostrava/416231100030428-udalosti-v-regionech

Jiří Siostrzonek: Petr Hrubeš „Bezruči v Myronu“, itf.cz, 2016, http://www.itf.cz/index.php?text=529-petr-hrubes-bezruci-v-myronu

Alice Taussiková: Fotograf Petr Hrubeš vystavuje v Komorní scéně Aréna „zaobrazy“ inspirované Ostravou, ostravan.cz, 7.1.2014, http://www.ostravan.cz/12222/fotograf-petr-hrubes-vystavuje-v-komorni-scene-arena-zaobrazy-inspirovane-ostravou/

https://www.lensculture.com/kkonopka

http://www.konstancjanowinakonopka.com

https://www.lensculture.com/krzysztofracon

Imperfekt by Konstancja Nowina Konopka and Krzysztof Racoń, 03.03.2016 - Evenea.pl. Evenea.pl [online]. Dostupné z: https://evenea.pl/imprezy/inne/imperfekt-by-konstancja-nowina-konopka-and-krzysztof-racon-116506/

https://www.youtube.com/watch?v=DVMWbsliBAk

https://www.youtube.com/watch?v=6dpLfk1dcXA

Imperfekt by Konstancja Nowina Konopka and Krzysztof Racoń, https://evenea.pl/imprezy/inne/imperfekt-by-konstancja-nowina-konopka-and-krzysztof-racon-116506/

Michał Chrzanowski: „Imperfekt“ w Galerii Opera,fotopolis.pl, 3. 3. 2016 https://www.fotopolis.pl/newsy-sprzetowe/wydarzenia/19508-imperfekt-w-galerii-opera

http://www.connorphotos.com/

http://www.connorweddings.com

https://cs-cz.facebook.com/hana.connor.9

Hudita matyášová: Ze Žižkova na Wall Street. Češka fotila bídu Bangladéše i všední dny na newyorské burze, Lidovky.cz, 30. 1. 2016 https://www.lidovky.cz/ze-zizkova-na-wall-street-ceska-fotila-bidu-bangladese-i-vsedni-dny-na-newyorske-burze-g42-/kultura.aspx?c=A160127_115023_ln_kultura_hep https://www.lidovky.cz/ze-zizkova-na-wall-street-ceska-fotila-bidu-bangladese-i-vsedni-dny-na-newyorske-burze-g42-/kultura.aspx?c=A160127_115023_ln_kultura_hep

Ivan Mottýl: Šrámková ve Fiducii, Špaček v Industrialu a Connor v Opeře aneb Další únorová procházka galeriemi, ostravan.cz, 21.2.2016, http://www.ostravan.cz/29121/sramkova-ve-fiducii-spacek-v-industrialu-a-connor-v-opere-aneb-dalsi-unorova-prochazka-galeriemi/

Tomáš Vocelka | Strhující portréty starých Sokolů. Fotograf zaznamenává členy Věrné gardy i jejich příběhy, magazin.aktualne.cz,2018, https://magazin.aktualne.cz/foto/roman-franc-sokol-verna-garda/r~9f72d21e72eb11e886d70cc47ab5f122/

http://www.vaclavvasku.com/

https://www.facebook.com/vaclav.vasku

http://www.ibraphoto.net/tym-vaclav-vasku.html

Pro Greenpeace. [online]. Dostupné z: http://www.greenpeace.org/czech/cz/Multimedia1/Fotky/Vaclav-Vasku-Prazdniny-v-Cernobylu

https://art.ihned.cz/umeni/c1-64878160-vaclav-vasku-cernobyl-abchazie-ostrava-vystavasku/

https://www.denik.cz/ostatni_kultura/cernobyl-je-jeho-laska-vaclava-vasku-zaujal-podivnou-krasou-20120314-zhv7.html

https://www.youtube.com/watch?v=cFhw4_E1GKI

http://malachta.com

https://www.facebook.com/oldrich.malachta

https://www.facebook.com/oldrichmalachtaphoto/

Behind the Mountain Wall - Oldrich Malachta. Oldrich Malachta [online]. Dostupné z: http://malachta.com/albums/behind-a-barier-of-the-mountains/

Explikace k výstavnímu souboru za první ročník Oldřicha Malachty v roce 2013, Archiv ITF FPF SU v Opavě

Vandr - Oldrich Malachta. Oldrich Malachta [online]. Dostupné z: http://malachta.com/albums/vandr/

https://vimeo.com/133675941

http://www.malachta.com/albums/vandr/

http://www.malachta.com/albums/camp-1/

BIO - Oldrich Malachta. Oldrich Malachta [online]. Dostupné z: http://malachta.com/pages/about/

http://www.kristynaerbenova.com/

https://www.facebook.com/kristynaerbenova/

https://www.instagram.com/kris_erb/

https://dagmarvyhnalkova.com

https://cs-cz.facebook.com/DagmarVyhnalkova/

https://www.instagram.com/dagmarvyhnalkova/

Judita Matyášová , 6. května 2015, Lidovky.cz / Zprávy / Kultura, https://www.lidovky.cz/sam-za-sebe-sam-ve-dvou-dve-fotografky-v-kupce-vesmiru-pda-/kultura.aspx?c=A150505_121042_ln_kultura_hep

Archiv ITF FPF SU v Opavě, explikace k záverečnému výstavnímu souboru bakalářského studia (2011)

Tisková zpráva k výstavě V kupce vesmíru, Archiv ITF FPF SU v Opavě,

Jiří Siostrzonek, Archiv ITF FPF SU v Opavě, Tisková zpráva k výstavě Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa

Vladimír Balcar, Zdeněk Jirásek, Jiří Siostrzonek, Olga Smičková. Předmluva ke knize Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa, 2013, PositiF, ISBN: 978-80-87407-09-7

Vladimír Balcar, Zdeněk Jirásek, Jiří Siostrzonek, Olga Smičková. Návrat domů aneb cesta legionáře Václava Balcara kolem světa, 2013, PositiF, ISBN: 978-80-87407-09-7

Rozhovor s Jiřím Siostrzonkem, 18. 5. 2018

https://ostrava.idnes.cz/fotografie-vaclava-balcara-mapuji-davnou-cestu-legionaru-pz4-/ostrava-zpravy.aspx?c=A130914_072958_ostrava-zpravy_jog

https://ct24.ceskatelevize.cz/relax/1025743-foto-cesta-kolem-sveta-legionare-balcara

http://inoviny.slu.cz/index.php/studenti/1727-klauzurni-a-diplomove-prace-posluchacu-itf-uvidite-v-galerii-opera

http://inoviny.slu.cz/index.php/studenti/1727-klauzurni-a-diplomove-prace-posluchacu-itf-uvidite-v-galerii-opera

http://petrahajduchova.com/

https://www.facebook.com/petra.hajduchova.50

http://www.robinzavodny.com/

https://www.facebook.com/robin.zavodny.9

Archiv ITF, úvodní panel k výstave První společná

http://www.sputnikphotos.com

http://www.janbrykczynski.com

https://janahunterova.com

http://rafalmilach.com/

https://www.petrtoman.com

http://zumr.net

work | Tomáš ZUMR. Tomáš ZUMR [online]. Copyright © 2011 [cit. 15.06.2018]. Dostupné z: http://zumr.net/proces/work/

http://dereckhard.com

https://www.facebook.com/DereckHardPhotography

https://www.instagram.com/dereck_hard/

Tomáš Pospěch, Tisková zpráva k výstavě Víta Šimánka, Archiv ITF FPF SU v Opavě

https://www.facebook.com/vit.simanek.1

CTO: Vít Šimánek vystavuje v Divadle Jiřího Myrona - Kultura - Zpravodajství Ostra-va - Česká televize, 8. 10. 2013. ČT [online]. [cit. 26.08.2018]. Dostupné z: http://www.ceskatelevize.cz/zpravodajstvi-ostrava/kultura/245316-vit-simanek-vystavuje-v-divadle-jiriho-myrona/

http://www.janlanger.net/

https://www.facebook.com/Jan-Langer-%C4%8CT24-103592196348944/

Jiří Siostrzonek, úvodní text k výstave. Archiv ITF FPF SU v Opavě

Století Češi - Jan Langer, katalog k výstavě, Archiv ITF FPF SU v Opavě

http://www.pavlaortova.com

https://www.facebook.com/pavlaortova.photographer

Pavla Ortová: Návštěva u příbuzných (2009), 2012. Pavla Ortová. [online].

[cit. 16.05.2018]. Dostupné z: http://www.pavlaortova.com/czlng/navsteva-u-pribuznych-2009

Pavla Ortová: Co s sebou (2006), 2012. Pavla Ortová [online]. [cit. 16.05.2018]. Do-stupné z: http://www.pavlaortova.com/czlng/co-s-sebou-2006

Martina Grmolenská, Ukradené akty, 28. 5. 2014. Časopis FOTO - Vidět fotografii. [online]. [cit. 15.05.2018]. Dostupné z: http://www.casopis-foto.cz/ukradene-akty/

Kožiál Jakub: V dějinách prošel akt řadou proměn. Opavský a hlučínský deník 8. 11. 2012

Rejstřík

B

Wojciech Barczynski 324, 325, 326
Renata Běčáková 270, 274
Vladimír Birgus 21, 22, 24, 25, 26, 28, 33, 62, 88, 106, 108, 133, 145, 170, 204, 264, 292, 294, 316, 326, 368, 382, 402, 415
Tomasz Böhm 72, 74
Jan Brykczyński 204, 205, 206, 282, 283, 284

C

Zuzana Capoušková 72, 74
Marta Ciesłikowska 204, 205, 206, 324, 326, 327
Hana Connor 72, 74, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 270, 274, 282, 284

D

Michaela Danelová 304, 306, 392
Dávid Doroš 72, 74
Petr Drábek 250, 251, 252
Ondřej Durczak 23, 33, 44, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 250, 252, 256, 416

E

Kristýna Erbenová 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225

F

Roman Franc 114, 115
Richard Fuksa 312, 313, 314

G

Iwetta Gintowt-Paprocka 10, 72, 74, 83
Arkadiusz Gola 324, 326, 329
Tomek Gola 72, 74
Krzysztof Gołuch 324, 326, 328, 330
Anna Grzelewska 114, 119, 324, 326, 328
Jana Grznáriková 72

H

Katarzyna Hanusz-Oleksy 324, 326, 328, 331
Dereck Hard 292, 294, 295
Michaela Hollý 250, 252, 254, 270, 274
Ivan Horvát 10, 72, 83
Martina Houdková 304, 306
Petr Hrubeš 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 417
Jana Hunterová 250, 252, 255, 282, 284, 289, 304, 306

J

Marlena Jabłońska 72, 74
Eva Jakubcová 72, 74
Miluše Jančová 72, 85
Jan Langer 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 419
Ivana Jašminská 304, 306

K

Karel Kania 10, 23, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 415
Robert Kiss 312, 314, 315
Svatopluk Klesnil 114, 116
Renáta Mia Köhlerová 304, 306
Jana Kolářová 72, 74
Peter Korček 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 416
Krystyna Dul 270, 274

L

Daniel Laurinc 114, 117, 250, 252, 258
Zuzana Laurincová 114

M

David Macháček 72
Veronika Makovská 72
Oldřich Malachta 10, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 270, 274, 312, 314, 317, 415
Pavel Mára 22, 30, 31, 400, 402
Michal Matoušek 270, 274
Vladimír Meletzký 250, 252, 257
Agnieszka Michalak 324, 326, 328, 332
Tomáš Mikule 114, 118
Rafał Milach 204, 206, 207, 282, 284, 287, 326
Josef Moucha 23, 32, 33, 34, 62, 415
Miroslav Myška 42, 43, 72, 75, 415

N

Václav Němec 312, 314, 318
Petr Neugebauer 270, 274
Konstacia Nowina Konopka 72
Konstancia Nowina Konopka 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169

O

Petra Ocelková 72, 74
Pavla Ortová 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 419
Drahomíra Otoupalová 312, 314, 319

P

Jerzy Piatek 250, 252, 259
Marcin Płonka 204, 206, 207
Václav Podestát 22, 23, 35, 36, 37
Elzbieta Polkonska 72
Karel Poneš 250, 252, 253
Tomáš Pospěch 23, 38, 39, 114, 304, 306, 342, 415, 419
Bára Prášilová 172, 204, 206, 208

R

Ilja Racek 21, 27, 45, 46
Krysztof Racoń 72, 74
Krzysztof Racoń 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169
Marta Režová 72, 84

S

Jan Sakař 270, 274
Lenka Sedláčková 72, 74
Rafał Siderski 204, 206, 209, 326
Jiří Siostrzonek 3, 23, 40, 41, 50, 133, 138, 150, 160, 180, 190, 204, 206, 236, 238, 240, 288, 368, 376, 377, 382, 393, 402, 415, 417, 418, 419
Patrik Sláma 72, 75
Vladimír Slivka 72, 75, 392
Magdalena Sokalska 324, 326, 328, 333
Michaela Spurná 10, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 415, 416

Š

Vít Šimánek 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 419
Tomáš Škoda 304, 306
Jindřich Štreit 3, 22, 23, 27, 28, 29, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 193, 204, 206, 228, 392, 415, 416, 417

T

Tomáš Teodosijev 72
Lukáš Tofan 304, 306, 312, 314
Petr Toman 282, 286, 291

V

Kristýna Vacková 72, 75
Václav Vašků 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187
Zuzana Veselá 72
Petra Vlčková 204, 206, 208, 312, 314, 320, 321
Roman Vondrouš 10, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59
Dagmar Vyhnálková 172, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 312, 314, 316, 322, 323

W

Martin Wágner 304, 306
Artur Alan Willmann 324, 326, 328, 334
Dorota Wroblewska 72
Bartosz Wrotniak 324, 326, 335

Z

Petra Závodná 262, 265
Robin Závodný 262, 264, 266
Marek Zawadka 270, 274
Tomaš Zumr 282, 289
Tomáš Zumr 270, 274, 286
Maciej Zych 72, 75

Ž

Vladimíra Žídková 72, 75